

INTERNATIONAL BESTSELLER
SOPHIE KINSELLA

Bí mật còn con thì được. Nhưng bí mật lớn thì bạn phải dè chừng...

"Tác giả của series Tận đồ shopping lại mang đến một tác phẩm vui nhộn và dí dỏm mang đậm dấu ấn của riêng cô."

—Booklist

Anh có thể giữ bí mật?

Anh có thể giữ bí mật?

Sophie Kinsella

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Mục lục
Lời cảm ơn
một
hai
ba
bốn
năm
sáu
bảy
tám
chín
mười
mười một
mười hai
mười ba
mười bốn
mười lăm
mười sáu
mười bảy
mười tám
mười chín
hai mươi
hai mươi mốt
hai mươi hai
hai mươi ba
hai mươi tư
hai mươi lăm
hai mươi sáu
hai mươi bảy

Mục lục

[Lời cảm ơn](#)

[một](#)

[hai](#)

[ba](#)

[bốn](#)

[năm](#)

[sáu](#)

[bảy](#)

[tám](#)

[chín](#)

[mười](#)

[mười một](#)

[mười hai](#)

[mười ba](#)

[mười bốn](#)

[mười lăm](#)

[mười sáu](#)

[mười bảy](#)

[mười tám](#)

[mười chín](#)

[hai mươi](#)

[hai mươi mốt](#)

[hai mươi hai](#)

[hai mươi ba](#)

[hai mươi tư](#)

[hai mươi lăm](#)

[hai mươi sáu](#)

[hai mươi bảy](#)

Dành tặng H, với anh tôi chia sẻ mọi điều.

À, thực ra thì cũng có vài bí mật, nhưng không nhiều lắm.

Lời cảm ơn

Xin gửi lời cảm ơn sâu sắc tới Mark Hedley, Jenny Bond, Rosie Andrews, và Olivia Heywood vì những lời khuyên hào phóng của họ.

Và lòng biết ơn lớn lao nhất, như mọi khi, xin gửi tới Linda Evans, Patrick Plonkington-Smythe, Araminta Whitley và Celia Hayley, các con trai của tôi và nhóm biên tập.

một

Hiển nhiên là tôi có bí mật.

Hiển nhiên là tôi có. Ai chẳng có một vài bí mật. Điều đó hoàn toàn bình thường. Chắc chắn tôi cũng chẳng có nhiều bí mật hơn bất kỳ ai.

Tôi không nói về những bí mật lớn, chấn-động-cả-trái-đất. Không phải kiểu bí mật Tổng-thống-đang-lên-kế-hoạch-đánh-bom-Nhật-Bản-và-chỉ-Will-Smith-mới-có-thể-cứu-cả-thế-giới. Chỉ là những bí mật nhỏ bình thường, hằng ngày.

Chẳng hạn như, đây là vài bí mật nhỏ ngẫu nhiên của tôi, vừa chợt xuất hiện trong đầu:

1. Chiếc túi xách Kate Spade của tôi là hàng nhái.
2. Tôi thích rượu vang ngọt, thứ đồ uống kém ngon nhất trên toàn vũ trụ.
3. Tôi không hề biết NATO là viết tắt của chữ gì. Hoặc thậm chí nó có nghĩa là gì.
4. Tôi nặng 59 cân, chứ không phải 53 cân như bạn trai tôi, Connor, nghĩ. (Mặc dù để bào chữa cho mình, tôi đã định sẽ ăn kiêng khi nói vậy với anh ấy. Hơn nữa, công bằng mà nói, hai con số kia cũng chỉ khác nhau có một chữ số thôi mà.)
5. Tôi vẫn luôn nghĩ trông Connor hơi giống Ken. Như trong Barbie & Ken ấy.
6. Đôi lúc, khi chúng tôi đang làm tình say đắm, tôi đột nhiên muốn cười phá lên.
7. Tôi mất trinh trong phòng ngủ dành cho khách với Danny Nussbaum, trong khi bố mẹ ở dưới nhà xem *Ben Hur*.
8. Tôi đã uống chai vang mà bố bảo tôi chôn xuống đất hai mươi năm.
9. Chú cá vàng Sammy ở nhà không phải là chú cá vàng mà bố mẹ đưa cho tôi chăm sóc khi họ đi Ai Cập.
10. Khi cô đồng nghiệp Artemis làm tôi bực mình, tôi tưới nước cam vào cây của cô ta. (Nghĩa là hầu như hằng ngày.)
11. Tôi từng có một giấc mơ đồng tính kỳ quặc với Lissy, cô bạn ở chung căn hộ với tôi.
12. Cái quần lọt khe của tôi làm tôi đau đớn.
13. Tôi vẫn luôn có niềm tin chắc chắn trong sâu thẳm rằng tôi không giống mọi người khác, và một cuộc đời mới đầy lý thú đang chờ tôi ở đâu đó phía trước.
14. Tôi không biết cái gã mặc vest xám này đang huyền thuyên chuyện gì.
15. Cộn thêm việc tôi đã quên tên anh ta.

Mà tôi mới chỉ gặp anh ta có mười phút trước.

“Chúng tôi tin vào những mối liên minh hậu cần linh hoạt,” anh ta nói đều đều bằng giọng mũi, “xúc tiến quảng bá sản phẩm vừa trực tiếp vừa gián tiếp.”

“Chắc chắn rồi!” tôi trả lời đầy hứng khởi, như thể muốn nói: Chẳng phải ai cũng tin vậy sao?

Hậu cần. Cái đó nghĩa là gì nhỉ?

Ôi Chúa ơi. Nếu họ hỏi mình thì sao?

Đừng ngốc thế, Emma. Họ sẽ không đột ngột hỏi “Hậu cần nghĩa là gì?” đâu. Mình là một nhà marketing chuyên nghiệp mà, phải không nào? Hẳn nhiên mình phải biết những điều này rồi.

Với lại, nếu họ nhắc đến điều đó một lần nữa, mình sẽ đổi chủ đề. Hoặc mình sẽ nói tôi đã xong phần hậu cần hay gì đó.

Điều quan trọng là hãy giữ vẻ tự tin và tác phong tháo vát. Mình có thể làm thế. Đây là cơ hội lớn của mình và mình sẽ không phá hỏng.

Tôi đang ngồi trong văn phòng trụ sở hãng dầu lửa Glen Oil ở Glasgow, và khi liếc nhìn hình ảnh mình trong cửa sổ kính, trông tôi như một nữ thương gia cấp cao. Tóc duỗi thẳng, tai đeo một đôi khuyên kín đáo như họ vẫn khuyên ta trong các bài báo Làm-thế-nào-để-giành-được-việc-làm-đó, tôi mặc bộ vest mới hiệu Jigsaw. (Ít nhất thì nó gần như mới. Tôi mua nó trong một cửa hiệu từ thiện Nghiên cứu Ung thư rồi khâu một cái khuy vào chỗ cái khuy bị đứt, hầu như chẳng ai nhận ra được đâu.)

Tôi ở đây để đại diện cho công ty Panther, là nơi tôi làm việc. Mục đích của cuộc họp này là nhằm thông qua lần cuối hợp đồng quảng cáo loại đồ uống thể thao có vị việt quất mới của Panther Prime với Glen Oil, và tôi bay thẳng từ London tới đây vào sáng nay, chỉ để thực hiện thương vụ này. (Công ty trả tiền, và mọi thứ!)

Khi tôi tới, mấy người làm marketing ở Glen Oil đã bắt đầu khoe mẽ chuyện “Ai-là-người-đi-lại-nhiều-nhất?”, huyền thuyên về số dặm bay và những chuyến bay đêm tới Washington - và tôi nghĩ mình đã phết lác khá thuyết phục. (Ngoại trừ lúc tôi nói tôi đã bay bằng máy bay Concorde⁽¹⁾ tới Ottawa, trong khi hóa ra máy bay Concorde không hề tới Ottawa.) Nhưng sự thật thì đây là lần đầu tiên tôi bay đi thực hiện một thương vụ.

Được thôi. *Sự thật* thì, đây là thương vụ đầu tiên tôi làm, chấm hết. Tôi đã làm ở Panther mười một tháng trong vai trò trợ lý marketing, thế mà cho tới giờ tất cả những gì tôi được phép làm là đánh máy văn bản, sắp xếp hợp hành cho người khác, mua sandwich và lấy đồ giặt khô cho sếp.

Vì thế đây đại loại là cơ hội lớn của tôi. Và tôi thầm hy vọng nếu làm việc này ổn thỏa, có lẽ tôi sẽ được thăng tiến. Mẫu tin tuyển nhân viên cho vị trí của tôi có viết “có cơ hội thăng tiến sau một năm,” và thứ Hai tới tôi sẽ có cuộc gặp đánh giá kết quả hằng năm với sếp tôi, Paul. Tôi tra từ “Đánh giá” trong cuốn sách hướng dẫn nhân viên mới, nó nói đó là “cơ hội lý tưởng để thảo luận khả năng thăng tiến nghề nghiệp”.

Thăng tiến! Nghĩ đến điều đó, tôi cảm thấy nổi khát khao quen thuộc nhói lên trong lồng ngực. Điều đó sẽ cho bố thấy tôi đâu phải kẻ hoàn toàn thất bại. Và mẹ. Và Kerry nữa. Giá mà tôi có thể về nhà nói thật bình thản, “À, con vừa được thăng chức lên vị trí Chuyên viên Marketing đấy.”

Emma Corrigan, Chuyên viên Marketing.

Emma Corrigan, Phó Chủ tịch Cấp cao (Marketing).

Miền là mọi việc hôm nay diễn ra tốt đẹp. Paul nói thương vụ đã được lo liệu xong xuôi,

phủi bụi sẵn sàng rồi, tất cả những gì tôi phải làm chỉ là gạt đầu rồi bắt tay họ, và rằng kể cả tôi cũng có thể giải quyết được việc đó. Cho tới giờ, tôi cho rằng mình đã làm rất tốt.

Thôi được rồi, đúng là tôi không hiểu tới chín mươi phần trăm những gì họ nói. Nhưng thực tế là tôi cũng chẳng hiểu mấy bài thi nói môn tiếng Pháp GCSE của mình đấy thôi, vậy mà tôi vẫn đạt điểm B.

“Thay đổi nhãn hàng... phân tích... hiệu quả chi phí...”

Người đàn ông mặc vest xám vẫn đang lải nhải điều gì đó. Tỏ vẻ bình thản hết mức, tôi chìa tay ra và từ từ dịch tấm danh thiếp của anh ta về phía mình để có thể đọc được.

Doug Hamilton. Đúng rồi. Được thôi, tôi có thể nhớ cái tên này. Doug. Dug⁽²⁾. Dễ ấy mà. Tôi sẽ hình dung ra một cái xềng. Cùng với một súc giăm bông⁽³⁾. Trông thật... trông thật xấu xí... và...

Được rồi, quên chuyện này đi. Tôi sẽ viết lại vậy.

Tôi viết “thay đổi hình ảnh thương hiệu” và “Doug Hamilton” vào sổ ghi chép và hơi vắn vẹo người một cách bất tiện. Chúa ơi, cái quần lót của tôi thật khó chịu. Ý tôi là, loại quần lọt khe chẳng bao giờ thoải mái lắm, theo quan điểm của tôi, nhưng cái quần này thì đặc biệt tệ hại. Mà điều này có thể là do nó bị nhỏ tới hai số.

Rất có thể Connor đã mua chiếc quần này cho tôi và bảo cô bán hàng là tôi nặng năm mươi ba cân. Rồi thì cô ta nói với anh chắc tôi dùng cỡ tám. Cỡ tám!

(Thẳng thắn mà nói, tôi cho rằng cô ta thật xấu tính. Chắc chắn cô ta phải biết rằng tôi nói dối chứ nhỉ.)

Lúc đó là đêm trước Giáng sinh, chúng tôi đổi quà với nhau, rồi tôi mở giấy gói của cặp quần lót lụa màu hồng nhạt đẹp tuyệt. Cỡ tám. Về cơ bản tôi có hai lựa chọn.

A: Thú nhận sự thật: “Thực ra chúng quá nhỏ, cỡ của em là mười hai thì đúng hơn, và nhân thể, em nặng năm mươi chín cân.” Hay...

B: Cố nhét mình vào chiếc quần.

Trên thực tế, chuyện đó cũng ổn. Bạn hầu như không thể thấy những vết đỏ trên da tôi sau đó. Nhưng điều này cũng có nghĩa tôi phải nhanh chóng cắt hết nhãn quần áo để Connor không bao giờ nhận ra.

Kể từ đó tôi hầu như không bao giờ mặc đến đôi quần lót này, hiển nhiên rồi. Nhưng tôi lại quá thường xuyên thấy chúng thật xinh xắn và đắt tiền trong ngăn kéo và lại nghĩ, Ồ thôi nào, chúng đâu *chật* đến mức ấy, và thế nào đó tôi lại cố nhét mình vào. Chính là điều tôi đã làm sáng nay. Tôi còn quyết định mình sẽ phải giảm cân, bởi vì cảm giác không đến nỗi quá tệ.

Tôi đúng là con ngốc ảo tưởng.

“... không may kể từ khi thay đổi hình ảnh thương hiệu... cân nhắc lại những vấn đề quan trọng... cảm thấy chúng tôi cần xem xét lại những phương án hợp tác khác...”

Cho tới giờ phút đó tôi vẫn ngồi gật gù, thầm nghĩ cái trò nghịch ngợm hợp hành kinh doanh này đúng là thật dễ dàng. Nhưng lúc này giọng Doug Hamilton bắt đầu tác động đến ý thức của tôi. Anh ta đang nói gì nhỉ?

“... hai sản phẩm quá khác nhau... trở nên không thích hợp...”

Không thích hợp là thế nào? Cân nhắc lại những vấn đề quan trọng là thế nào? Tôi bất chợt hoảng hốt. Có lẽ đây không phải chuyện đông dài. Có lẽ anh ta thực sự đang *nói* điều gì đó. Nhanh lên, lắng nghe nào.

“Chúng tôi đánh giá cao quan hệ hợp tác hiệu quả mà Panther và Glen Oil đã có được trong quá khứ,” Doug Hamilton đang nói. “Nhưng cô sẽ đồng ý rằng rõ ràng chúng ta đang đi theo hướng khác nhau.”

Hướng khác nhau?

Đó là điều anh ta nói đến suốt thời gian vừa rồi ư?

Bụng tôi cuộn lên lo lắng.

Không thế nào...

Chẳng lẽ anh ta đang cố rút lui khỏi thương vụ?

“Xin lỗi, Doug,” tôi nói, với giọng bình thản nhất có thể. “Rõ ràng tôi đã lắng nghe chăm chú những gì anh vừa nói.” Tôi nở một nụ cười thân thiện, kiểu như chúng-ta-đều-là-người-chuyên-nghiệp-cả. “Nhưng liệu anh có thể... ừm, tóm tắt lại tình hình vì lợi ích của tất cả chúng ta...”

Bằng thứ tiếng Anh đơn giản ấy, tôi thầm khẩn cầu.

Doug Hamilton và người kia thoáng nhìn nhau.

“Chúng tôi có đôi chút không hài lòng về giá trị nhãn hàng của phía công ty cô,” Doug Hamilton nói.

“Giá trị nhãn hàng của tôi?” tôi nhắc lại trong cơn hoảng loạn.

“Giá trị nhãn hàng của *sản phẩm*,” anh ta nói, nhìn tôi lạ lùng. “Như tôi vừa giải thích, công ty Glen Oil hiện đang trải qua một quá trình đổi hình ảnh, và chúng tôi coi hình ảnh mới của mình như một hãng xăng dầu *biết quan tâm*, như logo hình hoa thủy tiên của chúng tôi thể hiện. Và chúng tôi cảm thấy Panther Prime, với mỗi quan tâm trọng yếu là thể thao và cạnh tranh, đơn giản là quá hung hăng.”

“Hung hăng?” Tôi hoang mang nhìn anh ta. “Nhưng... đó là loại đồ uống hoa quả mà.”

Thật vô lý. Glen Oil là hãng xăng dầu xả-khí-thải và phá-hủy-thế-giới. Còn Panther Prime là một loại đồ uống vị việt quất vô tội. Sao nó có thể quá hung hăng chứ?

“Giá trị mà sản phẩm đó tôn vinh.” Anh ta chỉ vào tờ quảng cáo trên bàn. “Lái xe. Sang trọng. Mạnh mẽ. Ngay bản thân khẩu hiệu ‘Đừng ngập ngừng’, nói thực, cũng có vẻ hơi lỗi thời.” Anh ta nhún vai. “Đơn giản chúng tôi cho rằng sự kết hợp này không khả thi.”

Không. Không. Điều này không thể xảy ra. Anh ta không thể rút lui được.

Mọi người ở văn phòng sẽ cho rằng đó là lỗi của tôi. Họ sẽ nghĩ tôi đã làm hỏng việc và tôi hoàn toàn là đồ rác rưởi.

Tim tôi đập thình thịch. Mặt tôi nóng bừng lên. Tôi không thể để chuyện này xảy ra. Nhưng tôi phải nói gì đây? Tôi chưa chuẩn bị gì hết. Paul nói mọi chuyện đã được thu xếp xong xuôi và

tất cả những gì tôi phải làm là bắt tay họ cơ mà.

“Chắc chắn chúng ta sẽ thảo luận một lần nữa trước khi đưa ra quyết định,” Doug đang nói. Anh ta cười nhẹ với tôi. “Và như tôi nói, chúng tôi muốn tiếp tục hợp tác với Panther, nên dù thế nào thì đây vẫn là một cuộc gặp hữu ích.”

Anh ta đẩy ghế ra đằng sau.

Tôi không thể để chuyện này tuột khỏi tầm kiểm soát! Tôi phải cố gắng đảo ngược quan điểm của họ. Tôi phải cố gắng chốt được thương vụ này.

Kết thúc thương vụ. Đó là điều tôi muốn nói.

“Chờ đã!” Tôi nghe chính mình nói. “Hãy... đợi một chút! Tôi có vài điều muốn nói.”

Mình đang nói gì vậy nhỉ? Tôi chẳng có gì để nói hết.

Có một lon Panther Prime để trên bàn, tôi chộp lấy nó để lấy cảm hứng. Tìm cách trì hoãn thời gian, tôi đứng dậy, bước tới giữa phòng, giơ chiếc lon lên cao trên không trung để ai cũng có thể nhìn thấy.

“Panther Prime là... một thứ đồ uống thể thao.”

Tôi dừng lại, và có khoảng yên lặng lịch sự. Mặt tôi nhoi nhoi như kim châm.

“Nó... ừm... nó rất...”

Ôi Chúa ơi. Tôi đang làm gì vậy?

Cố lên, Emma. *Nghĩ đi*. Hãy nghĩ Panther Prime... Nghĩ Panther Cola... nghĩ đi... nghĩ đi.

Đúng rồi! Tất nhiên!

Được rồi, bắt đầu lại nào.

“Kể từ khi chúng tôi đưa Panther Cola ra thị trường vào cuối những năm 1980, đồ uống của Panther luôn là hình ảnh tiêu biểu cho sinh lực, sôi nổi và xuất chúng,” tôi nói trôi chảy.

Ơn Chúa. Đây là câu quảng cáo chuẩn của Panther Cola. Tôi đã đánh máy câu này cả tỉ lần đến mức có thể đọc thuộc lòng cả trong giấc ngủ.

“Đồ uống của Panther là một hiện tượng quảng cáo,” tôi tiếp tục. “Nhân vật Panther là một trong những nhân vật được biết đến rộng rãi nhất trên toàn thế giới, trong khi câu khẩu hiệu cổ điển “Đừng ngập ngừng” đã được đưa vào từ điển. Chúng tôi đang đề nghị với Glen Oil một cơ hội độc quyền để liên kết với nhãn hàng hạng nhất nổi tiếng thế giới này.”

Sự tự tin của tôi tăng dần, tôi bắt đầu sải bước quanh phòng, làm điệu bộ diễn tả cùng với lon nước.

“Thông qua việc mua một thứ đồ uống Panther có lợi cho sức khỏe, khách hàng đang chứng tỏ rằng họ sẽ không bằng lòng với bất cứ sản phẩm nào ngoài những sản phẩm tốt nhất.” Tôi dùng tay kia đập mạnh vào lon nước. “Khách hàng chờ đợi chất lượng cao nhất từ đồ uống cung cấp năng lượng, họ chờ đợi chất lượng cao nhất từ loại xăng dầu mình dùng, họ chờ đợi điều tốt đẹp nhất từ chính bản thân mình.”

Tôi đang bay! Tôi thật tuyệt vời! Giá mà Paul thấy tôi bây giờ, ông ấy sẽ thăng chức cho tôi ngay lập tức!

Tôi bước tới bàn và nhìn thẳng vào mắt Doug Hamilton. “Khi khách hàng của Panther mở lon nước đó, họ đang lựa chọn cho cả thế giới thấy họ là ai. Tôi cũng đề nghị Glen Oil đưa ra cùng lựa chọn đó.”

Kết thúc bài diễn văn, tôi giữ chặt lon nước ở giữa bàn, với tay vào nắp kéo và, với một nụ cười dễ thương, tôi giật nắp.

Cứ như thể núi lửa phun trào.

Thứ đồ uống vị việt quất có ga bắn tung tóe khỏi lon, rớt xuống mặt bàn, phủ lên toàn bộ giấy tờ sổ sách một thứ chất lỏng màu đỏ khủng khiếp... và ôi không, xin đừng... bắn tung khắp áo sơ mi của Doug Hamilton.

“Mẹ kiếp!” Tôi thở hổn hển. “Ý tôi là tôi xin lỗi, tôi xin lỗi...”

“Chúa ơi,” Doug Hamilton cúi kính nói, đứng lên rút trong túi quần ra một chiếc khăn tay. “Thứ này có giặt sạch được không đây?”

“Ôi...” Tôi tóm lấy lon nước một cách vô vọng. “Tôi không biết.”

“Tôi sẽ đi lấy khăn lau,” người còn lại nói, và đứng bật dậy.

Cửa đóng lại sau lưng anh ta và yên lặng bao trùm, ngoại trừ âm thanh của thứ đồ uống việt quất đang chậm chạp nhỏ giọt xuống sàn.

Tôi nhìn Doug Hamilton chăm chăm, mặt tôi nóng bừng và máu nóng dồn sang tai.

“Xin đừng...” tôi nói, và hắng giọng để bớt khàn. “Đừng nói với sếp tôi.”

Sau tất cả những chuyện đó. Tôi đã làm hỏng hết cả.

Khi tôi lê gót qua phòng đợi ở sân bay Glasgow, tôi cảm thấy hoàn toàn chán nản. Cuối cùng, Doug Hamilton đã tỏ ra khá tử tế. Anh ta nói chắc là vết bẩn sẽ sạch thôi, và hứa sẽ không kể với Paul chuyện đã xảy ra. Nhưng anh ta không đổi ý về thương vụ.

Cuộc họp quan trọng đầu tiên của tôi. Cơ hội lớn đầu tiên của tôi - vậy mà chuyện xảy ra thế này đây. Tôi cảm thấy mình đã từ bỏ cơ hội lớn này. Tôi cảm thấy muốn gọi điện về văn phòng và nói, “Thế là hết, tôi sẽ không bao giờ trở lại nữa, và nhân thế, chính tôi là người đã làm kẹt giấy máy photo hôm đó.”

Nhưng tôi không thể. Đây là công việc thứ ba của tôi trong bốn năm qua. Nó phải thành công. Vì giá trị của bản thân tôi. Vì lòng tự trọng của chính tôi. Và cũng bởi vì tôi nợ bố tôi bốn ngàn bảng.

“Tôi có thể lấy gì cho cô?” một anh chàng người Úc nói, và tôi ngược lên sừng sốt. Tôi đã tới sân bay sớm một tiếng, và đã đi thẳng tới quầy rượu.

“Ừm...” Đầu óc tôi trống rỗng. “Ờ... vang trắng. Không, thực ra cho tôi một ly vodka và tonic. Cảm ơn.”

Khi anh ta quay đi, tôi ngồi sụp xuống ghế. Một cô tiếp viên hàng không với bím tóc đuôi sam kiểu Pháp bước tới ngồi xuống bên cạnh, cách hai ghế. Cô ấy mỉm cười với tôi, và tôi cười đáp lại yếu ớt.

Tôi không biết những người khác xoay xở thế nào với sự nghiệp của họ, tôi thực sự không

biết. Như Lissy, cô bạn thân nhất của tôi. Cô ấy luôn biết mình muốn trở thành luật sư - và bây giờ, ta đã! Cô ấy là luật sư. Nhưng tôi ra trường mà không hề biết mình muốn làm nghề gì. Công việc đầu tiên của tôi là môi giới bất động sản, và tôi chỉ nhận việc đó bởi vì tôi vẫn luôn thích đi lại ngó nghiêng mấy ngôi nhà, cộng với việc tôi gặp một người phụ nữ với những chiếc móng tay sơn đỏ tuyệt đẹp tại một hội chợ nghề nghiệp, và bà ấy nói với tôi rằng bà ấy kiếm được rất nhiều tiền đến nỗi có thể nghỉ ngơi khi mới bốn mươi tuổi.

Nhưng ngay giây phút tôi bắt đầu, tôi ghét công việc đó. Tôi ghét cả mấy tay mới vào nghề môi giới bất động sản khác nữa. Tôi ghét nói những điều như “một khía cạnh đáng yêu”. Và tôi ghét cách ai đó nói họ đủ khả năng chi trả cho những ngôi nhà trị giá 300.000 bảng, nhưng lại yêu cầu chúng tôi cung cấp cho họ chi tiết về những ngôi nhà giá ít nhất 400.000 bảng, rồi sau đó lại tỏ vẻ coi thường bọn tôi, đại loại như, “Các cô chỉ có loại 300.000 bảng thôi sao? Chúa ơi, thật là lũ kém cỏi tệ hại.”

Vì thế sau sáu tháng, tôi tuyên bố thay đổi nghề nghiệp và sẽ trở thành một nhiếp ảnh gia. Đó là giây phút *thật* tuyệt diệu, như trong một bộ phim hay gì đó. Bố tôi cho tôi mượn tiền để học một khóa nhiếp ảnh và mua máy ảnh, và tôi sẽ bắt đầu một sự nghiệp sáng tạo mới đáng kinh ngạc, đó sẽ là khởi đầu của một cuộc đời mới...

Ngoại trừ việc mọi chuyện lại không xảy ra như vậy.

Ý tôi là, để khởi đầu, bạn có biết một trợ lý nhiếp ảnh kiếm được bao nhiêu không?

Không. Hoàn toàn không.

Nghĩa là, bạn biết đấy, tôi sẽ chẳng lấy gì làm phiền lòng nếu có ai đó thực sự *mời* tôi làm trợ lý nhiếp ảnh.

Tôi thở dài và nhìn chăm chăm vào cái vẻ buồn thảm của mình trong tấm gương sau quầy rượu. Cũng như mọi thứ khác, mái tóc tôi, mái tóc tôi đã vuốt keo thật thẳng từ sáng nay, đã trở nên rối tung rối bù. Thật điển hình.

Ít nhất tôi cũng không phải kẻ duy nhất chẳng đi đến đâu. Trong số tám người cùng khóa học của tôi, một người ngay lập tức thành công và bây giờ đang chụp ảnh cho tờ *Vogue* hay đại loại như vậy, một người khác trở thành thợ chụp ảnh đám cưới, một đàn dúi với trợ giảng, một đi du lịch, một có con, một làm việc ở hiệu ảnh Snappy Snaps và một hiện đang làm ở hãng tư vấn tài chính Morgan Stanley.

Trong khi đó tôi ngày càng lún sâu vào nợ nần, và bắt đầu làm những công việc tạm thời, nộp hồ sơ xin những công việc thực sự đem lại thu nhập. Và cuối cùng, mười một tháng trước, tôi bắt đầu làm trợ lý marketing tại Panther.

Người phục vụ quầy rượu đặt một ly vodka và tonic trước mặt tôi, rồi nhìn tôi với vẻ dò hỏi. “Vui lên nào!” anh ta nói. “Mọi chuyện đâu thể tệ đến vậy!”

“Cảm ơn,” tôi nói đầy biết ơn, và uống một ngụm. Tôi cảm thấy khá hơn một chút. Tôi đang uống ngụm thứ hai thì điện thoại của tôi bắt đầu reo.

Bụng tôi cuộn lên lo lắng. Nếu là văn phòng gọi, tôi sẽ vờ như không nghe thấy.

Nhưng không phải, số điện thoại nhà tôi đang nhấp nháy trên cái màn hình nhỏ.

“Chào,” tôi nói sau khi ấn vào nút xanh.

“Chào cậu!” giọng của Lissy. “Chỉ là tở thôi! Mọi chuyện thế nào cậu?”

Lissy là bạn cùng phòng với tôi, và là người bạn thân nhất trên đời. Cô ấy có mái tóc dày sẫm màu và chỉ số IQ khoảng 600 và là người dễ thương nhất mà tôi biết.

“Thật là một thảm họa,” tôi rầu rĩ.

“Có chuyện gì vậy? Cậu không kết thúc được thương vụ sao?”

“Đâu chỉ có chuyện tở không kết thúc được thương vụ, tở còn làm tay giám đốc marketing của Glen Oil ướt sũng trong thứ đồ uống việt quất đó.”

Phía cuối quầy rượu, tôi có thể thấy cô tiếp viên hàng không cố che nụ cười, và tôi cảm thấy mặt đỏ lựng lên. Tuyệt lắm. Giờ thì cả thế giới đã biết.

“Ôi trời.” Tôi hầu như có thể *cảm thấy* Lissy đang cố gắng nghĩ ra điều gì đó tích cực để nói với tôi. “Thôi thì ít nhất cậu cũng có được sự chú ý của họ,” cuối cùng cô ấy nói. “Ít nhất thì họ cũng không nhanh chóng quên cậu đâu.”

“Tở cho là vậy,” tôi rầu rĩ. “Thế tở có tin nhắn nào không?”

“Ồ! Ừm... không. Ý tở là, bố cậu có gọi điện, nhưng... ừm... cậu biết đấy... không...” Giọng cô ấy nhỏ dần, đầy vẻ thoái thác.

“Lissy. Bố tở muốn gì chứ?”

Có một thoáng ngập ngừng.

“Rõ ràng là chị họ cậu giành được một giải thưởng nào đó của ngành,” cô ấy nói về ái ngại. “Họ sẽ ăn mừng vào thứ Bảy, kết hợp với sinh nhật mẹ cậu luôn.”

“Ồ. Tuyệt thật.”

Tôi ngồi thụt sâu hơn xuống ghế. Đó là tất cả những gì tôi cần. Chị họ Kerry của tôi đắc thắng nắm chặt chiếc cúp Đại-lý-du-lịch-xuất-sắc-nhất-thế-giới, nếu không phải là toàn-vũ-trụ.

“Và Connor cũng gọi điện, để xem tình hình của cậu thế nào,” Lissy vội nói thêm. “Anh ấy rất tử tế, anh ấy nói không muốn gọi vào di động của cậu trong khi cậu họp vì sợ làm phiền.”

“Thật sao?”

Lần đầu tiên trong ngày hôm nay, tôi cảm thấy tinh thần khá lên chút xíu.

Connor. Bạn trai tôi. Người bạn trai đáng yêu và ân cần của tôi.

“Anh ấy là một chàng trai đáng yêu!” Lissy đang nói. “Anh ấy nói sẽ bận họp suốt buổi chiều nhưng sẽ hủy bỏ trận bóng quần vì cậu, vì thế cậu có muốn đi ăn tối với anh ấy không?”

“Ồ,” tôi nói với một thoáng hài lòng. “Ồ, ý đó hay đấy. Cảm ơn Lissy.”

Tôi cúp máy và nhấp thêm một ngụm vodka nữa, cảm thấy vui vẻ hơn nhiều.

Bạn trai tôi.

Đúng như Julie Andrews nói. Mỗi khi mọi chuyện trở nên tồi tệ... tôi chỉ cần nhớ rằng mình có bạn trai - và bỗng nhiên mọi chuyện dường như không hoàn toàn tệ hại đến thế.

Hoặc theo bất cứ cách nào khác mà cô ấy nói.

Mà đâu phải một anh bạn trai tầm thường. Một anh chàng cao ráo, đẹp trai, thông minh, mà *Marketing Week* gọi là “một trong những điểm sáng nhất trong nghiên cứu marketing ngày nay.”

Tôi ngồi nhấm nháp vodka, cho phép những suy nghĩ về Connor lan tỏa trong đầu để xoa dịu mình. Cách mái tóc vàng của anh sáng bừng lên trong nắng, và cách anh luôn mỉm cười. Và cách anh nâng cốc phần mềm trong máy tính của tôi dù chẳng cần tôi nhờ, và cách anh... anh ấy...

Đầu óc tôi trở nên trống rỗng. Chuyện này thật kỳ cục. Ý tôi là, có rất nhiều điều tuyệt vời về Connor. Từ... từ đôi chân dài. Đúng thế. Và bờ vai rộng. Tới cái lần anh ấy chăm sóc tôi khi tôi bị cúm. Ý tôi là, có bao nhiêu anh bạn trai làm việc đó chứ? Chính xác ấy.

Tôi rất may mắn. Tôi thực sự may mắn.

Tôi cất điện thoại đi, luồn tay vào tóc và liếc nhìn chiếc đồng hồ phía sau quầy rượu. Còn bốn mươi phút nữa sẽ tới giờ bay. Không còn lâu lắm. Cảm giác mất tinh thần bắt đầu trườn khắp người tôi như những con giun nhỏ, và tôi nuốt một ngụm vodka lớn, cạn sạch ly.

Mọi chuyện sẽ ổn thôi, tôi tự nhủ với mình lần thứ một tỉ. Mọi chuyện sẽ ổn thỏa cả.

Tôi không hoảng sợ. Tôi chỉ... Tôi chỉ...

Được thôi. Tôi sợ.

16. Tôi sợ bay.

Tôi chưa từng nói với ai là tôi sợ bay. Điều đó nghe thật chẳng đâu vào đâu. Và ý tôi là, không phải kiểu tôi bị ám ảnh quá mức hay gì đó. Không phải tôi không thể *bước lên* máy bay. Chỉ là... nếu những chuyện khác không đổi, tôi thích ở trên mặt đất hơn.

Trước đây tôi không sợ. Nhưng vài năm gần đây, tôi ngày càng cảm thấy căng thẳng hơn. Tôi biết điều đó thật vô lý. Tôi biết hàng ngàn người bay hằng ngày và thực tế thì ngồi trên máy bay còn an toàn hơn cả nằm trên giường. Xác suất ta ở trên một chiếc máy bay rơi còn thấp hơn... thấp hơn là tìm được một người đàn ông ở London, hay gì đó.

Nhưng tuy vậy. Tôi vẫn không thích bay.

Có lẽ tôi sẽ làm thêm một ly vodka nữa thật nhanh.

Tới lúc họ gọi chuyển bay của tôi, tôi đã uống thêm hai ly vodka nữa và cảm thấy khá hơn nhiều. Ý tôi là, Lissy nói đúng. Ít nhất tôi cũng đã gây ấn tượng, phải không nào? Ít nhất họ sẽ nhớ tôi là ai. Khi sải bước tới cửa lên máy bay, tay nắm chặt cái cặp da, tôi gần như lại bắt đầu cảm thấy mình như một nữ doanh nhân thành đạt. Một vài người mỉm cười với tôi khi họ đi qua, và tôi mỉm cười lại một cách hào phóng, cảm thấy một cảm giác thân thiện ấm áp. Bạn thấy chứ. Rốt cuộc thì thế giới cũng không đến nỗi quá tệ. Vấn đề là ta phải suy nghĩ thật tích cực. Bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra trong đời, phải không nào? Ta sẽ chẳng bao giờ biết điều gì sẽ xảy ra ở ngã rẽ tiếp theo.

Tôi đi tới cửa vào máy bay, và đứng đó là cô tiếp viên hàng không có bím tóc kiểu Pháp ngồi ở quầy rượu lúc trước.

“Chào cô, một lần nữa,” tôi mỉm cười nói. “Thật là trùng hợp!”

Cô tiếp viên nhìn tôi chăm chăm.

“Chào chị. Ừm...”

“Sao?”

Sao cô ấy lại bối rối cơ chứ?

“Xin lỗi. Chỉ là... chị có biết...” Cô ấy lúng túng chỉ vào ngực tôi.

“Chuyện gì vậy?” tôi nói vui vẻ. Tôi nhìn xuống, và cứng đờ người, thất kinh.

Thế nào đó mà chiếc áo sơ mi lụa của tôi đã tự bật tung cúc trong khi tôi bước đi. Ba chiếc cúc bật tung ra và chiếc áo mở bung trước ngực.

Áo lót của tôi lộ ra. Chiếc áo lót ren hồng của tôi. Chiếc áo đã hơi lổm đổm vì giặt nhiều.

Đó là lý do mọi người mỉm cười với tôi. Không phải vì thế giới này là một nơi đẹp đẽ, mà vì tôi là một-phụ-nữ-mặc-áo-lót-hồng-lổm-đổm.

“Cảm ơn,” tôi thì thầm, và cài cúc lại bằng những ngón tay lóng ngóng, mặt tôi nóng bừng vì xấu hổ.

“Không phải ngày may mắn của chị, phải không?” cô tiếp viên nói với vẻ cảm thông, đưa tay ra cầm thẻ lên máy bay của tôi. “Xin lỗi, lúc này tôi tình cờ nghe thấy.”

“Không sao đâu.” Tôi cố nhếch miệng cười. “Đó không phải là ngày tuyệt nhất trong đời tôi.” Có một thoáng yên lặng khi cô ấy chăm chú đọc thẻ lên máy bay của tôi.

“Thế này nhé,” cô ấy nói nhỏ. “Chị có muốn được nâng hạng trên máy bay không?”

“Gì cơ?” Tôi ngây ra nhìn cô ấy.

“Thôi nào. Chị đáng được nghỉ ngơi một chút.”

“Thật sao? Nhưng... liệu cô có thể cứ thế mà nâng hạng cho mọi người như vậy không?”

“Nếu còn dư chỗ, chúng tôi có thể. Chúng tôi được phép tự quyết định. Và chuyến bay này rất ngắn.” Cô ấy trao cho tôi một nụ cười của kẻ đồng lõa. “Chỉ cần đừng nói với ai, được chứ?”

Cô ấy dẫn tôi lên khu phía trước của máy bay và chỉ vào một chỗ ngồi lớn, rộng rãi, thoải mái. Trong đời mình tôi chưa từng được nâng hạng bao giờ! Tôi không thể tin nổi cô ấy lại thực sự để tôi làm thế.

“Đây là khoang hạng nhất?” tôi thì thầm, hít thở bầu không khí sang trọng, yên lặng. Một người đàn ông mặc bộ vest lịch lãm đang gõ máy tính ngay bên phải tôi, và hai người phụ nữ trung niên trong góc đang dùng tai nghe.

“Hạng thương gia. Không có khoang hạng nhất trên chuyến bay này.” Cô ấy nâng giọng lên mức bình thường. “Chị thấy ổn cả chứ?”

“Hoàn hảo! Cảm ơn rất nhiều.”

“Không có gì.” Cô ấy mỉm cười một lần nữa và bước đi, và tôi đẩy chiếc cặp xuống dưới chiếc ghế đằng trước.

Ái chà. Chỗ này thực sự dễ thương. Những chiếc ghế lớn, và chỗ để chân, và mọi thứ. Đây sẽ là trải nghiệm tuyệt vời, từ đầu chí cuối. Tôi tự nói với mình một cách chắc chắn. Tôi với lấy

đai an toàn và thờ ơ cài lại, cố gắng lờ đi cảm giác run rẩy sợ hãi quặn lên trong bụng.

“Chị có muốn dùng sâm banh không?”

Đó là bạn tôi, cô tiếp viên, đang cúi xuống nhìn tôi cười rạng rỡ.

“Thật là tuyệt,” tôi nói. “Cảm ơn!”

Sâm anh!

“Còn anh? Anh có muốn dùng chút sâm banh?”

Người đàn ông ngồi ở chiếc ghế cạnh tôi thậm chí còn chưa ngẩng lên. Anh ta mặc quần jean và một chiếc áo lạnh chui cổ đã cũ và đang nhìn ra ngoài cửa sổ. Khi anh ta quay sang trả lời, tôi thoáng trông thấy đôi mắt sẫm màu, bộ ria lởm chởm; một cái cau mày hằn sâu trên trán anh ta.

“Không, cảm ơn. Cho tôi một ly rượu mạnh. Cảm ơn.”

Anh ta nói giọng Mỹ, cứng nhắc. Tôi đang định lịch sự hỏi xem anh ta là người nước nào thì anh ta đã ngay lập tức quay đi và lại nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ.

Điều đó cũng tốt thôi, bởi vì nói thực, tôi cũng chẳng có tâm trạng đâu mà trò chuyện.

hai

Được thôi. Sự thực là, tôi không thích điều này.

Tôi biết đây là hạng thương gia, tôi biết mọi thứ đều xa hoa dễ chịu. Nhưng bụng tôi vẫn quặn lại vì lo lắng.

Trong khi máy bay cất cánh, tôi đếm từ từ với đôi mắt nhắm chặt, và điều đó có vẻ hiệu quả. Nhưng tôi hết hơi khi đếm đến khoảng ba trăm năm mươi. Vì thế bây giờ tôi chỉ ngồi đó, nhấp sâm banh, đọc một bài báo về “30 điều nên làm trước khi ta 30” trong tờ *Cosmo*. Tôi cố gắng hết sức để mình trông như một nhà quản trị marketing hàng đầu hạng-thương-gia đang ngồi hết sức thư giãn. Nhưng Chúa ơi. Mỗi âm thanh nhỏ đều khiến tôi giật mình; mỗi lần rung lắc lại khiến tôi nín thở.

Che đây bằng vẻ ngoài bình tĩnh, tôi với lấy tờ hướng dẫn an toàn được ép bóng loáng và lướt mắt đọc qua. Lối thoát an toàn. Vị trí dây. Nếu cần đến áo phao, hãy nhường người già và trẻ con trước. Chúa ơi...

Tại sao tôi lại *xem* cái này chứ? Nhìn chăm chăm vào những bức vẽ người ta nhảy xuống biển trong khi máy bay nổ sau lưng thì có ích gì với tôi chứ? Tôi vội nhét tờ hướng dẫn an toàn trở lại túi đựng và uống một ngụm sâm banh nữa.

“Xin lỗi, thưa cô.” Một cô tiếp viên có mái tóc quăn đỏ xuất hiện bên cạnh tôi. “Cô đi công tác phải không?”

“Đúng,” tôi nói, vuốt thẳng tóc với cảm giác tự hào râm ran trong lòng. “Đúng vậy.”

Cô ấy đưa cho tôi một tờ bướm có tên “Tiện nghi Cấp cao”, trên đó có bức hình những doanh nhân đang thảo luận sôi nổi trước một tấm bảng có biểu đồ lượn sóng.

“Đây là chút thông tin về phòng đợi hạng thương gia mới của chúng tôi ở Gatwick. Chúng tôi cung cấp đầy đủ thiết bị hội thảo từ xa, và phòng họp, nếu cô cần. Cô có quan tâm không?”

Được thôi. Mình là một thương gia hàng đầu. Mình là một quan chức điều hành cấp cao thành công.

“Có thể đấy,” tôi nói, hờ hững nhìn tờ giới thiệu. “Có, tôi có thể dùng một trong những phòng này để... chỉ dẫn cho nhóm của tôi. Tôi có một nhóm lớn, và rõ ràng họ cần được chỉ dẫn rất nhiều. Về các vấn đề kinh doanh.” Tôi hắng giọng. “Phần lớn là... hậu cần.”

“Cô có muốn tôi đặt trước một phòng không?” cô tiếp viên nói với ý giúp đỡ.

“Ờ, không, cảm ơn,” tôi nói sau thoáng ngập ngừng. “Nhóm của tôi hiện đang... ở nhà. Tôi đã cho họ nghỉ một ngày.”

“Được ạ.” Cô tiếp viên trông hơi bối rối.

“Nhưng có lẽ một lần khác,” tôi nói nhanh. “Và tiện thể cô ở đây... tôi đang băn khoăn. Cái âm thanh đó có bình thường không?”

“Âm thanh nào cơ?” Cô tiếp viên ngẩng đầu lên.

“Âm thanh đó. Tiếng ầm ì đó, xuất phát từ cánh máy bay chẳng?”

“Tôi không nghe thấy gì.” Cô ấy nhìn tôi đầy thông cảm. “Cô bị căng thẳng khi bay sao?”

“Không!” Tôi vội nói ngay, và cười nhẹ. “Không, tôi không *căng thẳng*! Tôi chỉ... bấn khoăn thôi. Chỉ tò mò thôi.”

“Tôi sẽ xem có thể lấy gì đó cho cô,” cô ấy nói ân cần. “Mời ông xem. Một chút thông tin về những tiện nghi cao cấp của chúng tôi ở Gatwick.”

Tay người Mỹ chẳng nói chẳng rằng cầm tờ giới thiệu rồi đặt nó xuống mà chẳng hề liếc qua, còn cô tiếp viên thì tiếp tục bước đi, loạng choạng đôi chút khi máy bay nảy lên.

Tại sao máy bay lại nảy lên thế chứ?

Chúa ơi. Một cơn sợ hãi ập đến không hề báo trước. Điều này thật điên rồ. Điên rồ! Ngồi trong cái hộp nặng nề khổng lồ này, không có cách nào thoát ra, cách mặt đất hàng ngàn hàng ngàn cây số...

Tôi không thể tự mình làm điều này. Tôi có nhu cầu không thể cưỡng lại được là phải nói chuyện với ai đó. Ai đó làm tôi vững dạ. Ai đó an toàn.

Connor.

Tôi rút điện thoại ra, nhưng cô tiếp viên đã vội sà xuống bên cạnh.

“Tôi e cô không thể dùng cái đó khi ở trên máy bay,” cô ấy nói với nụ cười rạng rỡ. “Cô có thể vui lòng tắt điện thoại đi được không?”

“Ồ. Ờ... xin lỗi.”

Tất nhiên tôi không thể dùng di động. Họ đã nói điều đó tới cả năm mươi lần tỉ lần. Tôi thật là một kẻ đầu đất. Dù sao thì, kệ thôi. Điều đó chẳng quan trọng. Mình sẽ ổn thôi. Tôi cất điện thoại vào túi và cố gắng tập trung vào vở sitcom *Tháp Fawlty* cũ rích đang chiếu trên màn hình.

Có lẽ tôi sẽ bắt đầu đếm lại lần nữa. Ba trăm bốn mươi chín. Ba trăm năm mươi. Ba trăm năm...

Khỉ thật. Đầu tôi bị giật mạnh. Cú xóc vừa rồi là thế nào? Có phải chúng tôi vừa mới bị *va đập*?

Được thôi, đừng hoảng sợ. Chỉ là bị xóc thôi mà. Tôi chắc mọi chuyện khác đều ổn. Có lẽ chúng tôi chỉ vừa đâm phải một con bồ câu hay gì đó. Tôi đang đếm đến đâu nhỉ?

Ba trăm năm mươi một. Ba trăm năm mươi hai. Ba trăm năm mươi...

Và đúng là nó.

Khoảnh khắc đó.

Mọi thứ dường như vỡ tung thành từng mảnh.

Tôi nghe thấy tiếng la hét như một làn sóng đang nhận chìm mình, gần như trước khi tôi nhận biết được điều gì đang xảy ra.

Ôi Chúa ơi. Ôi Chúa ơi. Ôi Chúa ơi. Ôi Chúa ơi. Ôi... ôi... không. Không. Không.

Chúng tôi đang rơi. Ôi Chúa ơi, chúng con đang rơi.

Chúng tôi đang lao thẳng xuống. Máy bay lao qua không khí như một viên đá. Một người đàn ông đằng kia vừa bị hất tung lên, đầu đập vào trần máy bay. Ông ta đang chảy máu. Tôi thở gấp, bám chặt tay vào ghế, cố gắng không bị hất tung, nhưng tôi có thể cảm thấy mình đang bị giật mạnh lên trên, như có ai đó kéo mạnh tôi, như thể trọng lực đột nhiên đảo theo hướng ngược lại. Không còn thời gian để suy nghĩ nữa. Đầu óc tôi không thể... Túi xách đang bay xung quanh, đồ uống đổ tung tóe, một người trong phi hành đoàn bị ngã, cô ấy đang bám chặt vào một cái ghế...

Ôi Chúa ơi. Ôi Chúa ơi. Được rồi, nó bắt đầu chậm dần lại. Tình hình... tình hình đã khá hơn rồi.

Mẹ kiếp. Tôi chỉ... Tôi không thể... tôi...

Tôi nhìn sang anh chàng người Mỹ, và anh ta cũng đang ra sức bám chặt vào ghế như tôi.

Tôi thấy buồn nôn. Tôi nghĩ có lẽ tôi sắp nôn. Ôi Chúa ơi.

Được rồi. Có vẻ như... có vẻ như mọi chuyện lại trở lại bình thường.

“Thưa quý vị,” một giọng nói vang lên qua hệ thống liên lạc nội bộ, và mọi người đều ngẩng đầu lên. “Đây là cơ trưởng đang nói.”

Tim tôi rung lên trong ngực. Tôi không nghe nổi. Tôi không nghĩ nổi nữa.

“Chúng ta đang gặp phải vùng nhiễu loạn không khí, và mọi thứ có thể rung lắc một chút. Tôi đã bật đèn báo thắt dây an toàn và đề nghị tất cả trở lại ghế ngồi càng nhanh càng...”

Lại một đợt trông chừng lớn nữa, và giọng cơ trưởng bị át đi bởi những tiếng la hét và rên rỉ khắp máy bay.

Giống như một giấc mơ khủng khiếp. Một giấc mơ tàu lượn siêu tốc khủng khiếp.

Cả phi hành đoàn đều ngồi xuống thắt dây an toàn. Một cô tiếp viên đang lau vết máu trên mặt. Một phút trước, họ còn đang vui vẻ phân phát đậu phộng nướng mật ong.

Đây là điều xảy ra với những người khác trên những chuyến bay khác. Những người trong các cuốn video an toàn trên không. Không phải tôi.

“Xin hãy bình tĩnh,” cơ trưởng đang nói. “Ngay khi chúng tôi có thêm thông tin...”

Giữ bình tĩnh? Tôi không thở nổi, nói gì đến chuyện giữ bình tĩnh. Chúng tôi phải làm gì chứ? Chẳng lẽ chúng tôi cứ chỉ *ngồi* đây trong khi máy bay cứ giật lên như một con ngựa bất kham?

Tôi có thể nghe thấy tiếng ai đó đằng sau tôi lẩm nhẩm “Kính Đức Mẹ Maria, đầy nhân từ...” và một cơn hoảng loạn nghẹt thở mới lan khắp cơ thể tôi. Có người đang cầu nguyện. Chuyện này là thực.

Chúng tôi sắp chết.

Chúng tôi sắp chết.

“Tôi xin lỗi?” Tay người Mỹ ở ghế bên cạnh nhìn tôi, mặt anh ta căng thẳng và trắng bệch.

Có phải tôi vừa nói to câu đó.

“Chúng ta sắp chết.” Tôi nhìn chằm chằm vào gương mặt anh ta. Đây có thể là người cuối cùng tôi nhìn thấy khi vẫn còn sống. Tôi ghi nhớ những nếp nhăn quanh đôi mắt sẫm màu của

anh ta; cái quái hàm chắc khỏe, râu ria lởm chởm.

Máy bay lại đột ngột hạ xuống, và tôi hét lên dù không hề cố ý.

“Tôi không nghĩ chúng ta sắp chết,” anh ta nói. Nhưng anh ta cũng đang nắm chặt tay ghế. “Họ nói đó chỉ là nhiễu loạn không khí.”

“Tất nhiên họ nói vậy!” Tôi có thể nghe thấy nỗi kích động trong giọng nói của chính mình. “Họ đâu thể nào nói chính xác, ‘Được rồi, các bạn, thế là hết, các bạn là những người sẽ ra đi!’” Máy bay lại nhào xuống một lần nữa đầy kinh hoàng và tôi thấy mình chộp lấy tay anh ta trong hoảng loạn. “Chúng ta sẽ không thể sống sót. Tôi biết chúng ta sẽ không thể. Thế là hết. Tôi mới hai mươi lăm tuổi, vì Chúa. Tôi chưa sẵn sàng. Tôi còn chưa đạt được bất cứ điều gì. Tôi chưa hề có con. Tôi chưa từng cứu được một mạng sống...” Mắt tôi ngẫu nhiên nhìn vào bài báo “30 điều nên làm trước khi ta 30”. “Tôi còn chưa bao giờ leo núi, tôi chưa xăm mình. Tôi thậm chí không biết mình có điểm G hay không...”

“Tôi xin lỗi?” anh chàng nói, nghe có vẻ sửng sốt, nhưng tôi hầu như không nghe thấy tiếng anh ta.

“Sự nghiệp của tôi hoàn toàn là một trò đùa. Tôi không hề là một nữ doanh nhân hàng đầu.” Tôi nửa khóc nửa mếu chỉ vào bộ vest. “Tôi chẳng đứng đầu một nhóm nào hết! Tôi chỉ là một trợ lý rác rưởi và tôi vừa có một cuộc họp quan trọng đầu tiên trong đời nhưng nó lại hoàn toàn là thảm họa. Phân nửa thời gian tôi hoàn toàn không hiểu người ta đang nói về điều gì. Tôi không biết hậu cần nghĩa là gì, tôi chưa từng được thăng chức, và tôi nợ bố tôi bốn ngàn bảng, và tôi chưa bao giờ thực sự yêu...”

Tôi đột ngột ngừng lời. “Tôi xin lỗi,” tôi nói, và thốt lên chói tai. “Anh đâu có muốn nghe tất cả những chuyện này.”

“Không sao đâu,” người đàn ông nói.

Chúa ơi. Tôi hoàn toàn mất kiểm soát.

Và dù sao, điều tôi nói không phải là sự thật. Bởi vì tôi đang yêu Connor. Chắc là tại độ cao hay gì đó làm đầu óc tôi xáo trộn.

Bối rối, tôi vuốt tóc khỏi mặt và cố gắng bình tĩnh lại. Được thôi, hãy cố gắng đếm lại nào. Ba trăm năm mươi... sáu. Ba trăm năm...

Ôi Chúa ơi. Ôi Chúa ơi. Không. Xin đừng. Máy bay lại lắc lư. Chúng tôi lại lao xuống.

“Tôi chưa từng làm được bất cứ điều gì khiến bố mẹ tự hào.” Những lời đó buột ra khỏi miệng trước khi tôi kịp dừng lại. “Chưa từng.”

“Tôi chắc chắn là không phải thế,” người đàn ông lịch sự nói.

“Đúng đấy. Có lẽ họ đã từng tự hào về tôi. Nhưng rồi chị họ Kerry tới sống cùng chúng tôi và ngay lập tức bố mẹ tôi không còn nhìn thấy tôi đâu nữa. Tất cả những gì họ thấy là chị ta. Khi chuyển tới, chị ta mười bốn tuổi, còn tôi mười tuổi, và tôi tưởng mọi chuyện sẽ rất tuyệt, anh biết đấy. Như thể có một người chị ấy. Nhưng hóa ra mọi chuyện lại không như vậy...”

Tôi không thể ngừng nói. Đơn giản là tôi không thể dừng lại.

Mỗi lần máy bay nảy lên hoặc giạt xuống, một tràng từ ngữ lại ngẫu nhiên tuôn chảy ra khỏi

miệng tôi, như nước phun ra trên một thác nước.

Hoặc là tôi nói, hoặc tôi la hét.

“... chị ta là vô địch bơi lội, và vô địch về mọi thứ, và tôi chỉ... chẳng có gì sánh được với...”

“... khóa học nhiếp ảnh và tôi thực sự nghĩ nó sẽ thay đổi đời tôi...”

“... năm mươi ba cân. Nhưng tôi dự định ăn kiêng...”

“Tôi nộp đơn xin mọi việc làm trên thế giới này. Tôi quá tuyệt vọng, tôi thậm chí còn nộp đơn xin...”

“... một cô gái đáng sợ tên là Artemis. Có ngày một chiếc bàn mới được chở tới, cô ta giành lấy ngay, mặc dù tôi chỉ có một chiếc bàn nhỏ...”

“... đôi khi tôi tưới nước cam lên cái cây nhện gốc ghế của cô ta, chỉ để đáng đời cô ta...”

“... cô gái ngọt ngào Katie, làm việc ở Phòng Nhân sự. Chúng tôi có ám hiệu bí mật là khi cô ấy bước vào và nói, ‘Tôi xem lại vài con số với cô được không, Emma?’ thì điều đó thực sự có nghĩa là ‘Ta sẽ lên nhanh ra Starbuck...’ ”

“... những món quà tệ hại, và tôi phải vờ như tôi thích...”

“... cà phê ở chỗ làm là thứ kinh tởm nhất tôi từng uống, đúng là thuốc độc...”

“... đã ghi ‘Điểm toán GCSE loại A’ trong sơ yếu lý lịch, khi tôi thực sự bị điểm C. Tôi biết thế là không trung thực. Tôi biết lẽ ra tôi không nên làm vậy, nhưng tôi *quá* thiết tha có được việc làm...”

Điều gì đã xảy ra với tôi vậy? Thường thì có một loại bộ lọc ngăn tôi buột ra mọi điều tôi nghĩ; nó giúp tôi kiểm soát.

Nhưng bộ lọc đã ngừng làm việc. Mọi thứ cứ tuôn ra hòa vào dòng suối lớn, ngẫu nhiên, và tôi không thể ngăn nó lại.

“Đôi khi tôi tin vào Chúa, bởi vì còn có cách nào khác để tất cả chúng ta có mặt ở đây đâu? Nhưng rồi tôi nghĩ, đúng thế, nhưng còn chiến tranh và mọi thứ...”

“... mặc quần lợt khe bởi vì nó không tạo vết hằn. Nhưng loại quần đó quả thực *rất* khó chịu...”

“... cỡ tám, và tôi không biết phải làm gì, vì thế tôi chỉ nói ‘Ồi chà, chúng đẹp tuyệt...’ ”

“... ớt đỏ nướng, món ăn cực kỳ ưa thích của tôi...”

“... tham gia một câu lạc bộ sách, nhưng tôi không đọc hết được cuốn *Gia tài vĩ đại*. Vì thế tôi chỉ đọc lướt trang bìa sau và vờ như tôi đã đọc cuốn sách đó...”

“... tôi cho nó toàn bộ số thức ăn cho cá vàng, tôi thực sự không biết điều gì xảy ra...”

“... chỉ cần nghe bài Close to you của Carpenter là tôi khóc...”

“... thực sự ước gì tôi có bộ ngực lớn hơn. Ý tôi là, không phải cỡ 3 của Page, không phải to khổng lồ đến ngớ ngẩn, nhưng anh biết đấy, lớn hơn một chút. Chỉ để biết sẽ như thế nào...”

“... buổi hẹn hò hoàn hảo sẽ bắt đầu bằng việc sâm banh *xuất hiện* ở bàn ăn, như thể có phép lạ...”

“... tôi đúng là dở hơi, tôi lên mua một hộp khổng lồ kem Haagen-Dazs và ăn ngẫu nhiên, và tôi không bao giờ nói với Lissy...”

Tôi không còn nhận thức được bất cứ điều gì xung quanh chúng tôi. Thế giới đã thu hẹp lại chỉ còn có tôi và người lạ đó, và cái miệng tôi tuôn ra tất tật những bí mật và suy nghĩ từ tận đáy lòng.

Tôi hầu như không biết mình đang nói gì nữa. Tất cả những gì tôi biết là cảm giác đó thật dễ chịu.

Liệu pháp tâm lý là thế này chẳng?

“... tên là Danny Nussbaum. Bố mẹ tôi ở dưới gác xem phim *Ben Hur*, và tôi còn nhớ mình đã nghĩ, nếu đây là điều làm thế giới hết sức phấn khích, thì thế giới thật điên rồ...”

“... nằm nghiêng, bởi vì như thế khe ngực trông sẽ lớn hơn...”

“... làm trong ngành nghiên cứu thị trường. Tôi nhớ lần đầu nhìn thấy anh ấy tôi đã nghĩ, á chà, anh ấy thật đẹp trai. Anh ấy rất cao, tóc vàng, bởi vì anh ấy có nửa dòng máu Thụy Điển, và anh ấy có đôi mắt xanh tuyệt vời. Và anh ấy đã mời tôi đi chơi...”

“... luôn uống một ly rượu vang ngọt trước khi hẹn hò, chỉ để bớt căng thẳng...”

“Anh ấy thật tuyệt vời. Connor vô cùng tuyệt vời. Tôi thật may mắn. Mọi người đều nói với tôi anh ấy tuyệt vời thế nào. Anh ấy ngọt ngào, anh ấy tốt bụng, anh ấy thành công, và mọi người đều gọi chúng tôi là một cặp đôi hoàn hảo...”

“... tôi chưa từng nói với ai điều này trong cả triệu năm. Nhưng đôi khi tôi nghĩ anh ấy gần như *quá* đẹp trai. Hơi giống một trong những con búp bê đó? Như Ken. Ken tóc vàng.”

Và bây giờ tôi đang nói về chủ đề Connor, tôi đang nói những điều tôi chưa từng nói với bất kỳ ai. Những điều tôi thậm chí chưa từng nhận ra chúng đã tồn tại trong đầu tôi.

“... tặng anh ấy chiếc đồng hồ da đáng yêu vào dịp Giáng sinh, nhưng anh ấy lại đeo chiếc đồng hồ kỹ thuật số màu cam đó chỉ vì nó hiển thị nhiệt độ ở Ba Lan hoặc điều gì đó ngu ngốc...”

“... đưa tôi tới mọi chương trình nhạc jazz và tôi vờ như rất thích chỉ để tỏ ra lịch sự, và bây giờ anh ấy nghĩ tôi thích jazz...”

“... thuộc lòng từng bộ phim của Woody Allen và nói từng câu thoại trước khi nó xuất hiện, và điều đó làm tôi phát điên...”

“... chỉ nhìn tôi như thể tôi nói tiếng nước ngoài...”

“... quyết tâm tìm ra điểm G của tôi, vì thế chúng tôi dành cả cuối tuần làm việc đó với đủ mọi tư thế khác nhau, và cuối cùng tôi chỉ thấy một nhòai, tất cả những gì tôi muốn là một chiếc pizza và xem *Friends*...”

“... anh ấy cứ hỏi mãi, em thấy thế nào, em thấy thế nào? Vì thế rốt cuộc tôi bịa chuyện và nói chuyện đó hết sức tuyệt vời, và tôi cảm thấy như thể cả người tôi bùng nổ như một bông hoa, và anh ấy hỏi loại hoa nào, vì thế tôi nói là hoa thu hải đường...”

“... không thể mong đợi đam mê ban đầu kéo dài mãi mãi. Nhưng làm thế nào để biết liệu đam mê đó phai nhạt dần theo cách có một cam kết lâu dài, tốt đẹp hay theo cách tệ hại ta-

không-còn-ham-mê-nhau-chút-nào-nữa...”

“... hiệp sĩ trong bộ giáp sáng lòa không phải là lựa chọn thực tế. Nhưng một phần trong tôi muốn có một chuyện tình lãng mạn tuyệt vời và vĩ đại. Tôi muốn có đam mê. Tôi muốn bị cuốn phăng đi. Tôi muốn một trận động đất, hoặc một... Tôi không biết nữa, một cơn lốc khổng lồ... điều gì đó *kích thích* tôi. Đôi khi tôi cảm thấy như thể có một cuộc sống hoàn toàn mới và đầy hứa hẹn đang chờ đợi tôi trước mắt, và nếu tôi có thể...”

“Xin lỗi chị?”

“Sao cơ?” Tôi sững sờ nhìn lên. “Chuyện gì vậy?” Cô tiếp viên có bím tóc kiểu Pháp đang đứng đó, cúi xuống nhìn tôi mỉm cười.

“Chúng ta đã hạ cánh.” Tôi nhìn cô ấy chằm chằm.

“Chúng ta đã *hạ cánh*?”

Điều này thật vô lý. Sao chúng tôi đã hạ cánh được chứ? Tôi nhìn quanh - và chẳng còn nghi ngờ gì nữa, máy bay đứng yên. Chúng tôi đang ở trên mặt đất.

Tôi cảm thấy như Dorothy⁽¹⁾. Một giây trước, tôi vẫn còn đang xoay tròn trong không trung, gót chân va vào nhau, vậy mà giờ tôi đã tỉnh dậy, bối rối và yên ả và bình thường trở lại.

“Chúng ta không còn va đập nữa,” tôi nói một cách ngớ ngẩn.

“Chúng ta đã ngừng va đập khá lâu rồi,” anh chàng người Mỹ nói.

“Chúng ta... chúng ta sẽ không chết.”

“Chúng ta sẽ không chết,” anh chàng đồng ý.

Tôi nhìn anh ta như thể mới thấy lần đầu - và tôi chợt nhận ra. Tôi đã ba hoa không ngừng cả một tiếng đồng hồ với con người hoàn toàn xa lạ này. Chỉ có Chúa mới biết tôi đã nói gì.

Tôi nghĩ tôi muốn ra khỏi máy bay ngay lập tức.

“Tôi xin lỗi,” tôi lúng túng nói. “Lẽ ra anh nên ngăn tôi lại.”

“Điều đó cũng hơi khó đấy.” Anh ta thoáng nở một nụ cười. “Cô cứ tuôn ra không ngừng.”

“Tôi thật xấu hổ quá!” Tôi cố gắng mỉm cười, nhưng tôi thậm chí không dám nhìn vào mắt anh ta. Ý tôi là, tôi đã nói với anh ta cả về đồ lót. Tôi đã nói với anh ta cả về *điểm G* của mình.

“Đừng lo chuyện đó. Chúng ta đều bị căng thẳng. Thật là một chuyến bay vất vả.” Anh ta nhắc ba lô lên và đứng dậy khỏi ghế - rồi quay lại nhìn tôi. “Cô tự về được chứ?”

“Vâng, tôi sẽ ổn thôi. Cảm ơn. Chúc anh tham quan vui vẻ!” Tôi gọi với sau lưng anh ta, nhưng có lẽ anh ta không nghe thấy.

Tôi chậm chạp lấy đồ đạc và rời khỏi máy bay. Tôi thấy người mình ướt đầm mồ hôi, tóc tai bù xù, và đầu tôi bắt đầu đập thành thịch.

Sân bay dường như rất sáng sủa, tĩnh lặng và yên gió sau không khí căng thẳng trên máy bay. Mặt đất dường như rất chắc chắn. Tôi ngồi yên lặng trên một chiếc ghế nhựa một lúc, cố gắng bình tĩnh lại, nhưng cuối cùng khi đứng lên, tôi vẫn cảm thấy chóng mặt. Tôi bước đi trong ảo ảnh, hầu như không tin nổi mình còn ở đây. Mình còn sống. Tôi thực sự không hề nghĩ mình sẽ trở lại được mặt đất.

“Emma!” Tôi nghe ai đó gọi khi bước ra cửa, nhưng tôi không nhìn lên. Có cả đồng Emma trên thế giới này.

“Emma! Đằng này cơ mà!”

Tôi ngẩng lên ngỡ ngàng. Có phải là...

Không. Không thể nào, không thể...

Đó là Connor.

Trông anh đẹp trai đến nao lòng. Làn da anh rám nắng như nước da của người Scandinavi, và đôi mắt anh xanh hơn bao giờ hết, và anh đang chạy về phía tôi. Không thể nào. Anh làm gì ở đây cơ chứ? Khi chạy tới chỗ tôi, anh vồ lấy ghì tôi sát vào ngực.

“Ơn Chúa,” anh nói giọng khàn khàn. “Ơn Chúa. Em không sao đấy chứ?”

“Connor, anh... anh làm gì ở đây?”

“Anh gọi đến hãng hàng không để hỏi chuyến bay của em hạ cánh lúc mấy giờ, và họ nói máy bay gặp nhiều loạn không khí nghiêm trọng. Anh phải tới sân bay.” Anh ấy cúi nhìn tôi chăm chú. “Emma, anh đã quan sát máy bay của em hạ cánh. Họ đưa xe cấp cứu ra thẳng đó. Rồi anh không thấy em xuất hiện. Anh nghĩ...” Anh nuốt khó khăn. “Anh không biết chính xác anh đã nghĩ gì nữa.”

“Em không sao. Em chỉ... cố gắng bình tĩnh lại. Ôi Chúa ơi, Connor, mọi chuyện thật kinh hoàng.” Giọng tôi đột nhiên run lên, một điều thật kỳ cục, bởi vì bây giờ tôi đã tuyệt đối an toàn. “Có lúc em đã tưởng mình sẽ chết.”

“Khi không thấy em đi qua barrier...” Connor buông tôi ra và lặng lẽ nhìn tôi trong vài giây. “Anh nghĩ lần đầu tiên anh thực sự nhận ra mình yêu em sâu sắc thế nào.”

“Thật sao?” tôi ngập ngừng.

Tim tôi đập thình thịch. Có lẽ tôi sẽ ngã lộn ra bất cứ lúc nào.

“Emma, anh nghĩ ta nên...”

Kết hôn? Tim tôi nảy lên vì lo lắng. Ôi Chúa ơi. Anh đang định cầu hôn tôi, ngay ở đây, trong sân bay. Tôi sẽ nói gì chứ? Tôi chưa sẵn sàng để kết hôn. Nhưng nếu tôi từ chối, anh sẽ giận dữ bỏ đi. Khỉ thật. Thôi được. Điều tôi sẽ nói là, ôi trời, Connor, em cần một chút thời gian suy nghĩ...

“... dọn tới sống cùng nhau,” anh nói nốt.

Tôi thật là một con ngốc ảo tưởng. Rõ ràng anh không *cầu hôn* tôi.

“Em nghĩ sao?” anh nhẹ nhàng vuốt tóc tôi.

“Ừm...” tôi vuốt mặt, cố gắng trì hoãn thời gian, tôi không thể suy nghĩ cho rành mạch được. Dọn tới ở cùng Connor. Điều đó cũng khá hay ho. Vì lý do gì mà không làm thế chứ? Tôi cảm thấy bối rối. Có cái gì đó giật mạnh trong đầu tôi; cố gắng gửi cho tôi một thông điệp...

Và lướt qua đầu tôi là một vài điều tôi đã nói trên máy bay. Điều gì đó về chuyện tôi chưa bao giờ thực sự yêu. Điều gì đó về việc Connor không thực sự hiểu tôi.

Nhưng thế thì sao chứ... đó chỉ là những lời nói đại dột, phải không nào? Ý tôi là, tôi tưởng

mình sắp chết, vì Chúa. Tôi không hoàn toàn tỉnh táo.

“Connor, thế còn cuộc họp quan trọng của anh?” tôi nói, đột nhiên nhớ ra.

“Anh hủy rồi.”

“Anh hủy sao?” Tôi nhìn anh chăm chăm. “Vì em?”

Bây giờ thì tôi thực sự cảm thấy run rẩy. Chân tôi hầu như không còn nâng đỡ được cơ thể tôi. Tôi không biết đó là hậu quả của chuyến bay hay tình yêu.

Ôi Chúa ơi, hãy nhìn anh xem. Anh cao ráo đẹp trai, và anh đã hủy cả một cuộc họp quan trọng, và anh tới để cứu tôi.

Đó là tình yêu. Đó phải là tình yêu.

“Em cũng muốn chuyển tới sống cùng anh, Connor,” tôi thầm thì, và trước nỗi ngạc nhiên đến sững sốt của chính mình, tôi òa lên khóc.

ba

Sáng hôm sau, tôi tỉnh dậy khi ánh mặt trời rơi vào mí mắt, và mùi cà phê ngon lành bay lơ lửng trong không gian.

“Chào em!” giọng Connor vọng xuống từ phía trên.

“Chào anh,” tôi lầm bầm, không mở mắt.

“Em muốn uống chút cà phê không?”

“Vâng, cho em chút cà phê.”

Tôi lật người và giấu cái đầu vẫn đập thình thịch vào gối, cố gắng chìm lại vào giấc ngủ trong vài phút. Điều mà tôi vẫn thường dễ dàng làm được. Nhưng hôm nay, có gì đó làm tôi khó chịu. Chẳng lẽ tôi đã quên điều gì đó?

Khi tôi loáng thoáng nghe tiếng Connor lanh canh tách đĩa trong bếp và tiếng ti vi rất nhỏ đằng xa, đầu óc tôi mệt mỏi dò tìm manh mối. Hôm nay là sáng thứ Bảy. Tôi đang ở trên giường của Connor. Chúng tôi ra ngoài ăn tối - ôi Chúa ơi, chuyến bay khủng khiếp đó... anh tới sân bay, và anh nói...

Chúng tôi đã dọn tới ở cùng nhau!

Tôi ngồi dậy, đúng lúc Connor bước vào với hai chiếc tách và một bình cà phê. Anh khoác một chiếc áo choàng trắng và trông cực kỳ đẹp trai. Tôi thấy nhói lên cảm giác tự hào, và vươn người tặng anh một nụ hôn.

“Chào em,” anh nói và cười lớn. “Cẩn thận nhé.” Anh đưa cho tôi tách cà phê. “Em cảm thấy thế nào?”

“Em khỏe.” Tôi vuốt tóc khỏi mặt. “Vẫn hơi choáng váng một chút.”

“Chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả.” Connor nhướn mày. “Hôm qua là một ngày khá mệt mỏi.”

“Chắc chắn rồi.” Tôi gật đầu, và uống một ngụm cà phê. “VẬY. Chúng ta... sẽ sống cùng nhau!”

“Nếu em vẫn đồng ý?”

“Tất nhiên! Tất nhiên là em đồng ý!” Tôi mỉm cười rạng rỡ.

Và đó là sự thực. Tôi thực sự đồng ý.

Tôi cảm thấy như thể chỉ qua một đêm, tôi đã trở thành người lớn. Tôi sẽ dọn tới sống chung với bạn trai. Cuối cùng cuộc đời tôi đã đi đúng hướng!

“Anh sẽ phải báo với Andrew...” Connor chỉ về phía bức tường, phía bên kia là phòng của anh bạn chung căn hộ.

“Còn em sẽ phải nói với Lissy và Jemima.”

“Rồi ta sẽ phải tìm một nơi phù hợp. Và em phải hứa là sẽ giữ nó thật ngăn nắp đấy.” Anh cười toét, trêu chọc tôi.

“Em thích thể đấy!” Tôi vờ giận dữ. “Anh mới là người có năm mươi triệu chiếc đĩa CD.”

“Đó lại là chuyện khác!”

“Khác thế nào chứ, cho em hỏi được không?” Tôi chống tay lên hông, như một nhân vật trong hài kịch, và Connor cười phá lên.

Một thoáng yên lặng, như thể cả hai chúng tôi cùng xẹp hết hơi, rồi chúng tôi cùng nhấp cà phê.

“Dù sao thì,” Connor nói sau một lúc yên lặng, “anh phải đi đây.” Connor đang tham dự một khóa học máy tính vào cuối tuần. “Anh rất tiếc sẽ không gặp được bố mẹ em,” anh nói thêm.

Và anh thực lòng nghĩ vậy. Ý tôi là, cứ như thể anh còn chưa phải là người bạn trai hoàn hảo không bằng, anh thực sự *thích* đến thăm bố mẹ tôi.

“Không sao,” tôi nói đầy khoan dung. “Không quan trọng.”

“Ồ, và anh quên nói với em.” Connor cười đầy bí ẩn. “Đoán xem anh có vé đi đâu?”

“Ồ!” tôi nói đầy háo hức. “Ừm...”

Tôi suýt thì nói “Paris!”

“Liên hoan nhạc jazz!” Connor rạng rỡ. “Nhóm tứ tấu Dennisson! Đó là buổi diễn cuối cùng của họ trong năm nay đấy. Còn nhớ ta đã nghe họ chơi ở Ronnie Scott không?”

Trong giây lát tôi hầu như không thể nói gì.

“Tuyệt quá!” Cuối cùng tôi cũng cố gắng. “Nhóm tứ tấu... Dennisson! Em nhớ chứ.”

Họ chơi clarinet. Cứ liên miên, liên miên, trong khoảng hai tiếng, mà thậm chí không cần nghỉ.

“Anh biết em sẽ thích mà.” Connor trùi mền vuốt ve tay tôi, và tôi mỉm cười yếu ớt với anh.

“Ồ, em thích mà!”

Vấn đề là, có lẽ sẽ có ngày tôi thích nhạc jazz. Trên thực tế, tôi khá chắc chắn rằng ngày đó sẽ tới.

Tôi âu yếm ngắm anh thay quần áo, chải răng và xách cặp lên.

“Em mặc món quà anh tặng,” anh nói với nụ cười hài lòng, liếc nhìn đồ lót tôi vút dưới sàn.

“Em... vẫn thường mặc,” tôi nói, làm dấu thánh giá sau lưng. “Chúng đẹp tuyệt!”

“Chúc em một ngày vui vẻ với gia đình.” Connor bước tới bên giường hôn tôi, và sau đó ngập ngừng. “Emma này?”

“Gì vậy anh?”

Anh ngồi xuống cạnh giường và nhìn tôi nghiêm túc. Trời, đôi mắt anh xanh thật là xanh.

“Có điều này anh muốn nói.” Anh cắn môi. “Em biết đấy, chúng ta luôn thẳng thắn với nhau trong mối quan hệ.”

“Dạ... vâng,” tôi nói, cảm thấy đôi chút e sợ.

“Đây chỉ là một ý tưởng. Em có thể không thích. Ý anh là... điều đó hoàn toàn phụ thuộc vào

em.”

Tôi nhìn Connor chăm chăm đầy hoang mang. Mặt anh đỏ dần lên, và trông anh thực sự bối rối.

Ôi Chúa ơi. Chẳng lẽ anh bắt đầu trở nên lập dị? Chẳng lẽ anh muốn tôi mặc những bộ trang phục kỳ dị?

Thực ra, tôi chẳng ngại trở thành một cô y tá. Hoặc cô mèo trong *Người dơi*. Thế cũng thú vị. Tôi có thể mua một đôi ủng bóng loáng...

“Anh đang nghĩ rằng... có lẽ... chúng ta có thể...” Anh lúng túng ngừng lại.

“Sao cơ?” Tôi đặt tay lên tay anh khuyến khích.

“Chúng ta có thể...” Anh lại dừng lời lần nữa.

“Sao?”

Lại một khoảng yên lặng nữa. Tôi hầu như không thở nổi. Anh muốn chúng tôi làm gì chứ? Gì chứ?

“Chúng ta có thể bắt đầu gọi nhau là ‘cưng’,” anh bối rối nói vội.

“Sao cơ?” tôi nói ngơ ngẩn.

“Chỉ là...” Mặt Connor đỏ bừng hơn nữa. “Chúng ta sẽ sống cùng nhau. Đó là cam kết khá chắc chắn. Và gần đây anh nhận thấy, hình như chúng mình không bao giờ dùng những từ âu yếm.”

Tôi nhìn anh chăm chăm, cảm thấy như bị bắt quả tang.

“Chúng ta không dùng sao?”

“Không.”

“Ồ.” Tôi nhấp một ngụm cà phê. Giờ nghĩ lại mới thấy anh nói đúng. Chúng tôi không gọi nhau như vậy. Tại sao lại không chứ?

“Vậy em nghĩ sao? Chỉ nếu em muốn thôi.”

“Tất nhiên rồi!” tôi nói nhanh. “Ý em là, anh nói đúng. Tất nhiên chúng ta nên làm thế.” Tôi háng giọng. “Cưng à!”

“Cảm ơn, cưng,” anh nói, với nụ cười âu yếm, và tôi mỉm cười lại, cố gắng lờ đi cảm giác phản kháng yếu ớt trong đầu.

Tôi thấy chẳng ổn chút nào.

Tôi không cảm thấy mình là “cưng.”

Cưng là một người đã kết hôn với vòng ngọc trai và một chiếc xe bốn bánh.

“Emma?” Connor nhìn tôi chăm chăm. “Có gì không ổn sao?”

“Em không chắc!” Tôi cười e dè. “Em chỉ không biết em có cảm thấy mình giống ‘cưng’ không thôi. Nhưng... anh biết đấy. Em có thể quen dần với từ đó.”

“Thật sao? Vậy chúng ta có thể dùng từ gì đó khác. Hay là ‘em yêu?’”

Em yêu? Anh đang nghiêm túc đấy chứ?

“Không,” tôi nói nhanh. “Em nghĩ “cưng” nghe ổn hơn.”

“Hay ‘bé con’... ‘mình yêu quý’... ‘thiên thần’.”

“Có lẽ thế. Nghe này, ta tạm thời cứ để chuyện này lại được không?”

Mặt Connor xịu xuống, và tôi cảm thấy thật có lỗi. Thôi nào. Tôi có thể gọi bạn trai của mình là “cưng” mà, vì Chúa. Trở thành người lớn thì phải như vậy mà. Tôi chỉ cần phải làm quen với chuyện đó.

“Connor, em xin lỗi,” tôi nói. “Em không biết có gì không ổn với em nữa. Có lẽ em vẫn hơi căng thẳng sau chuyến bay đó.” Tôi nắm tay anh. “Cưng à.”

“Không sao đâu, cưng.” Anh mỉm cười đáp, vẻ mặt hớn hở trở lại, và hôn tôi. “Hẹn gặp em sau.”

Bạn thấy đấy. Thật dễ.

Ôi Chúa ơi.

Dù sao. Chuyện đó chẳng quan trọng. Tôi hy vọng mọi cặp đôi đều có những giây phút ngưng nghỉ thế này. Điều đó có lẽ cũng hoàn toàn bình thường.

Tôi mất khoảng nửa tiếng để đi từ nơi ở của Connor ở Maida Vale tới Islington, nơi tôi sống, và khi mở cửa tôi thấy Lissy đang ngồi trên sofa. Xung quanh cô đầy những giấy tờ và mặt cô có vẻ dăm chiêu. Lissy làm việc rất chăm chỉ. Đôi khi cô ấy còn làm việc quá sức.

“Cậu đang làm gì vậy?” tôi nói đầy vẻ thông cảm. “Có phải vụ gian lận đó không?”

“Không, là bài báo này,” Lissy mơ hồ nói, và giơ một tờ tạp chí bóng loáng lên. “Bài báo này nói kể từ thời Cleopatra, sự cân xứng của vẻ đẹp vẫn như vậy, và có một cách để tìm ra ta xinh đẹp ở mức nào, một cách khoa học. Ta làm tất cả những phép tính này...”

“Thế à!” tôi hào hứng. “Vậy cậu thế nào?”

“Tớ chỉ đang tìm hiểu cách tính.” Cô lại nhúu mày nhìn trang báo. “Được 53... trừ đi 20... bằng... Ôi Chúa ơi!” Cô lại hoảng hốt nhìn trang báo. “Tớ chỉ được có 33 điểm!”

“Trên tổng số bao nhiêu?”

“Một trăm! 33 trên tổng số một trăm!”

“Ôi Lissy. Thứ đó thật vớ vẩn.”

“Tớ biết,” Lissy nói nghiêm túc. “Tớ xấu. Tớ biết điều đó mà. Cậu biết đấy, cả đời tớ, tớ đã thàm *biết* điều đó, nhưng...”

“Không!” tôi nói, cố không phá lên cười. “Ý tớ là tờ tạp chí đó thật rác rưởi! Ta đâu thể đánh giá sắc đẹp bằng một chỉ số ngu ngốc nào đó. Hãy *nhìn* cậu mà xem!” Tôi chỉ vào Lissy, cô gái có đôi mắt màu xám to nhất thế giới, làn da sáng rạng rỡ và đơn giản là đẹp đến kinh ngạc, cho dù gần đây kiểu tóc của cô ấy có hơi đơn giản. “Ý tớ là, cậu sẽ tin ai chứ? Cái gương hay bài báo ngu ngốc ghêch vô duyên đó?”

“Bài báo ngu ngốc ghêch vô duyên,” Lissy nói, như thể điều đó hết sức rõ ràng.

Tôi biết cô ấy nửa đùa nửa thật. Nhưng kể từ khi anh bạn trai Simon bỏ cô ấy, Lissy đánh giá mình rất thấp. Tôi thực sự hơi lo lắng về cô ấy.

“Đó là công thức vàng của sắc đẹp?” cô bạn chung căn hộ Jemima của chúng tôi nói, gõ đôi giày cao gót điệu đà vào phòng. Cô ta mặc quần jean màu hồng nhạt cùng chiếc áo bó sát màu trắng như mọi khi, làn da rám nắng hoàn hảo và cô ta thật chải chuốt. Về lý thuyết, Jemima làm việc ở một phòng trưng bày đồ điêu khắc. Nhưng tất cả những gì cô ta làm là đi tẩy lông, nhổ lông, mát xa từng xăng ti mét cơ thể, hẹn hò với các ông chủ ngân hàng trong thành phố, và luôn kiểm tra lương của họ trước khi đồng ý.

Tôi thực sự hòa thuận với Jemima. Đại loại thế. Chỉ là cô ta dường như bắt đầu mọi câu nói bằng, “*Nếu* cậu muốn có một viên đá quý trên ngón tay,” và “*Nếu* cậu muốn một căn hộ ở SW3,” và “*Nếu* cậu muốn được biết đến như một bà chủ nhà giỏi tổ chức các bữa tiệc tối.”

Ý tôi là, tôi chẳng *phiền* nếu được biết đến như một bà chủ nhà giỏi tổ chức các bữa tiệc tối. Bạn biết đấy. Chỉ có điều nó không nằm trong danh sách ưu tiên hàng đầu của tôi hiện giờ.

Ngoài ra, ý tưởng của Jemima về việc trở thành một bà chủ nhà giỏi tổ chức các bữa tiệc tối là mời mọc được nhiều người bạn giàu có tới, trang hoàng cho cả căn hộ bằng những thứ xinh xinh, thuê đầu bếp nấu vô số đồ ăn ngon rồi nói với mọi người chính cô ta đã tự vào bếp, sau đó đẩy bạn chung căn hộ (tôi và Lissy) đi xem phim tối hôm đó và tỏ ra hết sức xấu hổ khi họ dám lên về vào lúc nửa đêm và tự pha một tách sô cô la nóng.

“Tớ đã làm bài quiz đó,” cô ta nói, nhắc chiếc túi Louis Vuitton màu hồng lên. Bố cô ta đã mua tặng con gái khi cô ta chia tay với một anh chàng sau ba lần hẹn hò. Như thể cô ta đau buồn lắm ấy.

Nhưng xin nhớ cho, anh ta có một chiếc du thuyền, vì thế có lẽ cô ta cũng đau buồn thật.

“Cậu được bao nhiêu điểm?” Lissy hỏi.

“Tám mươi chín.” Cô ta xúc nước hoa, vuốt mái tóc vàng ra đằng sau và mỉm cười với mình trong gương. “VẬY Emma, có đúng là cậu sẽ chuyển tới sống cùng Connor không?” Tôi há hốc mồm nhìn cô ta.

“Sao cậu biết điều đó?”

“Nghe đồn vậy thôi. Sáng nay Andrew gọi cho Rupes về trận cricket, và anh ấy nói chuyện đó.”

“Cậu sẽ chuyển tới sống cùng Connor?” Lissy ngờ vực. “Sao cậu không nói với tớ?”

“Tớ đang định nói đây, thật đấy. Điều đó có tuyệt không chứ?”

“Một nước cờ không hay, Emma.” Jemima lắc đầu. “Chiến thuật rất kém.”

“Chiến thuật?” Lissy nói, tròn xoe mắt. “*Chiến thuật?* Jemima, họ yêu nhau chứ đâu phải chơi cờ tướng!”

“Mối quan hệ là một ván cờ tướng,” Jemima đối đáp, chải mascara lên mi. “Mẹ tớ nói ta luôn phải nhìn về phía trước. Ta phải lên kế hoạch chiến lược. Nếu đi một nước cờ sai lầm, ta phải chịu hậu quả.”

“Thật rác rưởi!” Lissy bướng bỉnh. “Một mối quan hệ là sự hòa hợp về tính cách. Là những

tâm hồn đồng điệu tìm thấy nhau.”

“Tâm hồn đồng điệu!” Jemima nói thô bạo, và nhìn tôi. “Hãy nhớ điều này, Emma, *nếu* cậu muốn có một viên đá quý trên ngón tay, thì đừng chuyển tới ở cùng Connor.”

Mắt cô ta liếc thật nhanh như phản xạ có điều kiện tới bức hình đặt trên bệ lò sưởi chụp cô ta gặp Hoàng tử William tại một trận polo từ thiện.

“Vẫn còn mong chờ Hoàng tử?” Lissy nói. “Anh ta trẻ hơn cậu bao nhiêu tuổi, Jemima?”

“Đừng có ngốc thế!” cô ta ngắt lời, đôi má thoáng ửng hồng. “Đôi khi cậu thật là trẻ con, Lissy.”

“Dù sao thì tớ cũng không muốn có một viên đá quý trên ngón tay,” tôi đáp trả.

Jemima nhướn đôi lông mày được xén tỉa hoàn hảo như thể muốn nói, “đồ ngốc kém hiểu biết khốn khổ,” và nhấc túi lên.

“Ồ,” cô ta đột nhiên nói thêm, mắt nheo lại. “Có ai trong hai cậu mượn cái áo chui đầu Joseph của tớ không?”

Có một nhịp yên lặng ngắn ngủi.

“Không,” tôi nói về ngây thơ.

“Tớ còn không biết đó là chiếc áo nào,” Lissy nhún vai nói.

Tôi không dám nhìn Lissy. Tôi chắc hôm nọ đã thấy cô ấy mặc chiếc áo đó.

Đôi mắt xanh của Jemima lướt qua tôi và Lissy như một chiếc máy quét ra đa.

“Bởi vì tay tớ rất mảnh khảnh,” cô ta nói về cảnh báo, “và tớ rất không muốn tay áo bị rão ra. Và tớ không nghĩ mình sẽ nhận ra, bởi vì tớ sẽ nhận ra. Chào.”

Ngay giây phút cô ta đi, Lissy và tôi nhìn nhau.

“Khỉ thật,” Lissy nói. “Hình như tớ bỏ quên ở chỗ làm. Được thôi, thứ Hai tớ sẽ mang về.” Cô ấy nhún vai và quay lại với tờ tạp chí.

Được rồi. Sự thật là cả hai chúng tôi thỉnh thoảng đều có mượn quần áo của Jemima. Mà không hỏi. Nhưng để tự bào chữa cho mình thì cô ta có quá nhiều quần áo, cô ta hầu như sẽ không bao giờ nhận ra. Cộng với việc theo như Lissy, việc bạn ở chung căn hộ có thể mượn quần áo của nhau là quyền cơ bản của con người. Cô ấy nói đó gần như là một phần trong Hiến pháp không được viết ra của Anh.

“Và dù sao chẳng nữa,” Lissy nói thêm, “cô ta nợ tớ vì tớ đã viết hộ cô ta bức thư cho hội đồng về mấy tấm vé phạt. Cậu biết đấy, cô ta chẳng bao giờ biết cảm ơn.” Lissy ngẩng lên khỏi một bài báo về Nicole Kidman. “Chút nữa cậu muốn làm gì? Cậu có muốn xem phim không?”

“Tớ không thể,” tôi lưỡng lự nói. “Tớ phải dự bữa trưa mừng sinh nhật mẹ tớ.”

“Ồ đúng rồi, tất nhiên.” Cô ấy làm vẻ mặt thông cảm. “Chúc may mắn. Tớ hy vọng mọi chuyện sẽ ổn cả.”

Lissy là người duy nhất trên thế giới biết tôi cảm thấy thế nào khi phải về thăm nhà. Mà thậm chí cô ấy vẫn còn chưa biết hết.

bốn

Nhưng khi ngồi trên tàu về nhà, tôi quyết tâm rằng lần này mọi chuyện sẽ khá hơn. Hôm nay tôi có xem một chương trình của Cindy Blaine về cuộc đoàn tụ của các cô gái lạc mẹ suốt nhiều năm, và nó cảm động đến nỗi nước mắt tôi cứ lăn chã tuôn rơi. Cuối chương trình, Cindy đã có một bài thuyết giảng đạo lý nho nhỏ về lý do tại sao ta có thể dễ dàng chấp nhận gia đình và rằng gia đình đã cho ta cuộc sống và chúng ta nên yêu mến họ. Và tôi đột nhiên cảm thấy mình thực sự bị chế ngự.

Vì thế đây là những giải pháp của tôi cho ngày hôm nay:

Tôi sẽ không:

Để gia đình làm tôi căng thẳng.

Cảm thấy ghen tị với Kerry, hay để Nev làm tôi hoảng sợ.

Nhìn đồng hồ, bắn khoăn xem khi nào thì mình có thể đi.

Tôi sẽ:

Giữ cho lòng mình thanh thản và yêu thương và ghi nhớ chúng tôi đều là những mắt xích thiêng liêng trong vòng đời bất diệt.

(Tôi cũng nghe câu đó từ Cindy Blaine.)

Bố mẹ tôi từng sống ở Twickenham, là nơi tôi lớn lên. Nhưng bây giờ họ rời London, tới một làng ở Hampshire. Tôi tới nhà bố mẹ sau mười hai giờ một chút, và thấy mẹ đang ở trong bếp với chị họ Kerry. Chị ta và anh chồng Nev cũng đã chuyển ra ngoài, tới một làng cách nhà bố mẹ khoảng năm phút lái xe, vì thế họ vẫn gặp nhau suốt.

Tôi có cảm giác đau nhói quen thuộc khi thấy họ đứng cạnh nhau bên bếp. Trông họ giống mẹ con hơn là dì cháu. Cả hai đều để kiểu tóc tỉa ngắn - mặc dù tóc Kerry highlight đậm hơn tóc mẹ tôi - cả hai đều mặc áo màu sáng, để lộ khe ngực rám nắng, và cả hai đều đang cười vui vẻ. Trên quầy bếp, tôi thấy một chai rượu vang trắng đã vơi một nửa.

“Chúc mừng sinh nhật mẹ!” tôi nói, ôm hôn mẹ. Khi thoáng thấy một gói quà bọc giấy để trên bàn bếp, tôi cảm thấy mình hơi run lên vì chờ đợi. Tôi đã mua cho mẹ món quà sinh nhật *tuyệt nhất*. Tôi nóng lòng muốn được tặng nó cho mẹ.

“Chào em!” Kerry nói và quay lại, vẫn đang đeo tạp dề. Đôi mắt xanh của chị ta kẻ đậm, cổ chị ta đeo một dây thánh giá kim cương mà tôi chưa từng nhìn thấy. Mỗi lần tôi gặp Kerry, chị ta đều có một thứ đồ nữ trang mới. “Gặp em vui quá, Emma à! Cả nhà không mấy khi được gặp em. Phải không, dì Rachel?”

“Chắc chắn là không rồi,” mẹ nói, ôm lại tôi.

“Chị cất áo khoác cho em nhé?” Kerry nói, khi tôi cất chai sâm banh tôi mang tới vào tủ lạnh. “Em uống một ly nhé?”

Đây là cách Kerry luôn nói với tôi. Như thể tôi là khách lạ.

Nhưng đừng để ý. Tôi sẽ không để mình bức bối vì chuyện đó. Những mắt xích thiêng liêng trong vòng đời bất diệt.

“Được ạ,” tôi đáp, cố gắng nói giọng vui vẻ. “Em sẽ tự lấy.” Tôi mở cửa tủ nơi luôn cất ly cốc, nhưng lại thấy toàn hộp cà chua.

“Ở đằng này cơ,” Kerry nói từ phía bên kia bếp. “Cả nhà đã sắp xếp lại đồ đạc! Bây giờ mọi thứ ở vị trí hợp lý hơn rồi.”

“Ồ đúng. Cảm ơn.” Tôi cầm chiếc ly chị ta đưa cho và nhấp một ngụm rượu vang. “Con giúp được việc gì không?”

“Có lẽ là không...” Kerry nói, nhìn quanh bếp đầy vẻ trách cứ. “Mọi thứ hầu như đã đâu vào đấy cả rồi. ‘Thế là cháu nói với Elaine,’ chị ta nói thêm với mẹ, ‘Chị mua đôi giày đó ở đâu?’ Và cô ấy nói M&S! Cháu không tin nổi!”

“Elaine là ai vậy?” tôi hỏi, cố gắng tham gia.

“Ở câu lạc bộ golf,” Kerry nói.

Mẹ chưa bao giờ chơi golf. Nhưng khi chuyển tới Hampshire, mẹ tôi và Kerry đã cùng chơi môn đó. Và giờ đây tất cả những gì tôi nghe được là những trận đấu golf, những buổi họp mặt với câu lạc bộ golf, và những bữa tiệc miên man với mấy người thân thiết ở câu lạc bộ golf.

Tôi đã từng đi cùng họ một lần để xem tất cả chuyện đó là thế nào. Nhưng trước tiên, họ đều có vài ba nguyên tắc ngớ ngẩn về những gì ta được phép mặc, mà tôi thì không biết chuyện đó, và một ông già suýt chút nữa đã bị đau tim khi tôi mặc quần jean đến. Vì thế họ đã phải tìm cho tôi một cái váy và một đôi giày da mềm đế đinh. Và khi ở trên sân golf, tôi không thể đánh trúng bóng. Không phải tôi không thể đánh bóng *giỏi* nhé, mà là tôi hầu như không thể chạm tới quả bóng theo nghĩa đen. Vì thế rốt cuộc họ liếc mắt ra hiệu và nói rằng tôi nên chờ trong câu lạc bộ.

“Xin lỗi, Emma, cho chị đi qua chút xíu...” Kerry vói qua vai tôi để lấy một chiếc đĩa.

“Xin lỗi,” tôi nói, và dịch sang một bên. “Vây, thực sự không có gì cho con làm sao, mẹ?”

“Con có thể cho Sammy ăn,” mẹ nói, đưa cho tôi một lọ thức ăn cá. Mẹ nhíu mày lo âu. “Con biết đấy, mẹ hơi lo cho Sammy.”

“Ồ,” tôi nói, cảm thấy hồi chuông cảnh báo. “Ờ... tại sao ạ?”

“Nó có vẻ không phải là *chính mình*.” Mẹ chăm soi nhìn con cá trong bình. “Con nghĩ sao? Con thấy trông nó có ổn không?”

Tôi nhìn theo ánh mắt của mẹ và tỏ ra suy tư, như thể tôi đang nghiên cứu các đặc điểm của Sammy vậy.

Ôi Chúa ơi, tôi chưa bao giờ nghĩ mẹ sẽ nhận ra. Tôi đã cố gắng hết sức để tìm một con cá trông giống như Sammy. Ý tôi là nó cũng có màu cam, có hai vây, nó bơi lượn xung quanh... Có gì khác biệt chứ?

“Có lẽ nó chỉ hơi yếu một chút,” cuối cùng tôi nói. “Chắc nó sẽ vượt qua được thôi.”

Xin đừng để mẹ đưa nó tới bác sĩ thú y hay gì đó, tôi thầm cầu nguyện. Tôi còn không kiểm tra xem mình có mua đúng con cá đực không nữa. Liệu cá vàng có giới tính không nhỉ?

“Còn việc gì khác con có thể làm được không?” tôi nói, hậu hĩnh rắc thức ăn trên mặt nước để chặn tầm nhìn của mẹ hướng tới con cá.

“Chị với mẹ làm xong cả rồi,” Kerry nói về tử tế.

“Sao con không đi chào bố đi?” mẹ nói, sàng vài hạt đậu. “Khoảng mười phút nữa ta mới ăn trưa.”

Tôi tìm thấy bố và Nev trong phòng khách, đang ngồi trước màn hình xem một trận cricket. Bộ râu màu xám của bố được xén gọn gàng như mọi khi, và bố đang uống bia từ một cái vại to. Căn phòng mới được trang trí lại, nhưng trên tường vẫn trưng bày đủ những chiếc cúp bơi lội của Kerry. Mẹ vẫn đánh bóng chúng đều đặn mỗi tuần.

Cùng với cặp nơ hoa hồng cưới ngựa của tôi. Có lẽ mẹ phủ bụi cho nó bằng khăn lau.

“Chào bố,” tôi nói, và lại hôn bố.

“Emma!” Bố đặt một tay lên trán tỏ vẻ ngạc nhiên chế giễu. “Con đã tới được! Không lạc đường! Không đi thăm những thành phố cổ!”

“Hôm nay thì không!” tôi cười nhẹ. “Bình an vô sự.”

Đã có lần, ngay sau khi bố mẹ chuyển tới ngôi nhà này, tôi đi nhầm tàu trên đường tới đây và kết cục đã tới Salisbury, và bố luôn trêu chọc tôi về chuyện đó.

“Chào anh, Nev.” Tôi hôn vội vào má anh ta, cố gắng để không ọe vì anh ta dùng quá nhiều kem cạo râu. Anh ta mặc quần kaki và áo cổ lọ màu trắng, đeo một chiếc vòng vàng nặng nề ở cổ tay, cộng với một chiếc nhẫn cưới gắn kim cương ở ngón tay. Nev điều hành công ty của gia đình anh ta, cung cấp thiết bị văn phòng trên khắp cả nước, và anh ta gặp Kerry ở một buổi hội nghị của các doanh nhân trẻ. Rõ ràng họ bắt đầu câu chuyện bằng cách ngưỡng mộ cái đồng hồ Rolex của nhau.

“Chào Emma,” anh ta nói. “Em nhìn thấy chiếc xe mới chưa?”

“Sao cơ?” tôi nhìn anh ta ngơ ngác - sau đó nhớ ra một chiếc xe mới bóng loáng tôi đã thấy trong lúc vào nhà. “Ồ, em thấy rồi! Đẹp lắm.”

“Mercedes 5 Series. “ Anh ta lấy một chai bia. “Giá niêm yết là bốn mươi hai nghìn.”

“Trời đất.”

“Tuy nhiên anh không phải trả giá đó.” Anh ta gõ vào một bên mũi. “Em thử đoán xem.”

“Ừm... bốn mươi?”

“Đoán lại nữa xem.”

“Ba mươi chín nghìn?”

“Ba mươi bảy nghìn hai trăm năm mươi,” Nev nói đầy vẻ chiến thắng. “Và một chiếc CD changer⁽¹⁾ miễn phí. Được khấu trừ thuế,” anh ta nói thêm.

“Phải rồi. Ái chà.”

Tôi không còn biết phải nói gì khác, vì thế tôi ngồi lên sofa và bắt đầu ăn đậu phộng.

“Đó là thứ con hướng tới, Emma!” bố nói. “Liệu con có bao giờ làm được không?”

“Con... không biết. À mà... bố, nhắc mới nhớ. Con có tấm séc trả bố.” Tôi lúng túng lục tìm trong túi và lấy ra tờ séc 300 bảng.

“Tốt lắm,” bố nói. “Cái đó để trừ vào tiền nợ.” Đôi mắt xanh của bố lấp lánh khi bố nhét tờ séc vào túi quần. “Cái đó được gọi là học được giá trị của đồng tiền. Cái đó được gọi là học cách đứng trên đôi chân của chính mình!”

“Bài học quý giá,” Nev nói, gật đầu. Anh ta cầm một chai bia và ngoác miệng cười với bố. “Nhắc anh nhớ xem, Emma - tuần này là công việc gì vậy?”

Lần đầu tiên gặp Nev là khi tôi vừa bỏ công việc môi giới bất động sản để trở thành nhiếp ảnh gia. Hai năm rưỡi trước. Lần nào anh ta cũng đùa như vậy mỗi khi tôi gặp anh ta. Mỗi lần gặp khốn kiếp...

Được rồi, bình tĩnh lại nào. Những suy nghĩ vui vẻ. Hãy thương yêu gia đình bạn. Thương yêu Nev.

“Vẫn là marketing!” tôi nói vui vẻ. “Đã được hơn một năm rồi.”

“À. Marketing. Tốt, tốt lắm!”

Yên lặng kéo dài trong vài phút, ngoại trừ tiếng bình luận viên cricket. Đột nhiên bố và Nev đồng thời kêu lên khi điều gì đó xảy ra trên sân cricket. Một giây sau đó, họ lại kêu lên lần nữa.

“Được thôi,” tôi nói. “Ừm, con sẽ chỉ...”

Khi tôi đứng lên khỏi sofa, hai người thậm chí còn không thèm quay đầu lại.

Tôi ra ngoài hành lang và bê cái hộp các tông mà tôi đã mang theo về đây lên. Rồi tôi đi qua cửa bên, gõ lên cánh cửa ở chái nhà và thận trọng đẩy ra.

“Ông ơi?”

Ông là ông ngoại tôi, và ông sống với chúng tôi kể từ lần ông phẫu thuật tim mười năm trước. Ở ngôi nhà cũ ở Twickenham, ông chỉ có một phòng ngủ, nhưng ngôi nhà này lớn hơn, vì thế ông có một chái nhà riêng gồm hai phòng, và một cái bếp nhỏ xíu, làm thêm ra phía sườn nhà. Ông ngồi trong chiếc ghế bành da ưa thích, radio đang bật nhạc cổ điển, và trên sàn trước mặt ông là khoảng sáu hộp các tông chứa đầy các thứ.

“Cháu chào ông,” tôi nói.

“Emma!” Ông nhìn lên, khuôn mặt bừng sáng. “Cháu gái yêu của ông. Lại đây!” Tôi cúi xuống hôn ông, và ông nắm thật chặt tay tôi. Da ông khô và mát, và tóc ông còn trắng hơn lần trước tôi gặp ông.

“Cháu có thêm vài thanh Panther cho ông đây,” tôi nói, hất đầu về phía cái hộp. Ông nghiêng kệo Panther, và bạn bè ông ở câu lạc bộ bowling cũng vậy, vì thế tôi dùng tiền trợ cấp để mua cho ông một hộp đầy mỗi lần về nhà.

“Cảm ơn cháu, cháu yêu của ông,” ông cười rạng rỡ. “Cháu ngoan lắm, Emma.”

“Cháu nên để vào đâu ạ?”

Cả hai ông cháu đều nhìn vô vọng quanh căn phòng bừa bải.

“Hay để đằng kia, sau cái ti vi?” cuối cùng ông nói. Tôi bước ngang qua phòng, để cái hộp xuống sàn, rồi bước trở lại, cố gắng không dẫm lên thứ gì.

“Này, Emma, hôm nọ ông đọc một bài báo làm ông lo lắng,” ông nói khi tôi ngồi xuống. “Về

an ninh ở London.” Ông nhìn tôi dò hỏi. “Cháu không đi bằng phương tiện giao thông công cộng vào buổi tối đấy chứ?”

“Ừm... hầu như không bao giờ,” tôi nói, lén làm dấu thánh giá sau lưng. “Chỉ thỉnh thoảng thôi ạ, khi cháu nhất thiết phải...”

“Cháu yêu, cháu nhất định không được làm thế!” ông nói, trông đầy vẻ kích động. “Bọn thiếu niên đội mũ trùm đầu mang theo dao đi lang thang đầy dưới tàu điện ngầm, bài báo nói vậy. Bọn say rượu, đập vỡ chai, móc mắt nhau ra...”

“Đâu có *kinh khủng* đến mức đó...”

“Emma, rủi ro như vậy không đáng đâu! Chỉ vì chút tiền taxi.”

Tôi khá chắc nếu tôi hỏi ông xem ông nghĩ tiền taxi trung bình ở London là bao nhiêu, ông sẽ nói là năm xu.

“Thật sự là cháu rất cẩn thận mà ông,” tôi nói để làm yên lòng ông. “Và cháu cũng đi taxi.”

Đôi khi. Khoảng một lần mỗi năm.

“Dù sao. Tất cả những thứ này là gì vậy ông?” Tôi hỏi để thay đổi chủ đề, và ông thở dài nóng nảy.

“Tuần trước mẹ cháu dọn căn phòng áp mái. Ông chỉ phân loại những thứ để vứt đi và những thứ giữ lại.”

“Có vẻ là ý kiến hay đấy ạ.” Tôi nhìn đồng rác trên sàn nhà. “Đây là những thứ ông sẽ vứt đi?”

“Không! Ông sẽ giữ lại tất cả những thứ này.” Ông đặt một bàn tay lên đó đầy vẻ che chở.

“Vậy đồng đồ ông vứt đi đâu ạ?”

Yên lặng. Ông tránh cái nhìn của tôi.

“Ông à! Ông phải vứt bớt *một số* thứ này đi!” tôi la lên, cố gắng không phá lên cười. “Ông đâu cần tất cả những bài báo cũ cắt ra đó. Còn đây là cái gì ạ?” Tôi vớ qua đồng báo và lôi ra một cái yo-yo cũ. “Đây là rác, chắc chắn rồi.”

“Cái yo-yo của Jim.” Ông vớ lấy chiếc yo-yo, ánh mắt ông dịu lại. “Jim tốt bụng ngày xưa.”

“Jim là ai ạ?” tôi bối rối hỏi. Tôi chưa từng nghe đến ai tên là Jim. “Ông ấy là bạn thân của ông ư?”

“Bọn ông gặp nhau ở sân chơi. Chơi cả buổi chiều cùng nhau. Hồi đó ông chín tuổi.” Ông quăng quăng chiếc yo-yo bằng mấy ngón tay.

“Hai ông trở thành bạn bè của nhau?”

“Ông không bao giờ gặp lại cậu ấy nữa.” Ông lắc đầu mơ hồ. “Ông không bao giờ quên ngày hôm đó.”

Vấn đề với ông là ông không bao giờ quên điều gì.

“Thế còn những tấm thiệp này thì sao?” Tôi lôi ra một bó những tấm thiệp Giáng sinh cũ.

“Ông không bao giờ vứt thiệp chúc mừng đi.” Ông nhìn tôi thật lâu. “Khi cháu tới tuổi ông;

khí những người cháu biết và yêu thương cả đời bắt đầu ra đi... cháu sẽ muốn lưu giữ mọi đồ lưu niệm. Cho dù nhỏ đến thế nào.”

“Cháu có thể hiểu điều đó,” tôi nói, cảm thấy xúc động. Tôi vội lấy chiếc thiệp gần nhất, mở ra và vẽ mặt tôi thay đổi. “Ông! Cái này là của Hãng Bảo dưỡng Thiết bị Điện Smith, 1965.”

“Frank Smith là một người rất tốt bụng...” ông bắt đầu.

“Không!” Tôi kiên quyết đặt tấm thiệp xuống sàn. “Cái đó phải ra đi. Và ông cũng không cần tấm thiệp từ...” tôi mở tấm thiệp tiếp theo. “Hãng Cung cấp Khí đốt Southwestern. Và ông không cần tới hai mươi số báo cũ của tờ *Punch*.” Tôi để tất cả số đó lên đồng rác. “Thế còn cái gì đây?” Tôi lại thò tay vào hộp lôi ra một phong bì ảnh. “Những tấm hình này có thực là thứ ông muốn...”

Có điều gì đó nhói đau trong tim và tôi ngừng lời, giữa chừng.

Tôi đang nhìn một tấm ảnh chụp tôi và bố mẹ, ngồi trên một băng ghế trong công viên. Mẹ mặc váy hoa, và bố đội một chiếc mũ che nắng ngó ngẩn, còn tôi khoảng chín tuổi ngồi trên đầu gối bố ăn kem. Tất cả chúng tôi trông rất hạnh phúc bên nhau.

Lặng đi không nói nên lời, tôi chuyển sang tấm ảnh khác. Tôi đội chiếc mũ của bố và chúng tôi đều đang cười bò vì chuyện gì đó. Chỉ ba chúng tôi.

Chỉ có chúng tôi. Trước khi Kerry bước vào cuộc đời chúng tôi.

Tôi vẫn nhớ ngày chị ta tới. Một chiếc va li đỏ ngoài sảnh, một giọng nói mới trong bếp và mùi nước hoa không quen thuộc trong không khí. Tôi bước vào và chị ta ngồi đó, một người lạ, đang uống cà phê. Chị ta mặc đồng phục trường học, nhưng trông như một người trưởng thành đối với tôi. Chị ta có bộ ngực khổng lồ, và đeo hoa tai vàng, và tóc thì nhuộm highlight. Và vào giờ ăn tối, bố mẹ để chị ta uống một ly rượu vang. Mẹ liên tục nói với tôi là phải tử tế với chị ta, vì mẹ chị ta đã mất. Tất cả chúng tôi đều phải đối xử rất tốt với Kerry. Đó là lý do chị ta được lấy phòng của tôi.

Tôi lật qua những tấm hình còn lại, cố gắng nuốt trôi cục nghẹn trong cổ. Giờ tôi đã nhớ ra chỗ này. Cái công viên chúng tôi từng hay tới, có nhiều xích đu và cầu trượt. Nhưng nó quá tẻ nhạt đối với Kerry, và tôi khao khát muốn được như chị ta, vì thế tôi cũng nói nơi đó thật tẻ nhạt, và chúng tôi không bao giờ tới đó nữa.

“Cốc cốc!” Tôi giật mình nhìn lên, và Kerry đang đứng ở cửa, ly rượu vang trong tay. “Bữa trưa đã sẵn sàng!”

“Cảm ơn,” tôi nói. “Ông và em tới ngay đây.”

“Nhanh lên ông!” Kerry ngoắc ngón tay với vẻ quở trách về phía ông, và chỉ vào mấy hộp đựng đồ. “Ông vẫn chưa biết để đồ đạc này vào đâu sao?”

“Khó lắm,” tôi thấy mình lên tiếng bảo vệ ông. “Có quá nhiều ký ức trong này. Ta đâu thể cứ thế vứt hết đi.”

“Đấy là em nói vậy.” Kerry đảo mắt. “Nếu là chị, cả đồ đạc này sẽ bị tổng vào thùng rác.”

Mình không thể yêu quý chị ta. Mình không thể làm điều đó. Mình muốn ném chiếc bánh tạc nhân đường mật vào chị ta.

Chúng tôi đã ngồi ở bàn suốt bốn mươi phút và giọng nói duy nhất chúng tôi nghe thấy cho tới giờ là của Kerry.

“Điều quan trọng nhất là hình ảnh,” chị ta đang nói. “Quan trọng nhất là quần áo phù hợp, vẻ mặt phù hợp, bước đi phù hợp. Khi đi dọc phố, hình ảnh mà cháu trưng bày với cả thế giới là ‘Tôi là một người phụ nữ thành đạt’.”

“Thể hiện cho cả nhà xem nào!” mẹ tôi nói đầy ngưỡng mộ.

“Ừm.” Kerry nở một nụ cười vờ khiêm tốn. “Như thế này.” Chị ta đẩy ghế ra sau và lau miệng bằng khăn ăn.

“Con nên quan sát, Emma,” mẹ nói. “Học lấy vài mảnh khoe!”

Trong khi chúng tôi ngồi xem, Kerry bắt đầu sải bước quanh phòng. Cầm chị ta vênh lên, ngực ưỡn ra, đôi mắt gắn vào một điểm nào đó ở khoảng cách trung bình, và mông đánh từ bên này sang bên kia.

Trông chị ta như lai giống giữa đà điểu và người máy trong *Cuộc tấn công của người vô tính*.

“Tất nhiên cháu cũng phải đi giày cao gót,” chị ta nói mà không dừng lại.

“Khi Kerry bước vào phòng hội thảo, xin khẳng định với cả nhà rằng, mọi cái đầu đều quay về phía cô ấy,” Nev nói đầy tự hào, và nhấp rượu vang. “Mọi người ngừng việc đang làm và quay sang nhìn cô ấy!”

Tôi cá là họ sẽ làm vậy.

Ôi Chúa ơi. Mình muốn cười rúc rích. Mình không được làm thế. Không được.

“Em có muốn thử không, Emma?” Kerry nói. “Làm giống chị ấy?”

“Ờ... có lẽ không,” tôi nói. “Có lẽ em đã học được... những điều cơ bản.”

Đột nhiên tôi khịt mũi một cái và biến nó thành một tiếng ho.

“Kerry đang cố gắng giúp con, Emma!” mẹ nói. “Con nên biết ơn chị ấy! Cháu thật tốt với Emma, Kerry.”

Mẹ tôi cười triu mến với Kerry, và chị ta cũng cười đáp lại đầy màu mè. Và tôi uống một ngụm rượu lớn.

Đúng, đúng thế. Kerry thực sự muốn giúp tôi.

Đó là lý do khi tôi hoàn toàn tuyệt vọng vì không có việc làm và đề nghị chị ta xác nhận kinh nghiệm làm việc tại công ty chị ta, chị ta đã từ chối. Tôi viết cho chị ta một bức thư dài và hết sức thận trọng, nói rằng tôi nhận thấy đã đẩy chị ta vào tình thế khó xử, nhưng tôi thực sự đánh giá cao bất cứ cơ hội nào, thậm chí chỉ là một vài ngày làm việc vặt.

Và chị ta gửi lại cho tôi một bức thư từ chối theo mẫu chuẩn.

Tôi cực kỳ xấu hổ và chưa bao giờ kể với bất kỳ ai. Đặc biệt là với bố mẹ.

“Con nên lắng nghe một số bí quyết kinh doanh của Kerry, Emma ạ,” bố nói gay gắt. “Có lẽ nếu con chú ý hơn, con có thể thành công hơn một chút trong cuộc sống.”

“Đó chỉ là cách bước đi thôi,” Nev châm biếm cùng với tiếng cười giòn. “Đó đâu phải là liều

thuốc thần kỳ!”

“Nev!” Mẹ tôi nói, hơi có ý quở trách.

“Emma biết cháu đang đùa, phải không Emma?” Nev nói và lại rót thêm rượu cho đầy ly.

“Tất nhiên!” tôi nói, buộc mình mỉm cười vui vẻ.

Hãy chờ đến lúc tôi được thăng chức.

Hãy chờ đấy. Hãy chờ đấy.

“Emma! Trái đất gọi Emma!” Kerry đang vẫy một bàn tay về phía tôi trước mặt tôi. “Tỉnh dậy đi, cô bé mơ màng! Ta sẽ tặng quà.”

“Ồ đúng rồi,” tôi nói, chợt tỉnh lại. “Được ạ, để con đi lấy quà cho mẹ nhé.”

Khi mẹ mở món quà là chiếc máy ảnh của bố và một chiếc ví của ông, tôi bắt đầu cảm thấy háo hức. Tôi *rất* hy vọng mẹ sẽ thích món quà của tôi.

“Chẳng có gì nhiều,” tôi nói khi trao cho mẹ chiếc phong bì màu hồng. “Nhưng mẹ sẽ thấy khi mở nó ra...”

“Có thể là cái gì vậy?” Mẹ nói, trông có vẻ tò mò. Mẹ xé toạc phong bì, mở tấm thiệp hoa và nhìn nó chằm chằm. “Ôi, Emma!”

“Cái gì vậy?” bố hỏi.

“Đó là một ngày đi spa!” mẹ mừng rỡ. “Cả một ngày được nuông chiều.”

“Thật là ý tưởng tuyệt vời,” ông nói và vỗ vào tay tôi. “Cháu luôn có ý tưởng tuyệt vời cho các món quà, Emma.”

“Cảm ơn con, con yêu. Con thật chu đáo!” Mẹ vươn người sang hôn tôi, và tôi cảm thấy ấm áp từ sâu thẳm bên trong. Tôi đã có ý tưởng này từ vài tháng trước. Đó thực sự là một gói dịch vụ dễ thương, được trị liệu miễn phí cả một ngày và mọi thứ.

“Mẹ sẽ được dùng bữa trưa có sâm banh,” tôi hào hứng nói. “Và mẹ có thể giữ lại đôi dép lê!”

“Tuyệt vời!” mẹ nói. “Mẹ nóng lòng mong đến hôm đó quá. Emma, thật là một món quà đáng yêu!”

“Ôi trời,” Kerry nói, khẽ cười nhẹ một tiếng. Chị ta nhìn cái phong bì lớn màu kem trên tay. “Món quà của cháu hơi hơi trệ, cháu e là vậy. Đừng để ý, cháu sẽ đổi vậy.”

Tôi nhìn lên, cảnh giác. Có gì đó trong giọng nói của Kerry. Tôi biết có chuyện gì đó. Tôi biết điều đó.

“Ý cháu là sao?” mẹ nói.

“Không có gì đâu ạ,” Kerry nói. “Cháu sẽ chỉ... tìm ra thứ gì đó khác. Dì đừng lo.” Chị ta bắt đầu cất cái phong bì vào túi.

“Kerry, cháu yêu!” mẹ nói. “Thôi mà! Đừng có ngốc thế. Cái gì vậy?”

“Ừm,” Kerry nói. “Chỉ là Emma và cháu dường như có cùng ý tưởng.” Chị ta đưa cho mẹ chiếc phong bì với một tiếng cười nhỏ. “Dì có tin nổi không?”

Cả người tôi cứng lại khi tôi hiểu ra.

Không.

Không. Chị ta không thể làm điều tôi nghĩ rằng chị ta đã làm.

Căn phòng hoàn toàn yên lặng khi mẹ mở phong bì.

“Ôi, Chúa ơi!” mẹ nói, lôi ra tập quảng cáo rập nổi viền vàng. “Cái gì vậy? Le Spa Meridien?” Cái gì đó rơi ra tay mẹ, và mẹ nhìn nó chằm chằm. “Vé đi *Paris*? Kerry!”

Chị ta đã làm thế. Chị ta đã phá hỏng món quà của tôi.

“Cho cả hai,” Kerry nói thêm, đôi chút tự mãn. “Cả chú Brian nữa đấy ạ.”

“Kerry!” Bố nói đầy vui sướng. “Cháu thật đáng kinh ngạc!”

“Có vẻ khá tuyệt đấy ạ,” Kerry nói với nụ cười thỏa mãn. “Khách sạn năm sao... đầu bếp ba sao Michelin...”

“Dì không tin nổi,” mẹ nói. Mẹ đang háo hức lật qua tập giới thiệu. “Hãy nhìn bể bơi mà xem! Nhìn cái vườn mà xem!”

Tấm thiệp hoa của tôi nằm đó, bị bỏ quên, giữa những tờ giấy gói quà.

Ngay lập tức tôi cảm thấy muốn bật khóc. Chị ta biết. Chị ta đã *biết*.

“Kerry, chị đã biết.” Tôi đột nhiên thốt ra, không thể tự ngăn mình lại. “Em đã nói với chị em sẽ tặng mẹ một ngày ở spa. Em *đã* nói với chị! Chúng ta đã nói về chuyện đó, nhiều tháng trước. Ở trong vườn!”

“Thật sao?” Kerry nói bình thản. “Chị không nhớ.”

“Chị có nhớ! Tất nhiên là chị nhớ.”

“Emma!” mẹ nói gay gắt. “Chỉ là chút hiểu lầm nho nhỏ. Phải không nào, Kerry?”

“Tất nhiên là vậy!” Kerry nói, mở to đôi mắt với vẻ ngây thơ. “Emma, nếu chị làm hỏng mọi chuyện của em, chị chỉ có thể xin lỗi...”

“Không cần phải xin lỗi, Kerry yêu quý,” mẹ nói. “Những chuyện thế này vẫn xảy ra mà. Và cả hai đều là những món quà đáng yêu. *Cả hai*.” Mẹ nhìn tấm thiệp của tôi lần nữa. “Nào, hai con là những người bạn thân! Mẹ không muốn thấy hai con cãi cọ. Nhất là vào ngày sinh nhật mẹ.”

Mẹ mỉm cười với tôi, và tôi cố gắng mỉm cười lại. Nhưng sâu thẳm bên trong, tôi cảm thấy mình trở lại tuổi lên mười lần nữa. Kerry luôn xoay xở để chơi xỏ tôi. Chị ta luôn làm như vậy, kể từ khi tới đây. Bất cứ điều gì chị ta làm, mọi người đều đứng về phía chị ta. Tôi không bao giờ có thể chiến thắng.

Cố gắng trấn tĩnh, tôi cầm lấy ly rượu và uống một ngụm lớn. Sau đó tôi thấy mình lén lút liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Tôi có thể ra về lúc bốn giờ nếu tôi lấy cớ sợ muộn tàu. Như vậy tôi chỉ còn phải chịu đựng một tiếng rượu nữa thôi. Và có lẽ chúng tôi sẽ xem ti vi hay gì đó...

“Trả một xu để biết suy nghĩ của cháu, Emma,” ông nói, vỗ vào tay tôi và mỉm cười, và tôi nhìn lên với vẻ có lỗi.

“Dạ... không có gì,” tôi nói, miệng nặn ra một nụ cười. “Cháu thực sự chẳng nghĩ về bất cứ điều gì.”

năm

Dù sao. Chuyện đó cũng không quan trọng, vì tôi sẽ được thăng chức. Khi đó Nev sẽ thôi trêu chọc về sự nghiệp của tôi, và tôi có thể trả nợ bố. Mọi người sẽ rất ấn tượng - và mọi chuyện sẽ thật tuyệt diệu!

Tôi tỉnh dậy vào sáng thứ Hai, cảm thấy đầy năng lượng và tích cực, ăn mặc như thường lệ để đi làm, tức là quần jean và áo bó, chiếc này là của French Connection.

Được thôi, không hẳn là French Connection. Trung thực mà nói, tôi mua đồ second-hand ở Oxfam. Nhưng nhãn ghi là French Connection. Và trong khi vẫn phải trả nợ cho bố, tôi đâu có nhiều lựa chọn về những nơi tôi mua sắm. Ý tôi là, một chiếc áo mới ở French Connection tốn khoảng năm mươi bảng, trong khi cái áo này chỉ có bảy bảng rưỡi. Và nó hầu như mới!

Khi tôi nhảy chân sáo trên những bậc thang dẫn lên từ tàu điện ngầm, trời nắng rực rỡ còn tôi thì tràn đầy lạc quan. Hình dung mà xem nếu tôi thực sự được thăng chức. Hãy hình dung khi tôi nói điều đó với mọi người. Mẹ sẽ nói, “Tuần qua của con thế nào?” và tôi sẽ nói “Thế đấy, thực ra...”

Không, điều tôi sẽ làm là chờ đến khi về nhà, và sau đó tôi sẽ thờ ơ đưa cho mọi người tấm danh thiếp mới.

Hoặc tôi sẽ lái về bằng xe hơi của công ty, tôi nghĩ điều đó thật tuyệt! Ý tôi là, tôi không chắc liệu các quản trị viên marketing khác có xe hơi không - nhưng ta chẳng bao giờ biết, phải không nào? Họ có thể giới thiệu điều đó như một sự kiện mới mẻ. Hoặc họ có thể nói, “Emma, chúng tôi đã đặc biệt chọn cô...”

“Emma!”

Tôi nhìn quanh và thấy Katie, bạn tôi ở bên Phòng Nhân sự, đang leo lên bậc thang đằng sau tôi, thở hổn hển. Mái tóc đỏ loăn xoăn của cô rối bù lên, và cô đang cầm một chiếc giày trong tay.

“Chuyện quái quỷ gì xảy ra vậy?” tôi nói khi cô ấy lên hết bậc cuối cùng.

“Chiếc giày ngó ngắn của tớ,” Katie nói chán chường. “Hôm nọ tớ vừa mới mang nó đi sửa xong, thế mà gót lại gãy rời ra.” Cô ấy chìa cho tôi xem. “Tớ trả sáu bảng cho cái gót giày đó! Chúa ơi, hôm nay thật là ngày thảm họa. Người đưa sữa thì quên không mang sữa cho tớ, và tớ đã có một cuối tuần *kinh khủng*...”

“Tớ tưởng cuối tuần cậu ở cùng Charlie,” tôi nói đầy ngạc nhiên. “Có chuyện gì vậy?”

Charlie là người đàn ông mới nhất của Katie. Họ đã gặp gỡ nhau vài tuần nay và tôi tưởng cô ấy sẽ tới căn nhà ở nông thôn của anh ta, ngôi nhà mà anh ta đang trang trí lại vào các kỳ nghỉ cuối tuần.

“Thật là tệ hại! Ngay khi bọn tớ tới đó, anh ta nói sẽ đi chơi golf.”

“Cũng được mà.” Tôi cố gắng tìm ra một khía cạnh tích cực. “Thế nghĩa là ít nhất anh ta cũng thấy thoải mái với cậu. Anh ta có thể hành động bình thường.”

“Có lẽ.” Cô ấy nhìn tôi ngờ vực. “Rồi sau đó anh ta hỏi tớ xem tớ cảm thấy thế nào về chuyện

giúp dọn dẹp một chút trong khi anh ta đi? Tớ bảo tất nhiên là được - và rồi anh ta đưa cho tớ cái chổi sơn cùng ba hộp sơn và nói tớ có thể sơn xong phòng khách nếu tớ làm nhanh.”

“Sao?”

“Rồi anh ta về lúc sáu giờ chiều - và nói rằng tớ sơn rất ầu!” Giọng cô ấy ngân lên phần nộ. “Đó đâu phải vì tớ ầu! Tớ chỉ làm bẩn đôi chút, và đó là vì cái thang ngó ngắn không đủ cao.”

Tôi nhìn cô ấy chăm chăm.

“Katie, đừng bảo với mình là cậu sơn cả căn phòng đấy nhé?”

“VẬY mà... có đấy.” Cô nhìn tôi với đôi mắt xanh mở to. “Cậu biết đấy, để giúp anh ta. Nhưng bây giờ tớ bắt đầu nghĩ... liệu có phải anh ta chỉ lợi dụng tớ?”

Tôi hầu như không nói nên lời vì ngỡ ngàng.

“Katie, tất nhiên anh ta lợi dụng cậu,” cuối cùng tôi cũng thốt lên được. “Anh ta muốn có người sơn tường miễn phí! Cậu phải bỏ anh ta. Ngay lập tức. Thật nhanh!”

Katie yên lặng trong vài giây, và tôi bồn chồn quan sát cô ấy. Mặt cô ấy không biểu lộ cảm xúc gì, nhưng tôi biết chắc có nhiều điều đang diễn ra bên dưới vẻ mặt ấy. Hơi giống như khi con cá mập biến mất dưới mặt nước gợn sóng, và ta biết rằng bất cứ giây phút nào...

“Ôi Chúa ơi, cậu nói đúng!” cô ấy đột nhiên thốt lên. “Cậu nói đúng. Anh ta đã lợi dụng tớ! Đó chính là lỗi của tớ. Lẽ ra tớ phải nhận ra khi anh ta hỏi tớ có kinh nghiệm hàn hay lợp mái không.”

“Anh ta hỏi cậu điều đó khi nào?” tôi hoài nghi.

“Vào lần hẹn hò đầu tiên! Tớ tưởng anh ta chỉ, cậu biết đấy, tìm cách chuyện trò.”

“Katie, đó không phải lỗi của cậu.” Tôi siết chặt cánh tay cô ấy. “Cậu làm sao biết được.”

“Nhưng tớ bị sao vậy chứ?” Katie đứng sững lại giữa phố. “Sao tớ chỉ thu hút những kẻ rác rưởi thế?”

“Cậu đâu có như vậy!”

“Có mà! Hãy nhìn những gã đàn ông tớ từng hẹn hò mà xem.” Cô ấy bắt đầu đếm trên đầu ngón tay. “Daniel mượn tiền của tớ rồi biến đi Mexico. Gary bỏ rơi tớ ngay khi tớ tìm được việc làm cho anh ta. David cho tớ cảm sừng. Cậu có thấy vẫn khuôn mẫu đó xuất hiện?”

“Tớ... ờ...” tôi tuyệt vọng. “Có thể...”

“Tớ nghĩ tớ nên bỏ cuộc.” Mặt cô ấy xịu lại. “Tớ sẽ chẳng bao giờ tìm được ai tử tế cả.”

“Không,” tôi vội nói ngay. “Đừng từ bỏ! Katie, tớ biết cuộc đời cậu rồi sẽ rẽ sang hướng khác. Cậu sẽ tìm được một người đàn ông đáng yêu, tử tế và tuyệt vời...”

“Nhưng ở đâu chứ?” cô ấy tuyệt vọng.

“Tớ... không biết.” Tôi làm dấu thánh giá sau lưng thầm mong cô ấy gặp may mắn. “Nhưng tớ biết điều đó sẽ xảy ra. Tớ có linh cảm rất mạnh mẽ về chuyện đó.”

“Thật sao?” Cô ấy nhìn tôi chăm chăm. “Cậu có linh cảm thật chứ?”

“Chắc chắn rồi!” Tôi nghĩ thật nhanh trong giây lát. “Nghe này, tớ có ý này. Tại sao hôm nay

cậu không thử... đi ăn trưa ở một nơi khác. Một nơi nào đó hoàn toàn khác. Và có lẽ cậu sẽ gặp được một người nào đó.”

“Cậu nghĩ vậy sao?” Cô ấy nhìn tôi chăm chăm. “Được đấy. Tớ sẽ thử xem.”

Cô ấy thở dài, và chúng tôi bắt đầu bước đi trên vỉa hè. “Điều duy nhất tốt đẹp về cuối tuần vừa rồi,” cô nói thêm khi chúng tôi tới góc phố, “là tớ đã móc xong cái áo rồi. Cậu nghĩ sao?”

Cô ấy tự hào cởi áo khoác và xoay một vòng, và tôi nhìn cô ấy chăm chăm trong vài giây, không chắc phải nói gì.

Không phải vì tôi không *thích* đồ thêu móc...

Được thôi. Chính là vì tôi không thích đồ thêu móc.

Đặc biệt những chiếc áo móc thật thừa và cổ sâu. Ta thực sự có thể nhìn thấy cả áo lót.

“Nó... thật tuyệt,” cuối cùng tôi cũng cố gắng thốt lên lời. “Rất tuyệt vời!”

“Nó thật đẹp phải không?” Cô ấy mỉm cười hài lòng. “Và tớ đã làm xong rất nhanh! Tiếp theo tớ sẽ móc chiếc váy hợp với nó.”

“Thế thì tuyệt lắm,” tôi nói yếu ớt. “Cậu đúng là khéo tay.”

“Ồ, có gì đâu! Tớ thích việc đó.”

Cô ấy cười khiêm tốn, và mặc lại áo khoác. “À mà, cậu thì thế nào?” cô ấy nói thêm khi chúng tôi bắt đầu băng qua đường. “Cuối tuần của cậu dễ chịu chứ? Tớ cá là vậy rồi. Chắc Connor rất tuyệt vời và lãng mạn. Chắc hẳn anh ấy đã đưa cậu đi ăn tối hay làm gì đó.”

“Thực ra, anh ấy đã đề nghị tớ chuyển tới sống cùng anh ấy,” tôi lúng túng.

“Thật sao?” Katie nhìn tôi đầy vẻ thèm muốn. “Chúa ơi, Emma, hai cậu thật là một cặp hoàn hảo. Cậu cho tớ niềm tin rằng điều đó có thể xảy ra. Mọi chuyện dường như rất dễ dàng đối với cậu.”

Tôi không thể không cảm thấy một thoáng hài lòng bên trong. Tôi và Connor. Một cặp hoàn hảo. Mô hình mẫu cho những người khác.

“Không dễ *đến thế* đâu,” tôi nói với tiếng cười nhẹ khiêm tốn. “Ý tớ là, bọn tớ cũng cãi cọ, như bất cứ ai khác.”

“Thật sao?” Katie có vẻ ngạc nhiên. “Tớ chưa từng thấy các cậu cãi cọ bao giờ.”

“Tất nhiên là bọn tớ có cãi cọ!”

Tôi lục lọi trong đầu một lúc, cố gắng nhớ lần cuối Connor và tôi cãi nhau. Ý tôi là, rõ ràng chúng tôi có tranh luận. Cả đồng ý chứ. Mọi cặp đều thế. Điều đó tốt cho mối quan hệ.

Thôi nào, chuyện này thật ngớ ngẩn. Chắc hẳn chúng tôi phải...

Đúng rồi. Cái lần ở bên sông khi tôi nghĩ mấy con chim trắng to dùng đó là ngỗng còn Connor thì nghĩ chúng là thiên nga. Chính xác. Chúng tôi vẫn bình thường. Tôi biết điều đó.

Lúc này chúng tôi đã tới gần tòa nhà Panther, và khi bước lên những bậc đá xanh xám, mỗi bậc đều có một con báo bằng granit đang nhảy, tôi bắt đầu cảm thấy hơi căng thẳng. Paul sẽ muốn có báo cáo đầy đủ để xem buổi họp với Glen Oil diễn ra thế nào.

Tôi sẽ nói gì đây?

Được thôi, rõ ràng tôi sẽ thẳng thắn và trung thực. Mà không thực sự nói với ông ta sự thật...

“Này cậu, nhìn kìa.” Giọng Katie cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi và tôi hướng theo cái nhìn của cô ấy. Qua lớp kính mặt trước của tòa nhà, tôi có thể thấy cảnh náo loạn trong sảnh. Điều này không bình thường. Chuyện gì đang diễn ra?

Chúa ơi, có phải có hỏa hoạn, hay gì đó?

Khi Katie và tôi chạy qua cái cửa kính xoay nặng nề, chúng tôi nhìn nhau ngỡ ngàng. Toàn bộ nơi này đang ở trong tình trạng hỗn loạn. Mọi người chạy nhốn nháo, có người đang đánh bóng lan can, người khác thì đang lau cho sạch bóng mấy cái cây giả, và Cyril, quản lý văn phòng, đang xua mọi người vào thang máy.

“Xin mọi người hãy lên phòng làm việc ngay đi! Chúng tôi không muốn ai loanh quanh ở khu vực lễ tân. Đến giờ phải ngồi ở bàn làm việc rồi.” Giọng ông ta hết sức căng thẳng. “Dưới này chẳng có gì để xem cả! Hãy về bàn làm việc đi.”

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?” tôi hỏi anh nhân viên bảo vệ tên Dave khi anh này đang đi lang thang dọc bức tường với một tách trà như thường lệ. Anh ta uống một hớp, súc quanh miệng và cười ngoác miệng với chúng tôi.

“Jack Harper sẽ tới thăm.”

“Sao cơ?” Cả hai chúng tôi cùng trở mắt nhìn anh ta.

“Hôm nay?”

“Anh có nói *thật* không đấy?”

Trong thế giới của công ty Panther, điều này như thể nói rằng Giáo hoàng sẽ tới thăm. Hay Ông già Noel. Jack Harper là người đồng sáng lập công ty Panther. Anh ta đã *phát minh* ra Panther Cola. Tôi biết điều này bởi vì tôi đã đánh máy lời quảng cáo về anh ta có đến cả triệu lần. “Đó là hồi năm 1987 khi hai cộng sự kinh doanh Jack Harper và Pete Laidler mua lại công ty nước ngọt Zoot đang ốm yếu, biến hình ảnh Zootacola thành hình ảnh Panther Cola đẹp đẽ hơn, phát minh ra khẩu hiệu “Đừng ngập ngừng”, và tạo ra bề dày lịch sử marketing.”

Thảo nào Cyril cứ nặng xị cả lên.

“Trong khoảng năm phút nữa.” Dave nhìn đồng hồ đeo tay. “Cộng trừ chút xíu.”

“Nhưng... nhưng sao có thể như vậy?” Katie nói. “Ý tôi là, đột ngột như vậy.”

Mắt Dave lấp lánh. Rõ ràng suốt buổi sáng nay anh ta đã đưa tin này với mọi người, và đang vô cùng khoái chí.

“Anh ta muốn xem xét hoạt động ở khắp nước Anh, rõ ràng là vậy.”

“Tôi tưởng anh ta không còn tham gia hoạt động kinh doanh nữa,” Jane ở Phòng Kế toán nói, cô vừa tới sau lưng chúng tôi và đang lắng nghe với vẻ sốt ruột. “Tôi tưởng từ khi Pete Laidler mất, anh ta hết sức đau khổ và chạy trốn cuộc đời. Ở trang trại riêng, hay đâu đó.”

“Đó là chuyện ba năm trước thôi,” Katie chỉ ra. “Có lẽ bây giờ anh ta đã thấy khá hơn.”

“Cũng có thể anh ta muốn bán chúng ta, nhiều khả năng như vậy hơn,” Jane nói buồn rầu.

“Sao anh ta lại làm như vậy chứ?”

“Ta chẳng bao giờ biết.”

“Giả thuyết của tôi là,” Dave nói, và tất cả chúng tôi nghiêng đầu lắng nghe, “anh ta muốn xem liệu mấy cái cây kia có đủ sáng bóng không.” Anh ta hất đầu về phía Cyril, và tất cả chúng tôi đều cười khúc khích.

“Cẩn thận đấy,” Cyril cau kỉnh. “Đừng có làm hỏng thân cây.” Ông ta liếc lên. “Các cô vẫn còn làm gì ở đó thế hả?”

“Chúng tôi chuẩn bị đi đây!” Katie nói, và chúng tôi đi về phía cầu thang bộ. Tôi vẫn luôn dùng cầu thang bộ bởi vì điều đó nghĩa tôi không phải mất công tới phòng tập thẩm mỹ. Cộng thêm với việc rất may là bộ phận Marketing nằm ở ngay tầng một. Chúng tôi vừa đến đầu cầu thang thì Jane kêu lên the thé, “Nhìn kìa! Chúa ơi! Chính là anh ấy!”

Chiếc limousine kêu gừ gừ và dừng ngay trước mấy cánh cửa kính.

Một số loại ô tô bị sao vậy chứ? Trông chúng thật lấp lánh và bóng loáng, như thể được sản xuất từ loại kim loại hoàn toàn khác với những chiếc xe bình thường vậy.

Vừa vặn như đồng hồ, cánh cửa thang máy ở phía bên kia sảnh mở ra, và Graham Hillingdon, tổng giám đốc điều hành, sải bước từ đó ra, bên cạnh là giám đốc điều hành và khoảng sáu người khác, tất cả trông đều không chệ vào đâu được trong những bộ vest sẫm màu.

“Đủ rồi đấy!” Cyril rít lên với những người lau sàn khốn khổ trong sảnh. “Nhanh lên! Đi đi!”

Ba chúng tôi đứng đó, giương mắt nhìn như lũ trẻ, khi cửa xe limousine mở ra. Một giây sau, một người đàn ông tóc vàng mặc áo choàng xanh biển bước ra. Anh ta đeo kính đen và xách một chiếc cặp trông rất đắt tiền.

Ài chà. Trông anh ta trị giá cả triệu đô la.

Tới giờ Graham Hillingdon và những người khác đều đã ra hết bên ngoài, xếp hàng trên bậc thang. Họ lần lượt bắt tay anh ta, rồi đưa anh ta vào trong, nơi Cyril đang chờ.

“Xin chào mừng đến với công ty Panther tại Anh,” Cyril nói với vẻ quá màu mè. “Hy vọng chuyến đi của ngài dễ chịu?”

“Không quá tệ, cảm ơn,” người đàn ông nói bằng giọng Mỹ.

“Như ngài thấy, hôm nay hầu như là một ngày làm việc *bình thường*...”

“Nhìn kìa,” Kate thì thầm. “Kenny bị kẹt ở ngoài cửa.”

Kenny Davey, một trong những nhà thiết kế, đang loay hoay trên bậc thang bên ngoài, trong chiếc quần jean và ủng chơi bóng chày, do dự không biết có nên vào hay không. Anh ta đặt một tay lên cánh cửa, rồi lùi lại một chút, rồi lại bước tới cửa và ngó vào bên trong.

“Vào đi Kenny!” Cyril nói, mở cửa với một nụ cười hơi cau kỉnh. “Một trong những nhà thiết kế của chúng tôi, Kenny Davey. Lẽ ra anh phải tới đây từ mười phút trước, Kenny. Tuy vậy, đừng để ý!” Ông ta đẩy một Kenny còn đang ngỡ ngàng về phía thang máy, rồi liếc lên và xua chúng tôi đi một cách giận dữ.

“Nhanh lên nào,” Katie nói, “ta nên đi thôi.” Và cố gắng không cười khúc khích, ba chúng tôi vội vã bước lên cầu thang.

Không khí trong Phòng Marketing hơi giống như trong phòng ngủ của tôi trước khi chúng tôi tổ chức tiệc hồi lớp Sáu. Mọi người đang chải đầu, xịt nước hoa, sắp xếp giấy tờ và háo hức chuyện phiếm. Khi bước qua văn phòng của Neil Gregg, người chịu trách nhiệm về chiến lược truyền thông, tôi thấy ông ta đang sắp xếp cẩn thận những giải thưởng Hiệu quả Marketing trên bàn, trong khi trợ lý của ông ta, Fiona, thì đang đánh bóng mấy bức hình đóng khung ông ta bắt tay những người nổi tiếng.

Tôi đang treo áo khoác lên giá thì trưởng phòng của tôi, Paul, kéo tôi sang một bên.

“Chuyện quái gì xảy ra ở Glen Oil thế? Sáng nay tôi vừa nhận được một bức email rất lạ lùng của Doug Hamilton. Cô làm đồ đồ uống lên người anh ta sao?”

Tôi sửng sốt nhìn ông ta. Doug Hamilton đã nói với Paul ư? Nhưng anh ta đã hứa sẽ không nói cơ mà!

“Không phải như vậy đâu,” tôi nói nhanh. “Tôi chỉ đang nỗ lực minh họa những phẩm chất tốt đẹp của Panther Prime và tôi... đại loại là tôi đã làm sánh ra.” Paul nhướn mày, không phải với vẻ thân thiện.

“Được rồi. Có vẻ yêu cầu cô như vậy là quá nhiều.”

“Không đâu,” tôi nói nhanh. “Ý tôi là, mọi chuyện hẳn là sẽ tốt đẹp, nếu... điều tôi muốn nói là, nếu ông cho tôi một cơ hội khác, tôi sẽ làm tốt hơn. Tôi hứa.”

“Chúng ta sẽ xem.” Ông ta nhìn đồng hồ. “Cô nên về chỗ nhanh lên. Bàn cô lộn xộn lắm đấy.”

“Được thôi. Buổi đánh giá tôi vào mấy giờ?”

“Emma, trong trường hợp cô chưa nghe tin, hôm nay Jack Harper sẽ đến thăm chúng ta,” Paul nói, bằng giọng hết sức châm biếm. “Nhưng tất nhiên, nếu cô nghĩ rằng việc đánh giá cô quan trọng hơn người đã *sáng lập* công ty...”

“Tôi không có ý đó... tôi chỉ...”

“Dọn bàn đi,” Paul nói bằng giọng chán nản. “Và nếu cô làm đồ đồ uống Panther Prime lên người Harper, cô sẽ bị sa thải.”

Khi tôi vội vã đi về bàn, Cyril bước vào phòng, trông rất cáu kỉnh.

“Chú ý!” ông ta nói, vỗ tay. “Mọi người chú ý nào! Đây là một chuyến thăm không chính thức, không có gì hơn. Ngài Harper sẽ bước vào, có lẽ sẽ nói chuyện với một hai người trong các bạn, quan sát những gì các bạn làm. Vì thế tôi muốn mọi người cứ làm việc bình thường, nhưng rõ ràng, ở chuẩn mực cao nhất... Những giấy tờ này là gì đây?” ông ta đột nhiên gắt lên, nhìn một đồng bản in thử xếp gọn gàng ở góc nhà, cạnh bàn Fergus Grady.

“Đó là... ảnh minh họa của chiến dịch Kẹo gồm Panther,” Fergus nói, anh ta rất rụt rè và sáng tạo. “Tôi không còn đủ chỗ trên bàn nữa.”

“Chúng không được phép ở chỗ đó!” Cyril nhắc đồng giấy lên và tống vào người Fergus. “Cất chúng đi ngay. Nếu anh ấy hỏi ai bất cứ điều gì, hãy tỏ ra vui vẻ và tự nhiên. Khi anh ấy tới, tôi muốn tất cả đều làm việc. Hãy làm những việc bình thường mà mọi người vẫn làm hằng ngày.”

Ông ta diên cuồng nhìn quanh. “Một số người có thể gọi điện thoại, một số có thể đánh máy tính... một số người có thể đang suy nghĩ sáng tạo... Hãy nhớ, bộ phận này là trung tâm của công ty. Panther nổi tiếng vì sự xuất sắc trong ngành marketing!”

Ông ta ngừng lời và chúng tôi đều im thin thít nhìn ông ta.

“Làm việc đi!” Ông ta lại vỗ tay. “Đừng có đứng đần ra đó. Cô đấy!” Ông ta chỉ vào tôi. “Nhanh lên! Đi đi!”

Ôi Chúa ơi. Bàn tôi chất đầy các thứ. Tôi mở ngăn kéo và gạt cả đồng giấy tờ vào bên trong, sau đó với đôi chút hốt hoảng, tôi bắt đầu lau sạch mấy cây bút trong ống đựng văn phòng phẩm. Ở bàn bên cạnh, Artemis Harrison đang tô lại son môi.

“Được gặp anh ấy thật đầy cảm hứng,” cô ta nói, ngắm mình trong chiếc gương nhỏ. “Cậu biết đấy, rất nhiều người cho rằng một mình anh ấy đã thay đổi cả bộ mặt marketing.” Đôi mắt cô ta dừng ở tôi. “Cậu mặc áo mới phải không, Emma? Ở đâu vậy?”

“Ờ, French Connection,” tôi nói sau thoáng ngập ngừng.

“Tớ vừa ở French Connection cuối tuần trước.” Mắt cô ta nheo lại. “Tớ không thấy mẫu đó.”

“Thì chắc họ bán hết rồi.” Tôi quay đi và vờ như đang sắp xếp lại ngăn kéo trên cùng.

“Chúng ta gọi anh ta là gì?” Caroline nói. “Anh Harper hay Jack?”

“Năm phút gặp riêng anh ấy.” Nick, một trong những nhà quản trị marketing, đang cuống quýt nói vào điện thoại. “Đó là tất cả những gì tôi cần. Năm phút để thuyết phục anh ấy về ý tưởng trang web. Ý tôi là, Chúa ơi, nếu anh ấy ủng hộ...”

Chúa ơi, không khí háo hức thật dễ lây lan. Lượng adrenalin tăng vọt, tôi thấy mình lấy lược và kiểm tra lớp son bóng. Ý tôi là, ta làm sao biết được chứ. Biết đâu sắp lại phát hiện ra tiềm năng của tôi. Có lẽ anh ta sẽ kéo tôi ra khỏi đám đông!

“Mọi người,” Paul nói, sai bước vào phòng. “Anh ấy đang ở tầng này. Anh ấy sẽ vào Phòng Hành chính trước...”

“Mọi người tiếp tục công việc hằng ngày đi!” Cyril kêu lên. “Nhanh lên!”

Khốn kiếp. Công việc hằng ngày của tôi là gì chứ?

Tôi nhắc điện thoại lên và ấn vào mã hộp thư thoại của mình. Tôi có thể nghe tin nhắn.

Tôi nhìn quanh văn phòng - và thấy rằng mọi người khác cũng đang làm như vậy.

Không thể nào tất cả cùng nghe điện thoại được. Điều đó thật ngớ ngẩn! Được rồi, tôi sẽ bật máy tính lên và đợi nó khởi động.

Khi tôi nhìn màn hình đổi màu, Artemis bắt đầu nói lớn tiếng.

“Tôi nghĩ rằng bản chất cốt lõi của khái niệm này là sức sống,” cô ta nói, mắt liên tục đánh về phía cửa. “Anh hiểu tôi nói gì chứ?”

“Ờ, có,” Nick nói. “Ý tôi là, trong môi trường marketing hiện đại, có lẽ chúng ta cần xem xét sự... ờ... hòa hợp của chiến lược và tầm nhìn hướng đến tương lai...”

Chúa ơi, hôm nay cái máy tính của tôi chậm như rùa. Jack Harper sẽ tới còn tôi thì ngồi nhìn cái máy tính như một con ngốc.

Tôi biết tôi sẽ làm gì. Tôi sẽ là người đi lấy cà phê. Ý tôi là, điều gì có thể tự nhiên hơn thế?

“Có lẽ tôi sẽ đi lấy cà phê,” tôi nói với vẻ bồn chồn, và đứng lên khỏi ghế.

“Lấy hộ tớ một tách được không?” Artemis nói, thoáng ngược lên. “Dù sao, trong khóa MBA của tôi...”

Máy pha cà phê nằm gần lối vào của bộ phận marketing, ở một hốc tường riêng. Khi đang chờ thứ chất lỏng độc hại được đổ đầy cốc, tôi liếc nhìn lên, và thấy Graham Hillingdon đang đi ra khỏi Phòng Hành chính, theo sau là vài người khác. Khỉ thật! Anh ta đang đến!

Được thôi. Hãy giữ bình tĩnh. Hãy đợi đến lúc tách thứ hai đầy, nhẹ nhàng và tự nhiên...

Anh ta kia rồi! Với mái tóc vàng và bộ vest trông rất đắt tiền, cùng cặp kính đen. Nhưng trước sự ngạc nhiên của tôi, anh ta bước lùi lại, tránh đường.

Trên thực tế, thậm chí không ai thèm nhìn anh ta. Sự chú ý của mọi người tập trung vào một người khác. Một người mặc quần jean và áo cổ lọ đen bây giờ mới bước ra.

Khi tôi đang nhìn chăm chăm như bị thôi miên, anh ta quay người. Và khi nhìn thấy mặt anh ta, tôi giật nảy, như thể một quả bóng bowling vừa mới rơi trúng ngực tôi.

Ôi Chúa ơi.

Đó là anh ta.

Cũng đôi mắt đen đó. Cũng những nếp nhăn xung quanh mắt đó. Không còn râu ria lởm chởm, nhưng chắc chắn là anh ta.

Đó là người đàn ông trên máy bay.

Anh ta làm gì ở đây?

Và tại sao mọi người lại tập trung chú ý vào anh ta? Bây giờ anh ta đang nói, còn bọn họ thì đang nuốt từng lời anh ta.

Anh ta lại xoay người, và theo bản năng tôi lùi lại để tránh hướng nhìn của anh ta, cố gắng giữ bình tĩnh. Anh ta đang làm gì ở đây? Anh ta không thể...

Điều đó không thể...

Không thể nào...

Với đôi chân loạng choạng, tôi trở lại bàn, cố gắng không đánh đổ cà phê xuống sàn.

“Này,” tôi nói với Artemis, giọng hơi quá cao. “Ừm... cậu có biết Jack Harper trông thế nào không?”

“Không,” cô ta nói, và cầm tách cà phê. “Cảm ơn.”

“Tóc màu sẫm,” ai đó nói.

“Sẫm?” tôi nuốt khan. “Chứ không phải vàng?”

“Anh ta đang đi về phía này!” ai đó suyt. “Anh ta đang tới đây!”

Với đôi chân run rẩy, tôi thụt người xuống ghế và nhấp cà phê mà không cảm thấy có vị gì.

“... trưởng Phòng Marketing và xúc tiến sản phẩm, Paul Fletcher,” tôi nghe tiếng Graham

nói.

“Rất vui được gặp anh, Paul,” vẫn giọng Mỹ khô khan.

Đó là anh ta. Chắc chắn là anh ta.

Được rồi, hãy bình tĩnh. Có lẽ anh ta sẽ không nhớ mình. Đó chỉ là một chuyến bay ngắn. Có lẽ anh ta đã bay rất nhiều chuyến.

“Mọi người.” Paul dẫn anh ta tới giữa phòng. “Tôi rất vui mừng được giới thiệu người sáng lập công ty ta, người đã có ảnh hưởng và truyền cảm hứng cho cả một thế hệ những nhà marketing - Jack Harper!”

Một tràng vỗ tay nổ ra, và Jack Harper lắc đầu, mỉm cười. “Thôi nào,” anh ta nói. “Đừng ồn ào thế. Cứ làm những việc các bạn thường làm ấy.”

Anh ta bắt đầu đi quanh văn phòng, thỉnh thoảng dừng lại nói chuyện với mọi người. Paul đang dẫn đường, làm nhiệm vụ giới thiệu, và yên lặng theo sau họ khắp nơi là người đàn ông tóc vàng.

“Anh ta tới kìa!” Artemis suyt, và mọi người ở cuối phòng chúng tôi cứng đờ lại.

Tim tôi bắt đầu đập thình thịch, và tôi ngồi lún sâu xuống ghế, cố gắng trấn sau máy tính. Có lẽ anh ta sẽ không nhận ra tôi. Có lẽ anh ta không nhớ. Có lẽ anh ta không...

Khốn kiếp. Anh ta đang nhìn tôi. Tôi nhận thấy ánh nhìn ngạc nhiên lóe lên trong mắt anh ta, và anh ta nhướn mày.

Anh ta nhận ra tôi.

Xin đừng tới đây, tôi thầm cầu nguyện. Xin đừng tới chỗ tôi.

“Và đây là ai?” anh ta hỏi Paul.

“Đây là Emma Corrigan, một trong những trợ lý marketing mới của chúng ta.”

Anh ta bước tới chỗ tôi. Artemis đã ngừng nói. Mọi người đều nhìn chằm chằm. Người tôi nóng bừng vì xấu hổ.

“Xin chào,” anh ta nói vui vẻ.

“Xin chào,” tôi cố gắng. “Ngài Harper.”

Được thôi, vậy là anh ta nhận ra tôi. Nhưng điều đó không có nghĩa anh ta nhớ bất cứ điều gì tôi từng nói. Một vài câu nói băng quơ do một người ngồi ghế bên ném ra. Ai thêm nhớ những điều đó chứ? Có lẽ anh ta còn không thềm *nghe*.

“Và cô làm gì?”

“Tôi, ừm, làm trợ lý cho Phòng Marketing và giúp thiết lập các chương trình quảng cáo,” tôi lảm bầm.

“Tuần trước Emma đã tới Glasgow để làm việc,” Paul nói thêm, cười hết sức giả tạo với tôi. “Chúng tôi tin tưởng vào việc giao trách nhiệm cho nhân viên mới càng sớm càng tốt.”

“Rất khôn ngoan,” Jack Harper nói, gật đầu. Cái nhìn của anh ta lướt trên bàn tôi, và sáng bừng lên vì mối quan tâm đột ngột tới cốc cà phê của tôi. Anh ta nhìn lên và bắt gặp ánh mắt

tôi. “Cà phê thế nào?” anh ta hỏi nhẹ nhàng. “Ngon chứ?”

Như thể một chiếc máy ghi âm đang được bật trong đầu, tôi đột nhiên nghe thấy cái giọng ngu ngốc của mình lại nhả.

“Cà phê ở chỗ làm là thứ kinh tởm nhất tôi từng uống, nó đúng là thuốc độc...”

“Tuyệt lắm!” tôi nói. “Rất... ngon!”

“Tôi rất mừng khi nghe điều đó.” Mắt anh ta lóe lên một ánh nhìn thích thú, và tôi cảm thấy người mình đỏ bừng lên.

Anh ta nhớ. Khốn kiếp. Anh ta nhớ.

“Còn đây là Artemis Harrison,” Paul nói. “Một trong những nhà marketing trẻ tuổi sáng chói nhất của chúng ta.”

“Artemis,” Jack Harper nói vẻ trầm ngâm. Anh ta bước vài bước về phía bàn làm việc của cô ta. “Cô có chiếc bàn mới thật là đẹp, Artemis.” Anh ta mỉm cười với cô ta. “Bàn mới phải không?”

“Có ngày một chiếc bàn mới được chở tới, và cô ta giành lấy ngay...”

Anh ta nhớ mọi thứ, chẳng phải vậy sao? Mọi thứ.

Ôi Chúa ơi. Tôi còn nói cái quái gì nữa chứ?

Tôi ngồi bất động, trong khi Artemis đang ba hoa với cái vẻ nhân viên có năng lực và dễ chịu của mình. Nhưng đầu óc tôi đang điên cuồng lần ngược lại, cố gắng nhớ xem, cố gắng ráp nối những điều tôi đã nói. Ý tôi là, Chúa ơi, tôi đã nói với người đàn ông này mọi điều về bản thân mình. *Mọi điều*. Tôi nói với anh ta tôi mặc loại quần lót nào, và tôi thích kem có vị gì, và tôi đã mất trinh ra sao, và...

Máu tôi lạnh ngắt.

Tôi nhớ ra điều tôi thực sự không nên nói với anh ta.

Điều tôi không nên nói với bất kỳ ai.

“... tôi biết lẽ ra tôi không nên làm vậy, nhưng tôi quá thiết tha có được việc làm...”

Tôi đã nói với anh ta về điểm A giả trong sơ yếu lý lịch của mình.

Thế đấy, chấm hết. Mình chết rồi.

Anh ta sẽ sa thải tôi. Tôi sẽ bị tai tiếng là không trung thực và sẽ không ai tuyển tôi vào làm nữa, và rốt cuộc tôi sẽ có mặt trong một bộ phim tài liệu “Những công việc tệ nhất nước Anh”, đang dọn phân bò, và nói một cách phấn khởi “Thực sự cũng không quá tệ.”

Được thôi. Đừng hoảng sợ. Phải có điều gì đó tôi có thể làm chứ. Tôi sẽ xin lỗi. Đúng thế. Tôi sẽ nói đó là lỗi nhận định mà bây giờ tôi thực sự hối tiếc, và tôi không bao giờ có ý định gây ấn tượng sai cho công ty, và...

Không, tôi sẽ nói “Thực ra, đúng là tôi đã được điểm A, ha ha, và tôi thật ngốc vì đã quên chuyện đó!” Và sau đó tôi sẽ làm giả chứng chỉ GCSE với một bộ đồ nghề viết chữ đẹp. Ý tôi là, anh ta là người Mỹ. Anh ta sẽ không bao giờ biết.

Không. Anh ta sẽ tìm ra. Ôi Chúa ơi. Ôi Chúa ơi.

Được thôi, có lẽ tôi đã phản ứng hơi quá. Hãy đưa mọi việc về đúng vị trí của nó. Jack Harper là một nhân vật vô cùng quan trọng. Nhìn anh ta mà xem! Anh ta có xe limo và những kẻ bợ đỡ, và một công ty khổng lồ làm ra nhiều triệu đô la một năm. Anh ta không quan tâm đến chuyện có thật là một trong các nhân viên của anh ta có điểm A giả mạo hay không. Ý tôi là, trời đất!

Tôi cười lớn trong đầu, và Artemis nhìn tôi vẻ lạ lùng.

“Tôi muốn nói rằng tôi rất mừng được gặp tất cả các bạn,” Jack Harper nói, nhìn quanh văn phòng yên lặng. “Và cũng muốn giới thiệu trợ lý của tôi, Sven Peterson.” Anh ta chỉ sang người tóc vàng. “Tôi sẽ ở lại đây một vài ngày, vì thế tôi hy vọng sẽ biết rõ hơn vài người trong các bạn. Như các bạn đã biết, Pete Laidler, người sáng lập công ty Panther cùng tôi, là người Anh. Vì lý do đó, trong nhiều lý do khác, đất nước này luôn có tầm quan trọng vô cùng đối với tôi.”

Những tiếng xì xầm đồng tình lan quanh văn phòng. Anh ta giơ một tay lên, gạt đầu, và bước đi, theo sau là Sven và đoàn cán bộ điều hành. Mọi người yên lặng cho tới khi anh ta đi khuất, và rồi những tiếng rì rào vỡ òa vì phấn khích.

Tôi cảm thấy cả cơ thể mình dần ra nhẹ nhõm. Ơn Chúa. Ơn *Chúa*.

Thành thực mà nói, tôi đúng là một con ngốc. Dù chỉ là trong giây lát tưởng tượng rằng Jack Harper sẽ nhớ những gì tôi nói. Chưa nói gì đến chuyện quan tâm đến những điều đó. Tưởng tượng rằng anh ta sẽ bớt chút thời gian trong cái lịch làm việc quan trọng và bận rộn cho một việc nhỏ xíu và chẳng hề quan trọng như cái việc tôi đã giả mạo trong sơ yếu lý lịch! Khi tôi với tay về phía con chuột và nhấp vào một tệp tài liệu mới, tôi thực sự đã mỉm cười.

“Emma.” Tôi nhìn lên và thấy Paul đang đứng trước bàn làm việc của tôi. “Jack Harper muốn gặp cô,” ông ta nói cộc lốc.

“Sao?” Nụ cười của tôi tan biến. “Tôi ư?”

“Ở phòng họp, trong năm phút nữa.”

“Anh ấy có nói lý do không?”

“Không.”

Paul sai bước đi, và tôi nhìn trân trân vào màn hình mà chẳng hề thấy gì, cảm thấy nôn nao.

Tôi đã đứng ngay từ đầu.

Tôi sẽ mất việc.

Tôi sẽ mất việc vì một câu nói ngớ ngẩn trên một chuyến máy bay ngớ ngẩn.

Tại sao tôi lại được nâng hạng cơ chứ? *Tại sao* tôi phải mở cái miệng ngốc nghếch của mình? Tôi chỉ là một con bé lấm mồm ngốc nghếch, *ngốc nghếch*.

“Sao Jack Harper lại muốn gặp cô nhỉ?” Artemis nói, nghe có vẻ khó chịu.

“Tôi không biết,” tôi nói.

“Anh ta có gặp ai khác không?”

“Tôi không biết,” tôi rồi bời.

Để ngăn cô ta không hỏi thêm gì nữa, tôi bắt đầu gõ nhăng gõ cuội vào máy tính, đầu óc tôi cứ quay mòng mòng.

Tôi không thể mất việc làm này. Tôi không thể phá hỏng sự nghiệp này được.

Anh ta không thể sa thải tôi. Đơn giản là không thể. Như vậy là không công bằng. Tôi không biết anh ta là ai. Ý tôi là, rõ ràng nếu anh ta nói với tôi anh ta là người tuyển dụng tôi, tôi sẽ chẳng bao giờ nhắc đến sơ yếu lý lịch của mình. Hoặc... bất cứ phần nào trong đó.

Và dù sao, chuyện đâu đến mức tôi làm giả cả *bằng đại học*, phải không nào? Đâu như thể tôi có tiền án hay gì đó. Tôi là một nhân viên tốt. Tôi thực sự rất cố gắng và tôi không hay lẩn tránh công việc đến thế, và tôi đã dành toàn bộ thời gian ngoài giờ cho chương trình xúc tiến đồ thể thao mới, và tôi đã tổ chức trò xổ số trong tiệc Giáng sinh...

Tôi gõ máy tính mạnh hơn nữa, và mặt tôi đỏ lên vì lo âu.

“Emma.” Paul đang nhìn đồng hồ đầy ngụ ý.

“Được ạ.” Tôi hít một hơi thật sâu và đứng dậy.

Tôi sẽ không để anh ta sa thải tôi. Tôi sẽ không để điều đó xảy ra.

Tôi sai bước qua văn phòng và dọc hành lang tới phòng họp, gõ lên cửa rồi mở ra.

Jack Harper đang ngồi trên một chiếc ghế ở bàn hội thảo, viết vội vàng điều gì đó vào sổ tay. Khi tôi bước vào, anh ta nhìn lên, và vẻ nghiêm trọng trên mặt anh ta khiến bụng tôi lộn nhào.

Nhưng tôi phải tự bảo vệ mình. Tôi *phải* giữ được việc làm này.

“Chào cô,” anh ta nói. “Cô có thể đóng cửa lại được chứ?” Anh ta chờ tới khi tôi làm vậy, rồi nhìn lên. “Emma, chúng ta cần nói chuyện.”

“Tôi nhận thức được chuyện đó,” tôi nói, cố gắng giữ giọng đều đều. “Có điều tôi muốn được nói phần của mình trước, nếu tôi được phép.”

Trong giây lát, Jack Harper trông có vẻ sững sốt - sau đó anh ta nhướn mày.

“Tất nhiên. Cô nói đi.”

Tôi bước vào phòng, hít một hơi thở sâu và nhìn thẳng vào mắt anh ta.

“Ngài Harper, tôi biết ngài muốn gặp tôi vì chuyện gì. Tôi biết điều đó là sai. Đó là một lỗi nhận định mà tôi thực sự lấy làm tiếc. Tôi rất xin lỗi, và điều đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Nhưng để bảo vệ cho mình...” Tôi có thể nghe thấy giọng mình cao dần lên vì xúc động. “Để bảo vệ mình, tôi không biết ngài là ai trên chuyến bay đó. Và tôi không cho rằng mình sẽ bị trừng phạt chỉ vì một sai lầm trung thực.”

Một khoảng yên lặng.

“Cô nghĩ tôi sẽ trừng phạt cô?” cuối cùng Jack Harper nói, hơi cau mày lại.

Sao anh ta có thể nhẩn tâm như vậy?

“Đúng! Hẳn ngài phải biết tôi sẽ không bao giờ nhắc đến sơ yếu lý lịch của mình nếu tôi biết ngài là ai! Chuyện đó giống như một cái... một cái bẫy mật ong! Ngài biết đấy, nếu có một phiên tòa, thẩm phán cũng sẽ phủ nhận chuyện đó. Họ thậm chí còn không để ngài...”

“Sơ yếu lý lịch của cô?” Long mày Jack Harper dẫn ra. “À! Điểm A trên sơ yếu lý lịch của cô.” Anh ta nhìn tôi sắc sảo. “Điểm A giả mạo, tôi cho là vậy.”

Nghe điều đó được nói to lên khiến tôi im bật. Tôi có thể cảm thấy mặt mình càng nóng bừng hơn nữa.

“Cô biết đấy, rất nhiều người sẽ gọi đó là gian lận,” Jack Harper nói, tựa người vào ghế.

“Tôi biết họ sẽ nói như vậy. Tôi biết điều đó là sai. Lẽ ra tôi không nên làm thế... Nhưng điều đó không ảnh hưởng đến cách tôi làm công việc của mình. Điều đó không có *ý nghĩa* gì hết.”

“Cô nghĩ vậy sao?” Anh ta lắc đầu vẻ trầm ngâm. “Tôi không biết. Nhảy từ điểm C lên điểm A... đó là bước nhảy vọt đấy. Nếu chúng tôi cần cô làm toán thì sao?”

“Tôi có thể làm toán,” tôi nói tuyệt vọng. “Hãy hỏi tôi một câu toán học. Xin ngài đấy, hãy hỏi tôi bất cứ điều gì.”

“Được.” Miệng anh ta giật giật. “Tám lần chín.”

Tôi nhìn anh ta chăm chăm, tim đập thành thịch, đầu óc trống rỗng. Tám lần chín. Tôi không hề biết. Khốn kiếp. Được thôi, một lần chín bằng chín. Hai lần chín bằng...

Không. Tôi làm được rồi. Tám lần mười bằng 80. Vì thế tám lần chín phải là...

“Bảy mươi hai!” tôi reo lên, và do dự khi thấy anh ta nhếch miệng cười. “Bằng bảy mươi hai.” Tôi nói thêm một cách bình thản hơn.

“Tốt lắm.” Anh ta lịch sự chỉ vào một chiếc ghế. “Bây giờ. Cô đã nói xong điều cô muốn nói hay còn có gì hơn nữa?”

Tôi bối rối xoa mặt. “Anh sẽ... không sa thải tôi?”

“Không,” Jack Harper nói nhẩn nại. “Tôi sẽ không sa thải cô. Bây giờ chúng ta nói chuyện được chưa?”

Khi tôi ngồi xuống, sự nghi ngờ kinh khủng bắt đầu lớn dần trong đầu tôi.

“Có phải...” tôi hắng giọng. “Có phải anh muốn gặp tôi về chuyện sơ yếu lý lịch của tôi?”

“Không,” anh ta ôn tồn. “Đó không phải lý do tôi muốn gặp cô.”

Tôi muốn chết.

Tôi muốn chết ngay tại đây, ngay bây giờ.

“Được thôi.” Tôi vuốt lại tóc, cố gắng bình tĩnh trở lại; cố gắng trông thật chuyên nghiệp. “Được ạ. Vậy thì, anh muốn gặp tôi để...”

“Tôi muốn nhờ cô giúp một việc.”

“Được ạ!” Tôi cảm thấy một tiếng thịch đè phồng. “Bất cứ điều gì! Ý tôi là... chuyện gì vậy ạ?”

“Vì một số lý do khác nhau,” Jack Harper nói chậm rãi, “Tôi không muốn ai biết tôi đã tới Scotland tuần trước.” Anh ta nhìn thẳng vào mắt tôi. “Vì thế tôi rất muốn ta giữ bí mật cuộc gặp của chúng ta.”

“Được ạ!” tôi nói sau chút ngập ngừng. “Tất nhiên! Chắc chắn tôi có thể làm điều đó.”

“Cô chưa nói với ai chứ?”

“Không. Không ai. Kể cả... Ý tôi là, không ai hết. Tôi chưa hề nói với ai.”

“Tốt. Cảm ơn cô rất nhiều. Tôi đánh giá cao điều đó.” Anh ta mỉm cười, và đứng lên khỏi ghế. “Rất vui được gặp lại cô, Emma. Tôi chắc sẽ gặp lại cô.”

“Chỉ có vậy thôi sao?” tôi sửng sốt hỏi lại.

“Chỉ vậy thôi. Trừ khi cô có chuyện gì đó khác muốn thảo luận.”

“Không!” Tôi vội vã đứng dậy, đập mắt cá chân vào chân bàn.

Tôi đã nghĩ cái gì cơ chứ? Rằng anh ta sẽ đề nghị tôi lãnh đạo dự án quốc tế mới đầy lý thú ư?

Jack Harper mở cửa, và giữ cửa cho tôi một cách lịch sự. Và tôi đã ra được nửa đường thì dừng lại. “Khoan đã.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Tôi sẽ nói ngài muốn gặp tôi vì chuyện gì đây?” Tôi lúng túng. “Mọi người sẽ hỏi tôi.”

“Sao cô không nói chúng ta bàn chuyện hậu cần.” Anh ta nhướn mày và đóng cửa lại.

sáu

Thời gian còn lại của ngày hôm đó, không khí ở chỗ làm thật giống một lễ hội. Nhưng tôi chỉ ngồi đó, không tin nổi chuyện vừa xảy ra. Và khi tôi trở về nhà tối hôm đó, tim tôi vẫn đập thình thịch trước sự bất ngờ của mọi chuyện. Và sự *bất công* của mọi chuyện.

Anh ta là người lạ. Lẽ ra anh ta phải là *người lạ*. Điểm cốt yếu về người lạ là họ biến mất vào thinh không, không bao giờ xuất hiện lần nữa. Không xuất hiện ở văn phòng. Không hỏi ta tám lần chín là bao nhiêu. Không hóa thành sếp lớn của ta.

Thế đấy, tất cả những gì tôi có thể nói là, điều đó đã dạy cho tôi một bài học. Bố mẹ luôn dặn tôi không bao giờ được nói chuyện với người lạ, và họ nói đúng. Tôi sẽ không bao giờ nói bất cứ điều gì với một người lạ nữa. *Không bao giờ*.

Tôi đã thu xếp để tới căn hộ của Connor vào buổi tối, và khi tôi tới, tôi cảm thấy cơ thể mình được thả lỏng vì khuây khỏa. Xa khỏi văn phòng. Xa mọi câu chuyện vô tận về Jack Harper. Và Connor đã bắt đầu nấu ăn. Ý tôi là, chuyện đó hoàn hảo đến mức nào cơ chứ? Căn bếp đầy mùi tỏi, và đã có một ly vang chờ tôi trên bàn.

“Chào anh!” tôi nói và hôn anh ấy.

“Chào cưng!” anh nói, ngẩng lên khỏi lò nướng.

Khỉ thật. Tôi quên khuấy đi mất là phải nói *Cưng*. Được thôi, làm thế nào để tôi nhớ chuyện này chứ?

Tôi biết rồi. Tôi sẽ viết vào tay.

“Em nhìn cái này xem. Anh tải trên mạng về đây.” Connor chỉ vào một tập tài liệu trên bàn với nụ cười rạng rỡ. Tôi mở ra, và nhìn thấy một bức ảnh đen trắng hình một căn phòng có một chiếc sofa và một chậu hoa.

“Chi tiết về căn hộ!” tôi nói, sững sốt. “Ái chà. Anh nhanh thật. Em vẫn còn chưa thông báo cho mọi người.”

“Thì chúng ta phải bắt tay vào tìm dần đi là vừa,” Connor nói. “Nhìn này, cái đó có ban công. Và có một cái lò sưởi vẫn hoạt động được!”

“Tuyệt thật!”

Tôi ngồi xuống một chiếc ghế gần đó và liếc nhìn bức hình mờ nhạt, cố gắng hình dung tôi và Connor sống trong đó cùng nhau. Ngồi trên chiếc sofa đó. Chỉ hai chúng tôi, tối nào cũng vậy.

Tôi băn khoăn không biết chúng tôi sẽ nói chuyện gì.

Thế đấy! Chúng tôi sẽ nói về... bất cứ chuyện gì chúng tôi vẫn nói.

Có lẽ chúng tôi sẽ chơi trò Cờ tỉ phú. Chỉ là nếu chúng tôi thấy chán hay gì đó.

Tôi lật sang một trang khác và cảm thấy người mình nóng ran lên vì háo hức.

Căn hộ này có sàn gỗ và cửa chớp! Tôi vẫn *luôn* muốn có sàn gỗ và cửa chớp. Và nhìn cái bếp dễ thương đó mà xem, với sàn bếp lát đá granit...

Ồ, chuyện này sẽ thật là tuyệt. Tôi không thể đợi được nữa!

Tôi uống một hớp rượu hạnh phúc, và đang thoải mái ngồi tựa sát vào ghế thì Connor nói, “Chuyện Jack Harper tới chẳng phải thật thú vị sao.”

Ồi Chúa ơi. Xin đừng. Xin đừng nói về gã Jack Harper khốn kiếp đó nữa.

“Em có gặp anh ấy không?” anh nói thêm, bước lại chỗ tôi với một bát lạc. “Nghe nói anh ấy tới Phòng Marketing.”

“Ừm, có. Em đã gặp anh ta.”

“Chiều nay anh ấy tới Phòng Nghiên cứu, nhưng anh lại đang họp.” Connor nhìn tôi, vẻ nóng lòng. “Vậy anh ấy thế nào?”

“Anh ta... em không biết. Tóc sẫm màu... Người Mỹ... Vậy cuộc họp của anh thế nào?”

Connor hoàn toàn lơ đi nỗ lực thay đổi chủ đề của tôi.

“Vậy cuộc gặp có thú vị không?” Mặt anh ấy sáng bừng lên. “Jack Harper ấy!”

“Em cho là vậy.” Tôi nhún vai. “Dù sao...”

“Emma! Em không háo hức sao?” Connor trông có vẻ sùng sốt. “Chúng ta đang nói về người sáng lập công ty! Chúng ta đang nói về người đã tạo ra khái niệm Panther Cola. Người đã mua một thương hiệu vô danh, thay đổi nó và bán nó cho cả thế giới! Anh ấy biến một công ty thất bại thành một công ty thành công khổng lồ. Và bây giờ chúng ta đều được gặp anh ấy. Chẳng lẽ em không thấy hồi hộp?”

“Có,” cuối cùng tôi nói. “Chuyện đó thật... hồi hộp.”

“Đây có thể là cơ hội cả đời cho tất cả chúng ta. Được học từ chính thiên tài đó! Em biết đấy, anh ấy chưa bao giờ viết sách, anh ấy chưa bao giờ chia sẻ suy nghĩ với bất kỳ ai ngoại trừ Pete Laidler...” Connor lấy trong tủ lạnh một lon Panther Cola và bật đánh tách. Connor hẳn phải là nhân viên trung thành nhất trên thế giới. Tôi đã từng có lần mua một lon Pepsi khi chúng tôi đi picnic, và anh ấy suýt thì bị sa ruột.

“Em có biết điều anh mong muốn hơn tất cả là gì không?” anh nói, nuốt một ngụm. “Một cuộc gặp riêng với anh ấy.” Anh nhìn tôi, mắt sáng lên. “Một cuộc gặp riêng với Jack Harper! Đó chẳng phải là cơ hội thúc đẩy sự nghiệp tuyệt vời nhất sao?”

Một cuộc gặp riêng với Jack Harper.

Thì vâng, chuyện đó đã thúc đẩy sự nghiệp của tôi một cách tuyệt vời rồi.

“Em cho là vậy.” Tôi lưỡng lự.

“Tất nhiên là như vậy rồi! Chỉ cần có cơ hội nghe anh ấy nói. Nghe những gì anh ấy cần nói! Anh ấy đã thu kín mình trong ba năm! Anh ấy đã tạo ra bao nhiêu là ý tưởng trong thời gian đó? Chắc hẳn anh ấy phải hiểu biết rất sâu sắc và có những lý thuyết mới không chỉ về marketing mà cả về kinh doanh... về cách mọi người làm việc... về chính bản thân cuộc sống.”

Giọng nói nhiệt tình của Connor như đang xát muối vào lớp da trần của tôi. Vậy hãy xem tôi đã xử sự sai lầm đến thế nào, được chứ? Tôi ngồi trên một chuyến bay bên cạnh một Jack Harper vĩ đại, một thiên tài sáng tạo và là ngọn nguồn của mọi kiến thức uyên thâm về kinh

doanh và marketing, chưa nói đến những bí ẩn vĩ đại của chính cuộc đời.

Và tôi đã làm gì? Tôi có hỏi anh ta những câu hỏi sâu sắc? Tôi có khiến anh ta tham gia vào cuộc nói chuyện đầy thông minh? Tôi có học được chút gì từ anh ta?

Không. Tôi ba hoa về loại đồ lót mà tôi thích.

Một bước tiến sự nghiệp vĩ đại, Emma. Một trong những bước tiến tuyệt nhất.

Hôm sau Connor phải đi họp từ sớm, nhưng trước khi đi anh còn lôi ra một bài báo cũ về Jack Harper.

“Hãy đọc bài này,” anh nói, miệng nhồm nhoàm nhai bánh mì. “Thông tin lai lịch tốt đấy.”

Tôi không muốn có chút thông tin lai lịch nào hết! Tôi cảm thấy muốn vặn lại, nhưng Connor đã ra cửa.

Tôi bị cám dỗ bởi ý tưởng cứ vút nó lại đó và thậm chí chẳng thèm ngó qua, nhưng đi từ chỗ Connor tới chỗ làm là chặng đường khá xa, mà tôi thì chẳng mang theo tờ tạp chí nào. Vì thế tôi đành mang bài báo theo, miễn cưỡng bắt đầu đọc trên xe điện ngầm, và tôi cho rằng đó là một câu chuyện khá thú vị. Rằng Harper và Pete Laidler là bạn bè, họ quyết định chuyển sang kinh doanh, và Jack là người sáng tạo còn Pete là anh chàng ăn chơi và có tinh thần hướng ngoại, và họ cùng nhau trở thành triệu phú, và họ rất gần gũi đến mức gần như là anh em. Và sau đó Pete chết trong một vụ tai nạn xe hơi. Và Jack đau khổ đến mức tự tách mình khỏi thế giới và nói rằng anh ta sẽ từ bỏ tất cả.

Và tất nhiên giờ đây khi đọc tất cả những điều này, tôi bắt đầu cảm thấy mình hơi ngớ ngẩn. Lẽ ra tôi đã phải nhận ra Jack Harper. Ý tôi là, chắc chắn tôi đã nhận ra Pete Laidler. Thứ nhất là vì trông anh ta giống Robert Redford. Còn lý do thứ hai, anh ta có mặt trên khắp các tờ báo khi anh ta mất. Bây giờ thì tôi có thể nhớ hết sức rõ ràng, mặc dù hồi đó tôi chẳng hề có gì liên quan đến Panther. Anh ta bị đâm xe trên chiếc Mercedes, và mọi người nói rằng chuyện đó y hệt chuyện công nương Diana.

Tôi quá chú tâm đọc bài báo đến mức suýt thì bỏ qua bến và phải nhảy bổ một cách ngớ ngẩn ra cửa, khi mọi người nhìn tôi như thế: Đúng là đồ ngốc, chả lẽ cô không biết sắp tới bến của mình? Và sau đó, khi cửa đã đóng lại, tôi nhận ra mình đã vút lại tờ báo trên tàu điện.

Ồ, thế đấy. Đại loại là tôi đã nắm được ý chính của bài báo.

Đó là một buổi sáng đầy nắng, và tôi đi về phía quầy bán nước quả tôi thường ghé qua trước khi tới chỗ làm. Tôi bắt đầu có thói quen mua một cốc sinh tố xoài mỗi sáng, bởi vì nó có lợi cho sức khỏe.

Và cũng bởi vì có một anh chàng New Zealand dễ thương đứng đằng sau quầy, tên là Aidan. (Trên thực tế, tôi hơi thích anh ta, trước khi tôi bắt đầu hẹn hò với Connor.) Khi không làm việc ở quầy bán sinh tố, anh ta theo một khóa khoa học thể thao, và anh ta luôn nói với tôi mọi chuyện về những chất khoáng cần thiết, và tỷ lệ carb của ta nên là bao nhiêu.

“Chào cô,” anh ta nói khi tôi bước vào. “Môn quyền cước sao rồi?”

“Ồ!” tôi nói, hơi đỏ mặt. “Tuyệt lắm, cảm ơn anh.”

“Cô có thử động tác mà tôi đã nói với cô không?”

“Có! Nó có ích lắm!”

“Tôi nghĩ thế mà,” anh ta nói, trông có vẻ hài lòng, và đi làm cốc sinh tố xoài cho tôi.

Được thôi. Sự thật là tôi đâu có thật sự tập quyền cước. Tôi cũng đã thử một lần, ở trung tâm giải trí địa phương, và trung thực mà nói, tôi đã bị sốc! Tôi không hề biết nó lại *bạo lực* đến vậy. Nhưng Aidan quá nhiệt tình, và cứ nói mãi về chuyện nó sẽ thay đổi cả cuộc đời tôi, nên tôi không thể nào thừa nhận tôi đã từ bỏ chỉ sau một buổi học. Điều đó nghe có vẻ quá yếu đuối. Vì thế tôi đành phải... bịa. Và ý tôi là, chuyện đó đâu có quan trọng. Anh ta sẽ chẳng bao giờ biết. Tôi đâu có bao giờ gặp anh ta ngoài quầy bán sinh tố.

“Một sinh tố xoài tới đây,” Aidan nói.

“Và một bánh sô cô la,” tôi nói. “Cho... đồng nghiệp của tôi.” Aidan nhặt chiếc bánh lên và thả vào túi.

“Cô biết đấy, đồng nghiệp của cô cần nghĩ về mức đường tinh chế,” anh ta nói với cái nhúm mày lo âu. “Chắc phải tới bốn chiếc bánh trong tuần này rồi?”

“Tôi biết,” tôi nói nghiêm túc. “Tôi sẽ nói với cô ấy. Cảm ơn, Aidan.”

“Không có gì!” Aidan nói. “Và hãy nhớ: một - hai - xoay!”

“Một - hai - xoay,” tôi vui vẻ nhắc lại. “Tôi sẽ nhớ!”

Khi tôi tới văn phòng, Paul xuất hiện từ phòng ông ta, bật tay đánh tách với tôi và nói “Đánh giá.”

Bụng tôi nhộn nhạo khủng khiếp, và tôi suýt thì nghẹn miếng bánh sô cô la cuối cùng. Ôi Chúa ơi. Đến lúc đó rồi. Tôi chưa sẵn sàng.

Nhưng có chứ. Đi nào. Hãy tự tin lên. Tôi là một người phụ nữ trên con đường đi lên.

Đột nhiên tôi nhớ tới Kerry và đáng đi “Tôi là người phụ nữ thành công” của chị ta. Tôi biết Kerry là một con bò cái đáng ghét, nhưng chị ta có công ty du lịch riêng và kiếm cả đồng tiền mỗi năm. Chắc chắn chị ta phải làm đúng điều gì đó. Có lẽ tôi cũng nên thử xem. Một cách thận trọng, tôi ưỡn ngực ra, ngẩng cao đầu và bắt đầu sải bước qua văn phòng với vẻ mặt lạnh lợi bất khuất.

“Cô bị đau bụng đến kỳ hay sao vậy?” Paul nói thô lỗ khi tôi vừa tới cửa.

“Không!” Tôi sững sốt.

“Trông cô rất kỳ quặc.” Ông ta đóng cửa, ngồi xuống bàn và mở một tờ form Đánh giá Nhân viên. “Tôi xin lỗi đã không thể gặp cô hôm qua. Nhưng vì Jack Harper tới nên mọi chuyện rối tung cả lên.”

“Không sao.”

Tôi cố gắng mỉm cười nhưng miệng tôi bỗng nhiên khô khốc. Tôi không tin nổi mình thấy căng thẳng đến thế. Chuyện này còn tệ hơn là báo cáo kết quả học tập.

“Được rồi. Vậy... Emma Corrigan.” Ông ta nhìn vào tờ form và bắt đầu đánh dấu vào các ô. “Nhìn chung, cô làm việc ở mức chấp nhận được. Cô không hay đi làm muộn... cô hiểu những nhiệm vụ được giao... cô khá hiệu quả... cô làm việc ổn thỏa với đồng nghiệp... vân vân và vân

vân. Có vấn đề gì không?” ông ta nói, ngẩng lên.

“Ờ... không ạ.”

“Cô có cảm thấy bị quấy rối về chủng tộc?”

“Ờ... không ạ.”

“Tốt.” Ông ta lại đánh dấu tiếp vào một ô. “Chắc chỉ có vậy thôi. Tốt lắm. Cô bảo Nick vào gặp tôi được không?”

Sao? Ông ta quên rồi sao?

“Ừm, thế còn việc thăng chức của tôi?” tôi nói, cố gắng không tỏ ra quá sốt sắng.

“Thăng chức?” Ông ta nhìn tôi chằm chằm. “Thăng chức gì chứ?”

“Lên vị trí Quản lý Marketing.”

“Cô đang nói chuyện quái gì vậy?”

“Trong tờ quảng cáo tuyển dụng. Quảng cáo tuyển dụng vào vị trí của tôi nói rằng...” Tôi lôi tờ quảng cáo nhàu nát từ túi quần jean ra, nó đã yên vị ở đó từ hôm qua. “Có khả năng được thăng tiến sau một năm.” Nó nói rõ ở đây.” Tôi đẩy nó ngang qua bàn, và ông ta nhú mày nhìn.

“Emma, cái đó chỉ dành cho những ứng cử viên đặc biệt. Cô chưa sẵn sàng để được thăng chức. Cô sẽ phải chứng minh bản thân mình trước đã.”

“Nhưng tôi vẫn đang làm mọi việc có thể! Nếu ông cho tôi một cơ hội...”

“Cô đã có cơ hội ở Glen Oil.” Paul nhướn mày nhìn tôi và tôi cảm thấy đau nhói vì bị bẽ mặt. “Emma, vấn đề quan trọng nhất là, cô chưa sẵn sàng cho vị trí cao hơn. Sau một năm nữa chúng tôi sẽ xem xét.”

“Một năm?”

“Được chứ? Giờ thì đi nhanh đi.”

Đầu tôi quay cuồng. Tôi phải chấp nhận chuyện này một cách bình tĩnh và có phẩm cách. Tôi phải nói điều gì đó như thế, “Tôi tôn trọng quyết định của ông, Paul,” bắt tay ông ta và rời khỏi phòng. Đây là điều tôi phải làm.

Rắc rối duy nhất là, tôi dường như không thể rời khỏi ghế.

Sau vài phút, Paul nhìn tôi vẻ khó hiểu. “Thế là xong rồi, Emma.”

Tôi không thể đi được. Một khi tôi rời phòng này, mọi chuyện thế là chấm dứt.”

“Emma?”

“Hãy thăng chức cho tôi,” tôi nói tuyệt vọng. “Xin ông đấy. Tôi phải được thăng chức để gây ấn tượng với gia đình. Đó là điều duy nhất tôi muốn trên đời, và tôi sẽ làm việc cật lực, tôi hứa, tôi sẽ tới làm cả vào cuối tuần, và tôi sẽ... tôi sẽ mặc những bộ vest lịch sự...”

“Sao?” Paul đang nhìn tôi trân trối như thể tôi đã biến thành một con cá vàng.

“Ông không phải trả thêm cho tôi! Tôi sẽ làm tất cả mọi việc như trước. Thậm chí tôi còn tự trả tiền để in danh thiếp mới! Ý tôi là, điều đó sẽ chẳng tạo ra điều gì khác biệt với ông. Ông thậm chí sẽ còn không *biết* tôi đã được thăng chức!”

Tôi ngừng lời, thở mạnh.

“Tôi cho rằng cô sẽ thấy đó không phải là mấu chốt của việc thăng chức, Emma,” Paul nói chậm rãi. “Tôi e rằng câu trả lời là không. Thậm chí còn hơn thế.”

“Nhưng...”

“Emma, tôi khuyên cô thế này nhé. Nếu muốn tiến lên, cô phải tự tạo ra cơ hội cho mình. Cô phải tạo ra cơ hội. Giờ thì nghiêm túc nhé. Xin cô hãy biến khỏi phòng tôi và gọi Nick vào đây cho tôi?”

Khi tôi bước đi, tôi thấy ông ta đảo mắt nhìn lên trời và viết gì đó vào hồ sơ của tôi.

Tuyệt lắm. Có lẽ ông ta viết “Loạn trí, cần giúp đỡ y tế.”

Khi tôi chán nản bước về bàn, Artemis nhìn lên với vẻ tò mò. “Ồ, Emma,” cô ta nói, “Chị họ Kerry vừa mới gọi cho cô.”

“Thật sao?” Tôi ngạc nhiên. Kerry không bao giờ gọi tới chỗ làm cho tôi. Thực tế là chị ta chẳng bao giờ gọi điện cho tôi. “Chị ấy có để lại lời nhắn không?”

“Có đấy. Chị ấy muốn biết cô đã nghe tin gì về việc được thăng chức chưa?”

Được thôi. Chuyện này đã trở thành chính thức. Tôi ghét Kerry.

“Được rồi,” tôi đáp, cố nói giọng như thể đây chỉ là một câu hỏi tế ngất hằng ngày. “Cảm ơn.”

“Cô được thăng chức ư, Emma? Tôi không biết điều đó!” Giọng cô ta vút cao the thé, và tôi thấy một vài người ngẩng đầu lên để ý. “Vậy là cô sẽ trở thành quản lý marketing?”

“Không,” tôi thì thầm, mặt nóng bừng vì nhục nhã. “Tôi không được thăng chức.”

“Ồ!” Artemis làm vẻ mặt ngờ ngác đầy chế giễu. “Vậy thì tại sao chị ấy...”

“Im đi, Artemis,” Caroline nói. Tôi nhìn cô ấy đầy biết ơn và ngồi sụp xuống ghế.

Lại thêm cả một năm nữa. Cả một năm làm trợ lý marketing rác rưởi, và mọi người đều nghĩ tôi là kẻ vô dụng. Lại thêm một năm nợ nần bố, và Kerry và Nev cười cợt tôi, và cảm thấy như một kẻ thất bại. Tôi bật máy tính lên và chán nản đánh máy vài từ. Nhưng đột nhiên toàn bộ năng lượng của tôi biến mất.

“Tôi sẽ đi lấy cà phê,” tôi nói. “Có ai muốn uống cà phê không?”

“Cô không thể lấy cà phê,” Artemis nói, nhìn tôi lạ lùng. “Cô chưa nhìn thấy sao?”

“Thấy gì?”

“Họ đã mang máy cà phê đi rồi,” Nick nói. “Lúc cô ở trong đó với Paul.”

“Lấy nó đi?” Tôi nhìn anh ta, ngờ ngác. “Nhưng tại sao?”

“Không biết,” anh ta nói, bước về phía văn phòng Paul. “Họ tới chở nó đi thôi.”

“Chúng ta sẽ có máy mới!” Caroline nói, ôm một chồng giấy tờ đi qua. “Ở dưới gác người ta đang nói thế. Một cái máy pha cà phê rất đẹp, với cà phê tử tế. Rõ ràng là theo lệnh của Jack Harper.”

Cô ấy đi khỏi, và tôi nhìn chăm chăm theo sau.

Jack Harper đặt mua máy pha cà phê mới

“Emma!” Artemis đang nói về nôn nóng. “Cô có nghe thấy không đấy? Tôi muốn cô tìm tờ giới thiệu ta đã làm cho chương trình xúc tiến Tesco hai năm trước. Xin lỗi mẹ nhé,” cô ta nói vào điện thoại. “Con đang bảo cô trợ lý của con chút việc.”

Trợ lý của *cô ta*. Chúa ơi, tôi đến phát điên lên khi nghe cô ta nói câu đó.

Nhưng trung thực mà nói, tôi đang quá choáng váng nên không thấy bực mình.

Chuyện đó chẳng liên quan gì đến mình hết, tôi tự nhủ chắc chắn với mình như vậy trong lúc lục tìm trong đống tủ hồ sơ. Thật kỳ cục khi nghĩ rằng mình có liên quan đến chuyện đó. Có lẽ anh ta đã có ý định đặt máy pha cà phê mới từ trước. Có lẽ anh ta...

Tôi đứng lên cùng một đồng hồ sơ trong tay và suýt thì đánh rơi hết xuống sàn.

Anh ta đang đứng đó.

Ngay trước mặt tôi.

“Xin chào một lần nữa.” Đôi mắt anh ta nheo lại với một nụ cười. “Cô thế nào?”

“Vâng... tốt ạ, cảm ơn.” Tôi nuốt khan một cách khó khăn. “Tôi nghe nói về máy pha cà phê mới. Ừm... cảm ơn.”

“Không có gì.”

“Nào mọi người!” Paul sải bước tới sau lưng anh ta. “Sáng nay ngài Harper sẽ ngồi ở văn phòng này.”

“Thôi nào.” Jack Harper mỉm cười. “Cứ gọi tôi là Jack.”

“Được rồi. Sáng nay *Jack* sẽ ngồi ở phòng này. Anh ấy sẽ quan sát việc các bạn làm, tìm hiểu xem ta hoạt động theo nhóm thế nào. Các bạn cứ cư xử bình thường, đừng làm bất cứ điều gì đặc biệt.” Đôi mắt Paul hướng đến tôi và ông ta trao cho tôi một nụ cười lấy lòng. “Chào Emma! Sáng nay cô thế nào? Mọi chuyện ổn cả chứ?”

“Ờ, vâng, cảm ơn Paul,” tôi lẩm bẩm. “Mọi chuyện đều tuyệt.”

“Tốt! Một nhân viên vui vẻ, đó là điều chúng ta muốn có. Và trong khi mọi người đang chú ý,” ông ta ho với chút ngượng ngập, “cho phép tôi nhắc tất cả rằng Ngày Gia đình Công ty sắp tới, sau thứ Bảy một tuần. Cơ hội cho tất cả chúng ta nghỉ ngơi và gặp gỡ gia đình của nhau, và chúc vui vẻ!”

Tất cả chúng tôi ngây ra nhìn ông ta. Trước giờ, Paul vẫn luôn gọi đó là Ngày Khốn kiếp Công ty, và nói rằng thà phải hy sinh bi của mình còn hơn mang bất cứ thành viên nào của gia đình tới.

“Giờ thì mọi người trở lại làm việc đi! Jack, để tôi lấy ghế cho anh.”

“Đừng để ý đến tôi,” Jack Harper nói vui vẻ khi anh ta ngồi xuống ở một góc phòng. “Cứ cư xử bình thường.”

Cứ cư xử bình thường. Đúng vậy. Tất nhiên.

Vậy điều đó có nghĩa là ngồi xuống, cởi giày ra, kiểm tra email, bôi chút kem tay, ăn vài viên kẹo Smarties, đọc tử vi trên trang iVillage, đọc tử vi của Connor, viết “Emma Corrigan, Giám

độc Điều hành” vài lần bằng kiểu chữ bay bướm trên giấy ghi chép, thêm vài bông hoa ở góc, gửi email cho Connor, chờ vài phút xem anh ấy có trả lời không, uống một ngụm nước khoáng, và cuối cùng thì sẽ bắt đầu tìm tờ giới thiệu Tesco cho Artemis.

Tôi không nghĩ vậy.

Khi tôi ngồi xuống bàn, đầu óc tôi làm việc rất nhanh. Tự tạo ra cơ hội cho chính mình. Tự tạo cơ hội. Đó là điều Paul nói.

Và đây là cái gì nếu không phải một cơ hội?

Chính Jack Harper đang ngồi đó, quan sát tôi làm việc. Jack Harper vĩ đại. Ông chủ của cả một tập đoàn. Tất nhiên tôi có thể gây ấn tượng với anh ta *theo cách nào đó*?

Được rồi, có lẽ tôi đã không có khởi đầu tuyệt diệu nhất với anh ta. Nhưng có lẽ đây là cơ hội để tôi bù đắp lại! Nếu bằng cách nào đó tôi có thể cho anh ta thấy tôi thực sự thông minh và nhiệt tình với công việc...

Khi tôi ngồi lật qua tập tài liệu xúc tiến, tôi nhận thấy mình ngẩng đầu hơi cao hơn thường lệ, như thể tôi đang ở trong lớp tạo dáng. Và khi tôi liếc quanh văn phòng, mọi người khác dường như cũng đang ở trong lớp tạo dáng. Trước khi Jack Harper tới, Artemis đang nói chuyện điện thoại với mẹ, nhưng bây giờ cô ta đã đeo chiếc kính gọng sừng và đánh máy một cách nhanh nhẹn, đôi khi dừng lại để mỉm cười trước những gì cô ta đã viết theo cách ‘mình quả là một thiên tài’. Nick đang đọc phần thể thao trong tờ *Telegraph*, nhưng giờ tôi lại thấy anh ta đang nghiên cứu tài liệu có đồ thị minh họa, với cái nhíu mày uyên thâm.

“Emma?” Artemis nói với giọng vờ ngọt ngào. “Cô đã tìm thấy tờ giới thiệu mà tôi yêu cầu chưa? Mặc dù không cần phải vội...”

“Có, tôi tìm thấy rồi đây!” tôi nói. Tôi đẩy ghế lại, đứng lên, và bước tới bàn cô ta. Tôi cố gắng tỏ ra tự nhiên hết sức có thể. Nhưng Chúa ơi, chuyện này thật giống như lên ti vi hay gì đó. Chân tôi không thể hoạt động bình thường và nụ cười của tôi như bị dán trên mặt và tôi tin chắc một cách kinh khủng rằng tôi đột nhiên có thể hét lên “quần lót!” hay gì đó.

“Của cô đây, Artemis,” tôi nói, và thận trọng đặt tờ giới thiệu lên bàn cô ta.

“Cảm ơn cô!” Artemis nói. Mắt cô ta nhìn tôi rạng rỡ và tôi nhận ra cô ta cũng đang diễn kịch. Cô ta đặt tay lên tay tôi, mỉm cười và nháy mắt với tôi. “Tôi không biết chúng tôi sẽ thế nào nếu thiếu cô, Emma!”

“Không có gì!” tôi nói, theo đúng giọng điệu của cô ta. “Tôi luôn rất sẵn lòng!”

Khốn kiếp, tôi nghĩ trong lúc bước trở lại bàn. Lẽ ra tôi nên nói điều gì đó thông minh hơn. Lẽ ra tôi nên nói, “Làm việc theo nhóm là điều giúp chúng ta hoạt động tốt.”

Được thôi, đừng để ý. Mình vẫn có thể gây ấn tượng với anh ta.

Cố gắng hành động bình thường, tôi mở tài liệu và bắt đầu đánh máy nhanh và hiệu quả hết mức có thể, lưng tôi thẳng băng. Tôi chưa từng thấy văn phòng này yên ắng đến vậy. Mọi người đều đang gõ máy tính, không ai chuyện phiếm. Tất cả như đang ở trong một kỳ thi. Chân tôi rất ngứa, nhưng tôi không dám gãi.

Làm thế quái nào mà người ta sản xuất được những bộ phim tài liệu đời thực đó chứ? Tôi

cảm thấy hoàn toàn kiệt sức, mà mới chỉ được năm phút.

“Trong này thật là yên lặng,” Jack Harper nói, nghe có vẻ khó hiểu. “Bình thường có yên lặng thế này không?”

“Ờ...” Chúng tôi nhìn nhau ngập ngừng.

“Đừng để ý đến tôi. Hãy nói chuyện như mọi khi các bạn thường làm. Chắc chắn các bạn phải thảo luận chứ.” Anh ta mỉm cười thân thiện. “Khi tôi làm việc trong một văn phòng, chúng tôi nói chuyện về mọi thứ trên đời. Chính trị, sách... Chẳng hạn, gần đây mọi người đang đọc cái gì?”

“Thực tế là tôi đang đọc tiểu sử mới của Mao Chủ tịch,” Artemis nói ngay lập tức. “Rất thú vị.”

“Tôi đang đọc vở lịch sử Châu Âu thế kỷ mười bốn,” Nick nói.

“Tôi đang đọc lại Proust,” Caroline nhún vai khiêm tốn nói. “Bằng bản gốc tiếng Pháp.”

“À.” Jack Harper gật đầu, nét mặt không biểu lộ điều gì. “Còn... Emma, phải không nhỉ? Cô đang đọc gì vậy?”

“Ừm, thực ra...” Tôi nuốt khan, cố trì hoãn thời gian.

Tôi không thể nói *Phác họa Nhân vật Nổi tiếng - Điều đó nghĩa là gì?* được. Mặc dù nó thực sự rất hay. Nhanh lên. Một cuốn sách nghiêm túc nào đó?

“Cậu đang đọc Gia tài vĩ đại, phải không hả Emma?” Artemis nói. “Cho cậu lạc bộ sách.”

“Đúng!” Tôi nhẹ cả người. “Đúng thế...”

Rồi tôi dừng phắt ngay lại khi bắt gặp cái nhìn của Jack Harper.

Chết tiệt.

Giọng nói lảm nhảm đầy ngây thơ của chính tôi lúc ở trên máy bay đang bật lại trong đầu.

“... chỉ đọc lướt trang bìa sau và vờ như tôi đã đọc cuốn sách đó...”

“*Gia tài vĩ đại*,” Jack Harper trầm ngâm. “Cô nghĩ gì về cuốn sách đó, Emma?”

Tôi không tin nổi anh ta hỏi tôi điều đó.

Trong giây lát, tôi không nói được gì.

“Ừm!” Cuối cùng tôi hắng giọng. “Tôi nghĩ nó... nó rất... nó cực kỳ...”

“Đó là một cuốn sách tuyệt vời,” Artemis nói vẻ nghiêm túc. “Một khi ta hiểu rõ chủ nghĩa tượng trưng.”

Im đi, đồ phô trương ngốc nghếch. Ôi Chúa ơi. Tôi sẽ nói gì chứ?

“Tôi nghĩ cuốn sách đó thực sự... có tiếng vang,” cuối cùng tôi nói.

“Cái gì có tiếng vang?” Nick hỏi.

“Cái... ờ...” tôi hắng giọng. “Âm vang.”

Một khoảng yên lặng bối rối.

“Âm vang... có tiếng vang?” tiếng Artemis.

“Đúng,” tôi nói búong bình. “Đúng vậy. Thôi tôi phải tiếp tục công việc đây.” Tôi quay đi, đảo mắt và bắt đầu luống cuống đánh máy.

Được thôi. Cuộc chuyện trò về sách không tốt đẹp lắm. Nhưng đó chỉ hoàn toàn là chuyện không may. Hãy nghĩ tích cực. Mình vẫn có thể làm việc này. Mình vẫn có thể gây ấn tượng với anh ta...

“Tôi không biết cái cây này bị làm sao nữa!” Artemis nói với giọng nũng nịu. “Ngày nào tôi cũng tưới nước cho nó.”

Cô ta soi mói cái cây nhện và nhìn sang Jack Harper một cách quỵn rũ. “Anh có biết gì về cây cối không, Jack?”

“Tôi e là không,” Jack nói, và nhìn sang phía tôi, mặt ngây ra. “Cô nghĩ nó bị sao vậy, Emma?”

“... đôi khi, khi tôi bực mình với Artemis...”

“Tôi... tôi không biết,” cuối cùng tôi nói, và tiếp tục đánh máy, mặt tôi nóng bừng.

Được thôi. Đừng để ý. Chuyện đó chẳng có gì quan trọng. Tôi đã tưới nước cam cho một cái cây nhỏ. Thế thì sao chứ?

“Có ai nhìn thấy cái cốc World Cup của tôi đâu không?” Paul bước vào văn phòng, nhú mày nói. “Tôi chẳng tìm thấy nó ở đâu cả.”

“... tuần trước tôi đánh vỡ cái cốc của sếp và giấu mảnh vỡ trong túi xách...”

Khỉ thật.

Được thôi. Đừng để ý. Tôi lại đánh vỡ một cái cốc nữa đây. Chuyện đó chẳng có gì quan trọng. Cứ tiếp tục đánh máy.

“Này Jack,” Nick nói, với giọng bạn bè, đàn ông với nhau. “Trong trường hợp anh nghĩ chúng tôi chẳng có gì vui vẻ, hãy nhìn lên đó!” Anh ta hất đầu về phía bức hình một cặp mộng mặc quần lợt khe in ra từ máy photo, đã được treo lên bảng thông báo từ hồi Giáng sinh. “Chúng tôi vẫn không biết đó là ai...”

“... tôi đã uống quá chén trong bữa tiệc Giáng sinh...”

Được rồi, giờ thì tôi muốn chết đây. Ai đó hãy giết tôi đi.

“Chào Emma!” giọng Katie vang lên, và tôi nhìn lên thì thấy cô đang vội vã đi vào phòng, mặt hồng lên háo hức. Khi thấy Jack Harper, cô ấy đứng chết sững. “Ồ!”

“Không sao đâu. Tôi chỉ là một con ruồi đậu trên tường.” Anh ta vắn tay thân thiện với cô ấy. “Cứ tiếp tục đi. Nói bất cứ điều gì cô đang định nói.”

“Chào Katie!” Tôi cố gắng nói. “Chuyện gì vậy?”

Và ngay khi tôi nói tên cô ấy, Jack Harper lại nhìn lên, vẻ tập trung hiện rõ trên mặt anh ta.

Tôi không thích cái vẻ tập trung đó.

Tôi đã nói với anh ta điều gì về Katie chứ? Điều gì nhỉ? Đầu tôi điên cuồng hồi tưởng lại. Tôi đã nói gì chứ? Tôi đã...

Tôi bỗng cảm thấy ruột gan mình lộn tùng phèo. Ôi Chúa ơi.

“... chúng tôi có ám hiệu bí mật là khi cô ấy bước vào và nói ‘Tôi xem lại vài con số với cô được không, Emma?’ thì điều đó thực sự có nghĩa là ‘Ta sẽ lén nhanh ra Starbuck...’”

Tôi đã nói với anh ta ám hiệu trốn việc của chúng tôi.

Tôi nhìn chăm chăm tuyệt vọng vào gương mặt háo hức của Katie, bằng cách nào đó cố gắng truyền đạt thông điệp đến với cô ấy.

Đừng nói điều đó. Đừng nói cậu muốn xem lại vài con số với tớ.

Nhưng cô ấy hoàn toàn không hiểu.

“Tôi chỉ... ờ...” Cô ấy hắng giọng theo cách hết sức công việc và liếc nhìn Jack Harper một cách bồn chồn. “Tôi xem lại vài con số với cô được không, Emma?”

Mẹ kiếp.

Mặt tôi tràn ngập màu sắc. Cả cơ thể tôi đau nhói như kim châm.

“Cô biết đấy,” tôi nói bằng giọng giả tạo, vui vẻ, “Hôm nay có vẻ không được rồi.”

Katie nhìn tôi chăm chăm với vẻ ngạc nhiên.

“Nhưng tôi phải... tôi thực sự cần cô xem lại vài con số với tôi.” Cô ấy gật đầu kích động.

“Tôi đang mắc kẹt vài việc ở đây, Katie!” Tôi cố nặn ra một nụ cười, đồng thời cố gắng ra hiệu “Im đi!”

“Sẽ không lâu đâu! Rất nhanh thôi.”

“Thật lòng, tôi không nghĩ vậy.”

Katie gần như nhảy lò cò, đổi từ chân nọ sang chân kia.

“Nhưng Emma, đó là những con số... thực sự rất *quan trọng*. Tôi thực sự cần... nói với cô về những con số đó...”

“Emma.” Giọng nói của Jack Harper khiến tôi giật nảy người như thể tôi vừa bị cắn. Anh ta cúi người về phía tôi, và nói riêng. “Có lẽ cô nên xem lại những con số đó.”

Tôi nhìn anh ta sững sờ trong vài giây, không nói nên lời, máu dồn lên tai.

“Được ạ,” tôi cố gắng nói sau một khoảng ngập ngừng khá lâu. “Được, tôi sẽ làm thế.”

bảy

Khi tôi bước dọc phố với Katie, một nửa cơ thể tôi tê liệt vì hoảng sợ, nửa còn lại thì gần như muốn phá lên cười cuồng loạn. Mọi người khác đều ở trong văn phòng, cố gắng hết sức để gây ấn tượng với Jack Harper. Còn tôi thì ở đây, thờ ơ tản bộ đi uống cappuccino ngay trước mắt anh ta.

“Tớ xin lỗi đã cắt ngang việc của cậu,” Katie vui vẻ nói, khi chúng tôi đi qua cánh cửa quán Starbucks. “Nhất là khi Jack Harper ở đó và mọi thứ. Tớ không hề biết anh ta sẽ *ngồi* ở đó! Nhưng cậu biết đấy, tớ khôn ngoan quá phải không,” cô ấy nói thêm để làm tôi yên lòng. “Anh ta sẽ không bao giờ biết chúng ta làm gì.”

“Chắc là cậu nói đúng,” tôi cố gắng nói. “Cả triệu năm nữa anh ta cũng chẳng đoán được đâu.”

“Cậu không sao chứ, Emma?” Katie nhìn tôi tò mò.

“Tớ không sao!” tôi nói kiểu nheo nhéo vui nhộn. “Tớ hoàn toàn không sao! Vậy... tại sao lại có hội nghị thượng đỉnh khẩn cấp này?”

“Tớ *phải* nói với cậu. Cho hai cappuccino nhé!” Katie cười háo hức. “Cậu sẽ không tin nổi đâu!”

“Chuyện gì vậy?”

“Tớ có một cuộc hẹn. Tớ đã gặp một anh chàng mới!”

“Không phải thế chứ!” tôi nói, nhìn cô ấy dăm dăm. “Thật sao? Nhanh thế.”

“Ừ, chuyện đó xảy ra ngày hôm qua, đúng như cậu nói! Tớ cố tình đi bộ xa hơn bình thường vào giờ ăn trưa, và tớ tìm thấy một chỗ thực là đẹp có phục vụ bữa trưa. Và một anh chàng ngồi bàn bên cạnh - anh ấy bắt chuyện với tớ. Sau đó bọn tớ ngồi chung bàn và chuyện phiếm thêm chút nữa... và khi tớ ra về thì anh ấy nói liệu tớ có muốn đi uống nước với anh ấy vào lúc nào đó không?” Cô ấy vừa uống cappuccino vừa cười rạng rỡ. “Vì thế tối nay bọn tớ sẽ đi chơi.”

“Thật là tuyệt vời!” tôi vui mừng nói. “Vậy nói đi, anh ấy thế nào?”

“Anh ấy rất đáng yêu. Anh ấy tên là Phillip! Anh ấy có đôi mắt sáng lấp lánh đáng yêu, và anh ấy vô cùng hấp dẫn và lịch sự, và anh ấy có khiếu hài hước tuyệt vời...”

“Nghe tuyệt đấy!”

“Tớ biết. Tớ có cảm giác rất tốt về anh ấy.” Gương mặt Katie sáng bừng lên khi chúng tôi ngồi xuống. “Tớ thực sự cảm thấy vậy. Anh ấy dường như khác với những người khác. Và tớ biết điều này nghe rất ngớ ngẩn, Emma...” cô ấy lưỡng lự. “Nhưng tớ cảm thấy bằng cách nào đó chính cậu đã *mang* anh ấy đến cho tớ.”

“Tớ?” Tôi há hốc mồm nhìn cô ấy.

“Cậu đã cho tớ sự tự tin để nói chuyện với anh ấy.”

“Nhưng tất cả những gì tớ nói là...”

“Cậu nói cậu biết tớ sẽ gặp ai đó. Cậu có niềm tin ở tớ. Và tớ đã gặp được!” Mắt cô ấy bắt

đầu lấp lánh sáng. “Tớ xin lỗi,” cô ấy thì thầm, và chấm nhẹ giấy ăn vào mắt. “Tớ hơi mất tự chủ.”

“Ôi Katie.”

“Tớ chỉ thực sự nghĩ rằng cuộc đời tớ sẽ thay đổi. Tớ nghĩ mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp hơn. Và tất cả đều nhờ vào cậu, Emma!”

“Thực là, Katie,” tôi lúng túng. “Đâu có gì đâu.”

“Không phải là không có gì!” cô ấy nuốt một ngụm cà phê. “Và tớ muốn làm cái gì đó cho cậu.” Cô ấy lục lọi trong túi và lôi ra một tấm khăn móc lớn màu da cam. “Vì thế đêm qua tớ đã làm cái này cho cậu.” Cô ấy nhìn tôi chờ đợi. “Đó là một cái khăn trùm đầu.”

Trong giây lát, tôi không cử động nổi. Một cái khăn móc trùm đầu.

“Katie,” cuối cùng tôi cũng lên tiếng, lật đi lật lại để xem. “Thực sự, cậu... cậu không cần làm như vậy!”

“Tớ muốn làm! Để cảm ơn cậu.” Cô ấy nhìn tôi sốt sắng. “Nhất là sau khi cậu đánh mất chiếc thắt lưng tớ móc cho cậu hồi Giáng sinh.”

“Ồ!” tôi nói, cảm giác tội lỗi nhói lên trong lòng. “Ờ, đúng thế. Thật... đáng xấu hổ.” Tôi nuốt khan. “Cái thắt lưng thật dễ thương. Tớ rất buồn khi đánh mất nó.”

“Ồ, dở hơi thật!” Mắt cô ấy lại sáng lên. “Tớ cũng sẽ móc cho cậu một cái thắt lưng khác.”

“Không!” tôi hốt hoảng nói. “Không, Katie, đừng làm thế.”

“Nhưng tớ muốn làm!” Cô ấy vươn người về phía trước và ôm hôn tôi. “Bạn bè là thế mà!”

Phải thêm hai mươi phút nữa chúng tôi mới uống nốt cốc cappuccino thứ hai và trở lại văn phòng. Khi chúng tôi tới tòa nhà Panther, tôi liếc nhìn đồng hồ đeo tay và choáng váng thấy chúng tôi đã biến mất tổng số ba mươi lăm phút.

“Chẳng tuyệt sao khi chúng ta có máy pha cà phê mới?” Katie nói khi chúng tôi vội vã leo lên bậc thang.

“Ồ... đúng vậy. Tuyệt lắm!”

Bụng tôi bắt đầu nhộn nhạo khi nghĩ đến chuyện lại phải đối mặt với Jack Harper. Tôi chưa từng cảm thấy căng thẳng đến vậy kể từ cái lần thi kèn clarinet năm lớp Một và khi người chấm thi hỏi tôi tên gì, tôi đã oà lên khóc.

“Ừm, hẹn gặp lại cậu sau,” Katie nói khi chúng tôi tới tầng một. “Và cảm ơn cậu, Emma.”

“Không có gì,” tôi nói. “Hẹn gặp cậu sau.”

Khi tôi bắt đầu đi dọc hành lang về phía Phòng Marketing, tôi nhận thấy chân mình không di chuyển nhanh như thường lệ. Trên thực tế, khi càng đến gần cửa, đôi chân tôi lại càng bước chậm hơn, chậm hơn... và chậm hơn...

Một cô thư ký Phòng Kế toán vượt qua tôi, với tốc độ nhanh nhẹn của đôi giày cao gót, và nhìn tôi một cách lạ lùng.

Ôi Chúa ơi. Tôi không thể vào trong đó.

Có, mình có thể. Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Mình sẽ hết sức yên lặng ngồi xuống và tiếp tục công việc. Có lẽ anh ta còn chẳng nhận ra.

Cố lên. Mình càng lâu vào, mọi chuyện sẽ càng trở nên tồi tệ. Tôi hít một hơi thở sâu, nhắm mắt lại, bước vài bước vào Phòng Marketing, và mở mắt ra.

Có một đám đông huyền ảo quanh bàn Artemis, và không có dấu hiệu của Jack Harper.

“Ý tôi là, có lẽ anh ấy sẽ cân nhắc lại toàn công ty,” ai đó đang nói.

“Tôi nghe đồn anh ấy có một dự án bí mật...”

“Anh ấy không thể tập trung hóa chức năng marketing,” Artemis đang nói, cố gắng cao giọng hơn những người khác.

“Jack Harper đâu rồi?” tôi hỏi, cố nói thật tự nhiên.

“Anh ấy đi rồi,” Nick nói, và tôi cảm thấy nhẹ hết cả người. Đi rồi! Anh ta đã đi rồi!

“Anh ta có trở lại không?”

“Tôi không nghĩ vậy. Emma, cô đã làm xong mấy bức thư đó cho tôi chưa? Bởi vì tôi đã đưa cho cô ba ngày trước...”

“Tôi sẽ làm ngay đây,” tôi nói và cười với Nick. Khi ngồi xuống bàn, tôi cảm thấy người mình nhẹ bẫng như một quả bóng hê li. Tôi vui vẻ đá giày ra, với lấy chai Evian - và dừng lại.

Có một mẫu giấy gấp trên bàn phím, với dòng chữ “Emma” viết trên đó bằng loại chữ viết tay mà tôi không nhận ra.

Ngỡ ngàng, tôi nhìn quanh văn phòng. Không ai nhìn tôi, chờ tôi tìm thấy mẫu giấy đó cả. Trên thực tế, dường như không ai hay biết gì. Họ đang quá bận rộn nói về Jack Harper.

Tôi chậm chạp mở tờ giấy ra và nhìn trân trân tin nhắn bên trong.

Hy vọng cuộc gặp của cô có hiệu quả. Tôi luôn thấy những con số thực sự tạo cảm hứng cho tôi.

Jack Harper

Không thể tệ hơn. Câu đó cũng có nghĩa là “Hãy dọn bàn.”

Suốt thời gian còn lại của ngày hôm đó, tôi luôn ở trong trạng thái căng thẳng. Mỗi lần có ai đó bước vào, tôi lại giật mình hoảng hốt. Và khi ai đó bắt đầu nói to bên ngoài cửa về việc “Jack nói anh ấy có thể thỉnh thoảng trở lại Phòng Marketing,” tôi thực sự nghĩ đến chuyện đi trốn trong nhà vệ sinh cho tới khi anh ta bỏ đi.

Vào đúng lúc đồng hồ điểm 5h30, tôi ngừng đánh máy ở giữa câu, tắt máy tính và chộp lấy áo khoác. Tôi sẽ không chờ ở đó để anh ta xuất hiện lần nữa. Tôi gần như lao xuống cầu thang, và chỉ khi đã an toàn ở bên kia cánh cửa kính lớn tôi mới bắt đầu thư giãn.

Lần duy nhất trong đời tôi, tàu điện ngầm tới nhanh một cách kỳ diệu, và tôi về tới nhà trong vòng hai mươi phút. Khi mở cửa căn hộ, tôi có thể nghe thấy âm thanh lạ từ phòng Lissy. Đại loại như tiếng thành thịch. Có lẽ cô ấy đang di chuyển đồ đạc.

“Lissy,” tôi gọi to khi bước vào bếp. “Cậu sẽ không tin nổi chuyện gì đã xảy ra hôm nay đâu.” Tôi mở tủ lạnh, lấy ra một chai Evian và áp nó vào cái trán đang nóng bừng. Sau một lúc,

tôi mở chai và uống vài ngụm, rồi đi ra ngoài sảnh và thấy cửa phòng Lissy đang mở.

“Lissy!” tôi lên tiếng. “Cậu đang làm cái quái gì...”

Và rồi tôi dừng lại, vì bước ra khỏi cửa không phải Lissy, mà là một người đàn ông.

Một người đàn ông! Một anh chàng cao gầy mặc quần đen trông thức thoir và đeo kính gọng kim loại.

“Ồ,” tôi nói, sửng sốt. “Ờ... chào anh.”

“Emma!” Lissy nói, bước ra sau anh ta. Cô ấy mặc áo phông với chiếc quần bó màu xám mà tôi chưa từng nhìn thấy, đang uống một ly nước và có vẻ sửng sốt khi nhìn thấy tôi. “Cậu về sớm.”

“Tớ biết. Tớ vội về.”

“Đây là Jean-Paul,” Lissy nói. “Jean-Paul, bạn ở cùng với em, Emma.”

“Chào anh, Jean-Paul,” tôi nói với nụ cười thân thiện.

“Rất vui được gặp cô, Emma,” Jean-Paul nói với giọng Pháp.

Chúa ơi, giọng Pháp nghe thật hấp dẫn. Ý tôi là, đơn giản là vậy.

“Jean-Paul và tớ chỉ... ừm... đang xem lại vài ghi chép,” Lissy nói.

“Ồ đúng thế,” tôi vui vẻ. “Thật tuyệt!”

Ghi chép. Đúng thế. Vì điều đó thực sự gây nhiều tiếng động.

Lissy quả thật đang giấu giếm điều gì đó!

“Anh phải đi đây,” Jean-Paul nói, nhìn Lissy.

“Để em tiễn anh,” cô ấy bối rối nói.

Cô ấy biến mất nơi cửa trước, và tôi có thể nghe thấy hai người đang thì thầm ở đầu cầu thang.

Tôi uống thêm vài ngụm Evian, rồi bước vào phòng khách và thả người xuống sofa. Cơ thể tôi đau nhức sau một ngày ngồi ngay đơ vì căng thẳng. Điều đó thực sự rất tệ cho sức khỏe của tôi. Làm thế quái nào mà tôi có thể sống sót cả tuần khi có mặt Jack Harper đây?

“Thế nào?” Tôi nói khi Lissy quay lại phòng. “Có chuyện gì vậy?”

“Ý cậu là sao?” cô ấy nói vẻ che giấu.

“Cậu và Jean-Paul! Bao lâu rồi...”

“Đâu có,” Lissy bắt đầu nói, mặt đỏ lên. “Đâu có... Bọn tớ xem lại vài ghi chép mà. Chỉ có vậy thôi.”

“Tất nhiên rồi.”

“Đúng vậy mà! Chỉ có vậy thôi!”

“Được thôi,” tôi nói, nhướn mày. “Nếu cậu nói vậy.”

Lissy đôi khi tỏ ra như vậy, bẽn lễn và luống cuống. Một tối nào đó tôi sẽ phải chuốc cho cô ấy say, và cô ấy sẽ thừa nhận.

“Vậy ngày hôm nay của cậu thế nào?” cô ấy nói, ngồi xuống sàn và vói tay lấy một tờ tạp chí.

Ngày hôm nay của tôi thế nào ư?

Tôi còn không biết phải bắt đầu từ đâu.

“Ngày hôm nay của tớ,” cuối cùng tôi nói. “Ngày hôm nay của tớ hơi giống một cơn ác mộng.”

“Thật sao?” Lissy nói, nhìn lên ngạc nhiên.

“Không, rút lại câu đó. Đó *hoàn toàn* là một cơn ác mộng.”

“Chuyện gì đã xảy ra?” Lissy đang tập trung cao độ. “Kể tớ nghe xem nào!”

“Được rồi.” Tôi hít một hơi dài và vuốt tóc, băn khoăn không biết bắt đầu từ đâu. “Được thôi, cậu còn nhớ tớ có chuyến bay kinh khủng từ Scotland về đây tuần trước chứ?”

“Có!” Mặt Lissy sáng lên. “Và Connor tới đón cậu và mọi chuyện hết sức lãng mạn...”

“Đúng thế.” Tôi hăng giọng. “Trước đó. Trên chuyến bay. Có một người... một người đàn ông ngồi cạnh tớ. Và máy bay bị nhiễu loạn kinh khủng.” Tôi cắn môi. “Và vấn đề là, tớ thực sự nghĩ tất cả sẽ chết và đó là người cuối cùng trên thế giới tớ gặp, và... tớ...”

“Ôi Chúa ơi!” Lissy bịt tay lên miệng. “Cậu không làm tình với anh ta đấy chứ.”

“Còn tệ hơn! Tớ nói với anh ta mọi bí mật của tớ.”

Tôi chờ đợi Lissy há hốc miệng, hay nói điều gì đó thông cảm như “Ôi không!” nhưng cô ấy nhìn tôi ngây ra.

“Những bí mật nào?”

“Những bí mật của tớ. Cậu biết đấy.”

Trông Lissy như thể tôi vừa nói với cô ấy rằng tôi có một cái chân giả vậy.

“Cậu có *bí mật*?”

“Tất nhiên tớ có bí mật!” tôi nói. “Ai chẳng có vài bí mật.”

“Tớ không có!” cô ấy nói ngay lập tức, trông có vẻ bị xúc phạm. “Tớ chẳng có bí mật nào.”

“Cậu có đấy!”

“Như thế nào?”

“Như... như... được rồi.” Tôi bắt đầu đếm trên đầu ngón tay. “Cậu không bao giờ nói với bố rằng lần đó chính cậu đã đánh mất chiếc chìa khóa ga ra.”

“Chuyện đó lâu lắm rồi!” Lissy nói vẻ coi thường.

“Cậu không bao giờ nói với Simon là cậu hy vọng anh ấy sẽ cầu hôn cậu...”

“Tớ đâu có hy vọng như vậy!” Lissy nói, mặt đỏ lên. “Thế đấy, được thôi, có lẽ tớ có...”

“Cậu nghĩ rằng anh chàng khốn khổ hàng xóm si mê cậu...”

“Đó không phải là *bí mật*!” cô ấy nói, đảo mắt.

“Ồ đúng. Vậy tớ nói với anh ta nhé?” Tôi quay người vươn ra cái cửa sổ mở. “Này Mike,” tôi

gọi. “Đoán được không? Lissy nghĩ rằng anh...”

“Dừng lại đi!” Lissy hét lên điên cuồng.

“Cậu thấy đấy? Cậu có bí mật. Ai cũng có bí mật. *Giáo hoàng* có lẽ cũng có vài bí mật.”

“Được rồi,” Lissy nói. “Được rồi. Cậu nói đúng. Nhưng tớ không hiểu vấn đề là thế nào. Vậy là cậu đã nói vài bí mật của cậu với một gã nào đó trên máy bay...”

“Và bây giờ anh ta xuất hiện ở chỗ làm.”

“Sao?” Lissy nhìn tôi chăm chăm. “Cậu nói thật đấy chứ? Anh ta là ai vậy?”

“Anh ta là...” Tôi sắp sửa nói tên Jack Harper thì chợt nhớ ra lời hứa của mình. “Anh ta chỉ là... một người tới để quan sát thôi,” tôi nói mù mờ.

“Anh ta có phải là cấp trên của cậu?”

“Anh ta... đúng thế. Có thể nói ở cấp khá cao.”

“Ồ.” Lissy nhú mào, nghĩ trong vài giây. “Vậy chuyện đó có thực sự quan trọng? Nếu anh ta biết vài điều về cậu.”

“Lissy, không chỉ vài điều thôi đâu.” Tôi cảm thấy hơi đỏ mặt. “Mà là *mọi điều*. Tớ nói với anh ta tớ viết giả điểm số trên sơ yếu lý lịch.”

“Cậu viết giả điểm trên *sơ yếu lý lịch*?” Lissy nhắc lại sững sốt. “Cậu nói thật đấy chứ?”

“Tớ nói với anh ta tớ tưới nước cam cho cái cây nhện của Artemis, tớ nói với anh ta tớ thấy quần lọt khe thật khó chịu...”

Tôi nói nhỏ dần khi thấy Lissy nhìn tôi chăm chăm, thất kinh.

“Emma,” cuối cùng cô ấy nói. “Cậu đã bao giờ *nghe* đến cụm từ ‘quá nhiều thông tin’ chưa?”

“Tớ không *định* nói bất cứ điều gì!” Tôi tự bào chữa. “Những điều đó cứ tuôn ra! Tớ uống ba ly vodka, và tớ nghĩ bọn tớ sắp chết. Nói thực đấy, Lissy, cậu cũng sẽ làm vậy thôi. Mọi người la hét, mọi người cầu nguyện, máy bay rung lắc...”

“Vậy cậu ba hoa mọi bí mật với sếp của mình.”

“Nhưng trên máy bay thì anh ta *đâu phải* sếp của tớ!” Tôi kêu lên thất vọng. “Anh ta chỉ là một người lạ. Tớ tưởng sẽ chẳng bao giờ gặp lại anh ta!”

Yên lặng hoàn toàn khi Lissy tiếp nhận thông tin này.

“Cậu biết đấy, chuyện này giống chuyện đã xảy ra với chị họ tớ,” cuối cùng cô ấy nói. “Chị ấy tới một bữa tiệc, và tại đó, ngay trước mặt chị ấy, là người bác sĩ đã đỡ đẻ cho chị ấy hai tháng trước.”

“Ồ.” Tôi nhả mặt.

“Chính xác! Chị ấy rất xấu hổ, và chị ấy phải ra về. Ý tớ là, anh ta đã nhìn thấy mọi thứ. Chị ấy nói điều đó không quan trọng lúc ở trong bệnh viện, nhưng khi thấy anh ta đứng đó, cầm một ly rượu vang và chuyện phiếm về giá nhà đất, đó lại là chuyện khác.”

“Thế đấy, chuyện này cũng như vậy,” tôi tuyệt vọng. “Anh ta biết tất cả những chi tiết cá nhân nhất, riêng tư nhất của tớ. Nhưng điều khác biệt là, tớ không thể ra về! Tớ phải ngồi đó vờ

như mình là một nhân viên tốt. Và anh ta *biết* tớ không phải vậy.”

“Vậy cậu sẽ làm gì?”

“Tớ không biết! Chắc tất cả những gì tớ có thể làm là tránh mặt anh ta.”

“Anh ta sẽ ở đó bao lâu?”

“Đến hết tuần này,” tôi tuyệt vọng. “Cả tuần.”

Tôi cầm điều khiển từ xa lên bật ti vi và trong một lúc chúng tôi ngồi yên lặng xem đám người mẫu khiêu vũ trong trang phục quần jean của Gap.

Quảng cáo kết thúc, tôi ngược lên và bắt gặp Lissy đang nhìn tôi tò mò.

“Sao?” tôi hỏi. “Có chuyện gì vậy?”

“Emma...” cô ấy lúng túng hắng giọng. “Cậu không có bí mật nào giấu *tớ* đấy chứ?”

“Giấu *cậu*?” tôi nói, hơi nhú mào.

Một loạt các hình ảnh chớp nhoáng lướt qua đầu tôi. Giấc mơ kỳ quái tôi từng có về chuyện Lissy và tôi là hai đứa đồng tính. Vài lần tôi đã mua cà rốt ở siêu thị và thề với cô ấy rằng đó là loại hữu cơ. Hồi chúng tôi mười lăm tuổi, có lần cô ấy đi Pháp và tôi đi chơi với Mike Appleton, anh chàng mà cô ấy chết như điếu đổ, và chưa bao giờ nói với cô ấy.

“Không! Tất nhiên là không!” tôi nói, và uống vội một ngụm nước. “Sao chứ? Cậu có bí mật gì giấu *tớ* sao?”

Hai chấm hồng xuất hiện trên má Lissy.

“Không, tất nhiên là *tớ* không có!” cô ấy nói giọng không tự nhiên. “*Tớ* chỉ... bắn khoản vậy thôi.” Cô ấy với lấy quyển hướng dẫn ti vi và bắt đầu lật qua, tránh ánh nhìn của tôi. “Cậu biết đấy. Chỉ vì tò mò.”

“Đúng thế.” Tôi nhún vai. “*Tớ* cũng vậy.”

Ài chà. Lissy có một bí mật. Không hiểu nó là gì nhỉ.

Tất nhiên. Như chuyện cô ấy thực sự xem lại vài ghi chép với anh chàng đó. Cô ấy nghĩ tôi là con cóc sao?

tám

Sáng hôm sau tôi tới chỗ làm chỉ với một mục tiêu duy nhất. Tránh Jack Harper.

Chuyện đó chắc sẽ đơn giản thôi. Panther là một công ty khổng lồ trong một tòa nhà khổng lồ. Hôm nay anh ta sẽ bận rộn ở các phòng ban khác. Có lẽ anh ta sẽ mắc kẹt với cả đồng cuộc họp. Có lẽ anh ta sẽ dành cả ngày ở tầng mười một hay gì đó.

Tuy vậy, khi tôi tới trước cánh cửa kính lớn, bước chân của tôi chậm lại và tôi bắt gặp mình nhòm vào trong để xem anh ta có ở đó không.

“Cô không sao đấy chứ, Emma?” anh chàng bảo vệ Dave nói khi bước tới mở cửa cho tôi. “Trông cô thất thần quá.”

“Không, tôi vẫn khỏe, cảm ơn!” Tôi cười nhẹ, ánh mắt phóng khắp sảnh.

Tôi không thấy anh ta ở đâu. Được rồi. Chuyện này sẽ ổn thôi. Có lẽ anh ta còn chưa tới. Có lẽ hôm nay anh ta sẽ không tới. Tôi tự tin hất tóc về phía sau, bước đi nhanh nhẹn qua sàn đá cẩm thạch, và bắt đầu bước lên cầu thang.

“Jack!” Tôi đột nhiên nghe thấy ai đó gọi anh ta khi tới gần tầng một. “Anh có một phút không?”

“Tất nhiên.”

Đó là giọng anh ta. Anh ta ở chỗ quái nào...

Tôi bối rối quay xung quanh thì thấy anh ta ở đầu cầu thang phía trên, đang nói chuyện với Graham Hillingdon. Tim tôi giật nảy lên, và tôi tóm chặt lấy cái lan can đồng. Khỉ thật. Nếu bây giờ anh ta nhìn xuống, anh ta sẽ thấy tôi.

Tại sao anh ta lại phải đứng ngay *đó*? Chẳng lẽ anh ta không có một căn phòng lớn quan trọng nào đó có thể tới ư?

Dù sao. Chuyện đó không quan trọng. Tôi sẽ chỉ... đi vòng đường khác. Rất từ từ, tôi bước lùi xuống vài bậc cầu thang, cố gắng không đập gót giày lên sàn cẩm thạch hay chuyển động quá đột ngột để khỏi thu hút sự chú ý của anh ta. Moira ở Phòng Kế toán bước qua tôi khi tôi đang thận trọng bước lùi lại và nhìn tôi lạ lùng, nhưng tôi không quan tâm. Tôi phải tránh đi.

Ngay khi vừa khuất khỏi tầm nhìn của anh ta, tôi thấy nhẹ cả người và bước đi nhanh hơn xuống sảnh. Tôi sẽ đi bằng thang máy vậy. Không vấn đề gì. Tôi tự tin bước ngang qua sảnh, và khi tới giữa sàn đá cẩm thạch rộng lớn thì tôi dừng phắt lại.

“Đúng thế.” Lại là giọng anh ta. Và nó dường như lại gần hơn. Hay chỉ là do tôi hoang tưởng?

“... có lẽ tôi sẽ xem qua...”

Đầu tôi xoay quanh. Anh ta ở đâu chứ? Anh ta đang đi theo hướng nào vậy?

“... thực sự cho rằng...”

Khỉ thật. Anh ta đang xuống cầu thang. Chẳng có nơi nào để trốn!

Không kịp nghĩ lại, tôi gần như chạy tới cửa kính, đẩy cho nó mở ra và vội vã rời khỏi tòa nhà. Tôi hấp tấp lao xuống bậc thang, chạy khoảng một trăm mét dọc phố và dừng lại, thở hổn

hển.

Chuyện này không hay rồi.

Tôi đứng trên vỉa hè trong vài phút dưới ánh nắng buổi sáng, cố gắng ước tính xem anh ta sẽ ở lại bao lâu trong sảnh, sau đó thận trọng tới gần cửa kính một lần nữa. Chiến thuật mới. Tôi sẽ bước tới phòng mình thật nhanh, sẽ không ai kịp nhìn thấy tôi. Vì thế sẽ không quan trọng chuyện tôi có đi ngang qua Jack Harper hay không. Đơn giản tôi sẽ sải bước thật nhanh mà không nhìn ngang liếc dọc và ôi Chúa ơi, anh ta đang đứng đó, nói chuyện với Dave.

Mặc dù không hẳn định làm thế, tôi thấy mình lại đang chạy ngược xuống bậc thang và chạy dọc con phố.

Chuyện này bắt đầu trở nên kỳ cục rồi đây. Tôi không thể ở ngoài phố cả ngày. Tôi phải tới bàn làm việc. Cố lên nào, hãy nghĩ đi. Phải có đường vòng để tránh. Phải có...

Đúng rồi! Tôi có một ý tưởng cực kỳ thông minh. Việc này sẽ hiệu quả thôi.

Ba phút sau, tôi lại gần cánh cửa của toà nhà Panther một lần nữa, hoàn toàn mê mải với một bài báo trong tờ *The Times*. Tôi không thể thấy bất cứ thứ gì xung quanh. Và không ai có thể thấy mặt tôi. Cải trang thế này thật hoàn hảo!

Tôi dùng vai đẩy cửa, bước ngang sảnh và lên thang gác, hoàn toàn không ngẩng lên. Trong lúc đang sải bước dọc hành lang về phía Phòng Marketing, tôi cảm thấy mình được che chở và an toàn giấu mình sau tờ *The Times*. Tôi nên làm thế thường xuyên hơn. Không ai có thể thấy tôi ở đây. Đó là cảm giác thực sự vững dạ, tôi gần như vô hình, hay...

“Ồ! Xin lỗi!”

Tôi đã đâm phải ai đó. Khỉ thật. Tôi hạ thấp tờ báo và thấy Paul đang nhìn tôi chăm chăm, xoa trán.

“Emma, cô làm cái quái quỷ gì vậy?”

“Tôi chỉ đang đọc tờ *The Times*,” tôi nói yếu ớt. “Tôi rất xin lỗi.”

“Được rồi. Mà cô đã ở nơi quái quỷ nào vậy? Tôi muốn cô chuẩn bị trà và cà phê cho cuộc họp bộ phận. Lúc mười giờ.”

“Trà và cà phê nào cơ ạ?” tôi ngỡ ngàng. Thường là không có đồ uống ở cuộc họp bộ phận. Trên thực tế, thường chỉ có khoảng sáu người có mặt.

“Hôm nay ta sẽ có trà và cà phê,” ông ta nói. “Và bánh quy. Được chứ?Ồ, và Jack Harper cũng sẽ tới.”

“Sao?” Tôi nhìn ông ta rụng rời.

“Jack Harper cũng sẽ tới,” Paul nhắc lại vẻ hết kiên nhẫn. “Vì thế hãy nhanh chân lên.”

“Tôi có phải tới đó không ạ?” tôi hỏi trước khi kịp ngăn mình.

“Sao?” Paul nhú mày nhìn tôi chăm chăm.

“Tôi chỉ không biết liệu tôi... có phải tới đó, hay liệu...” tôi nói nhỏ dần, yếu ớt.

“Emma, nếu cô có thể phục vụ trà và cà phê bằng điện tín,” Paul mỉa mai, “khi đó cô hoàn toàn có thể ngồi nguyên tại bàn. Nếu không, phiền cô nhanh chóng sang sổ và tới phòng họp

thật nhanh. Cô biết đấy, với một người muốn thăng tiến trong sự nghiệp thì...” Ông ta lắc đầu bước đi.

Sao ngày hôm nay có thể tồi tệ đến vậy khi tôi còn chưa kịp ngồi xuống chứ?

Tôi vút túi xách và áo khoác ở bàn, nhanh chóng đi xuôi hành lang tới thang máy, và bấm nút lên. Lát sau, một tiếng ping vang lên, và cửa thang máy mở ra.

Không. Không.

Đây là một giấc mơ tồi tệ.

Jack Harper đang đứng một mình trong thang máy, mặc quần jean cũ và áo len cashmere màu nâu.

Trước khi kịp ngăn mình, tôi giật mình lùi lại một bước. Jack Harper cất điện thoại đi, nghiêng đầu ngó ra và nhìn tôi dò hỏi.

“Cô có vào thang máy không vậy?” anh ta hỏi nhẹ nhàng.

Tôi ghen hòng. Tôi biết nói gì chứ? Tôi không thể nói “Không, tôi chỉ bấm thang máy cho vui thôi, ha ha!”

“Có ạ,” cuối cùng tôi nói và bước vào thang máy với đôi chân cứng đờ. “Có chứ.”

Cửa thang máy đóng lại, và chúng tôi bắt đầu đi lên trong yên lặng. Bụng tôi co thắt lại căng thẳng.

“Ờm, anh Harper,” tôi lúng túng lên tiếng, và anh ta nhìn lên. “Tôi chỉ muốn xin lỗi... về màn kịch trốn việc hôm trước. Chuyện đó sẽ không xảy ra nữa.”

“Bây giờ có đã có loại cà phê uống được rồi,” Jack Harper nói, nhướn mày. “Vì thế cô không cần phải tới Starbucks, trong bất cứ trường hợp nào nữa.”

“Tôi biết. Tôi rất xin lỗi,” tôi nói, mặt nóng bừng lên. “Và tôi xin đảm bảo với anh, đó là lần cuối cùng tôi làm một việc như vậy.” Tôi hắng giọng. “Tôi tận tâm tận lực với Panther, và tôi mong được phục vụ công ty này tốt hết sức có thể, cống hiến một trăm phần trăm, mỗi ngày, bây giờ và trong tương lai.”

Tôi gần như muốn nói thêm “Amen”.

“Thực sao?” Jack nhìn tôi, miệng hơi giật giật. “Thế thì... thật tuyệt.” Anh ta nghĩ một lát. “Emma, cô có giữ được bí mật không?”

“Có,” tôi nói bứt rứt. “Chuyện gì vậy?”

Jack nghiêng lại gần tôi và thì thầm, “Tôi cũng từng trốn làm.”

“Sao?” Tôi nhìn anh ta chăm chăm.

“Hồi làm công việc đầu tiên,” anh ta tiếp tục bằng giọng bình thường. “Tôi có một người bạn hay chơi cùng. Chúng tôi cũng có ám hiệu.” Mắt anh ta lấp lánh. “Một trong hai chúng tôi sẽ yêu cầu người kia mang hồ sơ Leopold đến.”

“Hồ sơ Leopold là hồ sơ gì ạ?”

“Nó không tồn tại.” Anh ta cười ngoác miệng. “Đó chỉ là lý do để chúng tôi chuồn khỏi bàn.”

“Ôi.Ồ, đúng thế!”

Tôi đột nhiên cảm thấy khá hơn.

Jack Harper cũng từng *trốn việc*? Tôi tưởng anh ta quá bận rộn với việc là một thiên tài năng động sáng tạo xuất sắc, hoặc là một nhân vật xuất chúng nào đó chứ.

Thang máy dừng ở tầng 3 và cửa mở ra, nhưng không ai bước vào.

“Vây, đồng nghiệp của cô có vẻ toàn những người dễ chịu,” Jack nói khi chúng tôi tiếp tục đi lên. “Một nhóm siêng năng và rất thân thiện. Có phải họ luôn luôn như vậy?”

“Chắc chắn rồi!” tôi nói ngay lập tức. “Chúng tôi thích hợp tác với nhau, trong một môi trường hòa nhập, hiệu quả, ờ... làm việc nhóm...” Tôi đang cố gắng nghĩ đến một từ thật dài nữa thì gặp phải sai lầm là nhìn vào mắt anh ta.

Anh ta *biết* chuyện đó chỉ là vớ vẩn, phải không nào?

Ôi Chúa ơi. Tôi nói thế thì ích gì chứ?

“Được thôi.” Tôi tựa người vào tường thang máy. “Trong đời thực, chúng tôi không hề cư xử như vậy. Paul thường quát lên với tôi khoảng sáu lần mỗi ngày, còn Nick và Artemis thì ghét nhau, và chúng tôi không hay ngồi thảo luận văn học. Tất cả đều là giả tạo hết.”

“Cô làm tôi ngạc nhiên.” Miệng anh ta giật giật. “Không khí trong Phòng Hành chính cũng có vẻ rất giả tạo. Mỗi nghi ngờ của tôi bị khuấy động khi có hai nhân viên bỗng dừng bắt đầu hát bài hát của Panther một cách tự phát. Tôi còn không biết là Panther *từng* có bài hát riêng cơ đấy.”

“Tôi cũng vậy,” tôi ngạc nhiên. “Nó có hay không?”

“Cô nghĩ sao?” Anh ta nhướn mày hài hước và tôi cười khúc khích.

Thật kỳ lạ, nhưng không khí giữa chúng tôi không còn lúng túng xa lạ nữa. Trên thực tế, tôi gần như cảm thấy chúng tôi là bạn bè từ lâu hay gì đó.

“Thế còn Ngày Gia đình Công ty,” anh ta nói. “Cô có mong chờ tới ngày đó?”

“Như bị nhổ rằng vậy,” tôi thẳng thừng.

“Tôi cũng có cảm giác đó.” Anh ta gật đầu, trông có vẻ thích thú. “Và...” Anh ta lưỡng lự. “Mọi người nghĩ thế nào về tôi?” Anh ta điềm nhiên đưa tay vò tóc. “Cô không phải trả lời nếu không muốn.”

“Không, mọi người đều thích anh!” Tôi nghĩ một lát. “Mặc dù... có người nghĩ bạn anh có vẻ đáng sợ.”

“Ai, Sven ư?” Jack nhìn tôi chằm chằm trong một phút, sau đó ngẩng đầu lên và cười lớn. “Tôi có thể đảm bảo với cô, Sven là một trong những người bạn thân nhất, lâu năm nhất của tôi, và anh ấy không hề đáng sợ chút nào. Trên thực tế...”

Anh ta ngừng lại giữa chừng khi cửa thang máy kêu ping một tiếng. Cả hai chúng tôi cùng trở lại vẻ mặt bình thản và đứng hơi dịch ra. Cửa thang máy mở ra, và bụng tôi cuộn lên.

Connor đang đứng ở phía bên kia cánh cửa.

Khi nhìn thấy Jack Harper, mặt anh sáng bừng lên như thể anh không tin vào may mắn của

mình.

“Chào anh!” tôi nói, cố gắng tỏ ra tự nhiên.

“Chào,” anh nói, mắt sáng lên háo hức, và bước vào thang máy.

“Chào anh,” Jack nói vui vẻ. “Anh lên tầng nào vậy?”

“Cho tôi tầng chín,” Connor nói. “Anh Harper, cho phép tôi tự giới thiệu thật nhanh?” Anh hăm hở đưa tay ra. “Connor Martin ở Phòng Nghiên cứu. Anh sẽ tới thăm bộ phận chúng tôi trong ngày hôm nay đây.”

“Thật hân hạnh được gặp anh, Connor,” Jack ân cần. “Nghiên cứu là bộ phận hết sức quan trọng trong một công ty như của chúng ta.”

“Anh nói rất đúng!” Connor nói, trông rất hồi hộp. “Trên thực tế, tôi nóng lòng được thảo luận với anh những kết quả nghiên cứu mới nhất về Đồ Thể thao Panther. Chúng tôi đã có một số kết quả thú vị liên quan đến thị hiếu của khách hàng về độ dày của vải. Anh sẽ rất sững sốt!”

“Tôi... chắc sẽ như vậy,” Jack nói. “Tôi mong chờ đến lúc đó.”

Connor háo hức cười với tôi.

“Anh đã gặp Emma Corrigan của Phòng Marketing?” anh ấy nói.

“Đúng, chúng tôi đã gặp nhau.” Mắt Jack lóe sáng về phía tôi.

Chúng tôi đi thêm vài giây trong không khí yên lặng bất tiện.

Chuyện này thật kỳ cục.

Không. Chẳng có gì kỳ cục. Mọi chuyện đều ổn.

“Mấy giờ rồi ấy nhỉ?” Connor nói. Anh liếc nhìn đồng hồ và với đôi chút kinh hoàng, tôi thấy mắt Jack cũng hướng về phía nó.

Ôi Chúa ơi.

“... tặng anh ấy chiếc đồng hồ rất đáng yêu, nhưng anh ấy lại đeo chiếc đồng hồ kỹ thuật số màu cam...”

“Chờ chút!” Jack nói, mặt sáng bừng lên. Anh ta nhìn Connor chăm chăm như thể thấy anh lần đầu. “Chờ chút. Anh là Ken.”

Ôi không.

Ôi không, ôi không, ôi không, ôi không, ôi không...

“Là Connor,” Connor ngỡ ngàng nói. “Connor Martin.”

“Tôi xin lỗi!” Jack đập tay vào trán. “Tất nhiên. Và hai người...” anh ta chỉ vào tôi “... là một cặp?”

Connor trông có vẻ không thoải mái.

“Tôi có thể đảm bảo với anh, rằng ở chỗ làm mối quan hệ của chúng tôi hoàn toàn là quan hệ đồng nghiệp. Tuy nhiên, ở nơi riêng tư, Emma và tôi là... đúng thế, chúng tôi có mối quan hệ cá nhân.”

“Điều đó thật tuyệt vời!” Jack khích lệ, và Connor cười rạng rỡ, như một bông hoa nở bùng trong nắng.

“Thật ra,” anh nói thêm đầy tự hào. “Emma và tôi vừa quyết định sẽ chuyển tới ở chung.”

“Vậy sao?” Jack bắn sang tôi cái nhìn thực sự kinh ngạc. “Đó là... tin tuyệt vời. Hai người đưa ra quyết định đó từ khi nào?”

“Chỉ vài ngày trước,” Connor nói. “Ở sân bay.”

“Ở sân bay,” Jack Harper nhắc lại sau một thoáng yên lặng. “Thú vị lắm.”

Tôi không dám nhìn sang Jack Harper. Tôi tuyệt vọng nhìn trần trần xuống sàn. Sao cái thang máy khổng kiếp này không thể đi nhanh hơn chứ?

“Tôi chắc hai bạn sẽ rất hạnh phúc bên nhau,” Jack Harper nói với Connor. “Hai người có vẻ rất hợp nhau.”

“Ồ, đúng vậy!” Connor nói ngay lập tức. “Cả hai chúng tôi đều thích jazz, đó là điểm khởi đầu.”

“Thật vậy sao?” Jack trầm ngâm. “Anh biết đấy, tôi không thể nghĩ đến điều gì tuyệt diệu hơn trên thế giới này so với một tình yêu chung đối với nhạc jazz.”

Anh ta lấy điều đó ra làm trò cười. Chuyện này thật không chịu đựng nổi.

“Thật sao?” Connor háo hức.

“Chắc chắn rồi.” Jack gật đầu. “Hai bạn có thể trò chuyện về jazz, và... phim của Woody Allen.”

“Chúng tôi cũng thích phim của Woody Allen!” Connor nói với vẻ vui sướng sung sướng. “Phải không, Emma!”

“Đúng,” tôi nói với giọng hơi khàn. “Đúng vậy.”

“Connor, cho tôi biết,” Jack nói bằng giọng bí ẩn. “Anh có thấy...”

Nếu anh ta nói “điểm G”, tôi sẽ chết. Tôi sẽ chết. Tôi sẽ *chết*.

“... sự có mặt của Emma ở đây làm anh sao lãng? Bởi vì nếu là tôi thì tôi sẽ thấy như vậy!” Jack mỉm cười thân thiện với Connor, nhưng Connor không cười đáp lại.

“Như tôi đã nói, thưa anh,” anh nói, hơi cứng nhắc. “Emma và tôi có mối quan hệ hoàn toàn trên cơ sở công việc trong khi ở chỗ làm. Chúng tôi không bao giờ mơ đến việc lạm dụng thời gian của công ty vì... việc riêng của chúng tôi.” Anh đỏ mặt. “Khi dùng từ việc riêng, tôi không có ý... Ý tôi là...”

“Tôi rất mừng khi nghe điều đó,” Jack nói, trông có vẻ thích thú.

Chúa ơi, tại sao Connor lại phải lên mặt đạo đức như thế chứ?

Thang máy lại ping, và cảm giác khuây khỏa ủa đến trong tôi. Ờn Chúa, cuối cùng tôi cũng có thể trốn thoát...

“Có vẻ như chúng ta cùng tới một nơi,” Jack Harper nói với một nụ cười rộng ngoác. “Connor, sao anh không dẫn đường nhỉ?”

Tôi không thể chịu đựng nổi chuyện này. Đơn giản là tôi không thể chịu nổi. Lúc rót trà và cà phê cho mọi người trong Phòng Marketing, bề ngoài trông tôi bình thản đấy, mỉm cười và thậm chí còn chuyện trò vui vẻ với mọi người. Nhưng bên trong, tôi vô cùng bất ổn và bối rối. Tôi không muốn thừa nhận điều đó với chính mình, nhưng nhìn Connor qua đôi mắt Jack Harper thực sự khiến tôi choáng váng.

Tôi yêu Connor, tôi đã tự nói với mình hết lần này tới lần khác. Tôi không định nói bất cứ điều gì tôi đã nói trên máy bay. Tôi yêu anh. Tôi đưa mắt nhìn gương mặt anh, cố gắng đoán chắc với mình như vậy. Không nghi ngờ gì về chuyện đó. Connor trông đẹp trai theo bất cứ tiêu chuẩn nào. Anh có sức khỏe tốt. Tóc sáng bóng và mắt xanh và lúm đồng tiền tuyệt đẹp khi cười.

Jack Harper, mặt khác, trông mệt mỏi và bù xù. Anh ta có vết thâm quầng dưới mắt và tóc tai rũ rượi lòa xòa. *Và có cả lỗ thủng ở quần jean.*

Nhưng dù như vậy. Như thể anh ta có một loại nam châm nào đó. Tôi đang ngồi đây, sự chú ý của tôi hướng thẳng đến cái xe đẩy đồ uống, tuy nhiên thế nào đó mà tôi lại không thể rời mắt khỏi anh ta.

Đó là vì chuyện chiếc máy bay, tôi tự nói với mình như vậy. Chỉ là bởi vì chúng tôi đã cùng trải qua một vụ chấn động, đó là lý do. Không có lý do nào khác.

“Chúng ta cần có lối suy nghĩ trực diện hơn.” Paul đang nói. “Thanh kẹo Panther chưa có kết quả tốt như mong muốn. Connor, anh có số liệu thống kê nghiên cứu mới nhất chứ?”

Connor đứng lên, và tôi cảm thấy thoáng e sợ thay anh. Tôi có thể biết chắc anh đang rất căng thẳng vì anh cứ liên tục sờ vào cổ tay áo.

“Đúng thế, Paul.” Anh nhắc một tập hồ sơ lên và hắng giọng. “Trong cuộc khảo sát mới nhất của chúng tôi, 1000 thiếu niên đã được phỏng vấn về các khía cạnh của thanh kẹo Panther. Không may, kết quả chưa dẫn đến kết luận cuối cùng.”

Anh bấm điều khiển từ xa. Một biểu đồ xuất hiện trên màn hình sau lưng anh, và chúng tôi đều ngoan ngoãn nhìn vào đó.

“Bảy mươi tư phần trăm trẻ em từ 10 đến 14 tuổi cảm thấy loại kẹo đó nên dai hơn,” Connor nói hăng hái. “Tuy nhiên, sáu mươi bảy phần trăm thiếu niên từ 15 đến 18 tuổi cảm thấy kẹo nên giòn hơn, trong khi hai mươi hai phần trăm cảm thấy kẹo nên *bớt* giòn đi...”

Tôi liếc qua vai Artemis và thấy cô ta viết ‘Dai/giòn hơn??’ vào sổ ghi chép.

Connor lại bấm điều khiển từ xa, và một biểu đồ khác lại xuất hiện.

“46 phần trăm trẻ em từ 10 đến 14 tuổi cảm thấy vị của nó quá thơm. Tuy nhiên, 33 phần trăm thiếu niên từ 15 đến 18 tuổi cảm thấy kẹo chưa đủ thơm, trong khi...”

Ôi Chúa ơi. Tôi biết đó là Connor. Và tôi yêu anh ấy và mọi thứ. Nhưng chẳng lẽ anh không thể khiến mọi thứ trở nên *thú vị* hơn một chút sao?

Tôi liếc sang phía Jack Harper để xem anh ta tiếp nhận thế nào và anh ta nhướn mày về phía tôi. Ngay lập tức tôi đỏ mặt, cảm thấy như mình đang phản bội.

Anh ta sẽ nghĩ tôi đang cười Connor. Mà tôi đâu có. Tôi đâu có cười.

“Và 90 phần trăm nữ thiếu niên thích lượng ca lo giảm đi,” Connor kết luận. “Nhưng cùng tỉ lệ đó muốn có lớp vỏ sô cô la dày hơn.” Anh nhún vai về bất lực.

“Họ không biết mình muốn cái quái gì nữa,” ai đó nói.

“Chúng tôi đã thăm dò một bộ phận lớn thanh thiếu niên,” Connor nói, “bao gồm người da trắng, người Caribê người Phi, người Á, và... ờ...” anh ấy liếc nhìn vào giấy. “Các hiệp sĩ Jedi.”

“Thiếu niên!” Artemis nói, đảo mắt.

“Hãy nói ngắn gọn về thị trường mục tiêu, Connor,” Paul nhú mào nói.

“Thị trường mục tiêu của chúng ta...” Connor tham khảo một tập hồ sơ khác, “có độ tuổi từ 10 tới 18, đang đi học cả ngày hoặc nửa ngày. Họ uống đồ uống Panther bốn lần một tuần, ăn bánh mì kẹp ba lần một tuần, đi xem chiếu bóng hai lần một tuần, đọc tạp chí và truyện tranh chứ không đọc sách, nhiều khả năng sẽ đồng ý với tuyên bố về lối sống ‘Quan trọng là thú vị chứ không phải là giàu’...” anh nhìn lên. “Tôi tiếp tục nhé?”

“Họ có ăn bánh mì nướng vào bữa sáng không?” ai đó trầm ngâm. “Hay ngũ cốc?”

“Tôi... tôi không chắc,” Connor nói, lật nhanh qua những trang giấy. “Chúng tôi có thể nghiên cứu thêm...”

“Có lẽ chúng tôi đã hình dung được tình hình,” Paul nói. “Có ai có ý tưởng gì về chuyện này không?”

Suốt khoảng thời gian này, tôi đã cố lấy hết can đảm để lên tiếng, và giờ đây tôi hít một hơi thật sâu.

“Các bạn biết đấy, ông tôi rất thích thanh kẹo Panther!” tôi nói. Mọi người đều xoay người trên ghế để nhìn tôi, và tôi cảm thấy mặt mình nóng bừng.

“Chuyện đó thì có liên quan gì ở đây chứ?” Paul nói kèm một cái nhú mào.

“Tôi chỉ nghĩ tôi có thể...” tôi nuốt nước bọt. “Tôi có thể hỏi xem ông nghĩ gì...”

“Với tất cả sự tôn trọng, Emma,” Connor nói, với một nụ cười gần như hạ cố, “ông em hầu như không thuộc đối tượng mục tiêu của chúng ta mà!”

“Trừ khi ông ấy bắt đầu ăn từ hồi rất trẻ,” Artemis châm biếm.

Tôi đỏ mặt, thấy mình thật ngu ngốc, và vờ sắp xếp lại mấy túi trà.

Nói một cách trung thực, tôi cảm thấy hơi bị xúc phạm. Tại sao Connor phải nói điều đó? Tôi biết anh muốn hoàn toàn tập trung vào công việc và cư xử đúng quy tắc khi chúng tôi ở chỗ làm. Nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc phải đối xử tệ với tôi, phải không nào? Là tôi thì tôi sẽ luôn bảo vệ anh.

“Quan điểm của riêng tôi,” Artemis đang nói, “là nếu thanh kẹo Panther không hiệu quả, chúng ta nên chặt phăng nó đi. Nó rõ ràng là một sản phẩm có vấn đề.”

Tôi nhìn lên hoảng sợ. Họ không thể từ bỏ thanh kẹo Panther! Ông tôi sẽ mang gì tới giải bowling đây?

“Chắc chắn là quá trình thay đổi thương hiệu hướng đến khách hàng và hoàn toàn dựa trên chi phí...” ai đó bắt đầu.

“Tôi không đồng ý.” Artemis vươn người về phía trước. “Nếu chúng ta muốn tối đa hóa đổi mới tư duy theo cách hợp lý và hiệu quả thì chắc chắn chúng ta cần tập trung vào những thế mạnh chiến lược...”

“Xin lỗi,” Jack Harper nói, giơ tay lên. Đây là lần đầu tiên anh ta lên tiếng, và mọi người quay sang nhìn. Không khí chờ đợi treo lơ lửng trong không gian, và Artemis đỏ bừng mặt tự mãn. “Vâng, thưa anh Harper?” cô ta nói.

“Tôi không hiểu cô đang nói về điều gì,” anh ta nói.

Cả căn phòng lao xao sững sốt, và tôi khịt mũi cười dù không có ý làm thế.

“Như mọi người biết đấy, tôi đã rời vũ đài kinh doanh một thời gian.” Anh ta mỉm cười. “Liệu cô có thể dịch những điều cô vừa nói sang tiếng Anh bình thường không?”

“Ồ,” Artemis nói, trông có vẻ không thoải mái. “Thì tôi chỉ đơn giản muốn nói rằng, từ quan điểm chiến lược, mặc dù với tầm nhìn của công ty chúng ta...” cô ta nói nhỏ dần khi thấy vẻ mặt của anh ta.

“Cô thử lại lần nữa xem,” anh ta tử tế. “Mà không sử dụng đến từ chiến lược.”

“Ồ,” Artemis lại nói, và xoa mũi. “Ừm, tôi chỉ định nói rằng... chúng ta nên... tập trung vào... vào những gì chúng ta làm tốt.”

“À!” Mắt Jack Harper lóe sáng. “Giờ thì tôi hiểu rồi. Hãy tiếp tục đi nào.”

Anh ta liếc nhìn tôi, đảo mắt và cười, và tôi không thể không cười lại chút xíu.

Sau cuộc họp, mọi người dần tuôn ra khỏi phòng, vẫn còn chuyện trò, còn tôi đi quanh bàn, dọn tách cà phê.

“Rất tuyệt khi được gặp anh, anh Harper,” tôi có thể nghe tiếng Connor háo hức. “Nếu anh muốn có một bản bài trình bày của tôi...”

“Anh biết đấy, có lẽ điều đó không cần thiết,” Jack nói bằng giọng khô khan và hơi giễu cợt. “Có lẽ tôi đã ít nhiều nắm được ý chính.”

Ồi Chúa ơi. Chẳng lẽ Connor không *nhận ra* mình đang cố gắng quá mức?

Tôi xếp cân xứng những chiếc tách thành từng chồng bấp bênh trong xe, sau đó bắt đầu thu nhặt giấy gói bánh quy.

“Bây giờ tôi phải tới xưởng thiết kế ngay,” Jack Harper nói, “nhưng tôi không nhớ nó ở đâu...”

“Emma!” giọng Paul gay gắt. “Cô có thể dẫn đường cho Jack tới xưởng thiết kế được không? Cô có thể dọn dẹp sau.”

Tôi chết sững, nắm chặt tờ giấy bọc bánh kem.

Xin đừng thế nữa chứ.

“Tất nhiên,” cuối cùng tôi cũng cố gắng nói. “Tôi rất hân hạnh. Lối này.”

Tôi ngượng ngịu dẫn Jack Harper ra khỏi phòng họp và bắt đầu đi cạnh anh ta dọc hành lang. Mặt tôi hơi râm ran khi mọi người cố gắng không nhìn chúng tôi chằm chằm, và tôi nhận thấy mọi người khác ở hành lang bỗng biến thành những con robot e dè ngay khi họ thấy anh

ta. Mấy người ở các văn phòng liền đó đang huých nhau đầy háo hức, và tôi nghe thấy ít nhất một người rít lên, “Anh ta tới kìa!”

Có phải mọi chuyện đều như vậy ở bất cứ đâu Jack Harper tới?

“Vâng,” anh ta bắt chuyện sau một lúc. “Cô sẽ chuyển vào ở cùng với Ken.”

“Là *Connor*,” tôi nói. “Và đúng thế.”

“Cô mong đợi tới lúc đó?”

“Vâng. Đúng thế.”

Chúng tôi tới thang máy và tôi bấm nút. Tôi có thể cảm thấy ánh mắt giễu cợt của anh ta hướng vào tôi. Tôi có thể *cảm thấy* ánh mắt đó.

“Sao cơ ạ?” tôi hỏi với vẻ tự vệ, quay sang nhìn anh ta.

“Tôi có nói gì sao?” Anh ta nhướn mày. Khi thấy vẻ mặt của anh ta, tôi cảm thấy đau nhói. Anh ta biết gì về chuyện đó chứ?

“Tôi biết anh đang nghĩ gì,” tôi nói, hất cao cằm bướng bỉnh. “Nhưng anh nhầm rồi.”

“Tôi nhầm?”

“Đúng thế! Anh... hiểu lắm rồi.”

“*Hiểu lắm?*”

Trông như thể anh ta muốn cười, và một giọng nói nhỏ trong đầu bảo tôi dừng lại. Nhưng tôi không thể. Tôi phải giải thích với anh ta mọi chuyện là thế nào.

“Nghe này. Tôi biết có thể tôi đã buông ra một số... nhận xét nhất định trên máy bay.” Tôi bắt đầu, nắm chặt tay. “Nhưng điều anh cần phải biết là cuộc nói chuyện đó diễn ra trong hoàn cảnh cực đoan, bị đe dọa tính mạng, và tôi nói rất nhiều điều mà tôi không thực sự có ý đó. Thực ra là rất nhiều điều!”

Đó! Điều đó sẽ cho anh ta thấy.

“Tôi hiểu,” Jack nói trầm ngâm. “Vâng... cô *không* thích món kem sô cô la Haagen-Dazs.”

Tôi nhìn anh ta, lo lắng.

“Tôi...” tôi hắng giọng vài lần. “Rõ ràng có một vài điều tôi nói là chính xác...”

Cửa thang máy ping ping mở ra, và cả hai chúng tôi cùng giật mình nhìn lên.

“Jack!” Cyril nói ở phía bên kia cửa. “Tôi đang băn khoăn không biết anh ở đâu.”

“Tôi đang có cuộc chuyện trò thú vị với Emma đây,” Jack nói. “Cô ấy thật tử tế khi đề nghị dẫn đường cho tôi.”

“A.” Mắt Cyril nhìn lên tôi thô bạo. “Họ đang chờ anh ở xưởng.”

“Vâng, ờm... chắc tôi sẽ đi,” tôi lúng túng.

“Hẹn gặp cô sau,” Jack nói và cười lớn. “Rất vui được nói chuyện với cô, Emma.”

chín

Khi rời văn phòng tối hôm đó, tôi cảm thấy bị kích động như một trong quả cầu tuyết đó vậy. Tôi đã rất hài lòng được là một người dân nhỏ bé tẻ nhạt bình thường. Nhưng giờ Jack Harper đã tới lay động tôi, và những bông tuyết bay tung khắp nơi, xoay tròn theo các hướng, không còn biết chúng nghĩ gì nữa.

Và những mảnh sáng lấp lánh nữa. Những mảnh hào hức âm thầm sáng chói.

Mỗi lần bắt gặp ánh mắt anh ta hoặc nghe giọng nói của anh ta, như thể có một mũi tên phóng vào ngực tôi.

Điều đó thật là lỗi bịch. Lỗi bịch.

Connor là bạn trai tôi. Connor là tương lai của tôi. Anh yêu tôi và tôi yêu anh và tôi sẽ chuyển tới sống cùng anh. Và chúng tôi sẽ có sàn gỗ, cửa sập, và bàn bếp bằng đá granit. Đã rất gần tới điều đó.

Đã rất gần tới điều đó.

Tôi về nhà và thấy Lissy đang quỳ gối trong phòng khách, giúp Jemima chui vào chiếc váy da lộn màu đen chật nhất tôi từng thấy.

“Ái chà!” tôi nói khi đặt túi xuống. “Thật tuyệt!”

“Đó!” Lissy thở hổn hển, và ngồi lên gót chân. “Khóa đã được kéo xong. Cậu có thở được không?”

Jemima không động dậy chút nào. Lissy và tôi liếc nhìn nhau.

“Jemima!” Lissy hoảng hốt. “Cậu có thở được không đấy?”

“Hầu như là có,” cuối cùng Jemima cũng lên tiếng. “Tớ sẽ ổn thôi.” Rất từ từ, với một cơ thể cứng đờ, cô ta lảo đảo tới chỗ chiếc túi Louis Vuitton đang nằm trên ghế.

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cậu cần vào nhà vệ sinh?” tôi nói, nhìn cô chòng chọc.

“Hoặc về nhà anh ta?” Lissy vừa nói vừa cười khúc khích.

“Mới chỉ là cuộc hẹn thứ hai! Tớ sẽ không về chỗ anh ấy!” Jemima hoảng hốt. “Đó không phải là cách...” cô ta vật lộn để thở “... để có được một viên đá trên ngón tay.”

“Nhưng nếu các cậu bị cuốn theo ham muốn?”

“Nếu anh ta vuốt ve cậu trên taxi?”

“Anh ấy không *như vậy*,” Jemima nói, kèm theo cái đảo mắt. “Anh ấy tình cờ là Trợ lý thứ nhất của Thứ trưởng Bộ Ngân khố.”

Tôi bắt gặp ánh mắt của Lissy và vì không thể nín được, tôi liền phì cười.

“Emma, đừng cười,” Lissy nói, không để lộ cảm xúc gì. “Chẳng có gì không ổn với việc làm bộ trưởng hết. Anh ấy luôn có thể tiến lên, kiếm cho mình một vài bằng cấp...”

“Ô ha ha, buồn cười lắm đấy,” Jemima cáu kỉnh. “Các cậu biết đấy, sẽ có ngày anh ấy được phong tước hiệp sĩ. Lúc đó chắc các cậu không cười được nữa đâu.”

“Ồ, tớ cho rằng tớ sẽ cười,” Lissy nói. “Thậm chí còn hơn thế.” Cô ấy đột nhiên chăm chú đến Jemima, lúc đó vẫn đang đứng cạnh ghế, cố với lấy cái túi. “Ồi Chúa ơi! Cậu thậm chí không thể với được cái túi, phải không?”

“Tớ có thể!” Jemima nói, thực hiện nỗ lực tuyệt vọng cuối cùng để cúi người. “Tất nhiên là tớ có thể. Đó!” Cô ta xoay xở nhấc cái quai túi lên bằng đầu móng tay sơn bóng, và đeo thẳng lên vai. “Thấy chứ?”

“Thế nếu anh ta gợi ý khiêu vũ?” Lissy tinh quái hỏi. “Lúc đó cậu sẽ làm gì?”

Một ánh nhìn hoang mang lướt qua mặt Jemima, rồi biến mất.

“Anh ấy sẽ không làm vậy đâu,” cô ta nói vẻ khinh miệt. “Đàn ông Anh không bao giờ gợi ý khiêu vũ.”

“Hợp lý đấy.” Lissy cười ngoác. “Chúc cậu vui vẻ.”

Khi Jemima biến mất ngoài cửa, tôi nặng nề thả người xuống sofa và với lấy một tờ tạp chí. Tôi ngược lên Lissy, nhưng cô ấy đang nhìn về phía trước với một thoáng bận tâm trên mặt.

“Có điều kiện!” cô ấy đột nhiên nói. “Tất nhiên! Sao mình có thể *ngốc* vậy nhỉ?”

Cô ấy sờ soạng tìm bên dưới sofa, lôi ra vài mẫu trò chơi ô chữ được cắt ra từ mấy tờ báo cũ và bắt đầu lục tìm.

Thực tình. Cứ như thể việc là một luật sư hàng đầu còn chưa dùng hết trí não của mình vậy, Lissy suốt ngày chơi ô chữ và chơi cờ tướng qua thư, và nhất là những câu đố đòi hỏi trí não đặc biệt mà cô ấy lấy từ nhóm những người lập dị đặc biệt thông minh của mình. (Tất nhiên nó không được gọi như vậy. Nó được gọi là cái gì đó đại loại như ‘Trí tuệ - cho những người thích suy nghĩ’. Sau đó ở bên dưới ngẫu nhiên nhắc đến chuyện ta cần có chỉ số IQ 600 để gia nhập.)

Và nếu không thể giải một câu đố, cô sẽ không cứ thế ném nó đi và nói “câu đố ngu ngốc” như tôi sẽ làm. Cô cất nó đi. Rồi khoảng ba tháng sau, khi chúng tôi đang xem EastEnders hoặc chương trình gì đó, cô đột nhiên nghĩ ra câu trả lời. Và cô sung sướng mê ly! Chỉ bởi vì cô tìm được từ cuối cùng trong ô chữ, hoặc bất kể cái gì.

Lissy là bạn thân nhất của tôi, và tôi thực sự yêu quý cô. Nhưng đôi khi tôi thực sự *không* hiểu cô.

“Cái gì vậy?” tôi hỏi khi cô viết câu trả lời. “Một trò chơi ô chữ từ năm 1993?”

“Ha ha,” cô lơ đãng. “Vậy tối nay cậu làm gì?”

“Tớ định sẽ có một buổi tối yên tĩnh,” tôi nói, lật qua tờ tạp chí. “Thực ra, tớ có thể dọn dẹp lại tủ quần áo,” tôi nói thêm, khi đưa mắt nhìn đến bài báo *Chăm sóc cần thiết đối với tủ quần áo*.

“Làm gì cơ?”

“Chắc tớ sẽ kiểm tra xem có cái nào bị đứt khuy hay đường viền bị tuột xuống,” tôi nói, đọc bài báo. “Và chải lại toàn bộ áo khoác bằng bàn chải quần áo.”

“Cậu có bàn chải quần áo chưa?”

“Chải bằng lược vậy.”

“Ồ, được thôi.” Cô nhún vai. “Thế đấy. Bởi vì tớ chỉ băn khoăn không biết cậu có muốn đi chơi không?”

“Ồ!” Tờ tạp chí của tôi trượt xuống sàn. “Đi đâu cơ?”

“Đoán xem tớ có gì này?” Cô nhướn mày trêu ngươi, rồi lục tìm trong túi xách. Rất từ từ, cô lôi ra một vòng chìa khóa lớn, trên đó treo một chiếc chìa Yale mới tinh.

“Cái gì vậy?” tôi bắt đầu, ngờ ngác - rồi đột nhiên nhận ra. “Không phải thế chứ!”

“Có đấy! Tớ đã gia nhập!”

“Ôi Chúa ơi, Lissy!”

“Tớ biết!” Lissy cười rạng rỡ với tôi. “Điều đó không kỳ diệu sao?”

Chiếc chìa khóa mà Lissy đang cầm là chiếc chìa khóa tuyệt diệu nhất trên thế giới này. Nó mở cánh cửa vào một câu lạc bộ tư ở Clerkenwell, một câu lạc bộ rất thời thượng và không có cách nào gia nhập.

Và Lissy đã vào được.

“Lissy, cậu là người tuyệt nhất!”

“Không đâu,” cô nói, trông rất mãn nguyện. “Đó là Jasper làm việc cùng với tớ. Cậu ấy biết mọi người trong ủy ban.”

“Tớ không quan tâm đó là ai. Tớ rất ấn tượng!”

Tôi cầm chiếc chìa khóa từ tay cô ấy và nhìn nó như bị thôi miên, nhưng chẳng có gì trên đó. Không tên, không địa chỉ, không logo, không gì hết. Trông nó hơi giống chiếc chìa khóa mở cái lán trong vườn của bố tôi, tôi thấy mình nghĩ vậy. Nhưng rõ ràng trông nó đẹp hơn rất, rất nhiều, tôi vội vã nghĩ thêm.

“Vậy cậu nghĩ ai sẽ tới đây?” Tôi nhìn lên. “Cậu biết đấy, rõ ràng Madonna là thành viên. Và Jude và Sadie! Và nam diễn viên mới cực kỳ đẹp trai trong phim *EastEnders*. Ngoại trừ việc mọi người nói anh ta bị đồng tính...”

“Emma,” Lissy cắt ngang. “Cậu biết đâu có gì đảm bảo sẽ có những người nổi tiếng.”

“Tớ biết!” tôi nói, hơi bực mình.

Trời. Lissy nghĩ tôi là ai chứ? Tôi là một người London dễ thương và sành điệu. Tôi đâu có háo hức bởi đám người nổi tiếng ngốc nghếch. Tôi chỉ *nhắc đến* chuyện đó, vậy thôi.

“Trên thực tế,” tôi nói thêm sau thoáng ngập ngừng, “có lẽ không khí sẽ bị phá hỏng nếu chỗ đó đầy những người nổi tiếng. Ý tớ là, cậu có thể nghĩ đến điều gì tệ hơn là ngồi ở bàn, cố gắng có một cuộc chuyện trò vui vẻ bình thường, trong khi khắp xung quanh ta là những ngôi sao điện ảnh và siêu mẫu và... và ngôi sao nhạc pop...”

Yên lặng khi cả hai chúng tôi cùng nghĩ về điều đó.

“Vậy,” Lissy hững hờ. “Ta nên đi chuẩn bị thôi.”

“Tại sao lại không chứ?” tôi nói, cũng hững hờ không kém.

Chuyện đó cũng chẳng mất thời gian. Ý tôi là, tôi sẽ chỉ đi mặc một chiếc quần jean. Và có lẽ

gội qua đầu, một việc đàng nào tôi cũng làm.

Và có lẽ trang điểm thật nhanh.

Một tiếng sau, Lissy xuất hiện ở cửa phòng tôi, mặc quần jean, áo đen bó sát và đi đôi giày cao gót Bertie mà tôi tình cờ biết luôn làm chân cô ấy phồng rộp.

“Cậu nghĩ sao?” cô nói, vẫn bằng cái giọng hững hờ đó. “Ý tớ là, tớ chưa thực sự nỗ lực mấy...”

“Tớ cũng vậy,” tôi nói, thổi lên lớp sơn móng tay thứ hai. “Ý tớ là, đó chỉ là một buổi tối đi chơi thư giãn. Tớ hầu như chẳng buồn trang điểm.” Tôi ngược lên và nhìn chăm chăm vào Lissy. “Đó là mí mắt giả đấy à?”

“Không! Ý tớ là... phải. Nhưng lẽ ra cậu không được nhận thấy. Nó được gọi là vẻ tự nhiên.” Cô ấy đi tới gương và tự nháy mắt với mình đầy vẻ lo lắng. “Trông có rõ lắm không?”

“Không!” tôi an ủi, và với lấy chiếc chổi đánh phấn. Khi ngược lên lần nữa, tôi thấy Lissy đang nhìn vào vai mình.

“Cái gì vậy?”

“Cái gì cơ?” tôi nói vẻ ngây thơ, và sờ vào trái tim nhỏ xíu lấp lánh trên bả vai. “Ồ *cái này* hả. Đúng, nó được dính vào đó. Tớ chỉ dính nó lên đó cho vui thôi.” Tôi lấy chiếc áo hở vai, buộc dây, và đút chân vào đôi boots da lộn mũi nhọn. Tôi mua nó trong cửa hàng Sue Ryder cách đây một năm, và nó đã trải xước đôi chỗ, nhưng trong bóng tối ta hầu như không thể nhìn thấy.

“Cậu có nghĩ trông chúng ta hơi quá cầu kỳ không?” Lissy nói khi tôi đi tới đứng cạnh cô ấy trước gương. “Thế nếu họ đều mặc quần jean thì sao?”

“Chúng ta cũng đang mặc quần jean mà!”

“Nhưng nếu họ mặc những cái áo chui đầu dày cộp còn chúng ta thì trông thật ngớ ngẩn?”

Lissy lúc nào cũng bị hoang tưởng về những gì người khác sẽ mặc. Vào bữa tiệc Giáng sinh đầu tiên ở phòng luật sư, cô ấy còn không biết liệu “lễ phục” có nghĩa là mặc váy dài hay chỉ cần áo lấp lánh, và buộc tôi phải đi cùng, đứng ngoài cửa với khoảng sáu bộ quần áo trong túi để cô ấy có thể nhanh chóng thay đổi. (Tất nhiên chiếc váy ban đầu mà cô ấy mặc hoàn toàn ổn. Tôi đã nói với cô ấy thế rồi.)

“Họ sẽ không mặc mấy cái áo chui đầu dày cộp đâu,” tôi nói. “Nào, đi thôi.”

“Chúng ta không thể!” Lissy nhìn đồng hồ. “Vẫn còn quá sớm.”

“Ta có thể chứ. Chúng ta có thể làm một ly trên đường tới một bữa tiệc với những người nổi tiếng *khác*.”

“Ồ, đúng.” Mặt Lissy sáng lên. “Hay lắm. Đi thôi!”

Chúng tôi chỉ mất khoảng mười lăm phút đi xe buýt từ Islington tới Clerkenwell. Lissy dẫn tôi đi dọc một con phố vắng vẻ gần chợ Smithfield, toàn nhà kho và những tòa nhà văn phòng bỏ không. Sau đó chúng tôi rẽ ở một góc phố, rồi một góc phố nữa, cho tới khi chúng tôi đứng trong một con hẻm nhỏ.

“Được rồi,” Lissy nói, đứng dưới cột đèn đường nhìn vào một mẫu giấy nhỏ. “Nó được giấu

kín ở nơi nào đó.”

“Không có biển hiệu nào sao?”

“Không. Điểm chính yếu là, không ai ngoài thành viên biết nó nằm ở đâu. Ta phải gõ đúng cánh cửa và hỏi Alexander.”

“Alexander là ai?”

“Tớ không biết.” Lissy nhún vai. “Đó là mật khẩu.”

Mật khẩu! Chuyện này ngày càng trở nên tuyệt hơn. Khi Lissy nhìn vào hệ thống liên lạc trên tường, tôi nhìn quanh vẩn vơ. Con phố này hoàn toàn không có đặc điểm gì rõ rệt. Trên thực tế, trông nó khá tồi tàn. Chỉ là những hàng cửa giống nhau và những ô cửa sổ trống hoác, và hầu như không có dấu hiệu của sự sống. Nhưng hãy nghĩ mà xem. Ẩn dưới bề ngoài đáng sợ này là cả một xã hội những người nổi tiếng của London!

“Chào, Alexander có ở đó không?” Lissy căng thẳng hỏi. Một thoáng yên lặng, sau đó như thể có phép thuật, cánh cửa mở ra.

Ôi Chúa ơi. Nơi này giống như trong truyện cổ Aladin hay gì đó. Nhìn nhau e dè, chúng tôi đi dọc một hành lang được chiếu sáng và rộn ràng tiếng nhạc. Chúng tôi tới một cánh cửa thép không gỉ phẳng lì, và Lissy lấy chìa khóa. Khi cánh cửa mở ra, tôi vội kéo lại áo và sửa lại tóc.

“Được rồi,” Lissy thầm thì. “Đừng nhìn. Đừng quá chăm chú. Cứ tỏ ra tự nhiên.”

“Được rồi,” tôi thì thầm lại, và theo sau Lissy vào câu lạc bộ. Khi cô ấy đưa thẻ thành viên cho một cô gái ngồi ở bàn, tôi cố ý nhìn vào lưng cô ấy, và khi chúng tôi bước vào một căn phòng lớn có ánh sáng lờ mờ, tôi gắn chặt mắt vào một tấm thảm lớn màu be. Tôi sẽ không trở mắt nhìn những nhân vật nổi tiếng. Tôi sẽ không nhìn chăm chăm. Tôi sẽ không...

“Cẩn thận đấy!”

Úi. Tôi quá mải mê nhìn xuống sàn đến nỗi vấp ngay vào Lissy.

“Xin lỗi,” tôi thì thầm. “Chúng ta sẽ ngồi xuống đâu đây?”

Tôi không dám nhìn quanh phòng tìm chỗ trống, đề phòng trường hợp tôi nhìn thấy Madonna và cô ta sẽ nghĩ tôi nhìn cô ta. “Đây,” Lissy nói, hơi hất đầu về phía một cái bàn gỗ vế rất lạ.

Thế nào đó chúng tôi cũng ngồi được xuống, xếp túi gọn gàng và cầm thực đơn cocktail lên, trong suốt thời gian đó chúng tôi chỉ biết dờ người ra nhìn nhau.

“Cậu có thấy ai không?” tôi thì thầm.

“Không. Còn cậu?”

“Không.” Tôi mở thực đơn cocktail và lướt mắt xem. Chúa ơi, thật là căng thẳng. Mắt tôi bắt đầu đau. Tôi muốn nhìn quanh. Tôi muốn thấy chỗ này.

“Lissy,” tôi suyt. “Tớ sẽ nhìn xung quanh.”

“Thật sao?” Lissy nhìn tôi lo lắng, như thể tôi là Steve McQueen và tôi thông báo sẽ vượt qua hàng rào thép gai vậy. “Ừm... được thôi. Nhưng cẩn thận đấy. Hãy *thận trọng*.”

“Tớ sẽ thận trọng. Tớ sẽ ổn thôi!”

Được rồi. Bắt đầu nào. Một cái nhìn thoáng qua không sẫm soi. Tôi tựa người vào ghế, hít một hơi thật sâu, sau đó cho phép mắt mình lướt nhanh quanh căn phòng, tiếp nhận thật nhiều chi tiết một cách hết sức nhanh chóng. Ánh đèn mờ... nhiều sofa màu tím và ghế... một vài người mặc áo phông... ba cô gái mặc quần jean và áo chui đầu, Chúa ơi, Lissy sẽ hoảng hồn mất... một vài người đang thì thầm với nhau... một anh chàng để râu đang đọc tạp chí *Private Eye*... và chỉ có thế.

Không thể nào chỉ có thế.

Không thể nào. Robbie Williams đâu chứ? Jude và Sadie đâu? Tất cả những siêu mẫu đó đâu?

“Cậu nhìn thấy ai?” Lissy sụt tôi, vẫn nhìn chăm chăm vào thực đơn cocktail.

“Tớ không chắc,” tôi ngập ngừng thì thầm. “Có lẽ người để râu là một diễn viên nổi tiếng?”

Vẻ hững hờ, Lissy xoay người trong ghế và nhìn anh ta.

“Tớ không nghĩ vậy,” cuối cùng cô nói, xoay người lại.

“Thế còn anh chàng mặc áo phông màu xám?” tôi nói, chỉ tay đầy hy vọng. “Có phải anh ta chơi trong một ban nhạc hay gì đó?”

“Hừm... không. Có vẻ không phải vậy đâu.”

Yên lặng, chúng tôi nhìn nhau.

“Có ai nổi tiếng ở đây không?” cuối cùng tôi nói.

“Chẳng ai đảm bảo sẽ có người nổi tiếng cả!” Lissy đáp đầy vẻ tự vệ.

“Tớ biết! Nhưng cậu nghĩ...”

“Chào các chị!” Một giọng nói cắt ngang chúng tôi, cả hai chúng tôi cùng nhìn quanh và thấy hai cô gái mặc quần jean đang lại gần bàn chúng tôi. Một trong hai cô cười ngượng nghịu với tôi. “Hy vọng chị không phiền, nhưng bạn tôi và tôi tự hỏi - chị có phải là diễn viên mới ở *Hollyoaks*?”

Ôi, vì Chúa.

Dù sao. Tôi không quan tâm. Chúng tôi đâu có tới đây để xem những người nổi tiếng phờ phạc tới uống coca và khoe mẽ. Chúng tôi chỉ tới đây để uống một ly với nhau trong yên tĩnh.

Chúng tôi gọi daiquiri dâu và một loại đậu phộng trộn xa xỉ nào đó (4 bảng rưỡi được một bát nhỏ. Thậm chí đừng *hỏi* giá cả của đồ uống). Và tôi phải thừa nhận, bây giờ tôi cảm thấy thư giãn hơn khi biết ở đây chẳng có người nổi tiếng nào để tôi gây ấn tượng.

“Công việc của cậu thế nào?” tôi hỏi khi nhấm nháp đồ uống.

“Ồ, tốt cả,” Lissy nói, nhún vai mơ hồ. “Hôm nay tớ gặp Jersey Fraudster.”

Jersey Fraudster là khách hàng của Lissy, là người liên tục bị kết tội gian lận và luôn kháng cáo - bởi vì Lissy rất xuất sắc - nên ông ta lại được thả ra. Một phút trước ông ta còn phải đeo còng tay, một phút sau ông ta đã mặc bộ vest sang trọng và đưa cô ấy đi ăn ở nhà hàng Ritz.

“Ông ta định mua cho tớ một cái trâm kim cương,” Lissy nói, đảo mắt. “Ông ta có một cuốn catalogue của Asprey và luôn miệng nói ‘Cái đó khá dễ thương’.” Và tớ cứ phải nói, “Humphrey,

ông đang phải ngồi tù đấy! Hãy tập trung!" Cô lắc đầu, nhấp một ngụm nữa, và nhìn lên. "VẬY... người đàn ông của cậu thế nào?"

Tôi biết ngay là cô muốn nói đến Jack, nhưng tôi không muốn thừa nhận rằng đầu óc tôi lập tức hướng về anh ta, vì thế tôi cố gắng tạo vẻ ngơ ngẩn và nói, "Ai cơ, Connor á?"

"Không, đồ ngốc! Người lạ của cậu trên máy bay. Người biết mọi điều về cậu."

"Ồ, *anh ta*." Tôi cảm thấy má mình đỏ ửng lên, vội nhìn xuống cái lót cốc bằng giấy dập nổi.

"Đúng, anh ta! Cậu có tránh được anh ta không?"

"Không," tôi thừa nhận. "Anh ta không để tớ yên."

Tôi ngừng lời khi người phục vụ đặt hai ly daiquiri dâu tươi lên bàn. Khi anh ta đi, Lissy nhìn sát vào mặt tôi.

"Emma, cậu có thích anh chàng này không?"

"Không, tất nhiên tớ không *thích* anh ta," tôi phản đối kịch liệt. "Anh ta chỉ... làm tớ mất bình tĩnh, chỉ có vậy thôi. Đó là phản ứng hoàn toàn tự nhiên. Cậu cũng sẽ vậy thôi. Dù sao, mọi chuyện đều ổn. Tớ chỉ phải chịu đựng tới thứ Sáu. Sau đó anh ta sẽ đi."

"Và sau đó cậu sẽ chuyển tới ở cùng Connor." Lissy nhấp một ngụm daiquiri và cúi người về phía tôi. "Cậu biết không, tớ đoán anh ấy sẽ cầu hôn cậu!"

Tôi cảm thấy bụng mình cuộn lên, có lẽ chỉ tại đồ uống của tôi trôi xuống dạ dày hay gì đó.

"Cậu thật may mắn," Lissy nói với vẻ thêm muốn. "Cậu biết không, hôm trước anh ấy còn lấp hộ tớ cái giá trong phòng dù tớ chưa nhờ! Bao nhiêu người đàn ông sẽ làm điều đó chứ?"

"Tớ biết. Anh ấy thật... tuyệt." Chúng tôi cùng ngáp ngừng, và tôi bắt đầu xé cái lót cốc thành từng mảnh nhỏ. "Tớ cho rằng vấn đề *nhỏ xíu* duy nhất là chuyện của bọn tớ không còn lãng mạn nữa."

"Ta không thể mong đợi chuyện đó sẽ lãng mạn mãi được," Lissy nói. "Vạn vật thay đổi. Một cách tự nhiên, mọi chuyện trở nên vững bền hơn một chút."

"Ồ, tớ biết điều đó!" tôi nói. "Bọn tớ là hai người trưởng thành, hiểu biết, và bọn tớ có mối quan hệ đậm thắm và vững chắc! Mà, như cậu biết, đấy là điều tớ muốn trong cuộc sống này. Ngoại trừ..." Tôi hắng giọng lúng túng. "Bọn tớ không còn *thường xuyên* yêu đương như trước nữa..."

"Đó là một vấn đề thường gặp trong mối quan hệ lâu dài," Lissy nói đầy hiểu biết. "Cậu cần thêm gia vị cho chuyện đó."

"Bằng cái gì?"

"Cậu đã thử còng tay chưa?"

"Chưa! Còn cậu?" tôi nhìn Lissy trân trối.

"Lâu lắm rồi," cô nói với cái nhún vai phủ nhận. "Cũng không hẳn... Ừm... sao cậu không thử làm chuyện đó ở một nơi khác. Thử ở chỗ làm xem!"

Ở chỗ làm! Chà, đó là ý kiến hay. Lissy thật là thông minh.

“Được!” tôi nói. “Tớ sẽ thử làm thế!”

Tôi lục tìm trong túi, lấy ra một cái bút và viết “làm tình@chỗ làm” lên tay, bên cạnh chỗ tôi viết “Nhớ gọi: cưng”.

Tôi đột nhiên tràn đầy nhiệt huyết. Đây là một kế hoạch tuyệt vời. Ngày mai tôi sẽ làm tình với Connor ở chỗ làm, và đó sẽ là lần làm tình tuyệt nhất chúng tôi từng có, và ánh sáng lấp lánh của tình yêu sẽ trở lại, và chúng tôi sẽ lại yêu nhau điên cuồng. Dễ thôi. Điều đó sẽ cho Jack Harper thấy.

Không. Chuyện này chẳng liên quan gì đến Jack Harper hết. Tôi không biết tại sao mình lại nảy ra suy nghĩ đó nữa.

Chỉ có một trở ngại tí xíu với kế hoạch của tôi. Đó là không dễ làm tình với bạn trai ở chỗ làm như tôi nghĩ. Tôi còn chưa đánh giá được mức độ *thông thoáng* ở văn phòng chúng tôi. Lại còn có bao nhiêu bức vách bằng kính. Và có bao nhiêu người ở đó, cứ đi lại suốt ở khắp nơi.

Tới mười một giờ sáng hôm sau, tôi vẫn còn chưa xoay sở lên được kế hoạch. Đại loại tôi đã hình dung làm chuyện ấy sau một cây cảnh ở đâu đó. Nhưng giờ đây khi tôi thực sự nhìn lại mấy cây cảnh đó, chúng nhỏ xíu! Và đều là loại lá dương xỉ. Chẳng có cách nào Connor và tôi có thể trốn đằng sau một cái cây như thế cả, chưa nói gì đến mạo hiểm có bất cứ... hành động nào.

Chúng tôi cũng không thể làm điều đó ở nhà vệ sinh. Nhà vệ sinh nữ luôn có người trong đó, buồn dựa lê và trang điểm, còn nhà vệ sinh nam... khiếp quá. Không bao giờ.

Chúng tôi cũng không thể làm điều đó ở văn phòng của Connor vì những bức tường hoàn toàn bằng kính và không hề có rèm che hay bất cứ thứ gì. Thêm nữa, mọi người lúc nào cũng lui tới đó để lấy mọi thứ trong tủ hồ sơ của anh ấy.

Ồ, chuyện này thật kỳ cục. Những người yêu nhau chắc hẳn vẫn yêu nhau ở văn phòng suốt. Hay là có phòng làm tình bí mật đặc biệt nào đó mà tôi không biết tới?

Tôi không thể gửi email gợi ý cho Connor, bởi vì điều quan trọng là tôi làm anh ấy ngạc nhiên. Yếu tố sừng sốt sẽ có tác động kích thích kinh khủng và khiến chuyện đó thực sự nóng bỏng lãng mạn. Ngoài ra, có rủi ro nhỏ là nếu tôi cảnh báo trước cho anh ấy, anh ấy sẽ hành xử theo kiểu nghiêm túc với công ty và nhất định chúng tôi sẽ dùng một tiếng nghỉ không lương cho việc đó, hay điều gì tương tự.

Tôi đang băn khoăn tự hỏi liệu chúng tôi có thể lén chuồn ra chỗ lối thoát cứu hỏa không thì Nick ra khỏi văn phòng Paul, nói gì đó về lãi thuần.

Tôi giật mình ngẩng lên, và cảm thấy e ngại. Có một điều mà tôi phải lấy hết can đảm để nói với anh ta sau cuộc họp quan trọng hôm qua.

“Này Nick,” tôi nói khi anh ta bước qua bàn tôi. “Thanh kẹo Panther là sản phẩm của anh phải không?”

“Nếu cô có thể gọi nó là sản phẩm,” anh ta nói, đảo mắt.

“Họ sẽ bỏ sản phẩm đó?”

“Rất nhiều khả năng,”

“Nghe này,” tôi nói nhanh. “Liệu tôi có thể xin một phần nhỏ trong quỹ ngân sách

marketing để đăng một phiếu giảm giá nhỏ trong tạp chí được không?” Nick chống tay lên hông và nhìn tôi chăm chăm.

“Làm gì cơ?”

“Đăng quảng cáo. Sẽ không đắt lắm đâu, tôi hứa. Thậm chí sẽ chẳng ai nhận ra.”

“Ở đâu?”

“Tạp chí *Bowling Monthly*,” tôi nói, hơi đỏ mặt. “Ông tôi mua tờ đó.”

“Bowling gì cơ?”

“Xin anh đấy! Nghe này, anh không phải làm gì hết. Tôi sẽ tự giải quyết chuyện đó. Nó sẽ chỉ là một giọt nước trong đại dương so với toàn bộ những quảng cáo anh đã thực hiện.” Tôi nhìn anh ta khẩn khoản. “Đi mà... đi mà...”

“Ồ, được thôi!” anh ta sốt ruột nói. “Đăng nào nó cũng bị dẹp thôi mà.”

“Cảm ơn!” Tôi cười rạng rỡ với anh ta, sau đó khi anh ta bỏ đi, tôi với lấy điện thoại bấm số của ông ngoại.

“Cháu chào ông!” tôi nói khi máy trả lời phát ra tiếng bíp. “Cháu sẽ đăng một phiếu giảm giá cho thanh kẹo Panther trong tờ *Bowling Monthly*. Vì thế ông hãy nói với tất cả bạn bè ông! Các ông có thể mua dự trữ với giá rẻ. Hẹn sớm gặp lại ông, được chứ?”

“Emma?” Giọng ông đột nhiên oang oang vào tai tôi. “Ông đây! Ông chỉ chọn lọc người gọi thôi.”

“Chọn lọc?” tôi lặp lại, cố gắng không tỏ ra quá ngạc nhiên. Ông ngoại mà lại chọn lọc?

“Đó là sở thích mới của ông. Cháu chưa nghe đến bao giờ sao? Cháu nghe bạn bè để lại tin nhắn và phá lên cười vì những tin nhắn đó. Rất vui đấy. Này Emma, ông đang định gọi cho cháu. Hôm qua ông đã đọc một mẩu tin rất đáng lo ngại về các vụ bóp cổ ở trung tâm London.”

Không phải lại chuyện đó nữa chứ.

“Ông à...”

“Hãy hứa với ông cháu sẽ không dùng phương tiện công cộng ở London đi, Emma.”

“Cháu ờ... hứa,” tôi nói, làm dấu cầu may. “Ông ơi, cháu thực sự phải gác máy đây. Nhưng cháu sẽ sớm gọi lại cho ông. Cháu yêu ông.”

“Ông cũng yêu cháu, cháu gái yêu.”

Đặt điện thoại xuống, tôi cảm thấy hơi hài lòng. Đã xong một việc.

Thế còn Connor?

“Tớ sẽ phải đi tìm nó trong kho hồ sơ lưu trữ,” Caroline đang nói phía bên kia văn phòng. Và một ý tưởng chợt nảy ra trong đầu tôi.

Kho hồ sơ lưu trữ. Tất nhiên. Tất nhiên! Chẳng ai tới kho hồ sơ trừ khi họ bắt buộc phải tới. Nó ở títt dưới tầng hầm, tối thui vì không hề có cửa sổ lại còn có cả đồng sách và tạp chí cũ, nên ta phải quỳ xuống sàn để tìm thứ ta muốn.

Đó là nơi hoàn hảo.

“Để tớ đi cho,” tôi nói, cố tỏ ra hồ hững. “Nếu cậu muốn. Cậu phải tìm gì vậy?”

“Cậu sẽ đi thật chứ?” Caroline nói giọng đầy biết ơn. “Cảm ơn, Emma. Đó là một mẫu quảng cáo cũ trong một tờ tạp chí không còn tồn tại nữa. Đây là số hồ sơ của nó...” Cô ấy đưa cho tôi một mẫu giấy và tôi cầm lấy, cảm giác run lên vì phấn khích. Khi cô ấy bước đi, tôi kín đáo nhấc điện thoại lên quay số của Connor.

“Chào Connor,” tôi nói giọng trầm và khàn. “Hãy gặp em ở kho lưu trữ. Em có thứ này muốn cho anh xem.”

“Cái gì cơ?”

“Hãy... tới đó,” tôi nói, cảm thấy mình như Sharon Stone.

Ha! Làm tình ở văn phòng, ta tới đây!

Tôi vội vã đi dọc hành lang nhanh hết mức có thể, nhưng khi đi qua Phòng Hành chính, tôi bị Wendy Smith bắt chuyện, hỏi xem tôi có muốn chơi cho đội bóng rổ hay không. Vì thế phải mất vài phút sau tôi mới tới tầng hầm, và khi tôi mở cửa, Connor đã đang đứng đó, mắt nhìn đồng hồ đeo tay.

Chuyện đó khá bức mình. Tôi đã lên kế hoạch chờ anh. Tôi nhanh chóng chốt một đồng sách vở rồi ngồi lên, chân vắt chéo, và chiếc váy kéo lên đầy khêu gợi.

Được thôi.

“Chào anh,” tôi nói, vẫn với giọng khàn khàn đó.

“Chào em,” Connor nói, nhíu mày. “Emma, chuyện gì vậy? Sáng nay anh thực sự rất bận.”

“Em chỉ muốn thấy anh. Thấy rất nhiều thứ của anh.” Tôi kéo cửa sập lại với cử chỉ đầy phóng đảng và lướt ngón tay xuống ngực anh, như trong một đoạn quảng cáo nước hoa dùng sau khi cạo râu. “Chúng ta không còn làm tình đầy ngẫu hứng nữa.”

“Sao?” Connor nhìn tôi chăm chăm.

“Thôi nào.” Tôi bắt đầu cởi khuy áo anh ấy với vẻ đầy nhục cảm. “Hãy làm chuyện đó. Ngay tại đây, ngay bây giờ.”

“Em *điên* sao?” Connor nói, đẩy những ngón tay tôi ra và nhanh chóng cài lại khuy áo. “Emma, chúng ta đang ở nơi làm việc!”

“Thế thì sao nào? Chúng ta còn trẻ, chúng ta phải yêu đương...” tôi vuốt ngón tay xuống thấp hơn nữa, và mắt Connor mở to.

“Dừng lại đi!” anh ấy suyt. “Dừng lại ngay đi! Emma, em say hay sao vậy?”

“Em chỉ muốn làm tình! Đòi hỏi như vậy có quá nhiều không?”

“Có quá nhiều không khi đòi hỏi chúng ta làm chuyện đó trên giường như những người bình thường?”

“Nhưng chúng ta *không* làm chuyện đó trên giường! Ý em là, hầu như không!”

Yên lặng đột ngột.

“Emma,” cuối cùng Connor nói. “Đây không phải lúc hoặc nơi...”

“Có đấy! Có thể đấy! Đây là cách ta lại thấy nhau hấp dẫn! Lissy đã nói...”

“Em thảo luận cuộc sống tình dục của ta với Lissy?” trông Connor thất kinh.

“Rõ ràng em không nhắc đến *chúng ta*,” tôi vội vàng chữa. “Bọn em chỉ nói chuyện về... về các cặp đôi nói chung, và cô ấy nói làm chuyện đó ở chỗ làm có thể... rất hấp dẫn! Thôi nào, Connor!” Tôi uốn éo lại sát anh ấy và kéo một tay anh ấy vào trong áo lót. “Chẳng lẽ anh không thấy hứng thú sao? Chỉ ý nghĩ ai đó có thể đang đi dọc hành lang ngay giờ phút này...” Tôi dừng lại khi nghe thấy một âm thanh.

Tôi nghĩ có ai đó *đang* đi dọc hành lang ngay giờ phút này thật.

Ôi, khỉ thật.

“Anh nghe thấy tiếng bước chân!” Connor suyt, và kéo tay thật mạnh khỏi ngực tôi, nhưng tay anh vẫn ở nguyên chỗ đó, trong áo ngực tôi. Anh trân trân nhìn nó trong nỗi kinh hoàng. “Anh bị kẹt rồi! Cái đồng hồ khốn kiếp của anh. Nó bị vướng vào áo em!” Anh ấy giật mạnh. “Mẹ kiếp! Anh không rút tay ra được!”

“Kéo đi!”

“Anh *đang* kéo đây!” Anh nhìn quanh điên cuồng. “Mấy cái kéo ở đâu cơ chứ?”

“Anh không được cắt áo em,” tôi hoảng hốt.

“Em có gợi ý nào khác không?” Anh lại giật mạnh lần nữa, và tôi kêu lên với giọng nghèn nghệt. “Ối! Dừng lại đi! Anh sẽ làm hỏng nó mất!” “Ồ, anh sẽ làm hỏng nó. Và đó là lo lắng chủ yếu của em phải không?”

“Em vẫn luôn ghét cái đồng hồ ngu ngốc đó! Giá mà anh đeo cái đồng hồ em tặng anh...”

Tôi ngừng lời. Chắc chắn có tiếng bước chân lại gần. Tiếng bước chân gần như ngay bên ngoài cửa.

“Mẹ kiếp!” Connor nhìn quanh điên cuồng. “Mẹ kiếp... mẹ kiếp...”

“Bình tĩnh lại đi! Chúng ta sẽ chuồn nhanh vào trong góc,” tôi suyt. “Dù sao thì, thậm chí họ sẽ chẳng vào đâu.”

“Đó đúng là ý tưởng tuyệt vời, Emma,” anh lúng búng cầu nhàu khi chúng tôi lóng ngóng xăm xúi bước sang bên kia phòng. “Tuyệt lắm đấy.”

“Đừng có đổ lỗi cho em!” tôi ngoặc lại. “Em chỉ muốn lấy lại chút đam mê...” Tôi cứng đờ người khi cửa mở ra.

Không. Chúa ơi, không.

Tôi hoảng hồn vì sững sốt.

Jack Harper đang đứng ở ngưỡng cửa, ôm một chồng báo lớn.

Từ từ, ánh mắt anh ta lướt qua chúng tôi, tiếp nhận vẻ giận dữ của Connor, tay anh vẫn để trong áo lót của tôi, gương mặt đau đớn của tôi.

“Ông Harper,” Connor bắt đầu lắp bắp. “Tôi rất, rất xin lỗi. Chúng tôi không... chúng tôi không...” Anh hắng giọng. “Cho phép tôi nói tôi rất xấu hổ... cả hai chúng tôi...”

“Tôi chắc là vậy rồi,” Jack nói. Vẻ mặt anh ta trống rỗng không biểu cảm; giọng anh ta vẫn khô khan như mọi khi. “Có lẽ hai người có thể sửa lại quần áo trước khi trở lại bàn làm việc?”

Cửa đóng lại sau lưng anh ta, và chúng tôi đứng bất động, như người sáp.

“Nghe này, liệu anh có thể bỏ cái tay khốn kiếp ra khỏi áo em không?” Cuối cùng tôi nói, đột nhiên cảm thấy cái tiết không thể tin được với Connor. Mọi khát khao tình dục đã biến mất. Tôi cảm thấy cực kỳ cáu giận với chính mình. Và Connor. Và mọi người.

mười

Hôm nay Jack Harper sẽ đi.

Ơn Chúa. Ơn Chúa. Bởi vì tôi thực sự không thể chịu đựng... *anh ta* thêm nữa. Nếu tôi có thể cúi đầu thật thấp và tránh anh ta cho tới năm giờ và sau đó chạy ra khỏi cửa, thì khi đó mọi chuyện đều ổn thỏa. Cuộc sống sẽ trở lại bình thường và tôi sẽ thôi không còn cảm thấy như thể ra đa của mình đã bị làm chệch hướng bởi một loại lực từ vô hình nào đó.

Tôi không biết tại sao tôi lại có tâm trạng cáu kỉnh, thất thường như vậy. Bởi vì mặc dầu hôm qua tôi gần như chết đi vì xấu hổ, mọi chuyện lại khá tốt đẹp. Trước tiên, có vẻ như Connor và tôi sẽ không bị sa thải vì làm tình ở chỗ làm, mà đó là nỗi lo đầu tiên của tôi. Và thứ hai, kế hoạch xuất sắc của tôi đã có hiệu quả. Ngay khi chúng tôi trở về bàn, Connor bắt đầu gửi email cho tôi để xin lỗi. Và rồi đêm qua chúng tôi đã làm tình. Hai lần. Với nến thơm.

Tôi cho là Connor đã đọc ở đâu đó rằng các cô gái thích nến thơm trong khi làm tình. Có lẽ ở trong *Cosmo*. Bởi vì mỗi lần mang nến ra, anh ấy đều nhìn tôi ra vẻ “anh thật chu đáo phải không?” và tôi phải nói “Ồ! Nến thơm! Thật tuyệt vời!”

Ý tôi là, đừng hiểu sai tôi. Tôi chẳng thấy *phiền* gì khi có nến thơm. Nhưng nến thơm cũng chẳng ích gì, phải không? Chúng chỉ ở đó và cháy. Và sau đó, ở những giây khắc quan trọng, tôi lại thấy mình nghĩ “Hy vọng cây nến thơm đó không bị đổ,” và điều đó có phần khiến tôi sao lãng.

Dù sao. Chúng tôi cũng đã làm tình.

Và tối nay chúng tôi sẽ cùng nhau đi xem một căn hộ. Nó không có sàn gỗ hay cửa sập - nhưng nó có bồn tắm mát xa Jacuzzi, tuyệt đấy chứ. Vì thế cuộc đời tôi đang dần trở nên tốt đẹp. Tôi không biết tại sao tôi lại cảm thấy rất bức dọc. Tôi không biết điều gì...

Mình không muốn dọn vào ở chung với Connor, một giọng nói nhỏ xíu cất lên trong đầu tôi trước khi tôi kịp ngăn lại.

Không. Điều đó không đúng. Điều đó không thể đúng được. Connor thật hoàn hảo. Mọi người đều biết điều đó.

Nhưng mình không muốn...

Im đi. Chúng tôi là Cặp Đôi Hoàn Hảo. Chúng tôi làm tình dưới ánh nến thơm. Và chúng tôi đi dạo bên bờ sông. Và chúng tôi mặc pyjama đọc báo vào Chủ nhật với tách cà phê bên cạnh. Đó là điều những cặp đôi hoàn hảo vẫn làm.

Nhưng...

Thôi đi!

Tôi nuốt khó nhọc. Connor là điều tốt đẹp duy nhất trong cuộc đời tôi. Nếu không có Connor, thì tôi có gì chứ?

Điện thoại bàn tôi reo, cắt ngang suy nghĩ của tôi, và tôi nhấc lên.

“Chào Emma?” một giọng nói khô khan quen thuộc cất lên. “Tôi là Jack Harper đây.”

Tim tôi nảy bật lên vì hoảng sợ và tôi suýt thì làm đổ cốc cà phê. Tôi vẫn chưa gặp anh ta kể

từ sự cố tay-kẹt-trong-áo-lót. Và tôi thực sự không muốn gặp.

Lẽ ra tôi không bao giờ nên trả lời điện thoại.

Trên thực tế, lẽ ra tôi không bao giờ nên đi làm vào hôm nay.

“Ồ,” tôi nói. “Xin chào!”

“Phiền cô lên văn phòng tôi một chút được không?”

“Sao... tôi ư?” tôi nói căng thẳng.

“Đúng, cô đấy.”

Tôi hắng giọng.

“Tôi có cần... mang theo gì không?”

“Không, chỉ cô thôi.”

Anh ta gác máy, và tôi cứ nhìn chăm chăm vào điện thoại trong giây lát, cảm thấy ớn lạnh nơi xương sống. Lẽ ra tôi phải biết điều đó quá tốt đẹp để có thể là sự thật. Rốt cuộc anh ta sẽ sa thải tôi. Sự phóng túng thô tục... thô tục... đầy phóng túng.

Ý tôi là, chuyện đó khá thô tục, bị bắt quả tang khi tay bạn trai để trong áo ta ở chỗ làm.

Được thôi. Thế đấy, tôi chẳng thể làm gì được.

Tôi hít một hơi thật sâu, đứng dậy và đi lên tầng mười một. Có một cái bàn bên ngoài văn phòng anh ta, nhưng không có cô thư ký nào ngồi đó, vì thế tôi bước thẳng tới cửa và gõ.

“Mời vào.”

Tôi thận trọng đẩy cánh cửa mở ra. Căn phòng khổng lồ, sáng choang và tường ốp gỗ, Jack đang ngồi ở một chiếc bàn tròn với sáu người xung quanh. Sáu người tôi chưa từng gặp, tôi đột nhiên nhận ra. Họ đều đang cầm giấy tờ và uống nước, không khí có đôi chút căng thẳng.

Chẳng lẽ họ tập trung ở đây để thấy tôi bị sa thải? Đây có phải là một kiểu đào tạo làm-thế-nào-để-sa-thải-nhân-viên?

“Xin chào,” tôi nói, cố gắng giữ điềm tĩnh hết mức có thể. Nhưng mặt tôi nóng bừng và tôi biết trông mình rất bối rối.

“Chào cô.” Jack nheo mắt cười. “Emma... cứ bình tĩnh. Chẳng có gì phải lo lắng cả. Tôi chỉ muốn hỏi cô vài điều.”

“Ồ, được,” tôi nói, vô cùng sửng sốt.

Được thôi, giờ thì tôi hoàn toàn bối rối. Anh ta muốn hỏi tôi chuyện quái gì cơ chứ?

Jack vói lấy một tờ giấy và giơ lên để tôi có thể nhìn rõ. “Cô nghĩ đây là hình gì?” anh ta nói.

Ồ, thật khốn kiếp, thật chó má.

Đây là cơn ác mộng tồi tệ nhất. Giống hệt cái lần tôi tới tham gia phỏng vấn ở Ngân hàng Laines và họ cho tôi xem một dòng chữ nguệch ngoạc và tôi nói trông nó giống một dòng chữ nguệch ngoạc.

Mọi người đều nhìn tôi chăm chăm. Tôi muốn trả lời đúng vô cùng. Nếu như tôi biết câu trả

lời đúng là thế nào.

Tôi nhìn chăm chăm vào bức hình, tim tôi đập nhanh. Đó là hình của hai vật tròn tròn. Có hình dạng không đều nhau. Tôi hoàn toàn không biết đó là hình gì. Không hề. Trông chúng giống như... trông chúng giống như...

Tôi đột nhiên nhận ra.

“Đó là óc chó! Hai quả óc chó!”

Jack cười phá lên, và một vài người bật miệng cười nhưng sau đó họ vội vã kiềm chế.

“Thế đấy, tôi nghĩ điều đó chứng minh ý của tôi,” Jack nói.

“Đó không phải quả óc chó sao?” Tôi tuyệt vọng nhìn quanh bàn.

“Chúng là buồng trứng mới phải,” một người đàn ông đeo kính không gọng nói.

“*Buồng trứng?*” tôi chăm chú nhìn vào trang giấy. “Ồ, đúng vậy! Đúng đấy. Giờ đây khi ông đã nói ra, tôi có thể thấy chắc chắn nó giống buồng... buồng...”

“Quả óc chó.” Jack lau mắt.

“Tôi đã giải thích, buồng trứng đơn giản là một *phần* hình ảnh tượng trưng của giới nữ,” một người đàn ông gầy gò bào chữa. “Buồng trứng đại diện cho khả năng sinh sản, con mắt đại diện cho sự khôn ngoan, cái cây biểu thị mẹ trái đất...”

“Vấn đề là, hình ảnh đó có thể được sử dụng trong một loạt sản phẩm,” một phụ nữ tóc đen nói, vươn người về phía trước. “Đồ uống có lợi cho sức khỏe, quần áo, nước hoa...”

“Thị trường mục tiêu phản ứng tốt với những hình ảnh trừu tượng,” Người Đàn Ông Đeo Kính Không Gọng nói thêm. “Nghiên cứu đã cho thấy...”

“Emma.” Jack nhìn tôi lần nữa. “Liệu cô có mua một loại đồ uống có hình buồng trứng trên đó không?”

“Ờ...” tôi hắng giọng, nhận thấy một vài gương mặt thù địch hướng về phía mình. “Ừm... có lẽ là không.”

Vài người trao đổi ánh mắt.

“Chuyện này thực sự chẳng có liên quan gì,” ai đó thăm thì.

“Jack, có ba nhóm sáng tạo đã làm việc này,” người phụ nữ tóc đen sốt sắng. “Chúng ta không thể bắt đầu lại từ đầu. Đơn giản là không thể được.”

Jack uống một ngụm nước Evian, lau miệng và nhìn cô ta.

“Cô có biết chính tôi đã nghĩ ra khẩu hiệu ‘Đừng ngập ngừng’ trong hai phút ở quầy rượu?”

“Có, chúng tôi biết,” người đeo kính không gọng lầm bầm.

“Chúng ta sẽ không bán đồ uống có hình buồng trứng.” Anh ta thốt lên gay gắt, và thọc tay vào mái tóc rối bù. Sau đó anh ta đẩy ghế lùi lại. “Được rồi, chúng ta nghỉ thôi. Emma, phiền cô giúp tôi mang mấy tập hồ sơ xuống văn phòng của Sven nhé?”

Chúa ơi, tôi băn khoăn không biết tất cả những chuyện này là thế nào. Nhưng tôi không dám hỏi. Jack đi bộ cùng tôi dọc hành lang, vào thang máy và bấm nút tầng chín mà không nói câu

nào. Sau khi chúng tôi đã đi xuống khoảng hai giây, anh ta bấm nút khẩn cấp, và thang máy ken két dừng lại. Cuối cùng, anh ta nhìn tôi.

“Có phải cô và tôi là những người duy nhất lành mạnh trong tòa nhà này?”

“Ừm...”

“Điều gì xảy ra với bản năng vậy?” Mặt anh ta hoài nghi. “Không còn ai phân biệt được một ý tưởng hay với một ý tưởng kinh khủng nữa. Buồng trứng.” Anh ta lắc đầu. “*Buồng trứng* khốn kiếp!”

Tôi không nhin nổi. Trông anh ta thật giận dữ, và cái cách anh ta nói từ “buồng trứng!” đột nhiên dường như là điều hài hước nhất trên thế giới này, và trước khi kịp nhận ra, tôi đã phá lên cười. Trong một giây, Jack sững người, và rồi mặt anh ta nhả lại, bỗng dưng anh ta cũng phá lên cười. Mũi anh ta chun lên khi cười, như một đứa bé vậy, và không hiểu sao hình ảnh đó khiến mọi chuyện trở nên buồn cười gấp cả triệu lần.

Ôi Chúa ơi, giờ thì tôi thực sự cười lăn lộn. Tôi khịt mũi, sườn tôi nhói lên, và mỗi lần nhìn anh ta, tôi lại lăn ra cười. Mũi tôi chảy nước, mà tôi thì chẳng có tờ giấy ăn nào cả... Tôi phải xỉ mũi lên hình một buồng trứng...

“Emma, tại sao cô lại yêu anh chàng đó?”

“Sao cơ ạ?” tôi nhìn lên, vẫn cười, cho tới khi tôi nhận ra Jack đã thôi cười. Anh ta nhìn tôi, vẻ mặt không lộ chút biểu cảm.

“Tại sao cô lại yêu anh chàng đó?” anh ta nhắc lại.

Tràng cười của tôi kết thúc, và tôi vuốt tóc ra sau.

“Ý anh là sao?” tôi nói, trì hoãn thời gian.

“Connor Martin. Anh ta sẽ không làm cô hạnh phúc. Anh ta sẽ không làm cô thấy thỏa mãn.”

Tôi nhìn anh ta chằm chằm, cảm thấy như bị chơi xấu.

“Ai nói vậy?”

“Tôi đã dần biết về Connor. Tôi đã ngồi trong các cuộc họp với anh ta. Tôi đã thấy cách đầu óc anh ta làm việc. Anh ta là một người dễ chịu - nhưng cô cần nhiều hơn là một người dễ chịu.” Jack hướng đến tôi một cái nhìn dài, sắc sảo. “Tôi đoán cô không thực sự muốn chuyển đến ở cùng anh ta. Nhưng cô sợ phải thoát ra.”

Cảm giác căm phẫn trào dâng trong tôi. Sao anh ta dám đọc suy nghĩ của tôi và suy luận hết sức... hết sức *sai lầm* như vậy. Tất nhiên tôi muốn chuyển đến ở cùng Connor.

“Thực ra, anh nhầm rồi,” tôi chua cay nói. “Tôi mong chờ tới lúc chuyển đến ở cùng anh ấy. Trên thực tế... trên thực tế, tôi đang ngồi ở bàn, nghĩ đến chuyện mình nóng lòng thế nào!”

Thế đấy.

Jack lắc đầu.

“Cô cần ai đó lóe sáng. Ai đó kích thích được cô.”

“Tôi đã nói với anh rồi, tôi không thực lòng *nghĩ* như những điều tôi nói trên máy bay. Connor *thực sự* kích thích được tôi!” Tôi nhìn anh ta ngang ngạnh. “Ý tôi là... lần trước anh

trông thấy chúng tôi, chúng tôi khá nồng nhiệt, phải không nào?”

“Ồ, chuyện đó.” Jack nhún vai. “Tôi cho rằng đó là nỗ lực tuyệt vọng để làm đời sống tình yêu của hai người phong phú hơn.”

Tôi nhìn anh ta trừng trừng giận dữ.

“Đó không phải nỗ lực tuyệt vọng để làm đời sống tình yêu của chúng tôi phong phú hơn!” Tôi gần như phun vào anh ta. “Đó đơn giản... là hành động đam mê tự phát.”

“Xin lỗi,” Jack nói nhẹ nhàng. “Tôi nhầm.”

“Mà sao anh lại quan tâm chứ?” Tôi khoanh tay. “Chuyện tôi hạnh phúc hay không thì có liên quan gì đến anh?”

Yên lặng đột ngột, và tôi thấy mình thở gấp. Tôi bắt gặp ánh mắt sầm màu của anh ta, và vội nhìn đi chỗ khác.

“Tôi cũng đã tự hỏi mình câu hỏi đó,” Jack nói. Anh ta nhún vai. “Có lẽ vì chúng ta đã cùng trải qua chuyến bay đặc biệt ấy. Có lẽ bởi cô là người duy nhất trong cả công ty này không hành động giả tạo trước mặt tôi.”

Lẽ ra tôi cũng đã hành động giả tạo! Tôi cảm thấy muốn phản ứng lại. Nếu tôi được lựa chọn!

“Tôi đoán điều tôi định nói là... tôi cảm thấy cô như một người bạn,” anh ta nói. “Và tôi quan tâm đến điều xảy ra với bạn bè mình.”

“Ồ,” tôi nói, và xoa mũi.

Tôi định nói điều gì đó lịch sự, đại loại như tôi cũng cảm thấy anh ta như một người bạn, thì anh ta nói thêm, “Ngoài ra, bất cứ ai trích dẫn lời thoại trong phim của Woody Allen đều là kẻ thất bại.”

Tôi cảm thấy giận dữ thay cho Connor.

“Anh đâu biết gì về chuyện đó!” tôi kêu lên. “Anh biết không, tôi ước gì đã không ngồi cạnh anh trên chuyến bay ngu ngốc đó! Anh đi quanh, nói toàn những điều khiến tôi căng thẳng, cư xử như thể anh hiểu rõ tôi hơn bất cứ ai...”

“Có lẽ đúng vậy,” anh ta nói, mắt lấp lánh.

“Sao?”

“Có lẽ đúng là tôi hiểu rõ cô hơn bất cứ ai”.

Tôi trừng mắt nhìn lại anh ta, cảm thấy vừa tức giận vừa vui mừng đến nghẹt thở. Tôi đột nhiên cảm thấy chúng tôi như đang chơi tennis vậy. Hay có thể là khiêu vũ.

“Anh không hiểu rõ tôi hơn bất cứ ai!” tôi đáp trả, bằng giọng gay gắt nhất có thể.

“Tôi biết cô với Connor Martin sẽ không đi đến đâu đâu.”

“Anh làm sao mà biết được.”

“Có đấy.”

“Không đâu.”

“Có đấy.”

Anh ta bắt đầu cười.

“Không đâu! Nếu anh muốn biết, có lẽ rồi cuộc tôi sẽ cưới Connor.”

“Cưới Connor?” Jack nói, như thể đó là trò đùa buồn cười nhất anh ta từng nghe.

“Đúng! Tại sao lại không chứ? Anh ấy cao ráo, anh ấy đẹp trai, anh ấy tử tế, và anh ấy rất... anh ấy...” Tôi lúng túng nói nhỏ dần. “Và dù sao, đây là cuộc đời riêng của tôi. Anh là sếp tôi, anh mới chỉ gặp tôi từ tuần trước, và thẳng thắn mà nói, đó không phải việc của anh!”

Tiếng cười của Jack biến mất, trông anh ta chẳng khác nào vừa bị tôi tát vậy. Trong giây lát, anh ta nhìn tôi, không nói năng gì. Rồi anh ta lùi một bước và giải phóng nút bấm thang máy.

“Cô nói đúng,” anh ta nói bằng giọng hoàn toàn khác. “Cuộc đời riêng của cô không phải việc của tôi. Tôi đã vượt quá ranh giới, và tôi xin lỗi.”

Tôi cảm thấy chao đảo.

“Tôi... tôi không định...”

“Không. Cô nói đúng.” Anh ta nhìn xuống sàn một lúc, rồi nhìn lên. “Vây, ngày mai tôi sẽ về Mỹ. Khoảng thời gian ở đây rất dễ chịu, và tôi muốn cảm ơn cô đã giúp đỡ. Tôi sẽ gặp cô ở bữa tiệc tối nay chứ?”

“Tôi... tôi không biết,” tôi nói.

Bầu không khí đã tan biến.

Điều này thật tệ hại. Thật kinh khủng. Tôi muốn nói gì đó. Tôi muốn mọi chuyện trở lại như trước đây, dễ chịu và vui vẻ. Nhưng tôi không biết nói gì.

Chúng tôi tới tầng chín, và cửa mở ra.

“Có lẽ tôi có thể tiếp tục từ đây,” Jack nói. “Thực ra tôi chỉ yêu cầu cô đi cùng để nói chuyện.”

Lúng túng, tôi chuyển tập hồ sơ sang tay anh ta.

“Thế đấy, Emma,” anh ta nói vẫn bằng giọng trịnh trọng đó. “Trong trường hợp tôi không gặp lại cô... rất vui được biết cô.” Anh ta bắt gặp ánh mắt tôi và một tia ấm áp cũ lại lóe lên. “Tôi thực lòng đấy.”

“Tôi cũng vậy,” tôi nói, cổ họng nghẹn lại.

Tôi không muốn anh ta đi. Tôi không muốn chuyện này kết thúc. Tôi cảm thấy muốn đề nghị anh ta đi uống một ly. Tôi cảm thấy muốn bám vào tay anh ta và nói: Đừng đi.

Chúa ơi, có gì *không ổn* với tôi vậy chứ?

“Chúc anh có chuyến đi tốt đẹp,” tôi cố gắng nói khi anh ta bắt tay tôi. Rồi anh ta quay đi, bước về phía cuối hành lang.

Tôi mở miệng vài lần định gọi anh ta - nhưng tôi sẽ nói gì chứ? Chẳng có gì để nói cả. Sáng mai, anh ta sẽ lên máy bay trở lại với cuộc đời mình. Còn tôi sẽ ở lại đây với cuộc đời tôi.

Suốt thời gian còn lại của ngày hôm đó, tôi cảm thấy nặng nề. Tất cả những người khác đều

nói về bữa tiệc chia tay của Jack Harper, riêng tôi thì rời chỗ làm sớm nửa tiếng. Tôi đi thẳng về nhà, tự pha cho mình một cốc sô cô la nóng, ngồi trên sofa, và nhìn chăm chăm vào hư không trong lúc Connor bước vào căn hộ.

Tôi nhìn lên khi anh bước vào phòng, và ngay lập tức tôi biết có điều gì đó đã thay đổi. Không phải với anh. Anh không hề thay đổi.

Nhưng tôi thì có. Tôi đã thay đổi.

“Chào em,” anh nói, hôn nhẹ lên đầu tôi. “Chúng ta sẽ đi chứ?”

“Đi ư?”

“Đi xem căn hộ ở phố Edith. Chúng ta phải nhanh lên nếu muốn kịp tới bữa tiệc. Ồ, và mẹ anh có tặng cho chúng ta một món quà tân gia đấy. Nó được chuyển tới chỗ làm.”

Anh đưa cho tôi một hộp các tông. Tôi lôi ra một cái ấm pha trà bằng thủy tinh và ngáy ra nhìn nó.

“Em có thể giữ cho lá trà tách khỏi nước. Mẹ nói nó làm tách trà ngon hơn...”

“Connor,” tôi nghe thấy mình nói. “Em không làm được.”

“Khá dễ thôi mà. Em chỉ phải nhắc mô...”

“Không.” Tôi nhắm mắt, cố lấy hết can đảm, rồi lại mở mắt ra. “Em không thể làm *chuyện* này. Em không thể chuyển đến sống với anh.”

“Sao?” Connor nhìn tôi trân trối. “Có chuyện gì xảy ra sao?”

“Phải. Không.” Tôi nuốt khan. “Em đã ngờ ngợ một thời gian. Về chúng ta. Và gần đây, những mối nghi ngờ đó... đã được khẳng định. Nếu ta tiếp tục, em sẽ là kẻ sống giả tạo. Chuyện đó không công bằng với cả hai chúng ta.”

“Sao?” Connor vuốt mặt. “Emma, em đang nói em muốn... muốn...”

“Em muốn chia tay,” tôi nói, nhìn chăm chăm xuống thảm.

“Em đang nói đùa.”

“Em không đùa!” tôi nói trong nỗi đau đột ngột ủa đến. “Em không đùa, được chứ?”

“Nhưng... chuyện này thật kỳ cục! Thật là kỳ cục!” Connor đi quanh phòng như một con sư tử cái kình. Đột nhiên anh nhìn tôi.

“Chính là chuyển bay đó.”

“Sao?” Tôi nháy lên như thể bị bỏng. “Ý anh là sao?”

“Em đã thay đổi kể từ sau chuyển bay đến Scotland.”

“Không, em không thay đổi!”

“Có đấy! Em dễ cáu, em căng thẳng...” Connor ngồi xuống trước mặt tôi và nắm tay tôi. “Emma, hình như em đang phải chịu đựng một kiểu chấn động. Có lẽ em nên đi tư vấn.”

“Connor, em không cần tư vấn!” Tôi giật tay ra. “Nhưng có thể anh nói đúng. Có lẽ chính chuyển bay đó...” Tôi nuốt khan. “Đã tác động đến em. Có lẽ nó đưa cuộc sống của em về đúng chỗ và khiến em nhận ra vài điều. Và một trong những điều em nhận ra là, chúng ta không

dành cho nhau.”

Một cách chậm chạp, Connor ngồi thụp xuống thảm, nét mặt anh hoang mang.

“Nhưng mọi chuyện đã rất tuyệt! Chúng ta đã làm tình rất nhiều kia mà...”

“Em biết.”

“Có ai khác phải không?”

“Không!” tôi nói gay gắt. “Tất nhiên là không có ai!” Tôi di ngón tay trên vỏ bọc sofa.

“Không phải là em đang nói,” Connor đột nhiên bảo. “Đó là do tâm trạng của em thôi. Anh sẽ chuẩn bị cho em một bồn nước tắm nóng, đốt vài cây nến thơm...”

“Connor, em xin anh!” tôi kêu lên. “Em không cần cây nến thơm nào nữa! Anh phải nghe em nói. Và anh phải tin em.” Tôi nhìn thẳng vào mắt anh. “Em muốn chia tay.”

“Anh *không* tin em!” anh nói, lắc đầu. “Anh *biết* em mà, Emma! Em không phải kiểu người đó. Em sẽ không ném bỏ mọi thứ đi như vậy. Em không...”

Anh dừng lại sững sốt khi, không hề cảnh báo trước, tôi ném mạnh cái ấm trà xuống sàn.

Cả hai chúng tôi cùng chăm chăm nhìn nó, sững sờ.

“Nó phải vỡ,” tôi giải thích sau một hồi im lặng. “Và đó là dấu hiệu cho câu trả lời có đấy, em sẽ ném bỏ mọi thứ đi. Nếu em biết những thứ đó không phù hợp với em.”

“Anh nghĩ nó bị vỡ mất rồi,” Connor nói, nhặt chiếc ấm lên kiểm tra. “Có một vết rạn bằng sợi tóc.”

“Anh thấy rồi đó.”

“Ta vẫn có thể sử dụng nó...”

“Không. Ta không thể.”

“Ta có thể dùng keo Sellotape.”

“Nhưng nó sẽ không bao giờ còn tốt nữa.” Tôi nắm chặt tay. “Đơn giản là... nó không còn dùng được nữa.”

“Anh hiểu,” Connor nói sau thoáng ngập ngừng.

Và tôi nghĩ cuối cùng anh đã hiểu ra.

“Vậy thì... anh sẽ đi,” rốt cuộc anh nói. “Anh sẽ gọi cho người chủ căn hộ và nói với họ chúng ta...” Anh dừng lại, quệt mũi thật mạnh.

“Được rồi,” tôi nói bằng giọng nghe không hề giống giọng mình. “Liệu ta có thể giữ kín chuyện này với mọi người ở chỗ làm không?” tôi nói thêm. “Chỉ là tạm thời thôi.”

“Tất nhiên,” anh nói cộc lốc. “Anh sẽ không nói gì.”

Giữa đường đi ra cửa, anh đột ngột quay lại, thò tay vào trong túi. “Emma, đây là vé dự buổi liên hoan nhạc jazz,” anh nói, giọng hơi rạn vỡ. “Em cầm lấy.”

“Sao?” Tôi nhìn cặp vé trong cơn hoảng hốt. “Không! Connor, anh giữ lấy đi. Chúng là của anh!”

“*Em* cầm lấy đi. Anh biết em đã mong chờ thế nào để được nghe nhóm Tứ tấu Dennisson.” Anh dúm cặp vé màu mè vào tay tôi rồi khép các ngón tay lại.

“Em... em...” tôi nén chịu đựng. “Connor... em chỉ... em không biết phải nói gì.”

“Chúng ta sẽ vẫn luôn có nhạc jazz,” Connor nói bằng giọng nghèn nghẹn, và đóng cửa lại sau lưng.

mười một

Vậy là giờ đây tôi không được thăng chức, cũng không có bạn trai. Đôi mắt sưng húp vì khóc. Và mọi người đều nghĩ tôi bị điên.

“Cậu thật điên rồ,” Jemima nói, cứ mười phút một lần. Đó là sáng thứ Bảy, như thường lệ chúng tôi đang mặc đồ ngủ, uống cà phê, và nựng nịu cơn chênh choáng. Hoặc trong trường hợp của tôi thì là cuộc chia tay. “Cậu thực sự nhận ra cậu đã chán ngấy anh ấy?” Cô ta nhú mày nhìn xuống bộ móng chân sơn màu hồng nhạt của mình. “Tớ lại cứ tưởng cậu sẽ có một viên đá trên ngón tay trong sáu tháng nữa cơ đấy.”

“Tớ tưởng cậu bảo tớ đã phá hỏng mọi cơ hội khi chuyển tới ở cùng anh ấy,” tôi sưng sía đập lại.

“Thế đấy, trong trường hợp của Connor, tớ nghĩ cậu sẽ an toàn.” Cô lắc đầu. “Cậu đúng là điên.”

“Cậu có nghĩ tớ điên không?” tôi nói, quay sang Lissy lúc đó đang ngồi trên ghế bập bênh, vòng tay ôm gối, ăn một miếng bánh mì nướng nho. “Hãy nói thật!”

“Ờ... không,” Lissy nói không thuyết phục lắm. “Tất nhiên là không rồi!”

“Cậu có nghĩ như vậy!”

“Chỉ là... có vẻ như hai cậu là một cặp tuyệt vời.”

“Tớ biết vậy. Tớ biết bên ngoài trông bọn tớ rất tuyệt.” Tôi dừng lại, cố gắng giải thích. “Nhưng sự thật là, tớ chưa bao giờ cảm thấy được là chính mình. Cứ như bọn tớ đang diễn kịch vậy. Cậu biết đấy. Chẳng hiểu sao, mọi chuyện cứ không *thực* thế nào đó.”

“Chỉ có vậy thôi sao?” Jemima ngắt lời, nhìn tôi chăm chăm như thể tôi nói sai ngữ pháp vậy. “Đó là lý do cậu chia tay?”

“Đó là lý do khá hợp lý, cậu không nghĩ vậy sao?” Lissy bênh vực.

Jemima ngậy người nhìn hai chúng tôi.

“Tất nhiên là không! Emma, nếu cậu bám riết đến cùng và hành động như thể các cậu là một cặp đôi hoàn hảo đủ lâu, thì rốt cuộc các cậu sẽ *trở thành* cặp đôi hoàn hảo.”

“Nhưng... nhưng bọn tớ sẽ không hạnh phúc!”

“Các cậu có thể trở thành một cặp hoàn hảo,” Jemima nói, như thể đang giải thích điều gì đó cho một đứa trẻ ngốc nghếch. “*Rõ ràng* các cậu sẽ hạnh phúc.” Cô ta thận trọng đứng lên, các ngón chân sơn màu hồng xò ra, và bắt đầu đi về phía cửa. “Và dù sao. Chả ai thật lòng trong một mối quan hệ cả.”

“Không đâu! Hay ít nhất, họ không nên làm vậy.”

“Tất nhiên họ nên làm vậy! Chuyện phải trung thực với nhau bị đẩy cao quá mức.” Cô ta nhìn tôi ra vẻ đầy hiểu biết. “Mẹ tớ đã cưới bố tớ ba mươi năm, mà bố tớ vẫn không biết mẹ tớ không phải là người tóc vàng tự nhiên.”

Cô ấy bước ra khỏi phòng, tôi và Lissy nhìn nhau.

“Cậu có nghĩ là cô ấy nói đúng không?” tôi hỏi.

“Không,” Lissy nói với vẻ không chắc chắn. “Tất nhiên là không! Các mối quan hệ nên được xây dựng dựa trên... dựa trên sự tin tưởng... và sự thành thật...” Cô ấy ngập ngừng, nhìn tôi lo lắng. “Emma, cậu chưa bao giờ nói với tớ cậu cảm thấy như vậy về Connor.”

“Tớ... không nói với ai.”

Điều này không hẳn là đúng, ngay lập tức tôi nhận ra. Nhưng tôi sẽ không nói với cô bạn thân nhất rằng tôi kể chuyện cho một người lạ nghe nhiều hơn là cho cô ấy, phải không nào?

“Tớ thực sự mong cậu tin tưởng tớ nhiều hơn,” Lissy tha thiết. “Emma, hãy đưa ra nghị quyết mới. Từ giờ trở đi chúng ta sẽ kể cho nhau nghe *mọi chuyện*. Chúng ta không nên giữ bí mật với nhau, dù thế nào đi nữa. Chúng ta là bạn thân nhất của nhau!”

“Đồng ý!” tôi nói, lòng chợt trào dâng cảm xúc ấm áp. Và đột ngột vươn người sang ôm cô.

Lissy nói rất đúng. Chúng tôi nên tin tưởng nhau. Chúng tôi không nên giữ bí mật với nhau. Ý tôi là, chúng tôi đã quen nhau hơn hai mươi năm nay, vì Chúa.

“Vậy, nếu chúng ta nói với nhau mọi chuyện...” Lissy cắn một miếng bánh mì nướng, nhìn tôi đầy ẩn ý. “Liệu chuyện cậu bỏ Connor có liên quan gì đến anh chàng đó không? Anh chàng trên máy bay ấy?”

Tôi cảm thấy một thoáng dằn vặt, nên nhấp một ngụm cà phê để lờ đi.

Chuyện đó có liên quan đến anh ta chẳng? Không. Không, không đời nào.

“Không,” tôi nói mà chẳng nhìn lên. “Không hề liên quan.”

Cả hai chúng tôi cùng nhìn màn hình ti vi một lúc, trên đó Kylie Minogue đang trả lời phỏng vấn.

“Ồ, được thôi!” tôi nói, đột nhiên nhớ ra. “Vậy nếu ta thực sự đang hỏi chuyện nhau... thì cậu *thực sự* đã làm gì với anh chàng Jean-Paul trong phòng cậu thế?”

Lissy hít một hơi thật sâu.

“Và đừng có nói với tớ bọn cậu đang xem lại vài ghi chép của một vụ kiện,” tôi nói thêm. “Bởi vì nếu vậy sẽ không có mấy tiếng thỉnh thích ấy đâu.”

“Ồ!” Lissy nói, trông như đang bị dồn vào đường cùng. “Được thôi. Thế đấy... bọn tớ...” Cô ấy nuốt một ngụm cà phê và tránh cái nhìn thăm soi của tôi. “Bọn tớ... ừm... làm tình.”

“Sao?” Tôi nhìn cô ấy, chưng hửng.

“Đúng thế. Bọn tớ ngủ với nhau. Đó là lý do tớ không nói với cậu. Tớ xấu hổ.”

“Cậu và Jean-Paul ngủ với nhau?”

“Đúng!” Cô ấy hắng giọng. “Bọn tớ làm chuyện ấy đầy đam mê... dâm dục... nhục cảm.”

Có gì đó không ổn ở đây.

“Tớ không tin cậu,” tôi nói, nhìn cô ấy thật lâu. “Các cậu không ngủ với nhau.”

Những chấm hồng trên má Lissy sẫm màu dần.

“Có mà!”

“Không phải! Lissy, các cậu *thực sự* đang làm gì?”

“Bọn tớ làm tình, được chứ?” Lissy kích động nói. “Anh ấy là bạn trai mới của tớ và... đó là việc bọn tớ làm! Giờ thì hãy để cho tớ yên.” Cô ấy bối rối đứng dậy, làm vụn bánh mì nho rơi tung tóe, và ra khỏi phòng, hơi trượt chân trên thảm.

Tôi nhìn theo cô, hết sức tò mò.

Tại sao cô ấy lại nói dối? Cô ấy làm cái quái quỷ gì trong đó? Còn gì xấu hổ hơn là tình dục, vì Chúa? Tôi bị kích thích đến mức gần như cảm thấy vui lên.

Nói thực thì đó không phải là cuối tuần tuyệt nhất trong đời tôi. Nó thậm chí còn đỡ tuyệt hơn khi tôi nhận được bưu thiếp của bố mẹ từ Le Spa Meridien, báo cho tôi biết họ đang có quãng thời gian tuyệt vời đến thế nào. Và thậm chí còn *đỡ* tuyệt hơn nữa khi tôi đọc tử vi của mình trong tờ *Mail*, nó cho biết có thể tôi đã phạm một sai lầm lớn.

Nhưng tới sáng thứ Hai, tôi cảm thấy khá hơn. Tôi *không* phạm sai lầm. Cuộc đời mới của tôi bắt đầu từ hôm nay. Tôi sẽ quên mọi thứ về tình yêu tình báo và tập trung vào sự nghiệp. Thậm chí tôi có thể tìm một công việc mới.

Khi ra khỏi ga xe điện ngầm, tôi bắt đầu thấy thích thú với ý tưởng này. Tôi sẽ nộp hồ sơ vào vị trí Quản lý Marketing ở Coca-Cola hay đâu đó. Và tôi sẽ thành công. Paul sẽ đột nhiên nhận ra ông ta sai lầm đến thế nào khi không thăng chức cho tôi. Và ông ta sẽ đề nghị tôi ở lại, nhưng tôi sẽ nói, “Quá muộn rồi. Ông đã có cơ hội.” Rồi ông ta sẽ van nài, “Emma, liệu tôi có thể làm gì để cô thay đổi quyết định?” Khi đó *tôi* sẽ nói...

Lúc tôi tới văn phòng, Paul đang cúi mũi dưới sàn, tôi bèn thờ ơ ngồi lên bàn ông ta, vòng tay ôm đầu gối (Cứ như thể tôi đang mặc một chiếc quần mới và đi giày Prada vậy) và nói, “Ông biết đấy, Paul, tất cả những gì ông phải làm là tôn trọng tôi một chút...”

Khỉ thật. Mắt tôi hướng tới một điểm và tôi dừng mơ mộng lại giữa chừng, tay đặt trên cửa kính. Có một mái đầu hoe vàng trong sảnh.

Connor. Con hoảng hốt xâm chiếm lấy tôi. Tôi không thể vào trong đó. Tôi không thể làm điều đó. Tôi không thể...

Sau đó cái đầu chuyển động, và hóa ra đó không phải là Connor, mà là Andrea ở Phòng Kế toán. Tôi đẩy cửa mở, cảm thấy mình như một con ngốc thực sự. Chúa ơi, trông tôi thật nhếch nhác. Tôi phải làm chủ được mình, bởi vì chẳng chóng thì chầy tôi cũng phải gặp Connor, và tôi sẽ phải đối mặt với chuyện đó.

Ít nhất chưa ai ở chỗ làm biết chuyện cả, tôi nghĩ trong lúc bước lên cầu thang. Điều đó sẽ khiến mọi chuyện khó khăn gấp triệu lần. Khi có ai đó đi tới chỗ tôi và bảo...

“Emma, tớ rất tiếc phải nghe về chuyện cậu và Connor!”

“Sao?” Đầu tôi giật nảy lên vì sửng sốt và tôi thấy một cô gái tên là Nancy đi về phía mình.

“Đó thật là tiếng sét giữa trời xanh! Trong số tất cả những cặp đôi chia tay, tớ không bao giờ nghĩ sẽ có hai cậu. Nhưng mọi chuyện xảy ra, ta không bao giờ biết trước...”

Tôi nhìn cô ấy bàng hoàng.

“Sao... sao cậu biết?”

“Ồ, mọi người đều biết cả mà!” Nancy nói. “Cậu biết tối thứ Sáu vừa rồi có một bữa tiệc nhỏ chứ? Connor đã tới đó, anh ấy khá say. Và anh ấy đã kể với mọi người. Trên thực tế, anh ấy đã có cả một bài phát biểu nhỏ!”

“Anh ấy... anh ấy đã làm gì?”

“Bài phát biểu khá cảm động, thực sự là thế. Nó nói về chuyện anh ấy cảm thấy Panther như gia đình mình và rằng anh ấy biết mọi người đều sẽ giúp đỡ anh ấy vượt qua thời gian khó khăn này. Và cậu nữa, tất nhiên,” cô ấy nói thêm sau một thoáng suy nghĩ. “Mặc dù vì cậu là người chủ động chia tay, Connor thực sự mới là người bị tổn thương.” Cô ấy cúi về phía tôi với vẻ bí mật. “Tớ phải nói rằng, rất nhiều cô gái đang nghĩ cậu bị chập mạch!”

Tôi không tin nổi điều này. Connor có cả một bài phát biểu về chuyện chia tay của chúng tôi. Sau khi đã hứa sẽ giữ yên lặng. Và giờ mọi người đều đứng về phía *anh ấy*.

“Đúng thế,” cuối cùng tôi nói. “Thế đấy, tớ nên tiếp tục...”

“Chỉ vì chuyện đó thật đáng tiếc.” Nancy nhìn tôi đầy dò hỏi. “Hai cậu dường như rất hoàn hảo!”

“Tớ biết.” Tôi nặn ra một nụ cười. “Thôi nhé. Hẹn gặp cậu sau.”

Tôi bước tới chỗ máy pha cà phê mới và đang nhìn trần trời vào hư không, cố gắng không nghĩ đến chuyện này nữa, thì một giọng nói bên lén cắt ngang.

“Emma?” tôi ngược lên và con tim se lại. Đó là Katie, đang chăm chăm nhìn tôi như thể tôi mới mọc thêm đầu.

“Chào cậu!” tôi nói, cố gắng tỏ giọng hồ hởi.

“Đó có phải là sự thật?” cô ấy thì thầm. “Có đúng thế không? Bởi vì tớ không tin đó là sự thật, trừ khi tớ nghe chính miệng cậu nói.”

“Đúng,” tôi lưỡng lự. “Đó là sự thật. Connor và tớ đã chia tay.”

“Ôi, Chúa ơi.” Hơi thở của Katie trở nên gấp gáp. “Ôi Chúa ơi. Đó là sự thật. Ôi Chúa ơi. Ôi Chúa ơi, tớ thực sự không thể chịu đựng chuyện này...”

Khỉ thật. Cô ấy đang thở quá nhanh. Tôi túm lấy một túi đường đã hết và nhét vào miệng cô ấy.

“Katie, bình tĩnh lại đi!” tôi nói khẩn khoản. “Hít vào... thở ra...”

“Tớ đã hoảng loạn suốt mấy ngày cuối tuần,” cô ấy cố nói giữa những hơi thở. “Đêm qua tớ tỉnh dậy, mồ hôi lạnh toát và tớ chỉ thầm nghĩ, nếu đúng là như vậy thì thế giới này không còn ý nghĩa gì nữa. Đơn giản là không còn ý nghĩa gì nữa.”

“Katie, bọn tớ chia tay! Chỉ có vậy thôi. Ngoài kia người ta vẫn chia tay nhau đầy ra đấy.”

“Nhưng cậu và Connor đâu phải mấy người đó! Hai cậu là một cặp hoàn hảo! Ý tớ là, nếu các cậu không thể hòa hợp, thì bất cứ ai trong những người còn lại bọn tớ lại đi mất công thử làm gì cơ chứ?”

“Katie, bọn tớ không phải một cặp *hoàn hảo*!” tôi nói, cố gắng giữ bình tĩnh. “Bọn tớ chỉ là một cặp *bình thường*. Và mọi chuyện không ổn, và... và những chuyện thế này vẫn thường xảy

ra mà.”

“Nhưng...”

“Nói thật nhé, tớ không muốn nói về chuyện này.”

“Ồ,” cô ấy nói, nhìn tôi trân trân qua chiếc túi xách. “Ồ Chúa ơi, tất nhiên. Tớ xin lỗi, Emma. Tớ không... tớ chỉ... cậu biết đấy, chuyện đó thật sốc đối với tớ!”

“Thôi nào, cậu chưa kể cho tớ về cuộc hẹn của cậu với Phillip đâu đấy,” tôi nói kiên quyết. “Làm tớ vui bằng chút tin tốt đi nào.”

Hơi thở của Katie dịu dần lại, rồi cô ấy hạ chiếc túi xuống.

“Thực ra, mọi chuyện rất tốt,” cô ấy nói. “Bọn tớ sẽ gặp lại nhau!”

“Tuyệt lắm,” tôi khuyến khích.

“Anh ấy rất quyến rũ. Và lịch thiệp. Bọn tớ có khiếu hài hước giống nhau, và bọn tớ thích những thứ giống nhau.” Một nụ cười bên lên nở ra trên mặt Katie. “Thực sự, anh ấy rất đáng yêu!”

“Nghe tuyệt đấy! Cậu thấy chứ?” Tôi siết tay cô ấy. “Cậu và Phillip có lẽ sẽ trở thành một cặp tuyệt hơn tớ với Connor nhiều. Cậu muốn uống cà phê chứ?”

“Không, cảm ơn. Tớ phải đi đây. Phòng tớ sẽ họp với Jack Harper về vấn đề nhân sự. Hẹn gặp lại cậu.”

“Được rồi, hẹn gặp lại cậu,” tôi lơ đãng.

Khoảng năm giây sau đầu óc tôi mới hoạt động trở lại.

“Chờ chút.” Tôi vội vã chạy dọc hành lang, tóm lấy vai cô ấy. “Có phải cậu vừa nói Jack Harper?”

“Đúng.”

“Nhưng... nhưng anh ta đã đi rồi cơ mà. Anh ta đi hôm thứ Sáu.”

“Không đâu. Anh ta đã đổi ý.”

Tôi nhìn cô ấy hoài nghi.

“Anh ta đổi ý?”

“Đúng.”

“VẬY...” tôi nuốt khan. “VẬY anh ta vẫn ở đây?”

“Tất nhiên anh ta vẫn ở đây!” Katie vừa nói vừa cười. “Anh ta đang ở trên gác.”

Đột nhiên chân tôi không đứng vững.

“Tại sao...” tôi hắng giọng, lúc đó đã hơi khàn. “Tại sao anh ta lại đổi ý?”

“Ai biết được chứ?” Katie nhún vai. “Anh ta là sếp. Anh ta có thể làm bất cứ điều gì anh ta thích, phải không? Nói cho cậu biết nhé, anh ta dường như rất nhạy cảm.” Cô ấy lấy trong túi quần ra một gói kẹo gừng và đưa cho tôi. “Anh ta đã rất tử tế với Connor sau khi anh ấy phát biểu...”

Tôi cảm thấy choáng váng.

“Jack Harper nghe được bài diễn văn của Connor? Về chuyện bọn tớ chia tay?”

“Đúng! Anh ta đứng ngay cạnh Connor.” Katie bóc kẹo gồm. “Sau đó anh ta nói điều gì đó vô cùng tử tế, đại loại như anh ta có thể hình dung Connor cảm thấy thế nào. Điều đó không tuyệt sao?”

Tôi cần ngồi xuống. Tôi cần suy nghĩ. Tôi cần...

“Emma, cậu không sao chứ?” Katie nói với vẻ mất hết tinh thần. “Chúa ơi, tớ thật vô ý...”

“Không, không sao đâu,” tôi bàng hoàng nói. “Tớ không sao mà. Hẹn gặp lại cậu sau.”

Đầu óc tôi quay cuồng trong lúc tôi bước vào Phòng Marketing.

Đây không phải là cách mọi chuyện nên xảy ra. Jack Harper phải trở lại Mỹ. Anh ta không được phép biết rằng tôi đi thẳng về nhà sau cuộc nói chuyện với anh ta và chia tay Connor.

Tôi cảm thấy đau đớn vì nhục nhã. Anh ta sẽ nghĩ tôi bỏ Connor bởi những gì anh ta nói với tôi trong thang máy, chẳng phải thế sao? Anh ta sẽ nghĩ chuyện đó là vì anh ta. Mà đâu phải vậy. Hoàn toàn *không phải* vậy.

Ít nhất, không hoàn toàn như vậy...

Có lẽ đó là lý do...

Không. Thật lố bịch khi nghĩ rằng chuyện anh ta lưu lại đây lại có gì đó liên quan đến tôi. Lố bịch. Tôi không biết tại sao mình lại bồn chồn như vậy.

Khi tôi đi tới gần bàn mình, Artemis ngẩng lên từ tờ *Marketing Week*.

“Ồ, Emma. Tôi mới nghe chuyện cô và Connor.”

“Cảm ơn,” tôi nói. “Nhưng tôi không muốn nói về chuyện đó.”

“Được thôi,” Artemis nói. “Sao cũng được. Tôi chỉ muốn tỏ ra lịch sự.” Cô ta nhìn vào tờ giấy nháp trên bàn mình. “Nhân tiện, có tin nhắn của Jack Harper cho cô.”

“Sao?” tôi sững sờ.

Khỉ thật. Tôi không định tỏ ra sững sờ như vậy. “Ý tôi là, có chuyện gì vậy?” tôi nói thêm với giọng bình thản hơn.

“Hãy mang hồ sơ...” Cô ta liếc nhìn vào tờ giấy. “... Leopold tới văn phòng anh ấy. Anh ấy nói cô biết đó là cái gì. Nhưng nếu cô không tìm được thì cũng không sao.”

Tôi nhìn cô ta chăm chăm, tim tôi đánh trống trong lồng ngực.

Hồ sơ Leopold.

Đó là lý do để chúng tôi rời khỏi bàn...

Đó là mật mã. Anh ta muốn gặp tôi.

Ôi Chúa ơi. Ôi Chúa ơi.

Tôi chưa từng háo hức, kích động và sững sờ hơn thế trong đời. Tất cả đều ủa tới cùng lúc.

Tôi ngồi xuống, nhìn vào màn hình trống không trong một phút. Sau đó bằng những ngón

tay run rẩy, tôi lấy ra một tập hồ sơ trống. Tôi chờ tới khi Artemis quay đi rồi viết chữ “Leopold” vào gáy, cố giấu nét chữ của mình.

Giờ tôi phải làm gì đây?

Thế đấy, rất rõ ràng. Tôi phải cầm lên gác, tới văn phòng anh ta.

Trừ phi... Ôi, khốn kiếp. Có phải tôi ngu ngốc lắm không? Liệu có một hồ sơ Leopold thực không?

Tôi vội vã vào cơ sở dữ liệu của công ty và nhanh chóng đánh lệnh tìm kiếm ‘Leopold’. Nhưng không tìm được kết quả nào.

Được thôi. Tôi đã đúng ngay từ đầu.

Tôi định đẩy ghế đứng lên thì một ý nghĩ hoang tưởng chợt đến. Nếu ai đó ngăn tôi lại hỏi tôi hồ sơ Leopold là gì thì sao? Hay nếu tôi đánh rơi nó xuống sàn và mọi người đều thấy nó trống rỗng?

Tôi vội mở một file mới, sáng tạo ra một tiêu đề thư đẹp đẽ và đánh một bức thư của ông Ernest P. Leopold gửi tới công ty Panther. Tôi bấm lệnh in, bước tới máy in và nhanh chóng lấy bức thư đó ra trước khi bất cứ ai khác kịp nhìn thấy. Dù rằng chẳng ai thèm mảy may quan tâm.

“Được rồi,” tôi bình thản nói, nhét nó vào bìa hồ sơ. “Tôi sẽ mang tập hồ sơ lên, sau đó...”

Artemis thậm chí chẳng buồn ngẩng đầu lên.

Khi bước dọc hành lang, bụng tôi cuộn lên, tôi cảm thấy bút rút và bồn chồn, như thể mọi người trong cả tòa nhà này đều biết tôi đang làm gì vậy. Có một cái thang máy chờ đi lên, nhưng tôi đi về phía cầu thang bộ, thứ nhất là để tôi không phải nói chuyện với ai và thứ hai là bởi tim tôi đập quá nhanh, tôi cảm thấy phải tiêu hao bớt chút năng lượng căng thẳng.

Tại sao Jack Harper lại muốn gặp tôi? Bởi vì nếu để nói với tôi rằng anh ta đã đúng về chuyện Connor, khi đó anh ta có thể chỉ... anh ta hoàn toàn có thể... Đột nhiên tôi hồi tưởng lại không khí kinh khủng trong thang máy, và bụng tôi chộn rộn. Nếu mọi chuyện thành ra bất tiện thì sao? Nếu anh ta nổi giận với tôi?

Mình không phải lên đó, tôi tự nhủ. Anh ta đã để cho mình một lối thoát. Mình có thể dễ dàng gọi điện cho thư ký của anh ta và nói, “Xin lỗi, tôi không tìm được hồ sơ Leopold,” và đó sẽ là dấu chấm hết.

Trong một thoáng, tôi lưỡng lự trên bậc đá cẩm thạch, những ngón tay nắm chặt tập hồ sơ. Rồi tôi tiếp tục bước đi.

Khi tới gần cửa văn phòng của Jack, tôi thấy không phải một trong những cô thư ký đang ngồi ở đó, mà là Sven.

Ôi Chúa ơi. Tôi biết Jack nói anh ta là bạn thân nhất của Jack, nhưng tôi không thể ngăn nổi cảm giác đó. Tôi thực sự cảm thấy người này thật đáng sợ.

“Chào anh,” tôi nói. “Ờ... anh Harper bảo tôi mang hồ sơ Leopold lên đây.”

Sven nhìn tôi, và trong một giây như thể giữa chúng tôi có một cuộc giao tiếp thầm lặng nho nhỏ vậy. Phải chăng anh ta biết? Có lẽ chính anh ta cũng dùng mật mã Leopold. Anh ta

nhấc điện thoại lên và, sau một giây, anh ta nói, “Jack, Emma Corrigan đang ở đây cùng với hồ sơ Leopold.” Sau đó anh ta đặt điện thoại xuống, nói mà không mỉm cười, “Cô vào đi.”

Tôi bước vào, cảm thấy bút rút. Căn phòng khổng lồ lát sàn gỗ, và Jack ngồi sau một chiếc bàn gỗ lớn. Khi anh ta nhìn lên, đôi mắt anh ta ấm áp thân thiện, và tôi cảm thấy nhẹ nhõm đi được đôi chút.

“Chào cô,” anh ta nói.

“Chào anh,” tôi đáp lại. Một khoảng yên lặng ngắn ngủi.

“Vâng, ừm, đây là hồ sơ Leopold,” tôi nói, rồi đưa cho anh ta tập hồ sơ.

“Hồ sơ Leopold.” Anh ta cười. “Tốt lắm.” Sau đó anh ta mở ra và ngạc nhiên nhìn tờ giấy. “Cái gì đây?”

“Đó là... một bức thư của ông Leopold ở Công ty Leopold.”

“Cô soạn thảo một bức thư của ông Leopold?” Giọng anh ta có vẻ sững sốt, và đột nhiên tôi cảm thấy mình thật ngốc nghếch.

“Chỉ là để đề phòng trường hợp tôi đánh rơi tập hồ sơ xuống sàn và có người nhìn thấy thôi,” tôi lầm bầm. “Tôi nghĩ mình sẽ nhanh chóng bị ra được cái gì đó. Nó không quan trọng.” Tôi cố gắng rút lại tập hồ sơ, nhưng Jack đưa nó ra khỏi tầm với của tôi.

“‘Từ văn phòng của Ernest P. Leopold’,” anh ta đọc to, khuôn mặt ánh lên vẻ thích thú. “Tôi thấy ông ta muốn đặt hàng 6.000 thùng Panther Cola. Một khách hàng khá đấy, cái ông Leopold này.”

“Cái đó dùng cho một sự kiện công ty,” tôi giải thích. “Họ thường dùng Pepsi, nhưng gần đây một nhân viên của họ dùng thử Panther Cola, và nó ngon đến mức...”

“Họ phải đổi sang dùng Panther,” Jack nói nốt. “Cho phép tôi nói thêm rằng tôi rất hài lòng với mọi sản phẩm của công ty ngài, và đã nghiệm mặc bộ đồ đi bộ của Panther, bộ đồ thể thao dễ chịu nhất mà tôi từng biết.” Anh ta nhìn chăm chăm vào bức thư, rồi ngẩng lên mỉm cười. Trước sự ngạc nhiên của tôi, mắt anh ta sáng lên lấp lánh. “Cô biết không, Pete sẽ ngưỡng mộ điều này.”

“Pete Laidler?” tôi lưỡng lự hỏi.

“Đúng. Chính Pete là người nghĩ ra toàn bộ ý tưởng về hồ sơ Leopold. Anh ấy vẫn luôn làm thế này.” Anh ta vỗ vào bức thư. “Tôi giữ được không?”

“Tất nhiên,” tôi nói, hơi kinh ngạc.

Anh ta gấp nó lại nhét vào túi quần. Yên lặng trong vài giây.

“Vâng,” cuối cùng Jack nói. Anh ta ngẩng đầu lên nhìn tôi với vẻ mặt không thể hiện điều gì. “Cô đã chia tay với Connor.”

Bụng tôi nhộn nhạo. Tôi không biết phải nói gì.

“Vâng đấy.” Tôi vênh cằm bướng bỉnh. “Anh đã quyết định ở lại.”

“Đúng, vậy đấy...” Anh ta xòe tay ra, dăm chiêu nhìn mấy ngón tay. “Tôi nghĩ tôi sẽ xem xét kỹ lưỡng hơn mấy chi nhánh ở châu Âu.” Anh ta nhìn lên. “Thế còn cô?”

Anh ta muốn tôi nói tôi chia tay Connor vì anh ta, phải không? Tôi sẽ không nói điều đó. Không bao giờ.

“Cùng lý do vậy thôi.” Tôi gật đầu. “Chi nhánh Châu Âu.”

Miệng Jack miễn cưỡng cong lên nụ cười.

“Tôi hiểu. Và cô không sao chứ?”

“Tôi ổn. Thực ra, tôi đang tận hưởng cảm giác tự do của cuộc sống độc thân.” Tôi làm cử chỉ khoát tay. “Anh biết đấy, tự do, linh hoạt...”

“Thế thì thật tuyệt. Thế đó, có lẽ đây không phải khoảng thời gian thích hợp để...” Anh ta dừng lại.

“Để làm gì?” tôi nói, hơi quá nhanh.

“Tôi biết bây giờ cô đang đau khổ,” anh ta thận trọng nói. “Nhưng tôi đang tự hỏi.” Anh ta ngập ngừng một lúc lâu tưởng như vô tận, và tôi có thể cảm thấy tim mình đập thành thịch vào mạng sườn. “Liệu cô có muốn đi ăn tối lúc nào đó không?”

Anh ta mời tôi đi chơi. Anh ta mời tôi đi chơi.

Tôi hầu như không thể mấp máy môi.

“Có,” cuối cùng tôi nói. “Có, điều đó thật tuyệt.”

“Tuyệt lắm!” Anh ta ngừng lại. “Vấn đề duy nhất là, cuộc đời tôi hiện đã khá phức tạp. Và với tình hình của văn phòng chúng ta...” Anh ta dang rộng tay. “Có lẽ sẽ tốt hơn nếu cứ giữ kín chuyện này giữa chúng ta.”

“Ồ, tôi hoàn toàn đồng ý,” tôi nói nhanh. “Chúng ta nên kín đáo.”

“Vây... tối mai thì sao? Có thuận tiện với cô không?”

“Rất thuận tiện.”

“Tôi sẽ tới đón cô. Nếu cô email cho tôi địa chỉ. Tám giờ nhé?”

“Tám giờ!”

Khi tôi rời văn phòng Jack, Sven liếc nhìn lên và nhướn mày, nhưng tôi không nói gì. Tôi trở lại Phòng Marketing, cố hết sức để giữ vẻ mặt bình thản và điềm tĩnh. Nhưng nỗi háo hức cứ trào dâng trong bụng, và một nụ cười lớn cứ toe toét trên môi.

Ôi Chúa ơi. Ôi Chúa ơi. Tôi sẽ đi ăn tối với Jack Harper. Tôi chỉ... tôi không thể tin nổi...

Ồ, tôi đang đùa ai chứ? Tôi biết chuyện này sẽ xảy ra. Ngay khi tôi biết anh ta không về Mỹ. Tôi đã biết.

mười hai

Tôi chưa bao giờ thấy Jemima kinh hãi như vậy.

“Anh ta biết mọi *bí mật* của cậu?” Cô ta nhìn tôi như thể tôi vừa tự hào thông báo mình sẽ đi chơi với một kẻ giết người hàng loạt. “Ý cậu là thế quái nào vậy?”

“Tớ ngồi cạnh anh ấy trên một chuyến bay, và tớ nói với anh ấy mọi điều về bản thân.”

Tôi nhúu mày nhìn mình trong gương và nhổ một sợi lông mày nữa. Đã bảy giờ, tôi đã tắm, đã sấy khô tóc và bây giờ đang trang điểm.

“Và giờ anh ấy mời cậu đi chơi,” Lissy nói, tay ôm gối. “Chuyện đó chẳng lãng mạn sao?”

“Cậu đang đùa, phải không?” Jemima nói, trông thất kinh. “Hãy nói với tớ đây là một trò đùa.”

“Tất nhiên tớ không đùa! Có chuyện gì vậy chứ?”

“Cậu đi chơi với một người biết mọi điều về cậu.”

“Đúng thế.”

“Và cậu hỏi tớ là có *chuyện gì*?” Giọng cô ta hoài nghi. “Cậu có *điên* không?”

“Tất nhiên tớ không điên!”

“Tớ *biết* cậu mê mẩn anh ấy,” Lissy nói lần thứ một triệu. “Tớ biết điều đó. Ngay từ giây phút cậu bắt đầu nói về anh ấy.” Cô ấy nhìn vào hình tôi trong gương. “Nếu là tớ thì tớ sẽ để nguyên bên lông mày phải đó.”

“Thật sao?” Tôi sầm soi ngắm nhìn mặt mình.

“Emma, không được nói hết với đàn ông về bản thân mình! Cậu phải giữ lại thứ gì đó! Mẹ luôn nói với tớ, ta không bao giờ nên để một người đàn ông thấy cảm xúc hoặc những thứ bên trong túi xách của ta.”

“Quá muộn rồi,” tôi nói, với đôi chút ngang ngạnh. “Anh ấy đã biết hết.”

“Vậy thì chuyện này sẽ chẳng đi đến đâu đâu,” Jemima nói. “Anh ta sẽ không bao giờ tôn trọng cậu.”

“Có đấy.”

“Emma,” Jemima nói, gần như thương hại. “Cậu không hiểu sao? Cậu đã thất bại rồi.”

“Tớ chưa *thất bại*!”

Đôi khi tôi nghĩ Jemima không coi đàn ông là con người, mà là người máy ngoài hành tinh, những kẻ phải được chinh phục bằng bất cứ phương tiện nào có thể.

“Cậu làm thế chẳng giúp được gì cho cô ấy, Jemima,” Lissy xen vào. “Thôi nào. Cậu đã hẹn hò với rất nhiều doanh nhân giàu có. Chắc chắn cậu phải có những lời khuyên tốt chứ!”

“Được rồi.” Jemima thở dài, đặt túi xách xuống. “Đây là một việc vô vọng, nhưng tớ sẽ cố gắng hết sức.” Cô ta bắt đầu quẹt móng tay. “Đầu tiên là phải trông thật chỉnh tề.”

“Thế cậu nghĩ tại sao tớ lại nhổ lông mày chứ?” tôi nói và làm điệu bộ nhăn nhó.

“Tốt. Được thôi, tiếp theo là, cậu có thể tỏ ra quan tâm đến sở thích của anh ta. Anh ta thích gì?”

“Không biết. Có lẽ là ô tô. Rõ ràng anh ta có đủ các loại ô tô cổ ở trang trại.”

“Thế à!” Mặt Jemima sáng lên. “Thế thì tốt rồi. Hãy vờ như cậu thích xe hơi, hãy rủ anh ta tới dự một buổi triển lãm xe. Cậu có thể lật xem tạp chí xe hơi trên đường tới đó.”

“Tớ không thể,” tôi nói, uống một ngụm rượu ngọt thư-thái-trước-cuộc-hẹn Harvey’s Bristol Cream. “Trên máy bay tớ đã nói với anh ấy là tớ ghét xe cổ.”

“Cậu đã làm *gì cơ*?” Jemima trông như thể muốn đánh tôi. “Cậu nói với người đàn ông cậu đang hẹn hò rằng cậu ghét sở thích của anh ta à?”

“Hồi đó tớ không biết mình sẽ hẹn hò với anh ấy, phải không nào?” Tôi tự bào chữa, với lấy hộp phấn nền. “Vả lại, đó là sự thực. Tớ ghét ô tô cổ. Những người ngồi trong đó luôn có vẻ rất tự mãn và hài lòng với bản thân.”

“*Sự thật* thì có liên quan gì chứ?” Jemima cao giọng. “Emma, tớ xin lỗi. Tớ không thể giúp cậu. Đây là một thảm họa. Cậu hoàn toàn ở thế dễ bị tổn thương. Như thể cậu mặc đồ ngủ mà bước vào cuộc chiến vậy.”

“Jemima, đây không phải một cuộc chiến,” tôi phản pháo, đảo mắt. “Và đó cũng không phải một ván cờ tướng. Đây là bữa tối với một người đàn ông dễ thương!”

“Cậu thật hay hoài nghi, Jemima,” Lissy phụ họa. “*Tớ* nghĩ chuyện này vô cùng lãng mạn! Họ sẽ có một cuộc hẹn hoàn hảo, bởi vì sẽ không có những chuyện bất tiện đó. Anh ấy biết Emma thích gì. Anh ấy biết cậu ấy quan tâm đến điều gì. Rõ ràng họ đã rất hợp nhau.”

“Vậy thì, tớ không dính dáng gì đến chuyện này đâu nhé,” Jemima nói, vẫn lắc đầu. “Cậu sẽ mặc gì?” Mắt cô ta nheo lại. “Quần áo của cậu đâu rồi?”

“Cái váy đen của tớ,” tôi nói ngây thơ. “Và đôi xăng đan có quai.” Tôi chỉ ra sau cửa, nơi đang treo cái váy đen.

Mắt Jemima nheo hơn nữa. Chắc chắn cô ta có thể làm sĩ quan cận vệ tốt của Hitler, tôi thường nghĩ vậy.

“Cậu không được mượn váy của tớ.”

“Không!” tôi phản nộ nói. “Thật tình, Jemima à, tớ có quần áo của tớ, cậu biết đấy.”

“Được thôi. Thế nhé. Chúc cậu vui vẻ.”

Lissy và tôi chờ cho tiếng bước chân của cô ta gõ xa dần cuối hành lang và tiếng cửa trước sập lại.

“Được rồi!” tôi háo hức, nhưng Lissy giơ tay lên.

“Chờ đã.”

Cả hai chúng tôi cùng ngồi yên trong vài phút. Rồi chúng tôi nghe tiếng cửa trước mở ra rất nhẹ.

“Cô ta định bắt quả tang chúng ta,” Lissy suyt. “Chào!” cô ấy nói, cất cao giọng. “Có ai ngoài đó vậy?”

“Ồ, chào các cậu,” Jemima nói, xuất hiện ở cửa phòng. “Tớ quên son bóng.” Mắt cô ta lướt nhanh khắp phòng.

“Có lẽ cậu sẽ không tìm thấy nó ở đây đâu,” Lissy nói vẻ ngây thơ.

“Không.” Mắt cô ta lại ngò vức lướt quanh phòng một lần nữa. “Được rồi. Chúc cậu một buổi tối vui vẻ.”

Một lần nữa bước chân cô ta gõ xa dần cuối hành lang, và một lần nữa tiếng cửa trước sập lại.

“Được rồi!” Lissy nói. “Đi thôi.”

Chúng tôi bóc băng dính Sellotape khỏi cửa phòng Jemima, rồi Lissy đánh dấu nho nhỏ ở chỗ dán băng dính. “Chờ đã!” cô ấy nói khi tôi sắp đẩy cửa. “Còn một cái nữa ở phía dưới.”

“Lẽ ra cậu phải là gián điệp mới đúng,” tôi nói, nhìn cô ấy thận trọng gỡ nó ra.

“Được rồi,” cô ấy nói, mày nhíu lại tập trung. “Chắc hẳn phải có vài cái bẫy nữa.”

“Có cả băng dính trên tủ quần áo,” tôi nói. “Và... Ôi Chúa ơi!” Tôi chỉ lên trên. Một ly nước được đặt thẳng bằng trên nóc tủ quần áo, sẵn sàng làm chúng tôi ướt nhẹp nếu chúng tôi cả gan mở cửa.

“Con bò đó!” Lissy nói khi tôi với tay lấy cốc nước. “Cậu biết không, hôm nọ tớ phải dành cả buổi tối chặn điện thoại cho cô ta, thế mà cô ta thậm chí chẳng thêm biết ơn.”

Cô ấy đợi tới khi tôi lấy được cốc nước xuống, rồi mới với tay tới cánh cửa. “Sẵn sàng chưa?”

“Sẵn sàng.”

Lissy hít một hơi thật sâu, rồi mở cửa. Ngay lập tức, một tiếng còi chói tai bắt đầu kêu văng lên. “Iiii-uuu iiii-uuu iiii-uuu...”

“Khỉ thật!” cô nói, đóng sập cánh cửa lại. “Khỉ thật! Cô ta làm thế nào nhỉ?”

“Nó vẫn kêu!” Tôi cuống cuồng. “Làm nó ngừng kêu đi. Làm nó ngừng kêu đi!”

“Tớ không biết làm thế nào! Có lẽ cần có một mã đặc biệt!”

Cả hai chúng tôi cùng điên cuồng đập mạnh vào tủ quần áo, vỗ chỗ nọ chỗ kia, tìm nút tắt.

“Tớ chẳng nhìn thấy nút bấm, công tắc, hay bất cứ cái gì...”

Âm thanh đột nhiên dừng lại, và chúng tôi nhìn nhau chăm chăm, thở hỗn hển.

“Thực ra,” Lissy nói sau một hồi lâu ngập ngừng. “Thực ra, tớ nghĩ đó là tiếng còi báo động của cái ô tô nào đó ở ngoài kia.”

“Ồ,” tôi nói. “Ồ đúng. Có lẽ đúng vậy.”

Trông hơi bẽn lễn, Lissy lại với tay vào cánh cửa, và lần này thì yên lặng. “Được rồi,” cô ấy nói. “Đây rồi.”

“Ái chà,” chúng tôi thốt lên khi cô ấy kéo cánh cửa mở ra.

Tủ quần áo của Jemima trông như một cái rương châu báu. Nó như một kho đồ Giáng sinh. Toàn quần áo mới, hào nhoáng, đẹp tuyệt, cái nọ nổi tiếp cái kia, tất cả được gấp gọn gàng và

treo lên những cái móc thơm tho, như trong cửa hàng. Toàn bộ giày được để trong những hộp giày có màng che phía trước. Toàn bộ thắt lưng được treo gọn trên móc. Toàn bộ túi xách được xếp thẳng thớm trên giá. Đã khá lâu rồi tôi không mượn cái gì đó của Jemima, và mọi món đồ dường như đã thay đổi.

“Chắc cô ta phải dành một tiếng mỗi ngày để giữ cho chỗ này gọn gàng đến vậy,” tôi nói, thở dài nhẹ nhõm khi nghĩ đến mớ lộn xộn trong tủ quần áo của mình.

“Đúng thế đấy,” Lissy nói. “Tớ đã thấy cô ta làm vậy.”

Hãy nhớ, tủ quần áo của Lissy thậm chí còn tệ hơn. Nó bao gồm một cái ghế, trên đó mọi thứ được chất thành đống lớn. Cô ấy nói dọn dẹp đồ đạc khiến cô ấy đau đầu, và miễn là mọi thứ sạch sẽ thì gọn gàng hay không có quan trọng gì chứ?

“Nào!” Lissy cười toét và vớ lấy một chiếc váy trắng lấp lánh. “Quý bà muốn tối nay mình trông thế nào?”

Tôi không định mặc chiếc váy trắng lấp lánh ấy. Nhưng tôi vẫn thử. Thực ra, cả hai chúng tôi đã cùng thử rất nhiều đồ, rồi sau đó chúng tôi treo lại tất cả, hết sức cẩn thận. Có một lúc hồi còi xe báo động khác ở ngoài kia lại vang lên, và cả hai chúng tôi cùng giật nảy người vì hoảng hốt, rồi ngay lập tức lại vờ như mình không hề bối rối.

Cuối cùng, tôi chọn chiếc áo màu đỏ mới tuyệt đẹp của Jemima, có đường xẻ ở vai, cùng chiếc quần nhung màu đen DKNY của tôi (giá 25 bảng ở cửa hàng từ thiện Notting Hill) và đôi giày cao gót bạc Prada của Jemima. Sau đó, mặc dù không định làm thế, vào phút cuối tôi vẫn cầm một chiếc túi Gucci nhỏ màu đen.

“Trông cậu tuyệt lắm!” Lissy nói khi tôi xoay một vòng. “Rất là thời trang!”

“Trông tớ có quá sang trọng không?”

“Tất nhiên là không! Thôi nào, cậu sắp đi ăn tối với một triệu triệu phú đấy.”

“Đừng nói thế!” tôi kêu lên, cảm thấy bụng thắt lại vì lo lắng. Tôi nhìn đồng hồ. Đã gần tới tám giờ.

Ôi Chúa ơi. Giờ thì tôi thực sự căng thẳng. Trong lúc vui vẻ chuẩn bị, tôi gần như quên bẵng toàn bộ chuyện này là thế nào.

Hãy bình tĩnh, tôi tự nhủ. Chỉ là một bữa tối. Tất cả chỉ có vậy. Không có gì đặc biệt. Không có gì ngoài...

“Khốn thật!” Lissy nhìn ra ngoài cửa sổ phòng khách. “Khốn thật! Có một chiếc xe vĩ đại ở ngoài kia!”

“Sao? Ở đâu?” Tôi vội vã đi ra chỗ cô ấy, trái tim đập rộn. Khi nhìn theo hướng cô ấy chỉ, tôi hầu như không thở nổi.

Một chiếc xe khổng lồ sang trọng đang chờ bên ngoài. Ý tôi là *khổng lồ*. Nó màu bạc và sáng bóng, và trông đặc biệt nổi bật ở khu phố nhỏ xíu của chúng tôi. Trên thực tế, tôi có thể thấy một số người đang tò mò nhìn ra từ ngôi nhà đối diện.

Và ngay lập tức tôi hoảng hốt. Tôi đang làm gì cơ chứ? Đây là một thế giới tôi chẳng hề biết đến. Khi chúng tôi ngồi trên ghế máy bay, Jack và tôi chỉ là hai người ngang hàng nhau. Nhưng

nhìn chúng tôi bây giờ mà xem. Hãy nhìn thế giới mà anh ấy sống - và nhìn thế giới mà tôi sống.

“Lissy,” tôi nói bằng giọng nhỏ xíu. “Tớ không muốn đi.”

“Có đấy!” Lissy nói - nhưng tôi có thể thấy, cô ấy cũng hoảng sợ y như tôi.

Tiếng chuông cửa kêu, và chúng tôi cùng giật nảy người.

Tôi cảm thấy mình sắp nôn ọe.

Được thôi. Được thôi. Tôi sẽ mở cửa.

“Chào,” tôi nói vào hệ thống liên lạc. “Tôi sẽ... tôi sẽ xuống ngay đây.” Tôi bỏ điện thoại xuống và nhìn Lissy.

“Thế đấy,” tôi run run nói. “Đến rồi đấy!”

“Emma.” Lissy nắm lấy tay tôi. “Trước khi cậu đi. Đừng có để ý đến những gì Jemima nói. Cứ vui vẻ.” Cô ấy ôm chặt lấy tôi. “Gọi cho tớ nếu cậu có cơ hội.”

“Tớ sẽ làm thế.”

Tôi nhìn mình lần cuối trong gương rồi mở cửa đi xuống cầu thang.

Tôi mở cửa ra và Jack đang đứng đó, mặc áo vest và đeo cà vạt. Anh mỉm cười với tôi, và toàn bộ nỗi sợ của tôi tan biến như bong bóng xà phòng. Jemima đã nhầm. Đâu phải tôi đối nghịch với anh ấy. Tôi đang sánh bước *cùng* anh ấy đấy chứ.

“Chào em,” anh nói, mỉm cười ấm áp. “Em đẹp lắm.”

“Cảm ơn.”

Tôi vớ tay vào tay nắm cửa, nhưng một người đàn ông đội mũ đồng phục đã chạy vội tới mở cửa cho tôi.

“Em thật ngốc!” tôi nói căng thẳng.

Tôi không tin nổi mình đang bước chân vào chiếc xe này. Tôi. Emma Corrigan. Tôi cảm thấy mình như một cô công chúa. Tôi cảm thấy mình như một ngôi sao điện ảnh.

Tôi ngồi xuống chiếc ghế sang trọng, cố gắng không nghĩ đến chuyện nó khác biệt ra sao với bất cứ chiếc xe nào tôi từng ngồi.

“Em ổn đấy chứ?” Jack nói.

“Vâng! Em ổn cả!” Giọng tôi líu nhíu căng thẳng.

“Emma,” Jack nói. “Chúng ta sẽ rất vui. Anh hứa đấy. Em đã uống rượu ngọt trước khi hẹn hò chưa đấy?”

Sao anh ấy biết chứ...

Ồi đúng rồi. Mình đã nói với anh ấy trên máy bay.

“Rồi, quả là em có uống một chút,” tôi thừa nhận.

“Em có cần thêm nữa không?” Anh mở tủ rượu và tôi thấy một chai Harvey’s Bristol Cream nằm trên khay bạc.

“Anh kiểm loại đó cho em sao?” tôi sửng sốt.

“Không, đó là đồ uống ưa thích của anh.” Mặt anh ngây ra khiến tôi không thể không cười. “Anh sẽ uống cùng em,” anh nói khi đưa ly cho tôi. “Anh chưa từng thử loại này.” Anh rót cho mình một chút, uống một ngụm, rồi nhổ phì phì. “Em nghiêm túc đấy chứ?”

“Nó ngon mà! Nó có vị Giáng sinh!”

“Nó có vị như...” Anh lắc đầu. “Anh thậm chí không muốn nói với em nó có vị thế nào. Anh sẽ uống whisky nếu em không phiền.”

“Được thôi,” tôi nhún vai nói. “Nhưng anh bỏ lỡ một thứ ngon đấy.” Tôi uống một ngụm nữa và cười vui vẻ với anh. Giờ thì tôi thấy hoàn toàn thư giãn.

Đây sẽ là cuộc hẹn hoàn hảo.

mười ba

Chúng tôi tới một tiệm ăn ở Mayfair mà tôi chưa từng tới. Thậm chí, tôi cũng còn không chắc liệu tôi đã từng tới Mayfair chưa. Nó vô cùng sang trọng, sao tôi có thể từng tới đó được chứ?

“Nơi này khá riêng tư,” Jack thì thầm khi chúng tôi đi ngang qua cái sân nhỏ có hàng cột. “Không nhiều người biết chỗ này đâu.”

“Anh Harper. Cô Corrigan,” một người đàn ông mặc bộ vest Nehru đột ngột xuất hiện. “Xin mời đi lối này.”

Ái chà! Họ biết tên mình!

Chúng tôi đi qua vài cái cột vào một căn phòng lộng lẫy có khoảng ba đôi nửa đang ngồi. Có một đôi ngồi bên phải chúng tôi, và khi chúng tôi đi ngang qua, một phụ nữ trung niên tóc bạch kim mặc áo khoác màu vàng bắt gặp ánh mắt của tôi.

“Xin chào!” bà ấy nói. “Rachel!”

“Sao?” Tôi nhìn quanh, ngỡ ngàng. Bà ấy đang nhìn tôi ư?

Bà ấy đứng lên khỏi ghế, hơi lão đảo, và bước tới hôn tôi. “Cháu thế nào, cháu yêu? Lâu lắm rồi không gặp cháu!”

Được thôi, ta có thể ngửi thấy mùi rượu từ năm mét kia mà. Và khi tôi liếc nhìn người đang ngồi ăn cùng bà ấy, trông ông ta cũng bê bối không kém.

“Có lẽ bác nhầm,” tôi lịch sự. “Cháu không phải là Rachel.”

“Ồ!” Người phụ nữ nhìn tôi một lúc. Sau đó bà ấy liếc sang Jack và nét mặt bà ấy như chợt bừng tỉnh. “Ồ!Ồ, bác hiểu rồi. Tất nhiên cháu không phải Rachel.” Bà ấy nháy mắt với tôi.

“Không!” Tôi hoảng hốt. “Bác không hiểu. Cháu thực sự không phải Rachel. Cháu là Emma.”

“Emma. Tất nhiên rồi!” Bà ấy gạt đầu ra vẻ tiếp tay. “Chúc cháu một bữa tối tuyệt vời! Và lúc nào đó hãy gọi cho bác.”

Khi bà ấy loạng choạng trở lại ghế, Jack nhìn tôi đầy dò hỏi.

“Em muốn nói gì với anh không?”

“Có,” tôi nói. “Người phụ nữ đó say quá rồi.” Khi bắt gặp cái nhìn của anh, tôi không thể không cười khúc khích, và miệng anh giật giật.

“Vậy chúng ta sẽ ngồi xuống chứ? Hay em còn có bạn bè mất liên lạc từ lâu mà em muốn chào?”

Tôi ngó quanh phòng.

“Không, em nghĩ chỉ có vậy thôi.”

“Nếu em chắc. Cứ thoải mái đi. Em chắc quý ông ngồi đằng kia không phải là ông em chứ?”

“Em không *nghĩ* vậy...”

“Ngoài ra, em nên biết rằng đối với anh chuyện dùng biệt hiệu không có vấn đề gì,” Jack nói

thêm. “Chính anh cũng thường dùng cái tên Egbert.”

Tôi cười phì, nhưng rồi vội kìm lại. Đây là một tiệm ăn sang trọng. Mọi người đã bắt đầu nhìn chúng tôi.

Chúng tôi được đưa tới một cái bàn trong góc, cạnh lò sưởi. Một người bồi bàn giúp tôi ngồi vào ghế và xếp khăn ăn lên đùi tôi, trong khi một người khác rót nước, và một người khác mời tôi một khoanh bánh mì. Điều tương tự cũng được thực hiện với Jack ở phía bên kia bàn. Chúng tôi có tận sáu người phục vụ! Tôi muốn nhìn vào mắt Jack và cười, nhưng trông anh thật thản nhiên, cứ như thể điều này chẳng có gì đáng nói vậy.

Có lẽ điều này là bình thường với anh ấy, tôi chợt nhận ra. Ôi Chúa ơi. Có lẽ anh ấy có cả quản gia pha trà cho anh ấy uống và là báo cho anh ấy đọc mỗi ngày mất.

Nếu đúng vậy thì sao? Mình không thể để chuyện đó làm mình bối rối được.

“Vây,” tôi nói, khi mấy người phục vụ đã đi khỏi. “Chúng ta sẽ uống gì đây?” Tôi đã nhìn kỹ ly đồ uống của người phụ nữ mặc đồ màu vàng kia. Nó có màu hồng, điểm thêm vài lát dưa hấu trang trí cho chiếc ly, và trông ngon tuyệt.

“Chuyện đó đã được giải quyết,” Jack cười nói, khi người bồi bàn mang đến một chai sâm banh, bật nắp và bắt đầu rót. “Anh nhớ em đã nói trên máy bay rằng cuộc hẹn hoàn hảo của em nên bắt đầu bằng một chai sâm banh xuất hiện trên bàn như thể có phép thuật.”

“Ồ,” tôi nói, chế ngự cảm giác thất vọng chút xíu. “Ờ... vâng! Em đã nói vậy.”

“Chúc sức khỏe,” Jack nói, chạm nhẹ vào ly của tôi.

“Chúc sức khỏe,” tôi nhấp một ngụm, và sâm banh rất tuyệt. Thực sự rất ngon. Rất nguyên chất và ngon.

Không biết thứ đồ uống có vài lát dưa hấu kia có vị thế nào nhỉ.

Thôi đi. Sâm banh thật hoàn hảo. Jack nói đúng, đây là điểm khởi đầu hoàn hảo cho một buổi hẹn hò.

“Lần đầu tiên em uống sâm banh là khi em sáu tuổi...” tôi bắt đầu.

“Ở nhà dì Sue của em,” Jack cười nói. “Em cởi hết quần áo rồi ném xuống ao.”

“Ồ phải rồi,” tôi nói, bị chặn giữa chừng. “Đúng vậy, em đã nói với anh, phải không?”

Vây tôi sẽ không làm anh ấy phát chán với những chuyện vặt vãnh đó nữa. Tôi nhắm nháp sâm banh và vội cố nghĩ về điều gì đó khác để nói. Điều gì đó mà anh ấy chưa biết.

Có gì không cơ chứ?

“Anh đã chọn một bữa ăn rất đặc biệt, anh nghĩ em sẽ thích,” Jack cười nói. “Tất cả đã được đặt trước, chỉ dành cho em.”

“Ôi chao!” tôi nói, sững sốt. “Thật... tuyệt vời làm sao.”

Một bữa ăn đặt trước dành riêng cho tôi! Ái chà. Thật không tin nổi.

Chỉ có điều... chọn đồ ăn là một nửa thú vui của việc đi ăn ngoài, phải vậy không? Đó gần như là phần ưa thích của tôi.

Dù sao. Chuyện đó không quan trọng. Mọi chuyện sẽ hoàn hảo. Mọi chuyện vẫn *đang* thật hoàn hảo.

Được thôi. Hãy bắt đầu nói chuyện.

“Vậy anh làm gì trong thời gian rảnh rỗi vậy?” tôi hỏi, và Jack nhún vai.

“Anh đi chơi. Anh xem bóng chày. Anh sửa xe...”

“Anh có một bộ sưu tập xe cổ! Đúng thế. Ái chà. Em thực sự... ừm...”

“Em ghét xe cổ.” Anh mỉm cười. “Anh nhớ mà.”

Khốn thật. Tôi đang hy vọng có lẽ anh đã quên.

“Em không ghét mấy chiếc xe đó,” tôi nói nhanh. “Em ghét những người... những người...”

Khỉ thật. Câu đó nói ra nghe có vẻ không ổn. Tôi uống nhanh một ngụm sâm banh, nhưng rồi bị sặc và bắt đầu ho. Ôi Chúa ơi, tôi thực sự đang phun phì phì. Mắt tôi ươn ướt.

Và bây giờ cả sáu người khác trong phòng đều quay sang nhìn tôi chăm chăm.

“Em không sao chứ?” Jack lo lắng hỏi. “Hãy uống chút nước đi. Em thích Evian, phải không?”

“Ờ... vâng. Cảm ơn anh.”

Ôi, chết tiệt thật. Tôi ghét phải thừa nhận rằng Jemima có thể đúng về điều gì đó. Nhưng chắc hẳn sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu tôi có thể hào hứng nói, “Ôi, em ngưỡng mộ xe cổ!”

Dù sao thì có gì đáng bận tâm đâu.

Khi tôi đang uống nước thì một đĩa ớt đỏ nướng không hiểu bằng cách nào hiện ra trước mặt tôi.

“Ái chà!” tôi sung sướng nói. “Em thích ớt đỏ nướng.”

“Anh nhớ.” Trông Jack khá tự hào. “Em đã nói trên máy bay rằng món ăn ưa thích của em là ớt nướng.”

“Thật sao?” Tôi nhìn anh chăm chăm, hơi ngạc nhiên.

Trời ơi. Tôi không nhớ điều đó. Ý tôi là, tôi *thích* ớt nướng thật, nhưng lẽ nào tôi lại đi nói...

“Vì vậy anh gọi tới nhà hàng đề nghị họ làm riêng cho em. Anh không ăn được ớt,” Jack nói thêm khi một đĩa sò xuất hiện trước mặt anh, “không thì anh đã ăn cùng em.”

Tôi há hốc mồm nhìn đĩa của anh. Ôi Chúa ơi. Trông món sò thật tuyệt. Tôi *ngưỡng mộ* món sò.

“Chúc em ngon miệng!” Jack nói vui vẻ.

“Ờ... vâng! Chúc anh ngon miệng!”

Tôi ăn một miếng ớt nướng. Rất ngon. Và anh thật chu đáo khi nhớ điều đó.

Nhưng tôi không thể không ngắm món sò của anh. Chúng khiến tôi phải ứa nước miếng. Nhìn thứ nước sốt màu xanh đó xem! Chúa ơi, tôi cá rằng nó mọng nước và được nấu một cách hoàn hảo...

“Em có muốn thử một miếng không?” Jack nói, dõi theo ánh nhìn của tôi.

“Không!” tôi giật mình đáp. “Không, cảm ơn anh. Món ớt này vô cùng... hoàn hảo!” Tôi cười rạng rỡ với anh và ăn một miếng lớn.

Đột nhiên Jack vỗ tay vào túi quần.

“Điện thoại của anh,” anh nói. “Emma, em có phiền không nếu anh nghe điện thoại? Có thể có chuyện gì đó quan trọng.”

“Tất nhiên là không,” tôi nói. “Anh cứ nghe đi.”

Khi anh ra ngoài, tôi không thể dần lòng được. Tôi với sang, xiên một con sò. Tôi nhắm mắt vào nhai, để hương vị của nó xâm chiếm vị giác của tôi. Thật là tuyệt diệu. Đó là thứ đồ ăn ngon nhất tôi từng nếm trong đời. Tôi đang băn khoăn không hiểu liệu anh có biết không nếu tôi ăn con thứ hai và dịch chuyển những con khác quanh đĩa một chút, thì người thấy hơi rợn gợn. Người phụ nữ mặc áo vest vàng đang đứng ngay bên cạnh tôi.

“Hãy cho bác biết thật nhanh!” bà ấy nói. “Chuyện gì đang diễn ra vậy?”

“Chúng tôi đang... ăn tối.”

“Bác có thể thấy điều đó!” bà ấy sốt ruột nói. “Nhưng còn Jeremy thì sao? Cậu ấy có biết gì không?”

Ôi Chúa ơi.

“Nghe này,” tôi tuyệt vọng nói. “Tôi không phải là người mà bà nghĩ đâu...”

“Bác hiểu rồi! Bác chưa từng nghĩ cháu là người thế này.” Người phụ nữ đó siết chặt cánh tay tôi. “Tốt cho cháu. Hãy vui vẻ nhé, bác chỉ muốn nói thế! Cháu đã bỏ nhẫn cưới ra,” bà ấy nói thêm khi liếc nhìn vào tay trái tôi. “Cô gái khôn ngoan... úi! Anh ta đang tới rồi! Bác nên đi thôi!”

Bà ấy lại loạng choạng bước đi trong lúc Jack quay lại chỗ ngồi, rồi tôi cúi người về phía anh, bắt đầu cười khúc khích. Jack sẽ thích chuyện này đây.

“Anh đoán được gì không?” tôi nói. “Em có chồng tên là Jeremy! Người bạn của em ở đằng kia vừa lại đây cho em biết đấy. Anh nghĩ sao? Liệu Jeremy cũng đang ngoại tình không nhỉ?”

Yên lặng, và Jack nhìn lên, vẻ căng thẳng hiện trên nét mặt.

“Xin lỗi, gì cơ?” anh nói.

Anh không nghe lấy một lời tôi nói.

Tôi không thể nói lại một lần nữa. Tôi sẽ cảm thấy mình như con ngốc. Trên thực tế, tôi đã cảm thấy mình ngốc nghếch rồi. “Không có gì quan trọng đâu,” tôi nói, và cố nặn một nụ cười.

Lại một khoảng yên lặng và tôi cố nghĩ ra điều gì đó để nói. “VẬY, em có điều cần thú nhận,” tôi nói, chỉ vào đĩa của anh. “Em đã lấy trộm một con sò của anh.”

Tôi chờ anh vờ như sững sốt, hoặc giận dữ. Hoặc *bất cứ điều gì*.

“Không sao,” anh lơ đãng, và bắt đầu lấy đĩa chọc số còn lại đưa vào mồm.

Tôi không hiểu. Chuyện gì đã xảy ra? Những câu đùa đã trốn đi đâu? Anh đã hoàn toàn thay đổi.

Tới lúc chúng tôi ăn xong món gà với xả lát cải lông và khoai chiên, cả cơ thể tôi căng lên vì đau khổ. Cuộc hẹn này thực là một thảm họa. Một thảm họa hoàn toàn. Tôi đã nỗ lực hết sức để trò chuyện, bốn cột và vui vẻ. Nhưng Jack đã nhận thêm hai cuộc điện thoại khác, rồi phần thời gian còn lại anh ủ rũ và lơ đãng, và thú thực mà nói thì cứ như thể tôi không có mặt ở đó vậy.

Tôi muốn phát khóc vì thất vọng. Tôi không hiểu. Mọi chuyện đang diễn ra rất tốt đẹp. Chúng tôi đã rất hợp nhau. Có chuyện gì không ổn chứ?

“Em sẽ đi rửa mặt,” tôi nói, khi đĩa đồ ăn chính được dọn đi, và Jack chỉ gật đầu.

Phòng vệ sinh trông giống cung điện hơn là nơi đi vệ sinh, với những cái gương màu vàng, những cái ghế sang trọng, và một người phụ nữ mặc đồng phục đưa khăn lau tay cho ta. Trong giây lát, tôi cảm thấy hơi ngại khi gọi điện thoại cho Lissy trước mặt bà ấy, nhưng chắc chắn bà ấy đã chứng kiến đủ thứ chuyện, phải không nào?

“Chào cậu,” tôi nói khi Lissy nhắc điện thoại. “Tớ đây.”

“Emma! Mọi chuyện thế nào?”

“Thật kinh khủng,” tôi buồn thảm nói.

“Ý cậu là sao?” cô ấy hoảng hốt. “Sao có thể kinh khủng được? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tệ hại lắm.” Tôi thả người xuống ghế. “Mọi chuyện bắt đầu thật tuyệt. Bọn tớ đang cười đùa vui vẻ, tiệm ăn thật tuyệt vời, và anh ấy đặt một thực đơn đặc biệt dành riêng cho tớ, bao gồm toàn những món ăn ưa thích của tớ...”

Tôi nuốt khan. Giờ đây khi tôi kể lại như vậy, mọi chuyện nghe ra cũng khá hoàn hảo.

“Nghe tuyệt đấy chứ,” Lissy sững sốt. “Vậy làm sao mà...”

“Rồi anh ấy nhận một cuộc điện thoại.” Tôi lau mũi. “Và kể từ lúc đó, anh ấy hầu như chẳng nói lấy một lời với tớ. Anh ấy cứ liên tục biến mất để nhận điện thoại, và tớ bị bỏ lại một mình, và khi anh ấy trở lại, cuộc nói chuyện thật căng thẳng và cứng nhắc, rõ ràng anh ấy chẳng mấy ngó ngàng tới tớ.”

“Có lẽ anh ấy lo lắng chuyện gì đó, nhưng không muốn đổ gánh nặng đó lên vai cậu,” Lissy nói sau thoáng ngập ngừng.

“Đúng thế,” tôi nói chậm chạp. “Anh ấy trông khá bức bối.”

“Có lẽ có điều gì đó kinh khủng đã xảy ra nhưng anh ấy không muốn phá hỏng tâm trạng. Hãy cố gắng nói chuyện với anh ấy. Chia sẻ những lo lắng đó!”

“Được rồi,” tôi nói, cảm thấy vui vẻ hơn. “Được rồi, tớ sẽ thử. Cảm ơn, Lissy.”

Tôi trở lại bàn, cảm thấy tích cực hơn một chút. Một người phục vụ xuất hiện giúp tôi ngồi vào ghế, và khi ngồi xuống, tôi trao cho Jack một cái nhìn ấm áp nhất và thông cảm nhất mà mình có thể tạo ra. “Jack, mọi chuyện ổn cả chứ?”

Anh ấy nhú mày.

“Tại sao em lại hỏi vậy?”

“Ừm, anh cứ thoát ần thoát hiện. Em chỉ băn khoăn không biết có chuyện gì... anh muốn nói không.”

“Không sao đâu,” anh nói cộc lốc. “Cảm ơn em.” Giọng anh đúng kiểu “kết thúc câu chuyện ở đây”, nhưng tôi đâu có dễ dàng từ bỏ như vậy.

“Anh có tin gì không vui sao?”

“Không.”

“Đó có phải... chuyện công việc?” Tôi khẳng khái muốn biết. “Hay... đó là chuyện cá nhân...”

Jack ngược nhìn, một tia giận dữ lóe lên trên mặt.

“Anh đã bảo không có gì mà. Thôi đi.”

Tuyệt. Câu nói đó trả tôi về đúng vị trí của mình, đúng không nào?

“Anh chị có muốn ăn tráng miệng không ạ?” Giọng một người phục vụ cắt ngang suy nghĩ của tôi, và tôi cười gượng với anh ta.

“Thực ra, có lẽ là không.”

Tôi đã thấy quá đủ cho buổi tối hôm nay. Tôi chỉ muốn kết thúc và về nhà.

“Được ạ.” Người phục vụ mỉm cười với tôi. “Cà phê?”

“Cô ấy muốn dùng tráng miệng,” Jack nói qua đầu tôi.

Sao? Anh ấy vừa nói gì? Người phục vụ nhìn tôi lưỡng lự.

“Không đâu!” tôi cương quyết.

“Thôi nào, Emma,” Jack nói, và giờ đây giọng nói ấm áp, trêu chọc của anh đã trở lại. “Em không cần phải giả bộ với anh. Em đã kể với anh trên máy bay, em luôn nói vậy. Em nói không muốn ăn tráng miệng, trong khi em thực sự muốn.”

“Lần này thì em thực sự không muốn.”

“Món này được làm riêng cho em.” Jack cúi về phía tôi. “Haagen-Dazs, bánh trứng đường, với sốt Bailey ở viền...”

Đột nhiên tôi cảm thấy mình bị Jack đối xử như một kẻ bề trên. Sao anh biết tôi muốn gì chứ? Có thể tôi chỉ muốn ăn hoa quả. Có thể tôi chẳng muốn gì hết. Anh chẳng biết gì về tôi cả. Không hề.

“Em không đói.” Tôi đẩy ghế lại sau.

“Emma, anh hiểu em mà. Em muốn ăn, thực sự...”

“Anh *không* hiểu em!” tôi kêu lên giận dữ, trước khi kịp ngăn mình lại. “Jack, anh có thể biết vài điều ngẫu nhiên về em. Nhưng điều đó không có nghĩa anh hiểu em!”

“Sao?” Jack nhìn tôi chằm chằm.

“Nếu anh hiểu em,” tôi run rẩy nói, “anh đã phải nhận ra khi em đi ăn tối với ai đó, em muốn họ lắng nghe điều em nói. Em muốn họ đối xử với em với chút tôn trọng, và không bảo em ‘thôi đi’ khi tất cả những gì em cố gắng làm là trò chuyện...”

Jack đang sững sờ nhìn tôi.

“Emma, em ổn chứ?”

“Không. Em không ổn! Suốt cả buổi tối anh gần như đã lơ em đi.”

“Nói thế là không công bằng.”

“Đúng thế đấy! Anh như được đặt ở chế độ lái tự động. Kể từ khi điện thoại của anh bắt đầu reo...”

“Nghe này.” Jack xoa mặt. “Hiện giờ cuộc sống của anh còn hơi lộn xộn, mấy chuyện đó rất quan trọng...”

“Được thôi. Vậy cứ để chúng diễn ra mà không có em.”

Nước mắt ngân ngấn, tôi đứng lên cầm lấy chiếc túi. Tôi đã rất muốn tối nay là một tối hoàn hảo. Tôi đã rất hy vọng. Tôi không tin nổi nó lại hỏng bét đến thế này.

“Đúng thế! Cô cho anh ta biết đi!” người phụ nữ mặc áo vàng lên tiếng ủng hộ tôi từ phía bên kia phòng. “Anh biết đấy, cô gái này cũng có một người chồng đáng yêu,” bà ta kêu lên với Jack. “Cô ấy không cần anh!”

“Cảm ơn vì bữa tối,” tôi nói, nhìn chăm chăm vào khăn trải bàn, khi người phục vụ đột ngột đến bên cạnh cùng với áo khoác của tôi.

“Emma,” Jack nói, đứng lên với vẻ hoài nghi. “Em không đi thật đấy chứ.”

“Có đấy.”

“Cho anh một cơ hội khác. Xin em đấy. Hãy ở lại uống chút cà phê. Anh hứa anh sẽ nói chuyện...”

“Em không muốn uống cà phê,” tôi nói khi người phục vụ giúp tôi mặc áo khoác.

“Vậy thì trà bạc hà. Sô cô la! Anh đã gọi cho em một hộp kẹo sô cô la Godiva...” Giọng anh đầy khẩn khoản, và chỉ trong một giây tôi đã dao động. Tôi rất thích kẹo Godiva.

Nhưng không, tôi đã quyết định.

“Em không quan tâm,” tôi hít thật sâu. “Em sẽ đi. Cảm ơn anh rất nhiều,” tôi nói thêm với người phục vụ. “Sao anh lại biết tôi muốn lấy áo khoác?”

“Nhiệm vụ của chúng tôi là phải biết mà,” người phục vụ thận trọng nói.

“Anh thấy chứ?” tôi nói với Jack. “*Họ* hiểu em.”

Trong giây lát chúng tôi nhìn nhau chăm chăm.

“Được rồi,” cuối cùng Jack nói, và nhún vai chịu thua. “Được thôi. Daniel sẽ đưa em về. Chắc anh ấy đang chờ trong xe.”

“Em không về bằng xe của anh!” tôi kinh hoảng nói. “Em sẽ tự đi về, cảm ơn.”

“Emma. Đừng ngốc như vậy.”

“Tạm biệt. Và cảm ơn rất nhiều,” tôi nói thêm với người phục vụ. “Anh đã rất ân cần và tử tế với tôi.”

Tôi vội vã ra khỏi tiệm ăn để rồi phát hiện ra trời bắt đầu mưa. Và tôi không có ô.

Tôi không quan tâm. Đằng nào tôi cũng đi. Tôi sai bước dọc phố, hơi trượt chân trên vỉa hè ướt, nước mưa trộn lẫn với nước mắt. Tôi không biết mình đang ở đâu. Tôi thậm chí không

biết bến tàu điện ngầm gần nhất ở đâu, hay...

Chờ đã. Có bến xe buýt. Tôi nhìn số xe và thấy có một chuyến đi tới Islington.

Tốt rồi. Tôi sẽ đi xe buýt về nhà. Sau đó tôi sẽ uống một tách sô cô la nóng. Và có lẽ ăn một chút kem khi ngồi xem ti vi.

Đó là một bến xe buýt có mái che và những chiếc ghế nhỏ, và tôi ngồi xuống, cảm ơn Chúa vì tóc mình không bị ướt thêm. Tôi đang lơ đãng nhìn vào mẫu quảng cáo xe hơi, bắn khoăn không biết món bánh pudding Haagen-Dazs có vị thế nào và chiếc bánh trứng đường là loại trắng cứng hay loại caramen dẻo ngon tuyệt, thì một chiếc xe lớn màu bạc ghé vào vỉa hè.

Tôi không tin nổi.

“Xin em đấy,” Jack nói, bước ra khỏi xe. “Hãy để anh đưa em về nhà.”

“Không,” tôi nói mà không quay đầu lại.

“Em không thể ngồi lại đây trong mưa.”

“Có đấy. Một số người chúng tôi sống ở thế giới thực, anh biết đấy.”

Tôi quay đi vờ đọc một áp phích về AIDS. Giây tiếp theo Jack bước vào bến xe buýt. Anh ngồi xuống chiếc ghế nhỏ cạnh tôi và trong giây lát cả hai chúng tôi cùng yên lặng.

“Anh biết tối nay mình thật không ra sao,” cuối cùng anh nói. “Và anh xin lỗi. Anh cũng xin lỗi vì không thể nói với em bất cứ điều gì về chuyện này. Nhưng cuộc đời anh... rất phức tạp. Và có một số chuyện rất tế nhị. Em hiểu chứ?”

Không, tôi muốn nói. Không, tôi không hiểu, khi tôi đã nói với anh mọi điều nhỏ nhặt nhất về tôi.

“Có lẽ vậy,” tôi nói, hơi nhún vai.

Mưa đang rơi xuống thậm chí còn nặng hơn, đập lộp bộp trên mái che và chảy vào đôi xăng đan của tôi - của Jemima. Chúa ơi, hy vọng mưa không làm bẩn đôi dép.

“Anh xin lỗi vì tối nay đã làm em thất vọng,” Jack nói to để át tiếng mưa.

“Không đâu,” tôi nói, đột nhiên cảm thấy thật có lỗi. “Em chỉ... em đã rất hy vọng! Em muốn biết về anh một chút, và em muốn vui vẻ... và muốn chúng ta cười đùa... và em muốn một ly cocktail màu hồng, chứ không phải sâm banh...”

Khỉ thật. *Khỉ thật*. Câu nói đó trôi tuột ra trước khi tôi kịp ngăn lại.

“Nhưng... em thích sâm banh!” Jack sững sốt nói. “Em đã nói với anh. Cuộc hẹn hoàn hảo của em sẽ bắt đầu bằng sâm banh.”

Tôi không dám nhìn vào mắt anh.

“Đúng thế. Nhưng lúc đó em chưa biết về món cocktail màu hồng, phải không nào?”

Jack ngửa đầu ra sau phá lên cười.

“Một điểm hợp lý. Rất hợp lý. Thậm chí anh còn không cho em cơ hội, phải không?” Anh rầu rĩ lắc đầu. “Có lẽ em đã ngồi đó nghĩ, cái gã khốn kiếp này, chẳng lẽ anh ta không biết mình muốn một ly cocktail hồng?”

“Không!” tôi vội nói ngay, nhưng má tôi đỏ lựng lên, và Jack đang nhìn tôi với vẻ khôì hài đến nỗi tôi muốn ôm lấy anh.

“Ôi Emma. Anh xin lỗi.” Anh lắc đầu. “Anh cũng muốn tìm hiểu về em. Và anh cũng muốn vui vẻ. Có vẻ như hai chúng ta cùng muốn một điều. Do lỗi của anh mà hai ta không có được điều đó.”

“Đó không phải lỗi *của anh*,” tôi lăm bằm vụng về.

“Anh không định để mọi chuyện xảy ra thế này.” Anh nhìn tôi với vẻ nghiêm túc. “Em sẽ cho anh một cơ hội khác chứ?”

Một chiếc xe buýt hai tầng lớn màu đỏ lao sầm tới bến xe buýt, và cả hai chúng tôi cùng nhìn lên.

“Em phải đi,” tôi nói và đứng dậy. “Đây là xe buýt của em.”

“Emma, đừng ngốc thế. Hãy vào xe đi.”

“Không. Em sẽ về bằng xe buýt!”

Cánh cửa tự động mở ra, và tôi bước lên xe buýt. Tôi giơ vé xe cho người tài xế và ông ấy gật đầu.

“Em thực sự định đi bằng thứ này?” Jack nói, bước lên đằng sau tôi. Anh nhìn đám đông pha tạp thường đi xe buýt buổi đêm với vẻ ngờ vực. “Liệu có *an toàn* không?”

“Anh nói cứ như ông em vậy! Tất nhiên là an toàn. Nó đi tới cuối phố em ở.”

“Nhanh lên!” người lái xe sốt ruột giục Jack. “Nếu anh không có tiền, hãy xuống đi.”

“Tôi có thể tín dụng American Express,” Jack nói, sờ túi quần.

“Anh không thể trả tiền vé xe buýt bằng thẻ tín dụng American Express!” tôi nói, đảo mắt. “Chẳng lẽ anh không biết điều đó sao? Và dù sao.” Tôi nhìn chằm chằm vào tấm thẻ xe buýt của mình trong vài giây. “Em nghĩ em muốn đi một mình, nếu anh không phiền.”

“Anh hiểu,” Jack nói bằng giọng khác. “Có lẽ tôi nên xuống xe,” anh nói với người lái xe. Rồi anh nhìn tôi. “Em vẫn chưa trả lời anh. Liệu chúng ta có thể thử lại một lần nữa? Đêm mai. Và lần này chúng ta sẽ làm bất cứ điều gì em muốn. Em sẽ là người quyết định.”

“Được.” Tôi cố gắng nhún vai ra vẻ chẳng có gì quan trọng, nhưng khi bắt gặp cái nhìn của anh, tôi nhận ra mình cũng mỉm cười.

“Lại tám giờ nhé?”

“Tám giờ. Và anh để xe ở nhà,” tôi khẳng định thêm. “Chúng ta sẽ làm mọi việc theo cách của em.”

“Tuyệt! Anh mong chờ điều đó. Chúc em ngủ ngon, Emma.”

“Chúc anh ngủ ngon.”

Khi anh quay người dợm bước xuống, tôi trèo cầu thang lên tầng trên. Tôi tới hàng ghế đầu, nơi tôi luôn ngồi khi còn bé, và nhìn trân trân ra ngoài màn đêm mưa gió của London. Nếu tôi nhìn như thế đủ lâu, những bóng đèn đường sẽ nhòe đi như kính vạn hoa. Như cảnh thần tiên.

Xoay mòng mòng trong đầu tôi là hình ảnh người phụ nữ mặc áo vàng, ly cocktail hồng, gương mặt Jack khi tôi nói tôi sẽ đi, người phục vụ mang áo khoác tới cho tôi, xe của Jack đi tới bến xe buýt... Tôi gần như không thể hiểu nổi mình đang nghĩ gì. Tất cả những gì tôi có thể làm là ngồi đó, nhìn chăm chăm ra ngoài trời, tiếp nhận những âm thanh dễ chịu quen thuộc xung quanh. Tiếng ken két và gầm gừ quen thuộc của động cơ xe buýt. Tiếng cửa roàn roạt mở ra và đóng lại. Tiếng chuông báo xuống chói tai. Tiếng bước chân thỉnh thoảng leo lên trèo xuống cầu thang.

Tôi có thể cảm thấy xe buýt hơi lạnh đi mỗi khi rẽ ở góc phố, nhưng tôi hầu như không biết xe đang đi đến đâu. Cho tới khi những hình ảnh quen thuộc bên ngoài bắt đầu tác động đến nhận thức của tôi, và tôi nhận ra chúng tôi đã đi gần tới con phố tôi ở. Tôi lấy lại tinh thần, với lấy túi xách và loạng choạng đi về phía đầu cầu thang.

Chiếc xe buýt bỗng đột ngột rẽ trái. Tôi vội tóm vào tay ghế, cố gắng đứng vững. Tại sao chúng tôi lại rẽ trái chứ? Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, thầm nghĩ sẽ thật bực mình nếu phải cuốc bộ, và chớp mắt ngơ ngàng.

Tất nhiên chúng tôi không...

Tất nhiên đây không thể là...

Nhưng sự thực là thế. Tôi nhìn xuống qua cửa sổ, lạng đi vì sững sốt. Chúng tôi đang ở con phố bé xíu của tôi.

Và giờ đây chúng tôi đã ở bên ngoài nhà tôi.

Tôi vội xuống cầu thang, suýt thì vớ mất cá chân, và chăm chăm nhìn người lái xe.

“Số 41 phố Ellerwood,” ông ta nói và đưa tay chỉ.

Không. Điều này không thể xảy ra.

Bối rối, tôi nhìn quanh xe, vài cậu thiếu niên say rượu ngây ra nhìn lại.

“Chuyện gì vậy?” Tôi nhìn người lái xe. “Anh ấy đã *trả tiền* cho ông sao?”

“Năm trăm bảng Anh,” người lái xe nói, và nháy mắt với tôi. “Cho dù anh ta là ai, cung à, tôi sẽ bám chặt lấy anh ta.”

Năm trăm bảng? Ôi Chúa ơi.

“Cảm ơn,” tôi sững sốt. “Ý tôi là, cảm ơn vì chuyển đi.”

Cảm thấy như đang ở trong một giấc mơ, tôi xuống xe và đi tới cửa trước. Nhưng Lissy đã ở đó và đang mở cửa.

“Đó có phải là một cái *xe buýt*?” cô ấy nói, nhìn chăm chăm. “Nó làm gì ở đây vậy?”

“Đó là xe buýt của tớ,” tôi nói. “Nó đưa tớ về nhà.”

Tôi vẫy tay với người lái xe, và ông ta vẫy tay lại, rồi cái xe rầm rầm lao đi trong đêm.

“Tớ không tin nổi!” Lissy chậm chạp nói, nhìn theo khi chiếc xe biến mất ở góc phố. Cô ấy quay sang nhìn tôi. “Vậy... rốt cuộc thì mọi chuyện ổn cả chứ?”

“Đúng vậy,” tôi nói. “Đúng vậy. Mọi chuyện... ổn cả.”

mười bốn

Được rồi. Không được nói với ai. *Không được* nói với bất cứ ai.

Không được nói với bất cứ ai đêm qua mà đã hẹn hò với Jack Harper.

Ý tôi là, không hẳn tôi có ý định kể với ai đâu. Nhưng khi tới chỗ làm vào ngày hôm sau, tôi cảm thấy gần như chắc chắn mình sẽ sơ suất buột miệng ra.

Hoặc ai đó sẽ đoán được. Ý tôi là, kiểu gì thì vẻ mặt tôi cũng sẽ nói lên tất cả. Từ quần áo của tôi. Từ cái cách tôi bước đi. Tôi cảm thấy như thể mọi điều tôi làm đều đang hét lên, “Này, đoán xem đêm qua tôi đã làm gì?”

“Chào cậu,” Caroline nói khi tôi đi lấy một tách cà phê. “Cậu thế nào rồi?”

“Tớ ổn cả, cảm ơn!” tôi nói, giật mình lo lắng. “Tối qua là một tối yên tĩnh. Thực sự... yên tĩnh! Với cô bạn ở cùng. Bọn tớ xem ba cuốn video, *Người đàn bà Xinh đẹp*, *Notting Hill*, và *Bốn đám cưới*. Chỉ có hai bọn tớ. Chẳng có ai khác.”

“Vậ ư,” Caroline nói, có vẻ hơi ngạc nhiên. “Hay đấy!”

Ôi Chúa ơi. Tôi làm hỏng mọi chuyện mất. Mọi người đều biết đây là lý do bọn tôi phạm bị bắt. Chúng thêm thắt quá nhiều chi tiết và tự để lộ mình.

Được thôi, không ba hoa nữa. Hãy chỉ trả lời bằng một từ.

“Chào,” Artemis nói khi tôi ngồi xuống bàn.

“Chào,” tôi nói, buộc mình không nói thêm điều gì khác. Thậm chí không nói về loại bánh pizza mà Lissy và tôi đã gọi, mặc dù tôi đã chuẩn bị cả một câu chuyện về việc công ty pizza nghĩ rằng chúng tôi nói là ớt xanh thay vì pepperoni, ha ha, thật là nhằm lẫn tệ hại.

Sáng nay tôi sẽ phải làm mấy việc lưu hồ sơ, nhưng thay vào đó tôi thấy mình lôi ra một tờ giấy và bắt đầu một danh sách những nơi hẹn hò tiềm năng mà tôi có thể đưa Jack tới tối nay.

1. Quán rượu. Không. Quá tẻ nhạt.
2. Rạp chiếu phim. Không. Cứ ngồi ỳ ra đó, không nói chuyện được với nhau.
3. Trượt băng. Tôi không biết tại sao mình lại ghi cái đó vào, vì tôi còn chẳng biết trượt băng. Ngoại trừ trong trò *Splash*.

Chúa ơi, tôi đã hết ý tưởng. Sao chuyện này có thể tệ hại đến vậy? Tôi bần thần nhìn tờ giấy, nửa lắng tai nghe những cuộc chuyện trò vu vơ đang diễn ra xung quanh.

“... thực sự đang làm một dự án bí mật nào đó, hay đó chỉ là tin đồn?”

“... công ty theo hướng mới, rõ ràng rồi, nhưng không ai biết chính xác anh ấy đang làm gì...”

“... là gã Sven này ư? Ý tôi là, nhiệm vụ của gã là gì chứ?”

“Anh ta đi cùng Jack, phải không?” Amy nói. Cô gái này làm ở Phòng Tài chính nhưng thích Nick, vì thế luôn tìm được lý do để tới văn phòng chúng tôi. “Anh ta là người tình của Jack.”

“Sao?” tôi hỏi, đột nhiên ngồi thẳng đơ, và làm gãy đánh tách đầu bút chì. May mắn là mọi người đều quá bận bàn tán nên không ai nhận thấy.

Jack đồng tính? Jack đồng tính?

Đó là lý do đêm qua anh ấy không hôn tạm biệt mình. Anh ấy chỉ muốn mình là bạn. Anh ấy sẽ giới thiệu mình với Sven và mình sẽ phải vờ như chuyện đó ổn thỏa cả, như thể mình vẫn biết ngay từ đầu...

“Jack Harper đồng tính sao?” Caroline hỏi đầy sững sốt.

“Tôi chỉ đoán là vậy,” Amy nói cùng với cái nhún vai. “Trông anh ta có vẻ đồng tính, mọi người không nghĩ vậy sao?”

“Không hẳn,” Caroline nói, cau mặt. “Không đủ chải chuốt.”

“Tôi không nghĩ anh ấy đồng tính!” tôi nói, cố tỏ giọng vô tư lự và chỉ hơi chút quan tâm.

“Anh ấy không đồng tính,” Artemis xen vào với vẻ đầy hách dịch. “Tôi đã đọc một bài báo về anh ấy trên tờ *Newsweek*, và hồi đó anh ấy hẹn hò với nữ chủ tịch công ty Origin Software. Bài báo còn nói trước đó anh ấy hẹn hò với một siêu mẫu.”

Cảm giác khuây khỏa tràn ngập trong tôi.

Tôi biết anh ấy không đồng tính. Rõ ràng tôi biết anh ấy không đồng tính...

Nói thật, những người này không có gì hay hơn để làm thay vì suy đoán ngớ ngẩn vô căn cứ về những người họ không biết hay sao?

“Vậy hiện giờ Jack có đang hẹn hò với ai không?”

“Ai biết được chứ?”

“Anh ấy khá hấp dẫn, mọi người có nghĩ vậy không?” Caroline nói với nụ cười ranh mãnh. “Tớ sẽ chẳng phản đối.”

“Phải rồi,” Nick nói. “Có lẽ cô cũng sẽ chẳng phản đối chiếc phản lực riêng của anh ấy.”

“Rõ ràng anh ấy không hẹn hò với ai kể từ khi Pete Laidler mất,” Artemis quả quyết. “Vì thế tôi nghi ngờ khả năng cô có cơ hội lắm.”

“Chúc rủi ro, Caroline,” Nick vừa nói vừa cười.

Tôi cảm thấy rất không thoải mái khi ngồi đó nghe những chuyện này. Có lẽ tôi nên rời phòng cho tới khi họ ngừng lại. Nhưng điều đó có thể thu hút sự chú ý của mọi người.

Chỉ trong một giây, tôi nhận thấy mình đang hình dung chuyện gì sẽ xảy ra nếu mình đứng lên nói, “Thực ra, tối qua tôi đi ăn tối với Jack Harper.” Tất cả bọn họ sẽ nhìn tôi chăm chăm, chết lặng, và có lẽ ai đó sẽ há hốc miệng, và...

Ồ, tôi định đùa với ai chứ? Thậm chí họ sẽ chẳng thêm tin tôi, phải không nào? Họ sẽ nói tôi gặp ảo giác.

“Chào Connor,” giọng Caroline vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

Connor? Tôi giật mình ngẩng lên với đôi chút hoảng hốt. Và anh đang ở đó, không báo trước, tiến lại gần bàn tôi với vẻ mặt đầy tổn thương.

Anh ấy làm gì ở đây chứ?

Anh ấy đã phát hiện ra chuyện của tôi và Jack?

Tim tôi bắt đầu đập thình thịch và tôi căng thẳng vuốt tóc về phía sau. Tôi đã gặp anh vài lần trong tòa nhà này, nhưng đây là lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt đối mặt kể từ khi chia tay.

“Chào em,” anh nói.

“Chào anh,” tôi lúng túng đáp lại, rồi yên lặng.

Đột nhiên tôi nhận ra danh sách ý tưởng hẹn hò còn dang dở đang nằm lộ liễu trên bàn. Khỉ thật. Cố gắng ra vẻ thật tự nhiên, tôi với lấy vỏ nát tờ giấy và thờ ơ thả vào thùng rác.

Tất cả những chuyện tầm phào về Sven và Jack đã nhạt dần. Tôi biết mọi người trong văn phòng đều đang lắng nghe chúng tôi, kể cả nếu họ vờ như đang làm gì đó. Như thể chúng tôi đang diễn một vở kịch hay vậy.

Và tôi biết mình là nhân vật nào. Tôi là con khốn nhân tâm đã bỏ người đàn ông tử tế, đáng yêu chẳng vì lý do gì.

Ôi Chúa ơi. Vấn đề là, tôi thực sự cảm thấy tội lỗi, tôi thực sự cảm thấy thế. Mỗi lần nhìn thấy Connor, hoặc thậm chí nghĩ về anh, tôi lại có cảm giác thắt nghẹn nơi lồng ngực. Nhưng liệu anh có cần *phải* mang cái vết mặt đầy tổn thương như thế không? Vết mặt cô-đã-làm-tổn-thương-tôi-đến-chết-nhưng-tôi-là-người-tốt-đến-nỗi-sẽ-tha-thứ-cho-cô.

Tôi có thể thấy cảm giác tội lỗi trong tôi đang giảm dần và nỗi bức dọc đang dần dâng lên.

“Anh chỉ tới đây,” cuối cùng Connor cũng nói, “bởi vì anh đã đăng ký để chúng ta cùng làm việc ở quầy Pimm trong Ngày Gia đình Công ty. Rõ ràng lúc đăng ký, anh đã nghĩ chúng ta sẽ là...” Anh dừng giữa chừng, trông có vẻ tổn thương hơn bao giờ hết. “Dù sao thì anh cũng không ngại làm việc đó cùng em. Nếu em không phiền.”

Tôi không phải người sẽ nói mình không thể chịu đựng được việc đứng cạnh anh trong nửa giờ.

“Em không phiền đâu!” tôi nói.

“Vậy thế nhé.”

Lại một quãng ngập ngừng lúng túng.

“Nhân thể, em có thấy chiếc áo sơ mi màu xanh của anh,” tôi nói và hơi nhún vai. “Em sẽ mang tới.”

“Cảm ơn. Anh nghĩ anh cũng có một số thứ của em...”

“Này,” Nick nói, đi về phía chúng tôi với đôi mắt ranh mãnh lấp lánh, với cái vẻ hầy-khuấy-tung-mọi-chuyện-lên. “Đêm qua tôi nhìn thấy cậu với ai đó.”

Tim tôi giật nảy lên loạn xạ. Khốn thật! Khốn thật! Được thôi, không sao... Không sao... Anh ta không nhìn tôi. Anh ta đang nhìn Connor.

Connor đi cùng với kẻ quái nào chứ?

“Đó chỉ là một người bạn,” Connor nói cứng nhắc.

“Cậu chắc chứ?” Nick nói. “Trông hai người khá thân thiện.”

“Im đi, Nick,” Connor nói, trông thật khổ sở. “Còn quá sớm để nghĩ đến chuyện... tiếp tục. Phải vậy không, Emma?”

“Ờ... đúng vậy.” Tôi nuốt khan vài lần. “Chắc chắn rồi. Hẳn vậy.”

Ôi Chúa ơi.

Dù sao. Chẳng nên để ý làm gì. Tôi sẽ không quan tâm đến Connor. Tôi có một cuộc hẹn quan trọng cần phải nghĩ tới. Và ơn Chúa, vào cuối ngày rồi cuộc tôi cũng nghĩ ra một điểm hẹn hoàn hảo. Trên thực tế, tôi ngạc nhiên vì trước đó mình đã không nghĩ ra! Chỉ có một trở ngại nhỏ - nhưng tôi sẽ dễ dàng vượt qua.

Quả vậy, tôi chỉ mất khoảng nửa giờ để thuyết phục Lissy rằng khi họ nói “Trong mọi trường hợp, không được giao chìa khóa cho người không phải là thành viên,” thì ý họ không hẳn là như vậy. Cuối cùng, cô ấy cũng thò tay vào túi và trao nó cho tôi với nét mặt lo lắng.

“Đừng có đánh mất đấy!”

“Tớ sẽ không đánh mất đâu! Cảm ơn, Liss.” Tôi ôm cô ấy. “Nói thực, tớ cũng sẽ làm điều tương tự với cậu nếu tớ là thành viên của một câu lạc bộ độc nhất vô nhị như thế.”

“Cậu nhớ mặt khẩu chứ?”

“Có. Alexander.”

“Cậu đi đâu vậy?” Jemima hỏi, bước vào phòng tôi, đã chung diện từ đầu tới chân để đi chơi. Cô ta nhìn tôi với vẻ soi mói. “Áo đẹp đấy. Cậu mua ở đâu vậy?”

“Oxfam. Ý tớ là, Whistles.”

Tôi đã quyết định tối nay mình thậm chí sẽ không thêm cố mượn bất cứ thứ gì của Jemima. Tôi sẽ mặc quần áo của chính tôi, và nếu Jack không thích, anh ấy đành phải chịu thôi.

“Tớ đang định hỏi,” Jemima nheo mắt nói. “Đêm qua hai cậu không vào phòng tớ đấy chứ?”

“Không,” Lissy trả lời với vẻ ngây thơ. “Sao cơ, trông có vẻ như bọn tớ vào sao?”

Jemima đi chơi tới tận ba giờ sáng mới về, và trước khi cô ta trở lại, mọi thứ đã được trả về vị trí cũ. Với đủ băng dính Sellotape và mọi thứ. Bọn tôi đã cẩn thận hết mức.

“Không,” Jemima lưỡng lự thừa nhận. “Không có gì bị xáo trộn. Nhưng tớ có *cảm giác* đó. Như thể ai đó đã vào trong đó.”

“Cậu có để mở cửa sổ không?” Lissy nói. “Bởi vì gần đây tớ đọc được một bài báo nói về chuyện bọn khỉ được đưa vào các ngôi nhà để lấy cấp đồ.”

“*Khỉ ư?*” Jemima nhìn Lissy chằm chằm.

“Chắc chắn rồi. Bọn trộm đào tạo chúng mà.”

Jemima bối rối hết nhìn Lissy lại nhìn sang tôi, còn tôi thì cố giữ vẻ mặt thản nhiên.

“Tiện đây,” tôi vội nói để thay đổi chủ đề. “Có thể cậu muốn biết cậu đã nhầm về Jack. Tối nay tớ lại đi chơi với anh ấy. Và đó không hề là một buổi hẹn thảm họa!”

Đâu cần phải thêm thắt chi tiết nhỏ như chúng tôi đã cãi cọ om sòm và tôi lao ra ngoài và anh phải đi theo tôi tới bến xe buýt. Bởi vì điểm cốt yếu là chúng tôi sẽ có cuộc hẹn thứ hai.

“Tớ không sai đâu,” Jemima nói. “Cậu cứ chờ xem. Tớ vẫn đoán kết cục chẳng tốt đẹp gì.”

Tôi nhăn mặt trêu ngươi sau lưng cô ta khi cô ta bỏ đi, và bắt đầu chải mascara. “Mấy giờ

rồi nhỉ?” tôi nói, nheo mắt khi làm rớt một chút mascara xuống mí.

“Tám giờ kém mười,” Lissy nói. “Cậu sẽ tới đó bằng gì?”

“Taxi.”

Đột nhiên chuông cửa reo, và cả hai chúng tôi cùng ngẩng lên.

“Anh ấy tới sớm,” Lissy nói. “Có vẻ hơi kỳ cục.”

“Anh ấy không thể tới sớm vậy được!” Chúng tôi vội ào vào phòng khách, và Lissy lao tới cửa sổ trước.

“Ôi Chúa ơi,” cô ấy nói, nhìn xuống con phố bên dưới. “Đó là Connor.”

“Connor?” Tôi hoảng hốt nhìn cô ấy. “Connor đang ở đây?”

“Anh ấy bê một hộp đồ. Tớ bảo anh ấy lên nhé?”

“Không! Vờ như chúng ta không có nhà!”

“Quá muộn rồi,” Lissy nhăn mặt nói. “Xin lỗi. Anh ấy đã nhìn thấy tớ rồi.”

Tiếng chuông cửa lại kêu, và chúng tôi tuyệt vọng nhìn nhau.

“Được rồi,” cuối cùng tôi nói. “Tớ sẽ xuống đó.”

Khỉ thật. Khỉ thật. Khỉ thật...

Tôi hối hả leo xuống cầu thang và nín thở mở cửa. Và đứng đó, trên bậc cầu thang, là Connor, vẫn vờ vẻ mặt đơ đàng như lúc ở văn phòng.

“Chào em,” anh nói. “Đây là những thứ mà anh đã nói với em. Anh nghĩ em sẽ cần tới chúng.”

“Ờ, cảm ơn anh,” tôi nói, vờ lấy cái hộp, trong đó có một chai dầu gội đầu L’Oreal và một cái áo chui đầu nào đó mà tôi chưa từng nhìn thấy trong đời. “Em vẫn chưa dọn đồ của anh, vì thế chắc em sẽ mang tới văn phòng, được chứ?”

Tôi để cái hộp lên bậc thang, và nhanh chóng quay người trước khi Connor kịp nghĩ tôi sẽ mời anh vào nhà.

“Vâng, ừm, cảm ơn anh,” tôi nói. “Anh thật tử tế vì đã mang qua cho em.”

“Không có gì,” Connor nói. Anh thở dài nặng nề. “Emma... anh đang nghĩ có lẽ chúng ta có thể coi đây là một cơ hội để nói chuyện. Có lẽ chúng ta sẽ uống chút gì đó, hoặc thậm chí là ăn tối.”

“Tuyệt lắm,” tôi nói với vẻ hào hứng. “Em sẽ rất thích. Thực đấy. Nhưng nói thật, bây giờ không phải là lúc thích hợp lắm.”

“Em sẽ đi chơi ư?” Mặt anh xịu xuống.

“Ừm, vâng. Cùng với Lissy.” Tôi lén nhìn đồng hồ. Đã tám giờ kém sáu phút. “Dù sao, hẹn sớm gặp lại anh. Anh biết đấy, ở văn phòng...”

“Sao em lại bối rối như vậy?” Connor nhìn tôi chằm chằm.

“Em có bối rối đâu!” tôi nói, vờ thoải mái tựa lưng vào khung cửa.

“Có chuyện gì vậy?” Mắt anh nheo lại nghi ngờ và nhìn qua người tôi vào bên trong sảnh.
“Có chuyện gì đang diễn ra sao?”

“Connor,” tôi đặt tay lên cánh tay anh. “Không có chuyện gì cả. Anh đang tưởng tượng thôi.”
Đúng lúc đó, Lissy xuất hiện sau lưng tôi.

“Ừm, Emma, có cuộc điện thoại khẩn cho cậu,” cô nói bằng giọng cứng nhắc. “Cậu lên nghe ngay đi. Ồ, chào anh, Connor!”

Không may, Lissy là người nói dối tệ nhất thế giới.

“Bọn em đang cố gắng đuổi anh về!” Connor nói, bối rối nhìn Lissy rồi lại nhìn sang tôi.

“Không, bọn em đâu có làm thế!” Lissy nói, mặt đỏ bừng.

“Chờ chút,” đột nhiên Connor nói, sắp sửa bộ quần áo của tôi. “Chờ một chút. Anh không... em hẹn hò với ai sao?”

Đầu óc tôi làm việc thật nhanh. Nếu tôi phủ nhận, có thể chúng tôi sẽ cãi nhau to. Nhưng nếu tôi thừa nhận, có lẽ anh ấy sẽ giận dữ bỏ đi.

“Anh nói đúng,” tôi nói. “Em có hẹn.”

Yên lặng sừng sốt.

“Anh không tin nổi chuyện này,” Connor nói, lắc đầu, và trước sự hoảng hốt của tôi, anh ta nặng nề ngồi sụp xuống bức tường thấp của khu vườn. Tôi liếc nhìn đồng hồ. Đã tám giờ kém ba phút. Khỉ thật!

“Connor...”

“Em bảo với anh là không có ai khác! Em đã hứa, Emma!”

“Lúc đó không có! Nhưng... bây giờ thì có. Và anh ấy sắp sửa tới đây... Connor, anh sẽ không muốn dính dáng đến chuyện này đâu.” Tôi tóm tay cổ kéo anh đứng dậy, nhưng anh nặng tới bảy mươi sáu cân. “Connor, xin anh đấy. Đừng làm chuyện này khổ sở hơn.”

“Có lẽ em nói đúng.” Cuối cùng Connor đứng lên. “Anh sẽ đi.”

Anh bước tới cổng, lưng khom xuống vì cảm giác thất bại, khiến tôi cảm thấy day dứt, nhưng vẫn thầm khẩn cầu anh bỏ đi nhanh cho. Rồi, trước cơn hoảng hốt của tôi, anh quay lại.

“Vậy, đó là ai?”

“Đó là... đó là một người anh không biết,” tôi nói, làm dấu thánh giá sau lưng. “Nghe này, chúng ta sẽ ăn trưa vào một hôm nào đó sớm thôi và sẽ nói chuyện thật nhiều. Hoặc gì đó, em hứa đấy.”

“Được thôi,” Connor nói, nhìn tổn thương hơn bao giờ hết. “Được thôi. Anh hiểu rồi.”

Tôi nhìn theo, hầu như không thở nổi, khi anh đóng cánh cửa sau lưng và chậm chạp bước dọc phố. Đi tiếp đi, đi tiếp đi... đừng dừng lại...

Khi hết cuộc anh cũng rẽ vào góc phố, và cái xe màu bạc của Jack xuất hiện ở đầu đường kia.

“Ôi Chúa ơi,” Lissy nói, nhìn nó chằm chằm.

“Đừng!” Tôi thả người xuống bức tường đá. “Lissy, tớ không chịu đựng nổi chuyện này.”

Tôi run rẩy. Tôi nghĩ mình cần uống chút gì đó. Và tôi mới chỉ chải mascara cho một bên lông mi, tôi đột ngột nhận ra.

Chiếc xe màu bạc dừng lại trước nhà, và vẫn người lái xe mặc đồng phục đó bước ra. Anh ta mở cửa bằng ghế sau, và Jack xuất hiện.

“Chào em!” anh nói, trông có vẻ sững sốt khi nhìn thấy tôi. “Anh tới muộn sao?”

“Không! Em chỉ... ừm... đang ngồi đây. Anh biết đấy. Ngắm nghía cảnh vật.” Tôi chỉ sang phía bên kia đường, và giờ mới nhận thấy một ông bụng bự đang thay bánh xe cho chiếc caravan. “Dù sao!” tôi nói, vội vã đứng lên. “Thực ra, em vẫn chưa sẵn sàng. Anh có muốn lên trên một chút không?”

“Chắc chắn rồi,” Jack nói và mỉm cười. “Sẽ rất tuyệt.”

“Và anh cho xe về đi,” tôi nói thêm. “Lẽ ra anh không được đi xe tới đây!”

“Lẽ ra em không được ngồi ngoài đây và bắt quả tang anh,” Jack vặn lại, cười lớn. “Được rồi, Daniel, tối nay chỉ có vậy thôi.” Anh gật đầu với người lái xe. “Từ giờ phút này, tôi ở trong tay người phụ nữ này.”

“Đây là Lissy, ở chung căn hộ với em,” tôi nói khi người lái xe trở lại xe. “Lissy, đây là Jack.”

“Chào anh,” Lissy nói và cười ngượng ngập khi họ bắt tay.

Khi chúng tôi lên cầu thang để lên nhà, tôi chợt nhận thấy cái cầu thang hẹp đến thế nào, và bức tường màu kem bị bong tróc ra sao, còn tấm thảm thì bốc mùi bắp cải. Có lẽ Jack sống trong một biệt thự nguy nga. Có lẽ nhà anh có cầu thang lát đá cẩm thạch hoặc gì đó.

Nhưng như vậy thì sao chứ? Đâu phải ai cũng có bậc thang ốp đá cẩm thạch.

Dù sao thì cầu thang của chúng tôi có lẽ cũng khá xập xệ. Lạnh lẽo và kêu cọt két. Bạn có lẽ sẽ bị bước hụt suốt, và nó cũng rất dễ sút nữa...

“Emma, nếu cậu muốn chuẩn bị, tớ sẽ pha cho Jack một ly đồ uống,” Lissy nói, với một nụ cười mang hàm ý: Anh ấy thật tuyệt!

“Cảm ơn,” tôi nói, bắn trả lại một cái nhìn “thật vậy không?”. Tôi vội vã vào phòng rồi vội vã chải nốt mascara lên mắt còn lại.

Một vài giây sau, có tiếng gõ cửa khe khẽ.

“Chào!” tôi nói, đợi Lissy. Nhưng Jack bước vào, tay cầm một ly rượu vang ngọt.

“Ồ, cảm ơn!” tôi nói với vẻ biết ơn. “Đúng là em cần một ly rượu vang.”

“Anh sẽ không vào đâu,” anh lịch sự.

“Không, không sao đâu. Anh ngồi đi!”

Tôi chỉ xuống giường, nhưng trên đó phủ đầy quần áo. Còn cái ghế ở bàn trang điểm thì chất đống tạp chí. Khốn kiếp, lẽ ra tôi nên dọn dẹp một chút.

“Anh sẽ đứng vậy,” Jack nói, khẽ mỉm cười. Anh nhấp một ngụm thứ gì đó trông như whisky, rồi nhìn quanh phòng tôi đầy hứng thú. “Vậy đây là phòng em. Thế giới của em.”

“Đúng vậy.” Tôi hơi đỏ mặt, mở tuýp son bóng. “Nó có hơi lộn xộn...”

“Nó rất dễ thương. Rất đầm ấm.” Tôi có thể thấy anh nhìn giày dép tôi chất thành đống ở góc nhà, con cá trang trí treo lơ lửng dưới bóng đèn, cái gương với những chuỗi hạt treo lủng lẳng một bên, và một chiếc váy mới treo ở cửa tủ quần áo.

“Nghiên cứu Ung thư?” anh ngơ ngác nhìn vào nhãn chiếc váy. “Cái đó thì có liên quan gì...”

“Đó là tên cửa hàng,” tôi nói, với vẻ hơi ngang ngạnh. “Một cửa hàng đồ cũ.”

“À ra thế.” Anh gật đầu tỏ ra đã hiểu. “Vải trái giường đẹp lắm,” anh nói thêm, mỉm cười.

“Anh mĩa mai em,” tôi hấp tấp nói. “Câu đó mang ý mĩa mai.”

Chúa ơi, thật xấu hổ làm sao. Lẽ ra tôi phải thay ga trái giường.

Giờ thì Jack đang hoài nghi ngắm soi cái ngăn kéo bàn trang điểm đang mở toang, nhồi đầy đồ trang điểm. “Em có bao nhiêu thỏi son vậy?”

“Ờ, một vài...” tôi nói, vội đóng ngăn kéo lại.

Có lẽ để Jack vào phòng không phải là ý tưởng hay ho cho lắm. Anh đang cầm lọ vitamin Perfectil của tôi lên xem xét. Ý tôi là, *vitamin* thì có gì thú vị chứ? Còn bây giờ anh lại nhìn cái thắt lưng mà Katie móc cho tôi.

“Cái gì đây? Một con rắn?”

“Đó là một cái thắt lưng,” tôi nói, nhẩn mặt khi đeo khuyên tai. “Em biết. Trông nó thật xấu xí. Em không chịu nổi đồ móc.”

Chiếc khuyên tai còn lại của tôi ở đâu cơ chứ? Đâu chứ?

Ồ, được rồi, nó đây rồi. Giờ thì Jack đang làm gì nhỉ?

Tôi quay sang, thấy anh đang nhìn lịch tập thể dục của tôi như bị thôi miên. Tôi đã lên lịch tập từ hồi tháng Một sau khi dành nguyên một kỳ Giáng sinh ăn món kẹo Quality Street.

“Thứ Hai, bảy giờ sáng,” anh đọc to. “Đi bộ nhanh quanh khu nhà. Đứng lên ngồi xuống bốn mươi lần. Giờ ăn trưa: tham dự lớp yoga. Buổi tối: tập thể dục theo đĩa Pilates. Đứng lên ngồi xuống sáu mươi lần.” Anh uống một ngụm whisky nữa. “Rất ấn tượng. Em có thực hiện tất cả những bài thể dục này không?”

“Ừm,” tôi nói sau một thoáng ngập ngừng. “Không hẳn là em làm đủ *từng*... Ý em là, đó là kế hoạch khá tham vọng... anh biết đấy... ờ... Dù sao...” Tôi vội xúc nước hoa. “Ta đi thôi!”

Tôi phải nhanh chóng đưa anh ra khỏi đó trước khi anh làm điều gì đó như là tia thấy một chiếc Tampax⁽¹⁾ và hỏi tôi xem nó là cái gì. Ý tôi là, trời đất! Thế quái nào mà anh lại thấy *thích thú* với mọi thứ đến vậy cơ chứ?

mười lăm

Khi chúng tôi bước ra ngoài buổi tối dịu mát, tôi cảm thấy thật vui tươi và tràn đầy hy vọng. Rõ ràng, tối nay không khí khác hẳn với tối qua. Không có những chiếc xe đáng sợ; không có những nhà hàng sang trọng. Tôi cảm thấy thoải mái hơn. Vui vẻ hơn.

“Vây,” Jack nói khi chúng tôi đi tới con phố chính. “Một buổi tối đi chơi, phong cách Emma.”

“Chắc chắn rồi!” Tôi giơ tay ra vẫy taxi, và nói tên một con phố ở Clerkenwell có những cái ngõ nhỏ xíu.

“Chúng ta được phép đi taxi, phải không?” Jack khẽ nói khi chúng tôi vào xe. “Chúng ta không phải chờ xe buýt sao?”

“Chiêu đãi đặc biệt,” tôi ra vẻ nghiêm trọng.

“Vây, chúng ta sẽ đi ăn? Uống? Khiêu vũ?” Jack nói khi taxi chạy xuôi con phố.

“Hãy chờ xem!” Tôi cười rạng rỡ với anh. “Em nghĩ chúng ta nên có một buổi tối thực sự thoải mái, không gò bó.”

“Chắc tối qua anh đã lên kế hoạch hơi quá,” Jack nói sau thoáng ngập ngừng.

“Không đâu, tối qua thật tuyệt!” tôi nói. “Nhưng đôi khi ta dành *quá* nhiều suy nghĩ vào việc gì đó. Anh biết đấy, có những lúc sẽ tuyệt hơn khi ta phó mặc cho dòng nước trôi và xem điều gì sẽ xảy ra.”

“Em nói đúng,” Jack mỉm cười. “Anh mong chờ được phó mặc cho dòng nước trôi.”

Khi chúng tôi lướt dọc con phố Upper, tôi cảm thấy khá tự hào về bản thân mình. Chuyện này sẽ cho thấy tôi là một người London đích thực. Tôi có thể đưa bạn tới những nơi xinh xắn không nằm trong lối mòn. Tôi có thể tìm được nơi không phải là những địa điểm hiển nhiên phải tới. Ý tôi là, không phải nhà hàng Jack đưa tôi tới không tuyệt diệu. Nhưng chỗ này còn tuyệt hơn bao nhiêu? Một câu lạc bộ bí mật! Và ý tôi là, ai biết được chứ, có thể tối nay Madonna cũng sẽ ở đó!

Sau khoảng hai mươi phút, chúng tôi tới Clerkenwell. Tôi một mực đòi trả tiền taxi và dẫn Jack đi dọc ngõ nhỏ.

“Thú vị lắm,” Jack nhìn quanh nói. “Vây chúng ta sẽ tới đâu đây?”

“Hãy chờ xem,” tôi nói vẻ bí ẩn. Tôi hướng tới cánh cửa, bấm chuông và lấy chiếc chìa khóa của Lissy ra khỏi túi quần với chút *rùng mình* vì háo hức.

Anh ấy sẽ rất ấn tượng. Anh ấy sẽ *rất* ấn tượng!

“Xin chào?” một giọng nói cất lên.

“Xin chào,” tôi nói vẻ tự nhiên. “Tôi muốn nói chuyện với Alexander.”

“Ai cơ?” vẫn giọng nói đó.

“Alexander,” tôi nhắc lại, và nở nụ cười hiểu biết. Rõ ràng họ phải kiểm tra lại.

“Không có Alexander nào ở đây hết.”

“Anh không hiểu. Al-ex-and-er,” tôi phát âm rõ ràng.

“Không có Alexander nào ở đây cả.”

Có lẽ mình đã gọi nhầm cửa chẳng, đột nhiên tôi nghĩ tới điều đó. Ý tôi là, tôi nhớ chính là cánh cửa này - nhưng có thể là cánh cửa kính mờ kia. Đúng thế. Cánh cửa đó thực ra trông khá quen.

“Nhầm lẫn nhỏ,” tôi mỉm cười với Jack, và bấm cái chuông mới.

Yên lặng. Tôi chờ vài phút, rồi lại thử lần nữa, và lại lần nữa. Không ai ra mở. Được thôi. Vậy thì... cũng không phải cánh cửa này.

Mẹ kiếp.

Tôi là một con ngốc. Sao tôi không kiểm tra lại địa chỉ cơ chứ? Tôi quá chắc chắn rằng mình nhớ nó nằm ở đâu.

“Có vấn đề gì sao?” Jack nói.

“Không!” tôi nói lại ngay và mỉm cười rạng rỡ. “Em chỉ đang cố nhớ chính xác...”

Tôi nhìn ngược xuôi con phố, cố gắng không hoảng sợ. Cánh cửa nào chứ? Tôi sẽ phải bấm từng cái chuông cửa của con phố này sao? Tôi bước thêm vài bước dọc hè phố, cố lục lại ký ức. Và sau đó, qua một cổng vòm, tôi nhìn thấy một ngõ khác, gần như giống hệt ngõ này. Tôi thảng thốt giật mình. Liệu tôi có tới đúng ngõ không đây? Tôi lao tới đó và nhìn vào con ngõ kia. Trông nó giống hệt. Những hàng cửa rất khó phân biệt và những khung cửa sổ không gọi nhớ điều gì.

Tim tôi bắt đầu đập nhanh hơn. Tôi sẽ làm gì đây? Tôi không thể thử bấm từng cái chuông trong mọi con ngõ khốn kiếp quanh đây được. Tôi đã không hề nghĩ tới chuyện này. Không may mắn. Tôi thậm chí còn chưa từng nghĩ...

Được thôi, mình đang tỏ ra như một con ngốc. Mình sẽ gọi Lissy! Cô ấy sẽ cho mình biết. Tôi rút điện thoại ra bấm về nhà, nhưng ngay lập tức nó chuyển sang chế độ trả lời tự động.

“Chào Lissy, tớ đây,” tôi nói, cố gắng tỏ ra vui vẻ tự nhiên. “Có một khó khăn nhỏ. Tớ không nhớ chính xác câu lạc bộ nằm sau cánh cửa nào. Hay thực ra... nó nằm ở ngõ nào. Vậy nếu cậu nhận được tin nhắn, hãy gọi cho tớ nhé? Cảm ơn!”

Tôi ngược lên, thấy Jack đang nhìn tôi.

“Mọi chuyện ổn chứ?”

“Chỉ là một trở ngại nhỏ xíu,” tôi nói, và cố nở nụ cười thoải mái. “Có một câu lạc bộ bí mật ở đâu đó quanh đây, nhưng em không thể nhớ chính xác nó nằm ở đâu.”

“Chẳng sao đâu,” Jack tế nhị nói. “Chuyện thế này vẫn thường xảy ra mà.”

Tôi lại bấm số gọi về nhà, nhưng máy bận. Tôi nhanh chóng bấm vào di động của Lissy, nhưng máy tắt.

Ôi khốn kiếp. Khốn kiếp. Chúng tôi đâu thể đứng trên phố cả đêm.

“Emma,” Jack thận trọng. “Em có muốn anh đặt một bàn...”

“Không!” Tôi nhảy lên như thể bị đốt. Jack sẽ không đặt trước bất cứ cái gì. Tôi đã nói tôi sẽ

tổ chức buổi hẹn tối nay, và tôi sẽ làm thế. “Không, cảm ơn anh. Không sao đâu.” Tôi đưa ra một quyết định đột ngột. “Thay đổi kế hoạch. Ta sẽ tới tiệm ăn Antonio.”

“Anh nên gọi xe...” Jack bắt đầu.

“Chúng ta không cần xe!” Tôi quả quyết sai bước tới con phố chính và ơn Chúa, một chiếc taxi chạy tới. Tôi vẫy dừng nó lại, mở cửa cho Jack và nói với người lái xe,

“Chào anh, cho tôi tới tiệm ăn Antonio trên đường Sanderstead ở Clapham.”

Hoan hô. Tôi đã là người lớn quyết đoán và cứu vãn được tình hình.

“Tiệm Antonio ở đâu?” Jack nói, khi taxi bắt đầu tăng tốc.

“Nó nằm hơi xa, ở phía Nam London. Nhưng nó rất dễ chịu. Lissy và em hay tới đó hồi bọn em sống ở Wandsworth. Nó có những chiếc bàn gỗ thông khổng lồ, đồ ăn thì tuyệt vời, rồi sofa và đủ thứ. Và họ không bao giờ làm phiền ta.”

“Nghe cũng hoàn hảo đấy.” Jack mỉm cười, và tôi tự hào mỉm cười đáp lại.

Thôi nào, đâu thể mất nhiều thời gian đến thế để di chuyển từ Clerkenwell tới Clapham. Lẽ ra chúng tôi phải tới đó từ ba thế kỷ trước rồi chứ. Ý tôi là, nó chỉ nằm cuối phố thôi mà!

Sau khoảng nửa tiếng, tôi cúi người về phía trước, hỏi lại người lái xe, “Có vấn đề gì sao?”

“Chỉ là tắc đường thôi, cưng.” Anh ta nhún vai thoải mái. “Ta có thể làm gì được?”

Anh có thể khôn ngoan tìm đường vòng để tránh tắc đường như bao lái xe taxi khác thường làm! Tôi muốn hét lên tức giận. Nhưng thay vì vậy tôi chỉ nói lịch sự, “VẬY... anh nghĩ sẽ mất bao lâu ta mới tới được chỗ đó?”

“Ai biết được chứ?”

Tôi thả người lại xuống ghế, cảm thấy bụng mình sôi lên vì tức giận.

Lẽ ra chúng tôi phải tới đâu đó ở Clerkenwell. Hay Covent Garden. Tôi thực là một con ngốc...

“Emma, đừng lo,” Jack nói. “Anh chắc mọi chuyện sẽ rất tuyệt khi ta tới đó.”

“Em hy vọng là vậy,” tôi nói với nụ cười yếu ớt.

Tôi còn không thể trò chuyện nữa. Tôi sử dụng mọi nơon thần kinh tập trung để cầu cho chiếc taxi đi nhanh hơn. Tôi nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, thầm reo mừng mỗi lần mã thư tín trên biển phố tiến gần hơn tới nơi chúng tôi muốn tới. SW3... SW11... SW4!

Rốt cuộc chúng tôi cũng tới Clapham. Gần như đã tới đó...

Khỉ thật. Lại một cái đèn đỏ khốn kiếp. Tôi gần như không thể ngồi yên trong ghế trong khi gã lái xe chỉ ngồi đờ ra đó, như thể mọi chuyện chẳng có gì quan trọng.

Được thôi, đèn xanh rồi! Đi nào! Nhanh lên!

Nhưng anh ta chuyển bánh một cách ung dung, như thể chúng tôi có cả ngày vậy... anh ta từ từ chạy dọc phố... giờ thì anh ta lại đang nhường đường cho một xe khác! *Anh ta đang làm cái quái gì chứ?*

Được rồi. Bình tĩnh lại, Emma. Con phố đó đây rồi. Cuối cùng chúng tôi cũng tới nơi.

“Nó đây rồi!” tôi nói, cố tỏ ra thoải mái khi chúng tôi bước xuống khỏi taxi. “Xin lỗi anh vì mất nhiều thời gian.”

“Đâu có sao,” Jack nói. “Chỗ này trông rất tuyệt!”

Khi trả tiền taxi cho người lái xe, tôi phải thừa nhận tôi khá hài lòng vì chúng tôi đã tới đây. Tiệm Antonio trông vô cùng tuyệt vời! Mặt trước tiệm ăn có đèn lồng trang trí, có bóng bay buộc trên mái vòm, âm nhạc và tiếng cười òa ra từ khung cửa để mở. Tôi thậm chí còn nghe thấy cả tiếng người ta hát bên trong.

“Thường thì không đông vui đến *thế này!*” Tôi nói với nụ cười rộng ngoác và đi về phía cửa. Tôi đã có thể nhìn thấy Antonio đứng ngay bên trong.

“Chào anh!” tôi nói và đẩy cửa mở ra. “Antonio!”

“Emma!” Antonio nói, lúc đó đang cầm một ly rượu đứng ngay cạnh cửa. Má anh hồng rực và anh tươi cười rạng rỡ hơn bình thường. “*Bellissima!*” Anh hôn vào mỗi bên má tôi, và tôi cảm thấy tràn ngập cảm giác khuây khỏa ấm áp. Tôi đã đứng khi tới đây. Tôi biết người quản lý. Họ sẽ đảm bảo rằng chúng tôi sẽ có một buổi tối tuyệt vời.

“Đây là Jack,” tôi nói, cười tươi tắn với anh.

“Jack! Thật tuyệt được gặp anh!” Antonio cũng hôn vào cả hai bên má Jack, và tôi cười khúc khích.

“Vây, cho chúng tôi một bàn hai người được không?”

“À...” Anh làm vẻ mặt tiếc nuối. “Cưng, chúng tôi đang đóng cửa!”

“Sao?” Tôi sững sờ nhìn anh ấy, bối rối. “Nhưng... nhưng anh đâu có đóng cửa. Có mọi người ở đây mà!” Tôi nhìn những gương mặt vui vẻ.

“Đây là một bữa tiệc riêng!” Anh nâng ly với một người ở bên kia phòng và hét lên câu gì đó bằng tiếng Ý. “Đám cưới cháu tôi. Cô đã bao giờ gặp cậu ấy chưa? Guido. Cậu ấy từng phục vụ ở đây mùa hè vài năm trước.”

“Tôi... tôi không chắc.”

“Cậu ấy gặp một cô gái đáng yêu ở trường luật. Cô biết đấy, giờ cậu ấy đã tốt nghiệp. Nếu cô có bao giờ cần tư vấn pháp lý...”

“Cảm ơn. Xin chúc mừng.”

“Hy vọng bữa tiệc diễn ra tốt đẹp,” Jack nói, và siết nhẹ cánh tay tôi. “Đừng lo, Emma, sao mà em biết được chứ.”

“Bạn thân mến, tôi rất tiếc!” Antonio nói khi thấy mặt tôi. “Một tối khác nhé, tôi sẽ dành cho cô bàn đẹp nhất. Cô cứ gọi trước, cho tôi biết...”

“Tôi sẽ làm thế,” tôi cố gắng mỉm cười. “Cảm ơn, Antonio.”

Tôi thậm chí còn không dám nhìn Jack. Tôi kéo anh cả ngăn ấy chặng đường tới Clapham khốn kiếp để rồi nhận được điều này.

Tôi phải cứu vãn tình huống này. Thật nhanh.

“Ta sẽ tới quán rượu,” tôi nói ngay khi chúng tôi bước ra vỉa hè. “Ngồi uống một ly thì có gì

không hay chứ?”

“Nghe hay đấy,” Jack nhẹ nhàng nói, và đi theo tôi khi tôi vội vã đi dọc phố tới một cái biển đề Đầu Ngựa, và đẩy cửa mở ra. Tôi chưa từng vào quán rượu này, nhưng chắc chắn nó khá...

Được thôi. Có lẽ là không.

Đây chắc hẳn là quán rượu tệ hại nhất tôi từng thấy trong đời. Những tấm thảm xác xơ, không âm nhạc, và không có dấu hiệu gì của sự sống ngoài một người đàn ông bụng phệ.

Tôi không thể hẹn hò với Jack trong này. Đơn giản là không thể.

“Được rồi!” tôi nói, đóng sập cửa lại. “Hãy nghĩ lại xem nào.” Tôi lướt thật nhanh khắp phố, nhưng ngoài tiệm Antonio ra, mọi quán khác đều đóng cửa, trừ một vài tiệm bán đồ ăn mang về trông thật tệ hại và một cửa hàng cho thuê ô tô. “Ừm... hãy gọi taxi quay trở lại thành phố!” Tôi nói, tỏ ra nhanh trí. “Sẽ không mất mấy thời gian.”

Tôi sai bước tới mép vỉa hè và giơ tay ra.

Trong ba phút tiếp theo, tuyệt nhiên không thấy bóng dáng một chiếc ô tô nào hết. Đâu chỉ riêng taxi. Mọi phương tiện đi lại đều vắng bóng.

“Có vẻ khá vắng nhỉ,” cuối cùng Jack cũng nhận thấy.

“Ừm, đây thực sự là một khu vực dân cư. Antonio là tiệm ăn duy nhất.”

Bên ngoài tôi tỏ vẻ bình tĩnh. Nhưng bên trong tôi bắt đầu hoảng hốt. Chúng tôi sẽ làm gì đây? Liệu chúng tôi có nên cố gắng đi bộ tới phố lớn Clapham? Nhưng nó cách đây cả vài dặm.

Tôi liếc nhìn đồng hồ và sửng sốt nhận thấy đã 9 giờ 15. Chúng tôi đã mất hơn một tiếng vô ích mà thậm chí chưa được uống lấy một ly. Và tất cả đều là lỗi của tôi. Tôi thậm chí không tổ chức nổi lấy một buổi tối đơn sơ sao cho mọi việc không biến thành thảm họa.

Đột nhiên tôi muốn khóc òa lên. Tôi muốn ngồi sụp xuống vỉa hè, vùi đầu vào tay mà nước mắt.

“Món pizza thì sao?” Jack nói, và tôi ngẩng đầu lên với niềm hy vọng chợt đến.

“Sao? Anh biết tiệm pizza nào quanh đây...”

“Anh thấy chỗ bán pizza.” Anh hất đầu về phía một trong những tiệm bán đồ ăn mang về. “Và anh thấy một cái ghế đá.” Anh chỉ về phía bên kia đường, nơi có một cái vườn hoa nhỏ xíu có hàng rào, có lối đi lát đá, cây cối và một băng ghế gỗ. “Em đi mua pizza.” Anh mỉm cười với tôi. “Anh sẽ đi giữ chỗ.”

Tôi chưa từng cảm thấy xấu hổ đến vậy trong đời. Chưa từng.

Jack Harper đưa tôi tới cửa hàng sang trọng nhất và lớn nhất thế giới. Còn tôi đưa anh tới một cái ghế công viên ở Clapham.

“Pizza của anh đây,” tôi nói, mang cái hộp còn nóng tới chỗ anh đang ngồi. “Em lấy loại thịt lợn muối, nấm và xúc xích.”

Tôi không tin nổi đây sẽ là bữa tối của chúng tôi. Thậm chí đó còn không phải loại pizza ngon, không phải loại pizza có sốt atisô cho người sành ăn. Đó chỉ là những lát bột bánh mỏng rẻ tiền với phô mát đông đã tan chảy cùng vài thứ được rải khéo léo trên mặt.

“Hoàn hảo,” Jack mỉm cười nói. Anh cầm một miếng lớn, rồi cho tay vào túi áo trong. “Đây lẽ ra là quà để em mang về nhà, nhưng vì chúng ta ngồi ở đây...”

Tôi há hốc mồm khi anh lôi ra một bình trộn cocktail nhỏ bằng inox và hai chiếc cốc cùng bộ. Anh mở nắp bình và, trước sự kinh ngạc của tôi, anh rót một dung dịch lỏng trong suốt màu hồng vào mỗi cốc.

Đó có phải là...

“Em không tin nổi!” Tôi nhìn anh ấy chăm chăm, mắt tròn xoe.

“Thôi nào. Anh đâu thể để em bắn khoăn cả đời xem món đó có vị thế nào, phải không?” Anh đưa cho tôi một cốc và chìa cốc của anh về phía tôi. “Chúc sức khỏe em.”

“Chúc mừng.” Tôi uống một ngụm cocktail... và ôi Chúa ơi, ngon tuyệt. Đậm đà và ngọt ngào, với chút vị vodka.

“Ngon chứ?”

“Tuyệt lắm!” tôi nói, uống thêm một ngụm nữa.

Anh cư xử thật tử tế với tôi. Anh vờ như đang vui vẻ lắm. Nhưng bên trong anh nghĩ gì chứ? Chắc chắn anh sẽ khinh thường tôi. Chắc chắn anh sẽ nghĩ tôi là một con bò cái cực kỳ, cực kỳ ngốc nghếch.

“Emma, em không sao chứ?”

“Không hẳn,” tôi nói, giọng khản đặc. “Jack, em rất xin lỗi. Thực đấy. Em thật lòng đã lên kế hoạch cho cuộc hẹn này. Lẽ ra chúng ta đã tới một câu lạc bộ rất dễ thương nơi những người nổi tiếng thường hay lui tới, và sẽ rất vui...”

“Emma.” Jack đặt ly đồ uống xuống và nhìn tôi. “Anh muốn dành buổi tối nay cùng em. Và đó là điều chúng ta đang làm.”

“Vâng. Nhưng...”

“Đó là điều chúng ta đang làm,” anh cương quyết lặp lại.

Anh từ từ cúi người về phía tôi và tim tôi bắt đầu đập thành thịch. Ôi Chúa ơi. Ôi Chúa ơi. Anh ấy sắp hôn tôi. Anh ấy sắp...

“Aaaa! Aaaa! Aaaa!”

Tôi nhảy vọt lên ghế trong cơn hoảng hốt. Một con nhện đang bò lên chân tôi. Một con nhện đen lớn. “Gạt nó xuống đi!” tôi điên cuồng nói. “Gạt nó xuống đi!”

Bằng một động tác nhanh nhẹn Jack phủi con nhện xuống cỏ, và tôi bước xuống khỏi ghế, tim vẫn đập thành thịch.

Và tất nhiên, bầu không khí đã bị phá hỏng hoàn toàn. Tuyệt lắm. Đúng là tuyệt diệu. Jack định hôn tôi còn tôi thì thét lên kinh hoàng. Tối nay tôi đã cư xử tuyệt quá nhỉ.

Tại sao mình lại thảm hại như vậy chứ? Tôi tức giận nghĩ. Tại sao mình lại hét lên? Lẽ ra mình chỉ cần nghiêng chặt răng thôi chứ!

Không hẳn là nghiêng răng *theo nghĩa đen*, rõ ràng rồi. Nhưng lẽ ra tôi phải thật dễ thương. Trên thực tế, lẽ ra tôi phải bị cuốn hút đến mức còn không *nhận thấy* con nhện nữa kia.

“Chắc anh không sợ nhện,” tôi mỉm cười lúng túng với Jack. “Chắc anh chẳng sợ gì hết.”

Jack đáp lại bằng một nụ cười không hẳn là câu trả lời.

“Anh có sợ gì không?” tôi khẩn khoản.

“Đàn ông đích thực không sợ gì hết,” anh bông đùa.

Ngược với mong muốn của chính mình, tôi thấy nhói lên chút cảm giác không hài lòng. Jack không phải là người giỏi nhất trên thế giới khi nói về chính mình.

“VẬY, do đâu mà anh có vết sẹo này?” tôi hỏi, chỉ vào cổ tay anh.

“Đó là một câu chuyện dài, tế nhạt.” Anh mỉm cười. “Em không muốn nghe đâu.”

Có chứ! Đầu tôi ngay lập tức lên tiếng. Em thực lòng muốn nghe. Nhưng tôi chỉ mỉm cười và nhấp chút đồ uống.

Bây giờ thì anh ấy đang nhìn ra xa xăm, như thể tôi không có ở đó.

Anh đã quên chuyện hôn tôi?

Mình có nên hôn anh ấy không? Không. Không.

“Pete yêu nhện,” anh đột nhiên lên tiếng. “Nuôi nhện như vật cưng. Những con khổng lồ, đầy lông. Và rắn nữa.”

“Thật sao?” tôi nhăn mặt.

“Điên rồ. Anh đúng là một anh chàng điên rồ,” anh thốt lên.

“Anh... vẫn nhớ anh ấy,” tôi ngập ngừng.

“Ừ. Anh vẫn nhớ anh ấy.”

Lại một khoảng yên lặng. Tôi có thể nghe thấy tiếng một nhóm người đang rời tiệm ăn Antonio ở đằng xa, hò hét gì đó với nhau bằng tiếng Ý.

“Anh ấy có để lại người thân nào không?” tôi thận trọng hỏi, và ngay lập tức thấy mặt Jack khép lại mọi cảm xúc.

“Có một vài người,” anh nói.

“Anh vẫn còn gặp họ chứ?”

“Thỉnh thoảng,” anh thốt lên, rồi quay sang tôi mỉm cười. “Em bị dính xốt cà chua ở cằm này.” Và khi vớ tay lên lau, anh bắt gặp ánh mắt tôi. Anh chậm rãi cúi xuống phía tôi. Ôi Chúa ơi. Đến lúc rồi, thực sự đến lúc rồi. Thực sự...

“Jack.”

Cả hai chúng tôi cùng nháy dưng lên sững sốt, và tôi đánh rơi ly cocktail xuống đất. Tôi quay lại, sững sờ không tin vào mắt mình. Sven đang đứng ở cửa khu vườn nhỏ.

Sven làm cái quái quỷ gì ở đây chứ?

“Đến đúng lúc lắm,” Jack lầm bầm. “Chào Sven.”

“Nhưng... nhưng anh ta làm gì ở đây?” Tôi trân trối nhìn Jack. “Sao anh ta biết chúng ta ở đây?”

“Anh ấy gọi khi em đang đi mua pizza.” Jack thở dài và xoa mặt. “Anh không biết anh ấy sẽ tới đây nhanh đến vậy. Emma... có chuyện mới xảy ra. Anh phải nói chuyện với anh ấy thật nhanh. Anh hứa sẽ không lâu đâu. Được chứ?”

“Được,” tôi khẽ nhún vai nói. Rốt cuộc thì tôi còn biết nói gì khác chứ? Nhưng bên trong, cả cơ thể tôi rung lên thất vọng, gần như tức giận. Cố gắng giữ bình tĩnh, tôi với lấy bình lắc cocktail, rót phần cocktail hồng còn lại vào ly của mình và uống một ngụm lớn.

Jack và Sven đang đứng ở cổng, nói chuyện sôi nổi bằng giọng rất nhỏ. Tôi nhấp cocktail và làm vẻ tự nhiên dịch trên ghế để có thể nghe rõ hơn.

“... phải làm gì từ đây...”

“... kế hoạch B... trở lại Glasgow...”

“... khẩn cấp...”

Tôi ngược lên, bắt gặp ánh mắt của Sven. Tôi vội quay đi nơi khác, vờ như đang chăm chú nhìn mặt đất. Giọng họ hạ xuống thấp hơn nữa, và tôi không nghe được lấy một từ. Sau đó Jack tách ra và đi về phía tôi.

“Emma... anh rất xin lỗi về chuyện này. Nhưng anh phải đi.”

“Đi?” tôi nhìn anh kinh hoảng. “Sao, bây giờ ư?”

“Anh sẽ phải đi vài ngày. Anh xin lỗi.” Anh ngồi xuống cạnh tôi trên băng ghế. “Nhưng... chuyện này khá quan trọng.”

“Ồ. Ồ, được thôi.”

“Sven đã gọi xe đưa em về.”

Tuyệt, tôi cúi kính nghĩ. Cảm ơn nhiều, Sven.

“Anh ấy thật sự rất... chu đáo,” tôi nói, và dùng giày di một đường trên mặt đất.

“Emma, anh thực sự phải đi,” Jack nói khi thấy vẻ mặt tôi. “Nhưng anh sẽ gặp lại em khi anh trở lại, được chứ? Vào Ngày Gia đình Công ty. Và chúng ta sẽ... bắt đầu từ đó.”

“Được ạ.” Tôi cố gắng mỉm cười. “Thế sẽ rất tuyệt.”

“Tối nay anh đã rất vui.”

“Em cũng vậy,” tôi nói, nhìn chằm chằm xuống băng ghế. “Em đã rất vui.”

“Chúng ta sẽ lại vui vẻ cùng nhau.” Anh nhẹ nhàng nâng cằm tôi lên cho tới khi tôi nhìn thẳng vào mắt anh, “Anh hứa đấy, Emma.”

Anh cúi về phía trước và lần này không có lấy một chút do dự. Môi anh áp vào môi tôi, ngọt ngào và mạnh mẽ. Anh hôn tôi. Jack Harper đang hôn tôi trên một băng ghế công viên.

Môi anh tách môi tôi ra, râu anh cọ vào mặt tôi ram ráp. Cánh tay anh ôm lấy kéo tôi vào sát anh, hơi thở tôi nghẹt lại ở cổ. Tôi thấy mình luồn tay vào trong áo khoác anh, cảm thấy những cơ bắp dưới lớp áo sơ mi, và muốn xé toạc nó ra. Ôi Chúa ơi. Tôi muốn chuyện này. Tôi muốn hơn nữa.

Đột nhiên anh dừng lại, và tôi cảm thấy như thể mình vừa bị lôi ra khỏi một giấc mơ.

“Emma, anh phải đi.”

Miệng tôi ẩm ướt, tê dại. Tôi vẫn có thể cảm thấy làn da anh trên môi tôi. Cả cơ thể vẫn rộn ràng. Không thể dừng lại thế này được. Không thể.

“Đừng đi,” tôi nghe thấy giọng mình khản đặc. “Nửa tiếng thôi.”

Tôi định gợi ý cái gì chứ? Rằng chúng tôi làm chuyện đó trong *bụi cây*?

Nói thực, thế cũng được. Bất cứ đâu cũng được. Trong đời tôi chưa từng khao khát người đàn ông nào đến thế.

“Anh không muốn đi.” Đôi mắt sẫm màu của anh gần như đục ngầu. “Nhưng anh phải đi.” Anh cầm lấy tay tôi, và tôi bám chặt lấy tay anh, cố gắng kéo dài sự tiếp xúc lâu hết mức có thể.

“VẬY... em sẽ... em sẽ gặp lại anh.” Tôi gần như không thể nói rõ ràng.

“Anh rất nóng lòng.”

“Em cũng thế.”

“Jack.” Cả hai chúng tôi cùng nhìn lên và thấy Sven đứng ở cổng.

“Được rồi,” Jack gọi lại. Chúng tôi đứng lên và tôi kín đáo quay đi khỏi dáng điệu hơi lạ của Jack.

Mình có thể đi cùng trong xe và...

Không. *Không*. Tua lại. Tôi không nghĩ đến chuyện đó.

Khi chúng tôi bước ra ngoài phố, tôi thấy hai chiếc xe màu bạc chờ bên vỉa hè. Sven đang đứng cạnh một chiếc, còn chiếc kia rõ ràng là dành cho tôi. Khốn thật. Tôi cảm thấy như mình đột nhiên trở thành thành viên của một gia đình hoàng gia hay gì đó.

Khi người lái xe mở cửa cho tôi, Jack chạm nhẹ vào tay tôi. Tôi muốn ôm lấy anh để hôn một lần cuối, nhưng thế nào đó tôi đã kiềm chế được.

“Tạm biệt,” anh thì thầm.

“Tạm biệt,” tôi thì thầm đáp lại.

Sau đó tôi vào xe, cửa đóng lại với một tiếng sập đất tiền, và xe lướt đi êm ru.

mười sáu

Chúng ta sẽ bắt đầu từ đó. Điều đó có thể nghĩa là...

Hoặc có thể nghĩa là...

Ôi Chúa ơi. Mỗi lần nghĩ đến chuyện đó, bụng tôi lại cuộn lên háo hức. Tôi không thể tập trung ở chỗ làm. Tôi không thể nghĩ đến bất cứ điều gì khác.

Ngày Gia đình Công ty là một sự kiện của công ty, tôi liên tục tự nhủ như vậy. *Không phải* một cuộc hẹn. Đó sẽ là một dịp hoàn toàn mang tính công việc, và có lẽ sẽ không có bất cứ cơ hội nào để Jack và tôi nói nhiều hơn một câu chào trang trọng giữa sếp và nhân viên. Cùng lắm là cả bắt tay nữa. Vậy thôi.

Nhưng... nhưng ta chẳng bao giờ biết điều gì có thể sẽ xảy ra sau đó.

Chúng ta sẽ bắt đầu từ đó.

Ôi Chúa ơi. Ôi Chúa ơi.

Sáng thứ Bảy, tôi dậy thật sớm, tắm sạch sẽ, tẩy lông nách, xoa loại kem dưỡng da đắt tiền nhất của mình và sơn móng chân.

Chỉ là vì chuẩn bị chu đáo lúc nào cũng có ích cả. Không vì lý do gì khác.

Tôi chọn áo ngực bằng ren hiệu Gossard và quần lót cùng bộ, mặc bên ngoài là chiếc váy xòe mùa hè làm tôn dáng nhất.

Sau đó, hơi đỏ mặt một chút, tôi thả vài chiếc bao cao su vào túi. Đơn giản là vì sẵn sàng là tốt. Đây là bài học tôi học được ở Brownies hồi mới mười một tuổi, và bài học đó còn đọng mãi trong tôi. Được thôi, có lẽ Brown Owl nói về khăn ăn dự phòng và những bộ đồ khâu vá chứ không phải bao cao su, nhưng vẫn cùng nguyên tắc đó, không phải vậy sao?

Tôi nhìn vào gương, tô lớp son bóng cuối cùng lên môi và xức nước hoa Allure khắp người. Được rồi. Sẵn sàng để làm tình rồi.

Ý tôi là, với Jack.

Ý tôi là... Ôi Chúa ơi. Sao cũng được.

Ngày Gia đình sẽ diễn ra ở nhà Panther, tức là căn nhà nông thôn của công ty Panther ở Hertfordshire. Họ sử dụng căn nhà đó cho các dịp đào tạo hay hội thảo và những ngày suy nghĩ sáng tạo, những dịp mà tôi chưa từng được mời đến. Vì thế tôi chưa từng tới đó, và khi bước ra khỏi taxi tôi phải thừa nhận mình khá bị ấn tượng. Đó là một căn nhà cổ, lớn và rất đẹp, rất nhiều cửa sổ và cột đăng trước. Có lẽ được xây từ... thời xa xưa.

“Kiến trúc thời George,” ai đó nói khi họ bước trên con đường rải sỏi lạo xạo.

Thời George. Ý tôi là thế.

Tôi đi theo tiếng nhạc ra sau nhà và thấy sự kiện này đang diễn ra nhộn nhịp trên bãi cỏ rộng lớn. Vải vóc sắc sỡ kết thành những tràng hoa lớn trang trí ở sau nhà, những cái lều dựng rải rác trên bãi cỏ, một ban nhạc đang chơi trên sân khấu nhỏ còn trẻ con thì đang la hét inh tai trong nhà bóng.

“Emma!” Tôi nhìn lên thì thấy Cyril đang đi về phía tôi, ăn mặc như anh chàng trong quân J với chiếc mũ nhọn màu vàng và đỏ. “Trang phục của cô đâu?”

“Trang phục!” Tôi cố tỏ ra ngạc nhiên. “Trời ơi! Ừm... tôi không biết là chúng ta phải cải trang.”

Thực ra thì không hẳn là thế. Hôm qua, vào lúc năm giờ chiều, Cyril đã gửi email cho mọi người trong công ty, ghi rõ: **NHẮC NHỞ: TRONG NGÀY GIA ĐÌNH CÔNG TY, MỌI NHÂN VIÊN PANTHER ĐỀU PHẢI CẢI TRANG.**

Nhưng trung thực mà nói. Làm sao ta có thể tìm được phục trang khi chỉ được báo trước trong vòng năm phút? Và tôi sẽ không bao giờ tới đây vào ngày hôm nay trong một bộ quần áo bằng nylon mua ở một cửa hàng bán đồ dự tiệc.

Thêm nữa, cứ nghĩ mà xem, giờ thì họ có thể làm gì được chứ?

“Xin lỗi,” tôi nói lơ đãng, nhìn quanh tìm Jack. “Dù sao thì đừng để ý...”

“Các người thật là! Cái đó đã được đưa vào thông báo, trong bản tin...” Ông ấy tóm lấy vai tôi khi tôi định bước đi. “Vậy thì cô sẽ phải chọn một trong những bộ dự phòng.”

“Sao?” Tôi ngây ngô nhìn ông ta. “Bộ dự phòng nào?”

“Tôi có cảm giác chuyện này sẽ xảy ra,” Cyril nói với chút âm điệu chiến thắng, “vì thế tôi có chuẩn bị trước.”

Một cảm giác rùng mình bắt đầu lan đi khắp cơ thể. Ý ông ta đâu phải là...

Ý ông ta không thể nào là...

“Chúng ta có rất nhiều đồ để chọn,” ông ta đang nói.

Không. Không bao giờ. Mình phải thoát khỏi chuyện này. Ngay bây giờ.

Tôi ngó ngoáy tuyệt vọng, nhưng tay ông ta như một cái kẹp trên vai tôi. Ông ta đẩy tôi vào một cái lều, nơi hai phụ nữ trung niên đang đứng bên cạnh một cái giá đầy... ôi Chúa ơi. Những bộ đồ cải trang bằng sợi nhân tạo, khủng khiếp và kinh tởm nhất tôi từng thấy. Tệ hơn cả đồ ở cửa hàng bán đồ dự tiệc. Ông ta lấy những thứ này từ đâu chứ?

“Không,” tôi hoảng hốt. “Thật đấy. Tôi muốn mặc nguyên thể này.”

“Ai cũng phải mặc đồ cải trang cả,” Cyril cương quyết. “Cái đó đã được ghi trong thông báo!”

“Nhưng... nhưng đây là đồ cải trang!” tôi vội chỉ vào chiếc váy của mình. “Tôi quên không nói. Đây là... một bộ trang phục dự tiệc trong vườn từ những năm hai mươi, rất thật...”

“Emma, đây là một ngày để vui đùa,” Cyril ngắt lời. “Và một phần của trò vui xuất phát từ việc nhìn thấy đồng nghiệp của ta và gia đình họ trong những trang phục buồn cười. Nói đến đây tôi mới nhớ, gia đình cô đâu?”

“Ồ.” Tôi làm vẻ mặt hối tiếc đã tập luyện cả tuần. “Họ... thực sự họ không thể tới được.”

Có lẽ là vì tôi đã không đả động gì với họ về ngày hôm nay.

“Cô không kể với họ về ngày hôm nay?” Ông ta quan sát tôi với vẻ ngờ vực. “Cô có gửi tờ chương trình cho họ không?”

“Có chứ!” Tôi làm dấu thánh giá sau lưng. “Tất nhiên tôi có nói với họ. Họ cũng thích tới đây lắm chứ!”

“Vậy thì cô sẽ phải hòa vào với các gia đình đồng nghiệp khác. Xem ta có gì nào. Nàng Bạch Tuyết.” Ông ta giúi một cái váy nylon tay bằng kính tẩm vào tay tôi.

“Tôi không muốn làm Bạch Tuyết...” tôi bắt đầu, rồi ngừng lại giữa chừng khi nhìn thấy Moira ở Phòng Kế toán đang khổ sở bị tống vào bộ trang phục khi đột lông bờm xồm. “Được thôi.” Tôi tóm lấy cái váy. “Tôi sẽ làm Bạch Tuyết.”

Tôi gần như muốn khóc. Chiếc váy xinh đẹp làm tôn lên những đường cong của tôi bị nhét vào một chiếc túi vải hoa, sẵn sàng đợi tôi lôi ra vào cuối ngày. Còn tôi thì mặc một bộ trang phục khiến mình trông như một con bé sáu tuổi. Một con bé sáu tuổi không hề có mắt thẩm mỹ và bị mù màu.

Khi tôi chán chường chui từ lều ra, ban nhạc đang chơi bài *Oom-pa-pa* trong phim Oliver với nhịp điệu sôi động, và ai đó đang thông báo gì đó trên loa nhưng tôi chẳng nghe ngóng được gì. Tôi nhìn quanh, nheo mắt vì ánh nắng, cố tìm hiểu xem ai là ai dưới bộ quần áo cải trang. Tôi thấy Paul đang đi dọc bãi cỏ, ăn mặc như cướp biển, và ba đứa trẻ bám nhằng nhằng vào chân.

“Chú Paul! Chú Paul!” một đứa đang hét lên. “Chú làm lại vẻ mặt đáng sợ đi!”

“Cháu muốn ăn kẹo mút!” một đứa khác gào. “Chú Paul, cháu muốn ăn kẹo mút!”

“Chào ông, Paul,” tôi nói đầy đau khổ. “Ông đang vui vẻ chứ?”

“Bất cứ ai nghĩ ra Ngày Gia đình Công ty đều đáng bị bắn cả,” ông ta nói không một thoáng hài hước. “Đừng có giẫm lên chân chú!” ông ta quát một đứa, và tất cả bọn chúng lẫn ra cười ngặt nghẽo.

“Mẹ, con không cần tiêu một xu nào,” Artemis lầm bầm khi đi ngang qua, ăn mặc như người cá, cùng bà đầy vẻ chỉ huy đội một chiếc mũ khổng lồ.

“Artemis, không cần phải tự ái như vậy!” bà đó nói oang oang.

Chuyện này thật kỳ cục. Mọi người khi ở cùng gia đình mình trở nên hoàn toàn khác lạ. Ơn Chúa vì gia đình tôi không có mặt ở đây.

Tôi băn khoăn không hiểu Jack đang ở đâu. Có lẽ anh ấy ở trong nhà. Có lẽ tôi nên...

“Emma!” tôi nhìn lên thì thấy Katie đang đi về phía mình. Cô mặc một bộ trang phục cà rốt vô cùng kỳ dị, khoác tay một người đàn ông trung niên tóc muối tiêu. Chắc đó là bố cô ấy.

Lạ thật, bởi tôi tưởng cô ấy bảo sẽ đi cùng...

“Emma, đây là Phillip!” cô ấy hớn hở. “Phillip, hãy gặp bạn em Emma. Cô ấy là người mang chúng ta đến với nhau!”

S... sao?

Không. Tôi không tin nổi.

Đây là người yêu mới của cô ấy? Đây là Phillip? Nhưng ít nhất ông ấy cũng phải bảy mươi rồi!

Ngơ ngẩn, tôi bắt tay ông ấy, bàn tay khô ráp như giấy, giống như tay bố tôi, và cố gắng chuyện phiếm đôi chút về thời tiết. Nhưng suốt thời gian đó, tôi hoàn toàn bị sốc.

Đừng hiểu lầm tôi. Tôi không phải người kỳ thị tuổi tác. Tôi chẳng phải là người kỳ thị bất cứ điều gì. Tôi nghĩ mọi người đều như nhau, cho dù họ da đen hay da trắng, là đàn ông hay đàn bà, trẻ hay...

Nhưng ông ấy đúng là một ông già! Ông ấy *già rồi!*

“Anh ấy thật dễ thương phải không?” Katie nói đầy trù ối khi ông ấy đi lấy đồ uống. “Anh ấy rất chu đáo. Chẳng có gì là quá rắc rối với anh ấy cả. Trước đây tớ chưa từng đi chơi với người đàn ông nào như anh ấy!”

“Tớ không tin nổi điều đó,” tôi nói, giọng hơi lạc đi. “Chính xác thì khoảng cách tuổi tác giữa hai người là bao nhiêu?”

“Tớ không chắc,” Katie nói giọng ngạc nhiên. “Tớ chưa từng hỏi. Sao cơ?”

Mặt cô sáng bừng hạnh phúc và cực kỳ ngây thơ. Chẳng lẽ cô không *nhận thấy* ông ấy già đến thế nào?

“Không có gì!” Tôi hăng giọng. “VẬY... Ờ... kể lại cho tớ nghe xem nào. Chính xác thì cậu gặp Phillip ở đâu?”

“Cậu biết mà, đồ ngốc!” Katie nói, vờ quở trách. “Cậu đã gợi ý tớ nên thử ăn trưa ở đâu đó khác đi, nhớ chứ? Thế đấy, tớ tìm thấy một nơi thực sự khác biệt, nằm trong một con phố nhỏ. Thực ra, tớ nghĩ cậu nên tới đó.”

“Đó là một... tiệm ăn? Quán cà phê?”

“Không hẳn,” cô trầm ngâm. “Tớ chưa từng tới nơi nào như vậy. Ta vào đó và họ đưa cho ta một cái khay, rồi ta lấy đồ ăn trưa và ăn, ngồi ở mấy cái bàn ở đó. Và chỉ hết có hai bảng! Sau đó họ có giải trí miễn phí! Đôi khi là chơi bài bingo hoặc tú lơ khơ. Đôi khi là một bài hát quanh chiếc đàn piano. Có lần họ còn tổ chức khiêu vũ vào buổi chiều! Tớ đã có vô cùng nhiều bạn.”

Tôi sững sờ nhìn cô trong vài giây.

“Katie,” cuối cùng tôi nói. “Chỗ đó. Liệu đấy có phải là... trung tâm chăm sóc người già vào ban ngày không?”

“Ồ!” cô nói, trông có vẻ sửng sốt. “Ờm...”

“Cố nghĩ xem. Có ai tới đó... có vẻ là người già?”

“Trời ạ,” cô ấy chậm chạp nói, và nhú mày. “Giờ cậu nhắc đến tớ mới thấy có vẻ mọi người đều khá... trưởng thành. Nhưng thực đấy Emma, cậu nên tới đó.” Mặt cô sáng lên. “Chúng tớ được cười đùa thoải mái!”

“Cậu vẫn còn *tới* đó?” tôi nhìn cô chằm chằm.

“Ngày nào tớ cũng tới đó,” cô ngạc nhiên. “Tớ ở trong ủy ban xã hội mà.”

“Chào một lần nữa!” Phillip vui vẻ khi xuất hiện trở lại với ba ly nước. Ông ấy cười rạng rỡ với Katie và hôn vào má cô gái, và cô ấy cười rạng rỡ đáp lại. Và đột nhiên tôi cảm thấy khá ấm lòng. Được thôi, chuyện này đúng là kỳ lạ. Nhưng dường như họ là một cặp thực sự ngọt ngào.

“Anh chàng đứng sau quầy có vẻ khá căng thẳng, anh chàng khốn khổ,” Phillip nói khi tôi uống ngụm Pimm’s ngon lành đầu tiên, nhắm mắt lại để tận hưởng.

Ừmm. Chắc chắn chẳng có gì tuyệt hơn một ly nước mát lạnh vào một ngày hè...

Chờ chút. Mắt tôi mở ra. Quầy Pimm’s.

Khỉ thật. Tôi đã hứa sẽ cùng phục vụ ở quầy Pimm’s với Connor, phải không nhỉ? Tôi liếc nhìn đồng hồ và nhận ra mình đã muộn tới mười phút. Ôi, chết tiệt thật. Thảo nào mà anh ấy chả căng thẳng.

Tôi vội vã xin lỗi Phillip và Katie, rồi cuống cuống chạy tới quầy Pimm’s nằm ở góc vườn. Ở đó tôi thấy Connor đang một mình can trường đối mặt với cả một hàng người dài tít tắp. Anh ăn mặc như Henry VIII, với tay áo xòe, quần ống túm và một bộ ria mép khổng lồ màu đỏ gắn vào mặt. Chắc anh đang nóng chảy mỡ ra.

“Xin lỗi,” tôi thì thầm, nhẹ nhàng chui vào đứng bên cạnh. “Em phải thay trang phục. Em nên làm gì đây?”

“Rót đầy nước Pimm’s vào các ly,” Connor nói cộc lốc. “Mỗi ly giá 1,5 bảng. Liệu em có làm được không?”

“Được!” tôi nói, hơi bực mình. “Tất nhiên là em làm được!”

Trong vài phút sau đó chúng tôi quá bận rộn phục vụ đồ uống nên chẳng ai nói với ai lời nào. Rồi hàng dài người dần tản đi, chỉ còn lại chúng tôi.

Connor thậm chí không thèm nhìn tôi, anh loảng xoảng thu xếp ly cốc khiến tôi e rằng anh sẽ làm vỡ mất. Tại sao anh lại bực bội đến thế chứ?

“Connor, nghe này, em xin lỗi đã đến muộn.”

“Không sao,” anh nói cứng nhắc và bắt đầu bấm một bó bạc hà như thể muốn giết nó. “Vậy, tối hôm trước em vui vẻ chứ?”

Vậy ra là vì chuyện đó.

“Vâng, cảm ơn,” tôi nói sau một thoáng ngập ngừng.

“Với người đàn ông bí mật mới.”

“Vâng,” tôi nói, và lén nhìn khắp bãi cỏ đông đúc, tìm kiếm Jack.

“Đó là một người ở chỗ làm, phải không?” Connor đột nhiên nói, và tôi giật thót.

“Tại sao anh lại nói vậy?” tôi hững hờ.

“Đó là lý do tại sao em không nói với anh đó là ai.”

“Không phải như vậy! Chỉ là... nghe này Connor, chẳng lẽ anh không thể tôn trọng sự riêng tư của em?”

“Anh nghĩ anh có quyền biết em bỏ anh vì kẻ nào.” Anh bắn sang tôi một cái nhìn quở trách.

“Anh không có quyền đó!” tôi vặc lại, để rồi nhận ra điều đó có vẻ hơi ích kỷ. “Em chỉ nghĩ sẽ chẳng ích gì khi nói chuyện đó.”

“Được thôi, rồi anh sẽ tìm hiểu xem đó là ai.” Hàm anh bạnh ra. “Sẽ không mất nhiều thời

gian đầu.”

“Connor, xin anh. Em thực sự không nghĩ...”

“Emma, anh đâu có ngốc.” Anh nhìn tôi, vẻ thăm dò. “Anh biết nhiều hơn em nghĩ đấy.”

Tôi cảm thấy một thoáng chông chênh. Có lẽ tôi đã luôn đánh giá thấp Connor. Có lẽ anh thực sự hiểu tôi. Ôi Chúa ơi. Nếu anh đoán được thì sao?

Tôi bắt đầu thái lát một quả chanh, mắt liên tục liếc nhìn đám đông. Dù sao thì Jack đang ở đâu thế nhỉ?

“Anh biết là ai rồi,” Connor đột nhiên nói, và tôi nhìn lên thì thấy anh đang nhìn tôi đắc thắng. “Đó là Paul, phải không?”

“Sao?” tôi há hốc mồm, muốn phá lên cười. “Không, không phải Paul! Thế quái nào mà anh lại nghĩ là Paul chứ?”

“Chốc chốc em lại nhìn ông ta.” Anh chỉ tới chỗ Paul đang đứng gần đó, dăm chiêu tu bia ừng ực. “Hai phút một lần!”

“Em đâu có nhìn ông ta,” tôi vội vã nói. “Em chỉ nhìn... Em chỉ tiếp nhận không khí náo nức xung quanh.”

“Vậy tại sao ông ta lại quanh quẩn ở đây?”

“Ông ta đâu có quanh quẩn ở đây. Trời, Connor, hãy tin em. Em không hẹn hò với Paul.”

“Em nghĩ anh là thằng ngốc, phải không?” Connor nói với một thoáng giận dữ.

“Em không nghĩ anh là thằng ngốc! Em chỉ... em chỉ nghĩ đây là chuyện khá vô nghĩa. Anh sẽ không bao giờ...”

“Có phải Nick không?” Mắt anh nheo lại. “Em và anh ta luôn có gì đó.”

“Không!” tôi sốt ruột nói. “Không phải Nick.”

Trời đất. Chuyện tình giấu giếm vốn đã đủ khó khăn lắm rồi, kể cả khi không có bạn trai cũ tra tấn. Lẽ ra tôi không bao giờ nên đồng ý làm ở quầy Pimm’s ngu ngốc này.

“Ôi Chúa ơi,” Connor thì thầm. “Nhìn kìa.”

Tôi nhìn lên, và bụng tôi lộn nhào. Jack đang đi qua bãi cỏ về phía chúng tôi, ăn mặc như cao bồi, với ủng da, áo sơ mi kẻ ca rô và một cái mũ cao bồi phù hợp.

Trông anh vô cùng hấp dẫn, tôi cảm thấy mình sắp ngất.

“Anh ấy đang đi về hướng này!” Connor suyt. “Nhanh lên! Dọn đồng vỏ chanh đó đi. Xin chào ngài,” anh nói to hơn. “Ngài có muốn uống một ly Pimm’s?”

“Cảm ơn nhiều, Connor,” Jack nói và mỉm cười. Rồi anh nhìn tôi. “Chào Emma. Cô vui chứ?”

“Chào anh,” tôi nói, giọng cao hơn bình thường tới sáu nốt. “Vâng, thật tuyệt!” Tay run run, tôi rút ra một ly Pimm’s đưa cho anh.

“Emma! Em quên bạc hà!” Connor nói.

“Không sao,” Jack nói, không rời mắt khỏi tôi.

“Anh có thể dùng bạc hà nếu anh muốn,” tôi nói và nhìn lại.

“Thế này là ngon rồi.” Mắt anh hơi lóe lên, rồi anh uống một ngụm Pimm’s lớn.

Chuyện này không có thực. Chúng tôi không thể rời mắt khỏi nhau. Chắc chắn mọi người khác có thể thấy rõ chuyện gì đang diễn ra? Chắc chắn Connor phải nhận ra? Tôi vội nhìn đi chỗ khác và vờ như bận rộn với chỗ đá.

“Vâng, Emma,” Jack nói với vẻ tự nhiên. “Chỉ nói chuyện công việc một chút thôi. Việc đánh máy thêm mà tôi yêu cầu cô. Hồ sơ Leopold ấy.”

“Vâng?” tôi nói, bối rối đánh rơi một viên đá xuống quầy.

“Có lẽ chúng ta sẽ bàn bạc đôi chút về chuyện đó trước khi tôi đi?” Ánh mắt chúng tôi chạm nhau. “Tôi có một dãy phòng trong kia.”

“Được ạ,” tôi nói, tim đập thình thịch. “Vâng.”

“Vâng... một giờ nhé?”

“Một giờ tôi sẽ tới.”

Anh thong dong bước đi, cầm theo ly Pimm’s, và tôi đứng đó nhìn theo, để một viên đá nhỏ giọt xuống bãi cỏ.

Một dãy phòng. Điều đó chỉ có thể ám chỉ một điều.

Jack và tôi sẽ làm tình.

Và đột nhiên, không hề báo trước, tôi cảm thấy rất rất căng thẳng.

“Anh đúng là ngốc quá!” Connor la lên, đột ngột bỏ con dao xuống. “Anh đúng là *mù quáng* quá.” Anh quay sang nhìn tôi, đôi mắt xanh rực lên. “Emma, anh biết người đàn ông mới của em là ai.”

Tôi cảm thấy đau thắt.

“Không, anh biết làm sao được.” Tôi nói nhanh. “Connor, anh không biết đó là ai. Thực ra, đó không phải là bất cứ ai ở chỗ làm. Em chỉ bịa ra thế thôi. Anh ấy sống ở Tây London kia, anh chưa từng gặp anh ấy. Tên anh ấy là... ừm... Gary, anh ấy là nhân viên bưu tín.”

“Đừng có nói dối anh! Anh biết chính xác đó là ai.” Anh khoanh tay và hướng sang tôi một cái nhìn thật lâu, xuyên thấu. “Đó là Tristan ở Phòng Thiết kế, phải không?”

Ngay khi công việc của mình ở quầy đồ uống kết thúc, tôi chuồn khỏi Connor và đi tới ngồi dưới gốc cây với một ly Pimm’s, cứ hai phút lại liếc nhìn đồng hồ. Tôi không tin nổi mình lại căng thẳng vì chuyện này đến vậy. Có lẽ Jack biết cả đồng bí quyết. Có lẽ anh ấy sẽ mong đợi tôi cũng thực sự sành sỏi. Có lẽ anh ấy sẽ chờ đợi những kỹ thuật đỉnh cao mà tôi thậm chí còn chưa từng nghe tới.

Ý tôi là... tôi không nghĩ mình *kém cỏi* trong chuyện chăn gối.

Bạn biết đấy. Nói chung. Ta nên xem xét mọi khía cạnh.

Nhưng ta đang nói đến tiêu chuẩn nào đây? Tôi cảm thấy mình đang thi đấu trong những chương trình nhỏ ở địa phương rồi đột nhiên lại tham dự Olympic. Jack Harper là một triệu phú quốc tế. Chắc chắn anh ấy đã hẹn hò với các siêu mẫu và... vận động viên... những phụ nữ

có bộ ngực khổng lồ mời gọi... những cơ bắp mà tôi nghĩ mình thậm chí còn chẳng có.

Tôi sẽ cạnh tranh thế nào đây? Bằng cách nào? Tôi bắt đầu cảm thấy không được khỏe. Đây là một ý tưởng tệ hại. Tôi sẽ không bao giờ giỏi như nữ chủ tịch tập đoàn Origin Software, phải không nào? Tôi có thể hình dung ra cô ta, với cặp chân dài, bộ đồ lót giá 400 đô và cơ thể rám nắng... có lẽ với một chiếc roi trong tay... có lẽ cả cô bạn người mẫu lương tính đầy quyền rũ sẵn sàng làm mọi chuyện nóng lên một chút của cô ta nữa...

Được thôi, dừng lại ngay. Chuyện đang bắt đầu trở nên lố bịch rồi đây. Tôi sẽ ổn thôi. Tôi *chắc chắn* là mình sẽ ổn thôi. Sẽ như một cuộc thi ba lê - một khi đã múa, ta sẽ quên đi mọi căng thẳng. Giáo viên ba lê cũ của tôi luôn nói với học sinh, “Chừng nào các em giữ được đôi chân xoay tròn sao cho thật đẹp mắt và một nụ cười tươi tắn trên mặt, các em sẽ làm được một cách tuyệt diệu.”

Và tôi nghĩ điều đó cũng đúng trong trường hợp này.

Tôi liếc nhìn đồng hồ, hoảng hốt. Đúng một giờ. Không hơn không kém.

Đã đến lúc đi và yêu đương. Tôi đứng lên, bí mật làm vài động tác khởi động, vì biết đâu lại cần đến. Sau đó tôi hít một hơi thật sâu và với trái tim đập thành thịch, tôi bắt đầu đi về phía ngôi nhà. Tôi vừa tới mép bãi cỏ thì một giọng xoe xoe đập vào tai tôi.

“Con bé kia rồi! Emma! Cooee!”

Nghe như giọng mẹ tôi thì phải. Lạ thật. Tôi hơi dừng bước, và quay lại, nhưng không nhìn thấy ai cả. Chắc tôi bị ảo giác đây. Chắc tôi lỗi tiềm thức cố gắng đánh bại tôi, hoặc gì đó.

“Emma, quay lại đây! Đẳng này cơ!”

Chờ chút. Hình như là giọng của Kerry.

Tôi bối rối nhìn quanh đám đông, mắt nheo lại trong nắng. Tôi chẳng thể thấy gì. Tôi lướt mắt một lượt, nhưng không thể thấy...

Rồi bỗng nhiên, như Mắt Thần, họ đột ngột xuất hiện trong tầm nhìn. Kerry, Nev, và bố mẹ tôi. Đi về phía tôi. Tất cả đều mặc trang phục cải trang. Mẹ mặc kimono Nhật và xách một giỏ picnic. Bố ăn mặc như Robin Hood và xách theo hai cái ghế gập. Nev mặc trang phục Siêu Nhân và cầm một chai rượu. Còn Kerry thì mặc một bộ trang phục kiểu Marilyn Monroe, đội cả bộ tóc giả màu vàng bạch kim và đi giày cao gót, mãn nguyện thu hút những ánh nhìn.

Chuyện gì đang diễn ra vậy?

Họ đang làm gì ở đây?

Tôi không nói với họ về Ngày Gia đình Công ty. Tôi biết là mình không nói mà. Tôi *dám chắc* là mình không nói.

“Chào Emma!” Kerry nói khi chị ta lại gần. “Thích bộ này chứ?” Chị ta hơi nhún nhảy và vỗ nhẹ lên mái tóc giả.

“Con mặc trang phục gì vậy, con yêu?” mẹ nói, ngơ ngác nhìn bộ váy nylon của tôi. “Có phải Heidi không?”

“Con...” tôi xoa mặt. “Mẹ... mẹ làm gì ở đây? Con chưa bao giờ... ý con là, con quên nói với cả nhà.”

“Chị biết,” Kerry nói. “Nhưng hôm trước, bạn em, Artemis, có kể với chị về ngày hôm nay, khi chị gọi điện thoại.”

Tôi nhìn chị ta chăm chăm, không cất lời nổi.

Tôi sẽ giết Artemis. Tôi sẽ ám sát cô ta.

“Vậy mấy giờ thì đến cuộc thi trang phục?” Kerry nói, nháy mắt với hai cậu thiếu niên đang trở mắt nhìn chị ta. “Chúng tôi chưa bỏ lỡ cuộc thi chứ?”

“Không có cuộc thi nào hết,” tôi nói, lúc ấy đã tìm lại được giọng của mình.

“Thật sao?” Trông Kerry vô cùng thất vọng.

Tôi không tin nổi chị ta. Đây là lý do chị ta tới đây? Để chiến thắng một cuộc thi ngớ ngẩn.

“Chị tới tận đây chỉ vì một cuộc thi trang phục?” Tôi không ngăn nổi mình.

“Tất nhiên là không!” Kerry nhanh chóng lấy lại vẻ khinh miệt thường thấy. “Nev và chị đưa bố mẹ tới Hanwood Manor. Nó ở gần đây. Vì thế cả nhà mới ghé qua.”

Tôi cảm thấy khuây khỏa một chút. Ơn Chúa. Chúng tôi có thể chuyện trò đôi chút, sau đó họ sẽ lên đường.

“Cả nhà mang theo đồ picnic,” mẹ nói. “Chúng ta sẽ tìm một chỗ đẹp để.”

“Cả nhà có thời gian cho picnic sao?” tôi nói, cố gắng tỏ ra tự nhiên. “Mọi người có thể sẽ về muộn vì tắc đường đấy. Trên thực tế, có lẽ nhà mình nên về ngay, chỉ để đảm bảo...”

“Bàn ăn được đặt lúc bảy giờ!” Kerry nói, nhìn tôi một cách lạ lùng. “Thế dưới cái cây đó thì sao?”

Tôi nín thinh đứng nhìn khi mẹ giữ tấm thảm picnic bằng len, còn bố lắp hai cái ghế. Tôi không thể ngồi xuống tham dự buổi picnic gia đình khi Jack đang chờ để yêu tôi. Tôi phải làm gì đó, thật nhanh. *Nghĩ đi nào.*

“Ừm, vấn đề là,” tôi chợt nảy ra một ý, “vấn đề là, thực ra con không thể ở lại được. Bọn con đều có việc phải làm.”

“Đừng nói với bố là họ không thể cho con nghỉ nửa giờ,” bố nói.

“Emma là trung tâm tổ chức mà!” Kerry nói với tiếng cười khúc khích mai mỉa. “Chẳng lẽ cả nhà không thấy sao?”

“Emma!” Cyril tiến gần đến cái thảm picnic. “Rốt cuộc thì gia đình cô cũng tới! Và đều mặc đồ cải trang! Tốt lắm!” Ông ta tươi cười rạng rỡ với mọi người xung quanh, chiếc mũ quân J kêu leng keng trong gió. “Các vị nhớ mua vé xổ số...”

“Ồ, chúng tôi sẽ mua,” mẹ nói. “Và chúng tôi đang bán khoản...” Mẹ mỉm cười với ông ta. “Liệu Emma có thể có chút thời gian rảnh để đi picnic với chúng tôi không?”

“Chắc chắn rồi!” Cyril nói. “Cô đã làm xong phần việc ở quầy Pimm’s, phải không Emma? Bây giờ cô có thể nghỉ.”

“Tuyệt lắm!” mẹ nói. “Đó chẳng phải tin tốt sao, Emma?”

“Thật tuyệt!” Cuối cùng tôi cũng cố gắng cất tiếng với nụ cười gượng gạo.

Tôi chẳng có lựa chọn nào khác. Tôi chẳng có cách nào tránh khỏi chuyện này. Đầu gối cứng đờ, tôi thả người xuống thảm và nhận một ly rượu vang.

“Vậy Connor có ở đây không?” mẹ nói, đổ đùi gà ra một cái đĩa.

“Suyt! Đừng nói đến Connor!” bố nói bằng giọng hài hước bắt chước Basil Fawlty.

“Chị tưởng em chuyển đến ở cùng cậu ấy,” Kerry nói, uống một ngụm sâm banh. “Chuyện ở đó thế nào?”

“Cô ấy làm bữa sáng cho cậu ấy,” Nev châm biếm, và Kerry cười khúc khích.

Tôi cố gắng mỉm cười, nhưng mặt tôi không tươi lên nổi. Đã là một giờ mười phút. Jack đang chờ tôi. Tôi có thể làm gì đây?

Khi bố chuyển cho tôi một cái đĩa, tôi thấy Sven đi ngang qua.

“Sven,” tôi nói nhanh. “Ừm, lúc trước anh Harper có hỏi về gia đình tôi. Xem họ có tới đây hay không. Liệu anh có thể nói với anh ấy là họ vừa... họ vừa bắt ngờ xuất hiện không?” Tôi tuyệt vọng nhìn anh ta, gương mặt anh ta thoáng tỏ vẻ đã hiểu chuyện.

“Tôi sẽ nhắc lại,” anh ta nói.

Vậy đấy.

mười bảy

Tôi từng đọc một bài báo có tên “Xoay chuyển mọi việc theo ý mình”, với nội dung là nếu một ngày không có kết cục như mình dự định, ta nên suy xét lại, lập biểu đồ những khác biệt giữa Mục tiêu và Kết quả, điều này sẽ giúp ta học được từ những sai lầm của mình.

Được thôi. Hãy lập biểu đồ chính xác xem ngày hôm nay khác biệt thế nào so với kế hoạch ban đầu của tôi.

Mục đích: Trông như một phụ nữ hấp dẫn và sành điệu trong chiếc váy xinh đẹp làm tôn lên những đường cong.

Kết quả: Trông như vai phụ Heidi/Munchkin trong bộ váy nylon vai bông kinh tởm.

Mục đích: Hẹn hò bí mật với Jack.

Kết quả: Hẹn hò bí mật với Jack nhưng lại không đến được.

Mục đích: Làm tình tuyệt diệu với Jack ở một nơi lãng mạn.

Kết quả: Ăn đùi gà nướng với lạc trên một tấm thảm picnic.

Mục đích chung: Phởn phơ.

Kết quả chung: Hoàn toàn đau khổ.

Tất cả những gì tôi có thể làm là nín thở nhìn xuống cái đĩa, tự nhủ với lòng mình rằng buổi picnic này rồi sẽ kết thúc thôi. Bố và Nev đã đùa cả triệu lần về việc Đừng Nhắc Đến Connor. Kerry cho tôi xem chiếc đồng hồ đeo tay mới của Thụy Sĩ với giá 4.000 bảng và khoe khoang về việc công ty của chị ta lại tiếp tục mở rộng. Lúc này chị ta lại đang kể lể chuyện tuần trước chị ta chơi golf với giám đốc điều hành của hãng Hàng không Anh, rằng ông ta cố gắng kéo chị ta về đó làm việc.

“Tất cả bọn họ đều cố gắng làm thế,” chị ta nói, cắn một miếng đùi gà lớn. “Nhưng chị nói với họ, nếu chị cần việc làm...” Chị ta nói nhỏ dần. “Anh cần gì vậy?”

“Chào mọi người,” một giọng nói khô khan quen thuộc vang lên phía trên đầu tôi.

Rất từ từ, tôi ngẩng đầu lên, chớp mắt vì ánh sáng.

Đó là Jack. Đứng đó dưới ánh mặt trời trong bộ đồ cao bồi. Anh mỉm cười với tôi, một nụ cười rất khế, gần như không thể nhận thấy, và tôi cảm thấy tim mình bay bổng. Anh tới để cứu tôi. Lẽ ra tôi phải biết anh sẽ làm thế.

“Chào anh!” tôi nói, không hẳn ngạc nhiên. “Mọi người, đây là...”

“Tên tôi là Jack,” anh nhẹ nhàng cắt ngang lời tôi. “Tôi là bạn của Emma. Emma...” Anh nhìn tôi, cố ý không biểu lộ tình cảm. “Tôi e cô có việc phải làm.”

“Ôi trời!” tôi nói, thấy nhẹ cả người. “Không sao đâu, những chuyện thế này vẫn xảy ra mà.”

“Thật đáng tiếc!” mẹ nói. “Chẳng lẽ con không thể ở lại uống một ly thật nhanh? Jack, mời anh tham gia cùng chúng tôi, ăn một cái đùi gà hoặc một miếng bánh.”

“Chúng con phải đi,” tôi vội vã nói. “Phải không, Jack?”

“Tôi e là vậy,” anh nói, và chìa tay ra kéo tôi dậy.

“Xin lỗi cả nhà,” tôi nói.

“Không có gì!” Kerry nói với tiếng cười mỉa mai quen thuộc. “Chị chắc em có việc gì đó quan trọng lắm phải làm, Emma. Trên thực tế, chị cho rằng toàn bộ sự kiện này sẽ sụp đổ nếu không có em!”

Jack dừng lại. Rất từ từ, anh quay lại.

“Để tôi đoán,” anh nói vui vẻ. “Chắc hẳn chị là Kerry.”

“Vâng!” chị ta tỏ vẻ ngạc nhiên. “Đúng thế!”

“Và mẹ... bố...” Anh nhìn kỹ từng gương mặt. “Còn anh là... Nev?”

“Chính xác!” Nev nói và cười như nắc nẻ.

“Hay lắm!” mẹ tươi cười. “Chắc Emma đã kể với anh đôi chút về chúng tôi.”

“Ồ... đúng vậy,” Jack đồng tình, nhìn quanh tấm thảm picnic lần nữa với một vẻ quan tâm kỳ lạ trên nét mặt. “Mọi người biết đấy, có thể chúng ta có chút thời gian để cùng nhau uống một ly.”

Sao? Anh ấy nói gì vậy?

“Tốt quá,” mẹ nói. “Được gặp bạn bè của Emma lúc nào cũng rất tuyệt!”

Tôi hoàn toàn không tin nổi khi Jack thoải mái ngồi xuống tấm thảm. Lẽ ra anh phải cứu tôi thoát khỏi chuyện này. Chứ không phải cùng tham gia. Tôi chậm chạp ngồi xuống cạnh anh.

“Vậy anh làm việc cho công ty này sao, Jack?” bố nói, rót cho anh một ly rượu vang.

“Theo một cách nào đó,” Jack nói sau một chút ngập ngừng. “Có thể nói là... cháu từng làm ở đây.”

“Vậy cháu đang chuyển việc sao?” mẹ lịch thiệp hỏi.

“Cháu cho rằng có thể nói như vậy.” Anh khẽ cười.

“Ôi trời!” mẹ nói đầy thông cảm. “Thật đáng tiếc. Tuy nhiên, bác chắc cháu sẽ tìm được việc gì đó thôi.”

Ôi Chúa ơi. Mẹ hoàn toàn không biết anh ấy là ai. Không ai trong gia đình tôi biết Jack là ai.

Tôi thực sự không chắc mình sẽ thích chuyện này.

“Hôm trước mẹ gặp Danny Nussbaum ở bưu điện, Emma,” mẹ nói thêm, thái nhanh mấy lát cà chua. “Nó hỏi thăm con.”

Tôi có thể liếc thấy mắt Jack sáng lên.

“Trời ạ!” tôi nói, má đỏ ửng. “Danny Nussbaum! Lâu lắm rồi con không nghĩ đến cậu ta.”

“Danny và Emma từng chơi cùng nhau.” Mẹ tôi giải thích với Jack với nụ cười trêu mếu. “Thật là một cậu bé dễ thương. Rất thích đọc sách. Cậu ta và Emma hay học bài cùng nhau trong phòng con bé, tất cả các buổi chiều.”

Tôi không thể nhìn Jack. Không thể.

“Bác biết đấy... *Ben Hur* là một bộ phim hay,” Jack đột nhiên trầm ngâm nói. “Một bộ phim rất hay.” Anh mỉm cười với mẹ tôi. “Bác có nghĩ vậy không?”

Tôi sẽ giết anh.

“Ờ... đúng thế!” mẹ nói, hơi bối rối. “Đúng, bác vẫn luôn thích phim *Ben Hur*.” Mẹ cắt cho Jack một lát bánh lớn và cho thêm một lát cà chua. “Vây, Jack,” mẹ nói đầy thông cảm khi đưa cho anh cái đĩa giấy. “Cháu xoay sở thế nào về mặt tài chính?”

“Cháu ổn mà,” Jack trả lời nghiêm túc.

Mẹ nhìn anh trong giây lát. Rồi mẹ lục lọi trong giỏ picnic và lôi ra một chiếc bánh Sainsbury nữa, vẫn còn để trong hộp.

“Hãy cầm lấy cái này,” mẹ nói, nhất định ấn cái bánh vào tay anh. “Và ít cà chua nữa. Cũng đỡ được một thời gian.”

“Ôi không,” Jack vội nói ngay. “Thực sự, cháu không thể...”

“Bác không để cháu từ chối đâu. Nhất định đấy!”

“Bác thật tốt quá.” Jack nở nụ cười ấm áp với mẹ.

“Anh có muốn nhận lời khuyên miễn phí về nghề nghiệp không, Jack?” Kerry nói, trong khi đang nhai một miếng thịt gà.

Tim tôi đập một nhịp căng thẳng. Xin đừng, *xin đừng* cố gắng bắt Jack bước đi kiểu người phụ nữ thành đạt.

“Cháu nên nghe lời khuyên của Kerry,” bố tôi nói thêm vẻ tự hào. “Con bé là ngôi sao của chúng tôi! Kerry có công ty riêng đấy.”

“Thật vậy sao?” Jack nói lịch sự.

“Công ty du lịch của riêng tôi,” Kerry nói với nụ cười tự mãn. “Bắt đầu từ hai bàn tay trắng. Giờ đây chúng tôi có bốn mươi nhân viên và doanh thu hơn hai triệu. Và anh biết bí mật của tôi là gì không?”

“Tôi... không biết,” Jack nói.

Kerry rướn người về phía trước rồi nhìn anh chăm chăm bằng đôi mắt xanh.

“Golf.”

“Golf!” Jack lặp lại.

“Điểm chính yếu của kinh doanh là tạo quan hệ,” Kerry nói. “Quan trọng là phải có quan hệ. Cho anh biết, Jack, tôi đã gặp phần lớn những doanh nhân hàng đầu của nước này trên sân golf. Có thể lấy ví dụ bất cứ công ty nào. Lấy ví dụ luôn công ty *này*.” Chị ta khoát tay quanh sân. “Tôi biết người đứng đầu ở đây. Ngày mai tôi có thể liên lạc với ông ta nếu tôi muốn.”

Tôi sững sờ nhìn chị ta, người cứng đờ vì kinh hoàng.

“Người đứng đầu,” Jack lặp lại. “Ấn tượng đấy.”

“Có lẽ Kerry có thể nói giúp cháu một câu, Jack!” mẹ chợt nảy ra một ý bèn kêu lên. “Con có thể làm như vậy, phải không Kerry thân yêu?”

Tôi muốn phá lên cười điên loạn. Nếu làm như thế thật kinh khủng, cực kỳ kinh khủng.

“Chắc tôi sẽ phải chơi golf ngay,” Jack nói. “Gặp những người thích hợp.” Anh nhướn mày với tôi. “Cô nghĩ sao, Emma?”

Tôi hầu như không biết phải nói gì. Tôi quá xấu hổ. Tôi chỉ muốn biến mất vào tấm thảm và không bao giờ xuất hiện trở lại.

“Anh Harper?” Một giọng nói cắt ngang và tôi thấy nhẹ cả người. Tất cả chúng tôi đều ngẩng lên, thấy Cyril đang lúng túng cúi xuống phía Jack.

“Tôi rất xin lỗi phải cắt ngang, thưa anh,” ông ta nói, liếc nhìn khắp lượt như thể cố gắng tìm hiểu xem vì lý do gì mà Jack Harper lại đang picnic với gia đình tôi. “Nhưng Malcolm St John đang ở đây và muốn nói chuyện nhanh với anh.”

“Tất nhiên,” Jack nói, mỉm cười lịch sự với mẹ tôi. “Cháu xin phép một lát.”

Khi anh cẩn thận để cốc lên đĩa rồi đứng dậy, cả nhà tôi nhìn nhau đầy bối rối.

“Cho anh ta cơ hội thứ hai đi!” bố tôi nửa đùa nửa thật gọi Cyril.

“Xin lỗi?” Cyril nói, đi vài bước về phía chúng tôi.

“Anh chàng Jack đó,” bố nói, chỉ về phía Jack, lúc đó đang nói chuyện với một người mặc áo cộc tay màu xanh nước biển. “Ông sẽ nghĩ đến chuyện tuyển lại anh ta chứ?”

Cyril nghiêm khắc hết nhìn bố tôi rồi lại nhìn tôi.

“Không có gì đâu, Cyril!” tôi nhẹ nhàng nói. “Bố thôi đi được chứ?” tôi thì thầm. “Anh ấy sở hữu công ty này.”

“Sao?” Mọi người nhìn tôi trân trối.

“Anh ấy sở hữu công ty,” tôi nói, mặt nóng bừng lên. “Vì thế... đừng có đùa cợt gì về anh ấy nữa.”

“Người đàn ông mặc bộ quần áo anh hề sở hữu công ty này ư?” mẹ nói, ngạc nhiên nhìn Cyril.

“Không! Là *Jack*! Hay ít nhất là sở hữu một phần lớn!” Trông họ vẫn vô cùng ngạc nhiên. “Jack là một trong những người sáng lập nên công ty Panther!” Tôi suýt đầy bực bội. “Anh ấy chỉ cố gắng tỏ ra khiêm tốn.”

“Em muốn nói người đó là Jack Harper?” Nev hoài nghi.

“Đúng vậy!”

Yên lặng sừng sốt. Khi nhìn quanh, tôi thấy một miếng đùi gà đã rơi khỏi miệng Kerry.

“Jack Harper - nhà triệu triệu phú,” bố nói, chỉ để chắc chắn.

“*Triệu triệu phú* ư?” Mẹ nhìn quanh bối rối. “VẬY... liệu anh ta có còn muốn lấy chiếc bánh nữa không?”

“Tất nhiên là không rồi!” bố gắt lên. “Anh ta lấy làm gì chứ? Anh ta có thể mua cả triệu chiếc bánh khốn kiếp ấy!”

Mắt mẹ bắt đầu nhìn quanh tấm thảm picnic với đôi chút bối rối.

“Nhanh lên!” đột nhiên mẹ kêu lên. “Bỏ bánh quy vào một cái bát. Có một chiếc trong hộp đồ ăn...”

“Cứ để vậy cũng được rồi...” tôi tuyệt vọng lên tiếng.

“Triệu phú không ăn bánh quy trắng từ vỏ!” mẹ tôi suýt. Mẹ thả bánh quy vào một chiếc bát nhựa và vội vã vuốt phẳng tấm thảm. “Brian! Có vụn bánh trên râu kia!”

“Vậy làm thế quái nào mà em quen Jack Harper?” Nev nói.

“Em... em chỉ biết anh ấy,” tôi hơi đỏ mặt. “Bọn em làm cùng nhau, đại khái như vậy, và anh ấy đại loại đã trở thành... một người bạn. Nhưng nghe này, đừng có cư xử khác đi,” tôi nói nhanh, khi Jack bắt tay người đàn ông mặc áo cộc tay, và bắt đầu trở lại. “Hãy cứ cư xử như lúc trước...”

Ôi Chúa ơi. Tại sao tôi lại mất công nói điều đó chứ? Khi Jack lại gần, cả gia đình tôi ngồi thẳng đơ, nhìn anh chăm chăm với sự yên lặng kính sợ.

“Chào!” tôi nói, tự nhiên hết mức có thể, rồi vội trợn mắt nhìn họ.

“VẬY... JACK!” bố nói với vẻ không tự nhiên. “Uống một ly nữa nào! Loại rượu vang này có được không? Bởi vì chúng tôi có thể ghé qua cửa hàng rượu, kiểm loại vang nào đó phù hợp hơn.”

“Rượu tuyệt lắm, cảm ơn bác,” Jack nói, trông có vẻ hơi bực mình.

“Jack, bác lấy gì khác cho cháu ăn nhé?” mẹ nói, bối rối. “Bác có cá hồi hun khói ở đâu đó. Emma, đưa đĩa của con cho Jack!” mẹ sai tôi. “Anh ấy không thể ăn từ đĩa giấy được.”

“VẬY... JACK,” Nev nói bằng giọng thân mật. “Một người như anh lái xe gì? Không, đừng nói vội.” Anh ta giơ tay lên. “Một chiếc Porsche. Tôi nói đúng không?”

Jack nhìn tôi dò hỏi, và tôi nhìn lại đầy khẩn cầu, cố gắng nói với anh rằng tôi không có lựa chọn nào khác, rằng tôi rất xin lỗi, rằng về cơ bản tôi chỉ muốn chết...

“Chắc vỏ bọc của tôi đã bị lật tẩy,” anh nói, rồi cười lớn.

“Jack!” Kerry kêu lên, lúc đó đã lấy lại được vẻ điềm tĩnh. Chị ta cười vẻ lấy lòng và chìa tay ra. “Rất vui được gặp anh một cách hợp thức.”

“Chắc hẳn rồi!” Jack nói. “Mặc dù... chẳng phải chúng ta vừa mới gặp rồi sao?”

“Như *những người chuyên nghiệp*,” Kerry nói trôi chảy. “Giữa những chủ sở hữu doanh nghiệp. Đây là danh thiếp của tôi, nếu anh có bao giờ cần giúp đỡ sắp xếp đi lại, hãy gọi cho tôi. Hoặc nếu anh muốn gặp gỡ về mặt xã hội... lúc nào đó bốn chúng ta có thể đi chơi! Đánh bài chẳng hạn? Có được không, Emma?”

Tôi ngẩng ra nhìn chị ta. Kerry và tôi giao thiệp xã hội với nhau từ khi nào chứ?

“Emma và tôi gần như chị em ruột, tất nhiên rồi,” chị ta ngọt ngào nói thêm, vòng tay quanh người tôi. “Tôi chắc cô ấy đã nói với anh.”

“Ồ, cô ấy có kể sơ qua,” Jack nói, vẻ mặt anh không biểu lộ điều gì. Anh cắn một miếng thịt gà nướng và bắt đầu nhai.

“Chúng tôi lớn lên cùng nhau, chúng tôi chia sẻ mọi thứ.” Kerry ôm chặt lấy tôi và tôi cố

gắng mỉm cười, nhưng mùi nước hoa của chị ta gần như làm tôi chết ngạt.

“Điều đó chẳng tuyệt sao!” mẹ hài lòng nói. “Ước gì tôi có máy ảnh.”

Jack không trả lời. Anh chỉ nhìn Kerry thật lâu, vẻ dò xét.

“Chúng tôi thân thiết với nhau đến không thể thân hơn!” Nụ cười của Kerry trở nên nịnh bợ hơn. Chị ta ôm chặt tôi đến mức móng tay chị ta bắt đầu bấm vào thịt tôi. “Chẳng phải sao, Ems?”

“Ờ, đúng,” cuối cùng tôi nói. “Không thể thân hơn.”

Jack vẫn nhai thịt gà. Anh nuốt, rồi nhìn lên.

“Chắc chị thấy rất khó khăn khi quyết định từ chối Emma,” anh thản nhiên nói với Kerry. “Khi hai người gần gũi nhau đến vậy.”

“Từ chối cô ấy?” Kerry cười giòn tan. “Tôi không hiểu anh đang nói đến...”

“Cái lần cô ấy nộp đơn xin việc để lấy kinh nghiệm trong công ty chị và chị từ chối ấy,” Jack nói nhẹ nhàng, và cắn một miếng thịt gà nữa.

Tôi không cử động nổi.

Đó là một bí mật. Điều đó lẽ ra phải được giữ bí mật.

“Sao?” bố hỏi, gần như cười phá lên. “Emma nộp đơn xin việc ở chỗ Kerry?”

“Tôi... tôi không hiểu anh đang nói đến chuyện gì!” Kerry nói, mặt hơi đỏ lên.

“Tôi nghĩ tôi nhớ rõ chuyện này,” Jack nói, vẫn nhai thịt gà. “Cô ấy đề nghị làm việc không lương... nhưng chị vẫn từ chối.” Anh tỏ vẻ khó hiểu trong giây lát. “Quyết định thú vị thật.”

Rất từ từ. Vẻ mặt của bố mẹ tôi thay đổi.

“Nhưng tất nhiên, may mắn cho công ty Panther chúng tôi,” Jack vui vẻ nói thêm. “Chúng tôi *rất* mừng vì Emma không xây dựng sự nghiệp trong ngành du lịch. Vì thế chắc tôi phải cảm ơn chị, Kerry! Giữa chủ doanh nghiệp với nhau.” Anh mỉm cười nhìn chị ta. “Chị đã làm điều tốt cho chúng tôi.”

Mặt Kerry tím tái.

“Kerry, có thật vậy không?” mẹ hỏi, giọng gay gắt. “Cháu không giúp Emma khi nó đề nghị ư?”

“Con chưa bao giờ kể cho bố mẹ nghe chuyện này, Emma.” Bố sững sờ.

“Con xấu hổ, được chưa?” tôi nói, hơi cao giọng.

“Emma hơi xấc xược khi đề nghị chuyện đó,” Nev nói, cắn một miếng patê lớn. “Dùng quan hệ gia đình. Đó là điều em nói, phải không Kerry?”

“Xấc xược?” mẹ lặp lại với vẻ không sao tin nổi. “Kerry, nếu cháu còn nhớ, chính chúng ta đã cho cháu vay tiền để khởi nghiệp đó. Cháu đâu thể nào có công ty nếu không có gia đình này.”

“Không phải như vậy,” Kerry nói, bắn sang Nev cái nhìn bực bội. “Có hiểu lầm ở đây!” Chị ta vuốt tóc, và lại mỉm cười với tôi. “Rõ ràng chị *rất vui* được giúp em gây dựng sự nghiệp, Ems. Lẽ ra trước đây em nên nói với chị! Chỉ cần gọi đến văn phòng cho chị, chị sẽ làm bất cứ điều gì

có thể...”

Tôi trừng trừng nhìn lại chị ta. Thật ghê tởm. Tôi không thể *tin nổi* là chị ta lại đang cố gắng lẩn tránh chuyện này. Chị ta là con bò cái tráo trở nhất mà tôi từng thấy trên thế giới này.

“Không có hiểu lầm nào hết, Kerry,” tôi nói, bình tĩnh hết mức có thể. “Cả hai chúng ta đều biết chính xác chuyện gì đã xảy ra. Em đề nghị chị giúp nhưng chị từ chối. Được thôi, đó là công ty của chị và quyết định của chị, chị có quyền đưa ra quyết định đó. Nhưng đừng có cố nói rằng chuyện đó không xảy ra, bởi vì nó đã xảy ra.”

“Emma!” Kerry nói, hơi cười cợt, và cố nắm tay tôi. “Cô bé ngốc nghếch! Chị không biết! Nếu chị biết chuyện đó quan trọng...”

Nếu chị ta biết chuyện đó quan trọng? Sao chị ta có thể không biết chuyện đó quan trọng?

Tôi giật tay ra và trừng mắt nhìn lại Kerry. Tôi có thể cảm thấy tất cả nỗi đau đớn và nhục nhã xưa cũ đang dâng đầy trong tôi, trào lên như nước nóng trong ống, cho tới khi đột nhiên áp suất trở nên không thể chịu nổi.

“Chị biết chứ!” Tôi nghe tiếng mình gào lên. “Chị biết chính xác chị đang làm gì! Chị *biết* tôi tuyệt vọng đến thế nào! Kể từ khi chị bước chân vào gia đình này, chị đã cố gắng đè bẹp tôi. Chị trêu chọc tôi về công việc rác rưởi của tôi. Chị vênh vác về bản thân mình. Cả cuộc đời tôi cảm thấy mình nhỏ mọn và ngốc nghếch. Thế đấy, được thôi. Chị thắng, Kerry! Chị là ngôi sao còn tôi thì không. Chị thành công còn tôi thất bại. Chỉ cần chị đừng có vờ là bạn thân của tôi, được chứ? Bởi vì chị không phải bạn tôi, và sẽ không bao giờ trở thành bạn tôi!”

Tôi dừng lời hỗn hển, nhìn quanh tấm thảm picnic khi mọi người sững sờ không nói nên lời. Tôi có cảm giác kinh khủng rằng mình có thể khóc òa lên bất cứ lúc nào.

Tôi bắt gặp ánh mắt của Jack và anh khẽ nở nụ cười động viên tôi. Rồi tôi mạo hiểm liếc sang bố mẹ. Cả hai đều tê liệt, như thể họ không biết phải làm gì.

Vấn đề là trong gia đình tôi không ai có kiểu bùng nổ cảm xúc ầm ĩ như vậy.

Trên thực tế, chính tôi cũng không chắc tiếp theo mình phải làm gì nữa.

“Vậy, ừm... con đi đây,” tôi nói, giọng run rẩy. “Con sẽ đi. Đi thôi, Jack. Bọn con có việc phải làm.”

Với đôi chân run rẩy, tôi xỏ giày cao gót và bước đi, hơi loạng choạng. Chất adrenalin vẫn đang chảy khắp cơ thể tôi. Tôi bị kích động quá mức, tôi hầu như không biết mình đang làm gì.

“Thật tuyệt vời, Emma,” giọng Jack vang đến tai tôi. “Em thật tuyệt! Vô cùng... đánh giá hậu cần,” anh nói thêm, to hơn bình thường khi chúng tôi đi ngang qua Cyril.

“Cả đời em chưa từng nói như vậy,” tôi nói. “Tôi chưa từng... quản lý hoạt động kinh doanh,” tôi vội vã thêm vào, khi chúng tôi đi qua vài người của Phòng Kế toán.

“Anh cũng đoán vậy,” anh ấy nói, lắc đầu. “Chúa ơi, cô chị họ của em... đánh giá hiệu quả thị trường.”

“Chị ta đúng là... bướng bỉnh,” tôi nói nhanh khi chúng tôi đi ngang qua Connor. “VẬY... tôi sẽ đánh máy cái đó cho anh, anh Harper.”

Thế nào đó, chúng tôi vào được trong nhà và lên cầu thang. Jack dẫn tôi đi dọc một hành

lang dài, lôi ra một chiếc chìa khóa và mở cửa. Và chúng tôi ở trong phòng. Một căn phòng sáng màu kem, rộng lớn. Với một chiếc giường đôi. Cửa đóng lại, và đột nhiên những căng thẳng trong tôi ủa về. Đây rồi. Cuối cùng giờ phút này cũng tới. Jack và tôi. Ở riêng với nhau trong một căn phòng. Có một chiếc giường.

Rồi tôi nhìn thấy mình trong một chiếc gương mạ vàng, và há hốc miệng hoảng hốt. Tôi quên mất là mình đang mặc chiếc váy Bạch Tuyết ngó ngẩn. Mặt tôi đỏ bừng và lấm bấn, mắt thì sưng húp, tóc thì xổ tung, dây áo lót thì lộ ra.

Tôi không nghĩ trông mình lại ra nông nổi này.

“Emma, anh rất xin lỗi vì ban nãy đã can thiệp.” Jack rầu rĩ nhìn tôi. “Anh đã hành động quá mức. Anh không có quyền xen vào như vậy. Anh chỉ... cô chị họ của em chọc tức anh...”

“Không!” tôi ngắt lời, quay lại nhìn anh. “Anh làm *đúng* mà! Em chưa từng nói với Kerry điều em nghĩ về chị ta. Chưa từng. Điều đó... điều đó...” tôi nói nhỏ dần, thở mạnh.

Trong giây lát, chúng tôi yên lặng. Jack chăm chú nhìn khuôn mặt đỏ bừng của tôi. Tôi nhìn lại, lồng ngực tôi phập phồng, mạch máu đập dồn dập trong tai. Rồi đột nhiên anh cúi xuống hôn tôi.

Môi anh tách môi tôi, và anh giật mạnh vai áo Bạch Tuyết khỏi vai tôi, mở móc áo lót. Tôi lóng ngóng mở khuy áo sơ mi của anh. Miệng anh chạm vào đầu ngực tôi và tôi bắt đầu thở hổn hển vì kích thích khi anh kéo tôi xuống tắm tắm được mặt trời sưởi ấm.

Ôi Chúa ơi, chuyện này thật nhanh. Anh xé toạc quần tất của tôi. Bàn tay anh... những ngón tay anh... Tôi thở hổn hển... Chúng tôi vội vã đến nỗi tôi hầu như không nhớ nổi những gì đang xảy ra. Chuyện này chẳng có gì giống với Connor. Chuyện này chẳng có gì giống với những lần tôi từng... Một phút trước, tôi còn đứng ở cửa, mặc quần áo đầy đủ, còn giờ đây tôi đã... anh đã...

“Chờ đã,” tôi cố gắng nói. “Chờ đã, Jack. Em phải nói với anh điều này.”

“Gì cơ?” Jack nhìn tôi với đôi mắt khao khát. “Chuyện gì vậy?”

“Em không biết bí quyết nào,” tôi thì thầm.

“Em không biết gì?” Anh hơi ngửa đầu lại và nhìn tôi.

“Bí quyết! Em chẳng biết bí quyết nào,” tôi bào chữa. “Anh biết đấy, có lẽ anh đã từng yêu cả tỉ siêu mẫu và vận động viên và họ biết đủ loại...” Tôi ấp úng trước vẻ mặt anh. “Đừng để ý,” tôi nói nhanh. “Chuyện đó không quan trọng. Quên chuyện đó đi.”

“Anh lại thấy tò mò,” Jack nói. “Em đang nghĩ đến bí quyết cụ thể nào?”

Tại sao tôi lại mở miệng cơ chứ? Tại sao?

“Em không nghĩ đến bí quyết nào cả!” tôi nói, mặt nóng bừng. “Toàn bộ vấn đề là thế, em chẳng có bí quyết gì.”

“Anh cũng không,” Jack nói, giọng đều đều. “Anh không biết bí quyết nào.”

Tôi đột nhiên cảm thấy muốn cười khúc khích.

“Được thôi.”

“Thật mà. Không có lấy một.” Anh dừng lại trầm ngâm, di di một ngón tay trên vai tôi. “Ồ,

được rồi. Có lẽ anh có một bí quyết.”

“Gì vậy?” tôi hỏi ngay.

“Ừm...” Anh nhìn tôi hồi lâu, rồi lắc đầu. “Không!”

“Nói cho em đi!” Và giờ đây tôi không thể không cười khúc khích.

“Cho em thấy, chứ không phải nói cho em nghe,” anh ấy thì thầm vào tai tôi, và kéo tôi lại sát anh. “Chẳng lẽ chưa ai dạy em điều đó sao?”

mười tám

Tôi đang yêu.

Tôi, Emma Corrigan, đang yêu.

Lần đầu tiên trong đời, tôi yêu trọn vẹn, một trăm phần trăm! Tôi đã dành cả đêm với Jack tại ngôi nhà Panther. Tôi tỉnh dậy trong tay anh. Chúng tôi yêu nhau khoảng chín mươi lăm lần và mọi chuyện đơn giản là... hoàn hảo. (Và thế nào đó mà bí quyết dường như chẳng hề có liên quan. Điều đó làm tôi thấy nhẹ cả người.)

Nhưng không chỉ là chuyện làm tình. Mà là mọi thứ. Cách anh chuẩn bị sẵn một tách trà cho tôi khi tôi tỉnh dậy. Cách anh bật máy tính xách tay chỉ để tôi tìm lá số tử vi trên Internet và giúp tôi chọn lá tốt nhất. Anh biết mọi chuyện vớ vẩn và đáng xấu hổ về tôi mà tôi thường tìm cách che giấu bất cứ người đàn ông nào càng lâu càng tốt... vậy mà anh vẫn yêu tôi.

Thực ra không hẳn là anh nói yêu tôi. Nhưng anh nói điều gì đó thậm chí còn tuyệt hơn. Tôi vẫn thầm sung sướng nhắc lại điều đó trong đầu mình. Chúng tôi đang nằm đó vào buổi sáng, cả hai đều nhìn lên trần nhà, thì đột nhiên tôi nói, hầu như không dự định trước, “Jack, sao anh có thể nhớ vụ Kerry từ chối em chuyện kinh nghiệm làm việc?”

“Gì cơ?”

“Sao anh có thể nhớ chuyện Kerry từ chối em?” Tôi từ từ xoay đầu sang nhìn anh. “Và không chỉ riêng chuyện đó. Mọi điều em nói với anh trên chuyến bay đó. Mọi chi tiết nhỏ. Về công việc, về gia đình, về Connor... mọi chuyện. Anh nhớ hết. Em không hiểu tại sao.”

“Em không hiểu gì cơ?” Jack nhúm mày.

“Em không hiểu tại sao một người như anh lại quan tâm đến cuộc đời nhỏ bé tẻ nhạt ngốc nghếch của em,” tôi nói, hai má nóng ran lên vì xấu hổ.

Jack yên lặng nhìn tôi giây lát.

“Emma, cuộc đời em không ngốc nghếch và tẻ nhạt.”

“Có đấy!”

“Không đâu!”

“Tất nhiên là có! Em chưa từng làm điều gì lý thú, em chưa từng làm điều gì thông minh, em không có công ty của riêng mình, hay sáng tạo ra bất cứ thứ gì...”

“Em muốn biết tại sao anh nhớ mọi bí mật của em ư?” Jack ngắt lời. “Emma, ngay giây phút em bắt đầu nói trên chuyến bay đó - anh đã bị hút hồn.”

Tôi chăm chăm nhìn anh sửng sốt.

“Anh bị hút hồn?” tôi nhắc lại, để biết chắc rằng mình nghe đúng. “Vì em?”

“Anh bị hút hồn,” anh nhẹ nhàng nhắc lại, và nghiêng sang hôn tôi.

Hút hồn!

Jack Harper bị tôi hút hồn! Tôi!

Và vấn đề là, nếu tôi không nói chuyện với anh trên chuyến bay đó - và nếu tôi không buột ra tất cả những điều đó - thì chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra. Chúng tôi sẽ không bao giờ tìm thấy nhau. Đó là định mệnh. Định mệnh đưa tôi lên chuyến bay đó. Định mệnh cho tôi được nâng hạng. Định mệnh khiến tôi phun ra những bí mật của mình.

Khi về đến nhà, tôi cảm thấy lâng lâng trên chín tầng mây. Một chiếc bóng đèn được bật lên trong tôi. Đột nhiên tôi biết ý nghĩa của cuộc sống là gì. Jemima đã nhầm. Đàn ông và phụ nữ không phải là kẻ thù. Đàn ông và phụ nữ là những người bạn tâm giao. Và nếu họ thành thật với nhau, ngay từ đầu, họ đều sẽ nhận ra điều đó. Tất cả những chuyện giấu giếm bí mật và giữ khoảng cách chỉ là chuyện rác rưởi. Mọi người nên ngay lập tức chia sẻ bí mật với nhau!

Tôi hào hứng đến nỗi đã nghĩ đến chuyện viết một cuốn sách về các mối quan hệ. Nó sẽ có tên là “Đừng sợ chia sẻ bí mật”, và nó sẽ cho thấy rằng đàn ông và phụ nữ nên thành thật với nhau, như thế họ sẽ giao tiếp tốt hơn, hiểu nhau hơn, và không bao giờ phải giả bộ điều gì, không bao giờ. Điều đó cũng đúng trong các gia đình. Cả chính trị nữa! Có lẽ nếu các nhà lãnh đạo thế giới đều cho nhau biết vài bí mật cá nhân, khi đó sẽ không còn chiến tranh nữa! Tôi nghĩ mình thực sự nắm bắt được điều gì đó.

Tôi bay lên những bậc thang và mở cửa căn hộ.

“Lissy!” tôi gọi. “Lissy, tớ đang yêu!”

Không có tiếng trả lời, và tôi cảm thấy nhói lên thất vọng. Tôi muốn có ai đó để nói chuyện. Tôi muốn có ai đó để nói về lý thuyết mới về cuộc sống và...

Tôi lại nghe thấy tiếng thỉnh thỉnh từ phòng cô ấy, và tôi đứng thật yên lặng ngoài hành lang, sững sờ. Ôi Chúa ơi. Tiếng thỉnh thỉnh bí ẩn. Thêm một tiếng nữa. Rồi hai tiếng nữa. Cái quái gì...

Và rồi tôi nhìn thấy nó, qua cánh cửa phòng khách. Trên sàn, bên cạnh sofa. Một cái cặp tài liệu. Một cái cặp tài liệu bằng da đen. Đó là anh ta. Đó là Jean-Paul. Anh ta đang ở đó. Ngay giây phút này! Tôi tiến vài bước về phía trước và nhìn chăm chăm vào cửa phòng cô ấy, tò mò.

Họ đang làm gì chứ?

Tôi không tin vào câu chuyện của cô ấy rằng họ làm tình. Nhưng đó có thể là cái gì khác chứ? Liệu có thể là gì...

Được rồi... Dừng lại. Đó không phải việc của tôi. Nếu Lissy không muốn cho tôi biết cô ấy đang làm gì, cô ấy có thể không cần nói với tôi. Cảm thấy mình thực là người lớn, tôi bước vào bếp nhắc ấm đun nước để pha cà phê.

Sau đó tôi lại bỏ ấm xuống. *Tại sao* cô ấy không muốn nói với tôi? *Tại sao* cô ấy lại giữ bí mật với tôi? Chúng tôi là bạn thân! Chính *cô ấy* nói chúng tôi không nên có bí mật cơ mà.

Tôi không thể chịu đựng nổi chuyện này. Tò mò làm tôi bứt rứt. Thật không thể chịu đựng nổi. Và đây có thể là cơ hội duy nhất để tôi tìm ra sự thật. Nhưng bằng cách nào? Tôi không thể cứ bước vào đó. Phải không?

Đột nhiên, một ý nghĩ nhỏ xuất hiện. Cứ cho là tôi *chưa* nhìn thấy chiếc cặp tài liệu kia đi? Cứ cho là tôi vừa bước vào căn hộ một cách bơ ngơ đi, như tôi thường vẫn làm, rồi tình cờ bước thẳng tới cửa phòng Lissy và tình cờ mở nó ra? Không ai có thể trách tôi được, phải

không? Đó chỉ là một sơ suất nhỏ thôi mà.

Tôi bước ra khỏi bếp, chăm chú lắng nghe giấy lát, rồi vội nhón chân trở lại cửa trước.

Bắt đầu lại nào. Trước tiên tôi bước vào căn hộ.

“Chào Lissy!” Tôi chào hơi gượng gạo, như thể có một cái máy quay đang hướng vào tôi. “Trời ạ! Không hiểu cô ấy ở đâu nhỉ. Có lẽ mình sẽ... ừm... thử xem cô ấy có trong phòng không!”

Tôi bước dọc hành lang, cố gắng sỏi bước thật tự nhiên, tới cửa phòng cô ấy và gõ cửa thật nhẹ.

Không có phản ứng gì từ bên trong. Tiếng thành thịch đã lặng đi. Tôi nhìn sững vào mặt gỗ trơ trụi, đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Mình thực sự sẽ làm vậy ư?

Phải, mình sẽ làm. Mình buộc *phải* biết chuyện này.

Tôi chộp lấy tay nắm cửa, mở ra - và hét lên hoảng hốt.

Hình ảnh thật sững sốt, và tôi không hiểu nổi. Lissy khóa thân. Cả hai đều khóa thân. Cô ấy và anh chàng kia quấn vào nhau theo tư thế lạ lùng nhất tôi từng... hai chân cô ấy giơ lên cao, chân anh chàng kia cuốn quanh chân cô ấy, mặt cả hai đều đỏ rực và thở hổn hển.

“Tớ xin lỗi!” tôi lắp bắp. “Chúa ơi, tớ xin lỗi!”

“Emma, chờ đã!” Tôi nghe tiếng Lissy la lên khi tôi hấp tấp đi về phòng mình, đóng sập cửa và thả người xuống giường.

Tim tôi đập thành thịch. Tôi cảm thấy nôn nao. Cả đời tôi chưa từng sững sốt đến thế. Lẽ ra tôi không bao giờ nên mở cánh cửa đó. Lẽ ra tôi *không bao giờ* nên mở cánh cửa đó.

Cô ấy đã nói sự thật! Họ có làm tình! Nhưng ý tôi là, kiểu tình dục kỳ quái, méo mó nào vậy? Khốn kiếp, tôi chưa từng nhận ra. Tôi chưa bao giờ...

Tôi cảm thấy một bàn tay trên vai mình, và lại hét lên.

“Emma, bình tĩnh lại đi!” Lissy nói. “Tớ đây! Jean-Paul đã đi rồi.”

Tôi không thể nhìn lên. Tôi không thể nhìn vào mắt cô ấy.

“Lissy, tớ xin lỗi,” tôi lắp bắp, nhìn ra cửa. “Tớ xin lỗi! Tớ không định làm thế. Lẽ ra tớ không bao giờ nên... cuộc sống tình dục của cậu là việc của cậu.”

“Emma, bọn tớ có quan hệ tình dục đâu, đồ ngốc!”

“Có mà! Tớ đã nhìn thấy cậu! Hai người đâu có mặc quần áo.”

“Bọn tớ mặc quần áo mà. Emma, nhìn tớ này!”

“Không!” tôi hoảng hốt nói. “Tớ không muốn nhìn cậu!”

“Nhìn tớ này!”

Tôi bồn chồn ngẩng đầu lên, và từ từ đưa mắt nhìn Lissy lúc đó đang đứng trước mặt tôi.

Ồ.Ồ... đúng rồi. Cô ấy mặc một bộ quần áo bó sát màu da.

“Thế các cậu đang làm gì nếu không phải làm tình?” tôi nói, gần như kết tội. “Và tại sao cậu lại mặc thứ đó?”

“Bọn tớ nhảy,” Lissy nói, trông có vẻ xấu hổ.

“Sao?” Tôi bối rối nhìn cô ấy.

“Bọn tớ nhảy, được chứ? Đó là điều bọn tớ làm!”

“*Nhảy?* Nhưng... tại sao cậu lại nhảy?”

Chuyện này thật khó hiểu. Lissy và một anh chàng người Pháp tên là Jean-Paul nhảy trong phòng ngủ của cô ấy? Tôi cảm thấy như mình vừa hạ cánh trong một giấc mơ kỳ lạ nào đó.

“Tớ tham gia một hội,” Lissy nói sau thoáng ngập ngừng.

“Ôi Chúa ơi. Không phải một nhóm tôn giáo...”

“Không, Không phải nhóm tôn giáo. Chỉ là...” Cô ấy cắn môi. “Chỉ là một số luật sư nhóm lại với nhau và hình thành một nhóm nhảy.”

Một nhóm nhảy?

Trong vài giây tôi hầu như không cất tiếng nói. Giờ đây khi cơn sững sờ đã tan biến dần, tôi có cảm giác kinh khủng là mình có thể sắp phá lên cười.

“Cậu đã gia nhập một nhóm... các luật sư khiêu vũ.”

“Đúng.” Lissy gật đầu.

Hình ảnh một nhóm các luật sư bệ vệ đang khiêu vũ, đầu thì đội tóc giả, hiện ra trong đầu tôi và vì không thể nhìn được, tôi phá lên cười.

“Cậu thấy đấy!” Lissy kêu lên. “Đó là lý do tớ không nói với cậu. Tớ *biết* cậu sẽ cười mà!”

“Tớ xin lỗi!” tôi nói. “Tớ xin lỗi! Tớ sẽ không cười. Tớ nghĩ chuyện đó thật tuyệt!” Và một tiếng cười khúc khích không kiềm chế nổi lại òa ra. “Chỉ là... tớ không biết nữa. Thế nào đó mà ý tưởng về các luật sư khiêu vũ...”

“Không phải tất cả bọn tớ đều là luật sư,” cô ấy biện hộ. “Có một vài ông chủ nhà băng nữa, và một thẩm phán... Emma, đừng có cười nữa!”

“Tớ xin lỗi,” tôi không sao ngăn được mình thôi cười. “Lissy, tớ không cười cậu đâu, thực đấy.” Tôi hít thật sâu và cố gắng một cách tuyệt vọng để mím môi lại. Nhưng tất cả những gì tôi thấy là một ông chủ nhà băng mặc váy xòe, tay xách cặp da, múa bài *Hồ Thiên nga*. Một thẩm phán lướt ngang sân khấu, áo choàng tung bay.

“Chẳng có gì buồn cười cả!” Lissy nói. “Chỉ là vài người cùng ngành có cùng khuynh hướng muốn thể hiện mình qua điệu múa. Thế thì có gì sai chứ?”

“Tớ xin lỗi,” tôi lại nói, lau mắt và cố gắng kiềm chế. “Chẳng có gì sai cả. Tớ nghĩ điều đó rất tuyệt. Vậy... các cậu sẽ có một buổi diễn hay gì đó?”

“Còn ba tuần nữa. Đó là lý do bọn tớ phải tập luyện thêm.”

“Ba tuần?” Tôi nhìn cô ấy đăm đăm, nụ cười tan biến. “Cậu không định nói với tớ sao?”

“Tớ... tớ vẫn chưa quyết định,” cô ấy nói, di di chiếc giày múa trên sàn. “Tớ vẫn xấu hổ.”

“Đừng có xấu hổ!” tôi hoảng hốt nói. “Lissy, tớ xin lỗi vì đã cười. Tớ nghĩ chuyện này thật tuyệt. Tớ sẽ tới xem cậu nhảy. Tớ sẽ ngồi ở ngay hàng đầu...”

“Đừng có ngồi ở hàng đầu. Cậu sẽ làm tớ bối rối.”

“Vậy tớ sẽ ngồi ở giữa. Hoặc ở dưới cùng. Bất cứ chỗ nào cậu muốn.” Tôi tò mò nhìn cô ấy. “Lissy, tớ chưa từng được nghe chuyện cậu biết nhảy đấy.”

“Ồ, tớ có biết nhảy đâu,” cô ấy nói ngay. “Tớ nhảy tẹt lăm. Chỉ là vui vẻ một chút thôi. Cậu muốn uống cà phê không?”

Khi tôi theo Lissy vào bếp, cô ấy nhướn mày nhìn tôi. “Cậu dám kết tội *tớ* về chuyện tình dục. Vậy đêm qua cậu ở đâu?”

“Ở cùng Jack,” tôi thừa nhận với nụ cười mơ màng. “Làm tình. Cả đêm.”

“Tớ biết mà!”

“Ôi Chúa ơi, Lissy. Tớ yêu anh ấy.”

“Yêu?” Cô ấy gõ nhẹ vào ấm nước. “Emma, cậu chắc chứ? Cậu chỉ mới biết anh ấy có năm phút.”

“Chuyện đó không quan trọng! Bọn tớ đã trở thành bạn tâm giao. Không cần phải vờ vịt với anh ấy... hay cố gắng là một người nào đó không phải là chính tớ... còn tình dục thì tuyệt vời... Anh ấy là mọi điều tớ chưa từng có với Connor. Mọi điều. Và anh ấy *quan tâm* đến tớ. Cậu biết đấy, anh ấy hỏi tớ đủ mọi thứ, và anh ấy dường như thực sự quan tâm đến câu trả lời.”

Tôi dang rộng cánh tay với nụ cười hạnh phúc và thả người xuống một cái ghế. “Cậu biết đấy, Lissy, cả cuộc đời tớ, tớ vẫn luôn có cảm giác rằng điều gì đó tuyệt diệu sắp xảy đến với tớ. Tớ vẫn luôn... *biết* điều đó, sâu thẳm bên trong. Và nó là đây.”

“Vậy bây giờ anh ấy ở đâu?” Lissy nói, đổ cà phê vào máy pha.

“Anh ấy sẽ phải đi vắng một thời gian. Anh ấy cần tập trung suy nghĩ về một ý tưởng mới với một nhóm sáng tạo.”

“Gì cơ?”

“Tớ không biết. Anh ấy không nói. Việc đó sẽ rất căng thẳng và có lẽ anh ấy còn không thể gọi điện cho tớ. Nhưng anh ấy sẽ email cho tớ hằng ngày,” tôi sung sướng nói thêm.

“Bánh quy nhé?” Lissy nói và mở hộp.

“Ồ, ờ... được. Cảm ơn cậu.” Tôi lấy một chiếc bánh quy và trầm tư nhấm nháp. “Cậu biết đấy, tớ có cả một lý thuyết hoàn toàn mới về các mối quan hệ. Rất đơn giản. Mọi người trên thế giới nên trung thực hơn với nhau. Mọi người nên chia sẻ! Đàn ông và đàn bà nên chia sẻ, các gia đình nên chia sẻ, các nhà lãnh đạo thế giới nên chia sẻ!”

“Hừm!” Lissy yên lặng nhìn tôi một lát. “Emma, Jack có bao giờ nói với cậu lý do anh ấy phải vội vã bỏ đi giữa đêm hôm đó không?”

“Không,” tôi ngạc nhiên nói. “Nhưng đó là việc của anh ấy.”

“Anh ấy có bao giờ kể với cậu về mấy cuộc điện thoại gọi đến trong cuộc hẹn đầu tiên của hai người không?”

“Ừm... không.”

“Anh ấy có kể cho cậu bất cứ điều gì về bản thân mình ngoài những điều tối thiểu nhất không?”

“Anh ấy kể với tớ rất nhiều!” tôi nói với vẻ tự vệ. “Lissy, cậu sao vậy?”

“Tớ chẳng sao cả,” cô ấy nhẹ nhàng. “Tớ chỉ băn khoăn... liệu có phải cậu là người duy nhất trải lòng ra không?”

“Sao?”

“Anh ấy có chia sẻ bản thân mình với cậu không?” Cô ấy rót nước nóng vào cà phê. “Hay chỉ có cậu chia sẻ bản thân mình với anh ấy?”

“Bọn tớ chia sẻ với nhau,” tôi nói, nhìn đi chỗ khác và nghịch một miếng nam châm dán ở tủ lạnh.

Đó là sự thật, tôi tự nhủ chắc chắn. Jack đã chia sẻ nhiều điều với tôi! Ý tôi là, anh ấy đã kể cho tôi...

Anh ấy đã kể hết cho tôi...

Ừm, dù sao. Có lẽ anh ấy chưa có tâm trạng để kể thôi. Đó đâu có phải là tội lỗi?

“Uống cà phê đi,” Lissy nói, đưa cho tôi một cốc.

“Cảm ơn,” tôi nói, hơi miễn cưỡng, và Lissy thở dài.

“Emma, tớ không định làm cậu mất vui. Thật ra anh ấy có vẻ rất dễ thương...”

“Đúng thế mà! Lissy, cậu không biết anh ấy thế nào đâu. Anh ấy rất lãng mạn. Cậu có biết sáng nay anh ấy nói gì không? Anh ấy nói ngay giây phút tớ bắt đầu nói trên chuyến bay đó, anh ấy đã bị hút hồn.”

“Thật sao?” Lissy nhìn tôi chăm chăm. “Anh ấy nói điều đó? Thật vô cùng lãng mạn.”

“Tớ đã nói với cậu rồi mà!” Tôi không thể không cười rạng rỡ với cô ấy. “Lissy, anh ấy thật hoàn hảo!”

mười chín

Trong vài tuần sau đó, không gì có thể chọc thủng cảm giác lâng lâng hạnh phúc của tôi. Không gì cả. Tôi nhẹ lướt vào chỗ làm trên một đám mây, ngồi cả ngày mỉm cười với màn hình máy tính, sau đó lại lâng lâng lướt về nhà. Những nhận xét mỉa mai của Paul nảy khỏi người tôi như bong bóng. Tôi thậm chí còn không để ý khi Artemis giới thiệu với một nhóm quảng cáo tới thăm rằng tôi là thư ký riêng của cô ta. Tất cả bọn họ có thể nói gì tùy thích. Bởi họ đâu biết tôi mỉm cười với máy tính là bởi Jack lại vừa gửi cho tôi một email khôi hài. Họ đâu biết ông chủ của tất cả bọn họ lại yêu tôi. *Tôi*. Emma Corrigan. Nhân viên mới.

“Ừm, tất nhiên, tôi đã có vài cuộc chuyện trò sâu sắc với Jack Harper về chủ đề này,” tôi có thể nghe thấy tiếng Artemis nói vào điện thoại khi tôi dọn dẹp ngăn tủ. “Đúng. Và anh ấy cảm thấy - cũng như tôi - rằng chúng ta thực sự cần đến ý tưởng đó lần nữa.”

Nhảm nhá! Cô ta chưa từng có cuộc chuyện trò sâu sắc nào với Jack Harper. Tôi gần như bị cám dỗ bởi ý tưởng email ngay cho anh để kể cho anh biết cô ta đang sử dụng tên anh một cách tuyệt vọng đến thế nào.

Chỉ có điều làm thế thì hơi nhỏ nhen.

Với lại ngoài ra, cô ta không phải là người duy nhất. Mọi người đều nhắc đến Jack Harper trong khi nói chuyện. Kiểu như khi anh không có ở đây, tất cả bọn họ đột nhiên đều vờ như mình là bạn thân nhất của anh, và rằng anh nghĩ ý tưởng của họ là hoàn hảo.

Trừ tôi. Tôi chỉ cúi đầu và không hề nhắc đến tên anh.

Một phần bởi vì tôi biết rằng nếu làm thế, mặt tôi sẽ đỏ bừng ngay, hoặc sẽ nở một nụ cười ngoác miệng ngu ngốc, hoặc gì đó. Một phần bởi nữa là vì tôi có cảm giác kinh khủng rằng một khi bắt đầu nói về Jack, tôi sẽ không thể ngừng lại được. Nhưng phần lớn là bởi vì không ai đề cập đến chủ đề đó với tôi. Rốt cuộc thì tôi biết gì về Jack Harper chứ? Tôi chỉ là một đứa trợ lý vớ vẩn thôi mà.

“Này!” Nick nói, ngẩng lên khỏi điện thoại. “Jack Harper sẽ xuất hiện trên ti vi!”

“Sao cơ?”

Tôi cảm thấy choáng váng vì kinh ngạc. Jack sẽ xuất hiện trên ti vi?

Sao anh không nói với tôi nhỉ?

“Có một nhóm truyền hình tới văn phòng à?” Artemis nói, vuốt lại tóc.

“Không biết.”

“Được rồi, mọi người,” Paul nói khi bước ra từ văn phòng. “Jack Harper đã có một cuộc phỏng vấn trên kênh *Quan sát Kinh doanh*. Nó sẽ được chiếu lúc mười hai giờ. Một chiếc ti vi đã được lắp ở phòng họp lớn; bất cứ ai muốn đều có thể tới đó xem. Nhưng chúng ta cần một người ở lại trực điện thoại.” Ánh nhìn của ông ta hướng đến tôi. “Emma. Cô có thể ở lại.”

“Sao cơ?” Tôi ngơ ngác.

“Cô có thể ở lại trực điện thoại,” Paul nói. “Được chứ?”

“Không! Ý tôi là... tôi muốn xem!” tôi đau khổ nói. “Chẳng lẽ không thể để ai khác ở lại?”

Artemis, cô ở lại có được không?”

“Tôi sẽ không ở lại!” Artemis nói ngay. “Trời, Emma, đừng có ích kỷ quá như vậy. Buổi phỏng vấn sẽ chẳng có gì thú vị đối với cô đâu.”

“Có đấy.”

“Không đâu.” Cô ta đảo mắt.

“Có mà,” tôi tuyệt vọng. “Anh ấy... anh ấy cũng là sếp của tôi!”

“Đúng thế,” Artemis mĩa mai, “nhưng tôi nghĩ có lẽ có chút khác biệt nhỏ. Cô hầu như chưa nói chuyện với Jack Harper.”

“Tôi đã từng!” Tôi buột miệng trước khi kịp ngăn mình. “Tôi đã nói! Tôi...” Tôi sững lại, hai má đỏ ửng. “Tôi... từng tới một cuộc họp của anh ấy...”

“Và phục vụ một tách trà?” Artemis bắt gặp ánh mắt của Nick và cười tự mãn.

Tôi tức giận nhìn cô ta, mạch máu ở tai đập thành thạch, mong ước dù chỉ một lần thôi mình có thể nghĩ ra câu gì đó đầy khinh miệt và thông minh để hạ nhục cô ta.

“Đủ rồi, Artemis,” Paul nói. “Emma, cô ở lại đây. Thế nhé.”

Lúc mười hai giờ kém năm, văn phòng đã trống hoác. Ngoại trừ tôi, một con ruồi và một cái máy fax kêu vo vo. Tôi chán chường lục tìm trong ngăn kéo, lôi ra một thanh sô cô la Aero. Và một thanh kẹo Flake. Tôi vừa bóc thanh Aero và cắn một miếng lớn thì điện thoại reo.

“Được rồi,” giọng Lissy ở đầu dây bên kia. “Tớ đã chuẩn bị sẵn video.”

“Cảm ơn, Liss,” tôi nói, miệng đầy sô cô la. “Cậu là một ngôi sao.”

“Tớ không tin nổi là cậu lại không được đi xem.”

“Tớ biết. Thật bất công.” Tôi ngồi thụt xuống sâu hơn trong ghế và cắn một miếng Aero nữa.

“Dù sao, cậu đừng lo, tối nay bọn mình sẽ xem lại. Jemima cũng sẽ ghi hình lại trong phòng cô ấy, vì thế chắc chắn không có chuyện gì đâu mà.”

“Jemima làm gì ở nhà chứ?” Tôi ngạc nhiên.

“Cô ấy xin nghỉ ốm để dưỡng da tại nhà.Ồ, bố cậu cũng gọi điện đấy,” cô thận trọng nói thêm.

“Vậy à?” Tôi cảm thấy một thoáng e sợ. “Bố tớ đã nói gì?”

Tôi chưa nói chuyện với bố mẹ kể từ vụ bùng nổ cảm xúc vào Ngày Gia đình Công ty. Đơn giản là tôi không thể. Chuyện đó quá đau đớn và đáng xấu hổ, và theo những gì tôi biết, họ hoàn toàn đứng về phía Kerry.

Vì thế khi bố tôi gọi tới đây vào hôm thứ Hai sau đó, tôi nói tôi rất bận và sẽ gọi lại cho bố - nhưng tôi không hề gọi lại. Ở nhà cũng vậy.

Tôi biết lúc nào đó tôi phải nói chuyện với bố mẹ. Nhưng không phải bây giờ. Không phải khi tôi đang vô cùng hạnh phúc.

“Bố cậu xem đoạn giới thiệu buổi phỏng vấn,” Lissy nói. “Bố cậu nhận ra Jack và không biết

liệu cậu có biết không. Và bố cậu nói..." Cô ngập ngừng. "Ông ấy thực sự muốn nói chuyện với cậu."

"Ồ." Tôi nhìn chăm chăm vào tập giấy ghi chép, nơi tôi đã nguệch ngoạc một hình xoắn ốc khổng lồ trên một số điện thoại mà lẽ ra tôi phải giữ.

"Dù sao thì bố mẹ cậu sẽ xem chương trình đó," Lissy nói. "Cả ông cậu nữa."

Tuyệt. Tuyệt thật. Cả thế giới sẽ xem Jack trên ti ti. Cả thế giới chỉ trừ tôi.

Đặt điện thoại xuống, tôi đi lấy một tách cà phê từ chiếc máy pha cà phê mới. Cái máy này đúng là pha cà phê sữa rất ngon. Tôi trở lại bàn và nhìn quanh văn phòng yên tĩnh, rồi đi tưới nước cam vào cái cây nhện của Artemis. Thêm cả chút mực máy photocopy.

Sau đó tôi cảm thấy mình hơi nhỏ nhen. Rốt cuộc thì cái cây tội nghiệp ấy có lỗi gì cơ chứ.

"Xin lỗi," tôi nói to, và sờ vào một cái lá. "Chỉ vì chủ của mày là một con bò cái chính hiệu. Nhưng có lẽ mày cũng biết điều đó."

"Nói chuyện với người đàn ông bí ẩn?" một giọng nói mĩa mai vang lên từ phía sau, tôi sững sốt quay lại thì thấy Connor đang đứng ở ngưỡng cửa.

"Connor!" tôi nói. "Anh làm gì ở đây?"

"Anh đang tới xem buổi phỏng vấn. Nhưng anh chỉ muốn nói chuyện thật nhanh với em." Anh bước thêm vài bước vào văn phòng, và gấn lên tôi cái nhìn đầy kết tội. "Vậy là em đã nói dối anh."

Ôi, khốn thật. Chẳng lẽ Connor đã đoán ra? Phải chăng đã nhìn thấy điều gì đó vào Ngày Gia đình Công ty?

"Ý anh là sao?" tôi dè dặt hỏi.

"Anh đã nói chuyện với Tristan ở Phòng Thiết kế." Giọng Connor đầy tức tối. "Anh ta đồng tính! Em không đi chơi với anh ta đấy chứ?"

Có lẽ nào anh đang nghiêm túc? Không phải Connor thực bụng nghĩ tôi đi chơi với Tristan ở Phòng Thiết kế đấy chứ? Ý tôi là, trông Tristan cũng không thể đồng tính hơn nếu anh ta mặc quần chèn da báo và đeo túi xách, vừa đi khắp nơi vừa ngâm nga mấy bài hát nổi tiếng của Barbara Streisand.

"Không," tôi nói, cố gắng giữ vẻ nghiêm nghị. "Em không đi chơi với Tristan."

"Thế đấy!" Connor nói, gật đầu như thể anh vừa ghi được một trăm điểm và không biết phải làm gì với số điểm đó. "Anh không thấy có lý do gì mà em lại phải nói dối anh." Anh vênh cằm lên với vẻ tổn thương nghiêm trọng. "Chỉ có vậy thôi. Anh chỉ nghĩ ta nên thành thực hơn với nhau."

"Connor, chỉ là... chuyện này khá phức tạp, được chứ?"

"Được thôi. Sao cũng được. Đó là con tàu của em, Emma."

Một thoáng yên lặng.

"Cái gì của em?" Tôi bối rối. "Con tàu?"

"Sân của em," anh ấy nói với một chút bức bối. "Ý anh là... quả bóng đang ở phía sân của

em.”

“Ồ, đúng,” tôi nói, vẫn không hiểu ra chút nào. “Ờ... vâng. Em sẽ nhớ điều đó.”

“Tốt.” Anh trao cho tôi cái nhìn của kẻ bị dọa dẫm tổn thương nhất, và bắt đầu bước đi.

“Chờ đã!” tôi đột ngột nói. “Chờ chút! Connor, anh có thể giúp em việc này được không?” Tôi chờ tới khi anh quay lại, rồi làm vẻ mặt nịnh bợ. “Liệu anh có thể ở đây trực điện thoại hộ em trong khi em đi xem buổi phỏng vấn của Jack Harper thật nhanh được không?”

Tôi biết hiện giờ Connor không phải là người hâm mộ số một của tôi. Nhưng tôi đâu có nhiều lựa chọn.

“Anh có thể làm gì cơ?” Connor sững sốt nhìn tôi.

“Liệu anh có thể trực điện thoại hộ em? Chỉ một tiếng thôi. Em sẽ vô cùng biết ơn...”

“Anh không tin nổi là em lại đi nhờ anh làm chuyện đó!” Connor nói vẻ hoài nghi. “Em biết Jack Harper quan trọng thế nào với anh mà! Emma, anh thực sự không biết em đã biến thành người thế nào nữa.”

Sau khi anh bỏ đi, tôi ngồi lại đó hai mươi phút. Tôi nhận vài lời nhắn cho Paul, một cho Nick và một cho Caroline. Tôi lưu vài bức thư. Đề địa chỉ lên vài cái phong bì. Rồi đột nhiên tôi thấy thế là quá đủ.

Chuyện này thật ngớ ngẩn. Còn hơn cả ngớ ngẩn. Thật kỳ cục. Tôi yêu Jack. Anh ấy yêu tôi. Tôi nên ở đó, ủng hộ anh ấy. Tôi cầm tách cà phê và vội vã đi dọc hành lang. Phòng họp đông nghẹt, nhưng tôi len vào phía đằng sau, và đứng chen chúc giữa hai người thậm chí còn không xem Jack mà đang thảo luận về một trận bóng đá.

“Cô làm gì ở đây?” Artemis nói, khi tôi tới đứng cạnh cô ta. “Điện thoại thì sao?”

“Chỉ đóng thuế khi được đại diện⁽¹⁾,” tôi nghe thấy mình điềm tĩnh đáp lại, có lẽ còn không chính xác (tôi thậm chí không chắc câu đó nghĩa là gì), nhưng nó mang lại tác dụng mong muốn là làm cô ta im mồm.

Tôi ghé cổ để có thể nhìn qua vai mọi người, hai mắt dán vào màn hình - và anh ấy kia. Ngồi trên ghế trong một trường quay, mặc quần jean và áo sơ mi trắng. Phong sân khấu màu xanh sáng với dòng chữ “Cảm hứng kinh doanh” ở sau lưng, và hai người phỏng vấn trông có vẻ thông minh ngồi đối diện.

Anh ấy đấy. Người đàn ông tôi yêu.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh kể từ khi chúng tôi yêu nhau, tôi chợt nhận ra điều đó. Nhưng gương mặt anh vẫn ấm áp như mọi khi, và mắt anh ấy trông thật sẫm và sáng lấp lánh dưới ánh đèn trường quay.

Ôi Chúa ơi, tôi muốn hôn anh.

Nếu không có ai khác ở đây, tôi sẽ tới sát chiếc ti vi và hôn vào màn hình. Chắc chắn tôi sẽ làm như vậy.

“Họ hỏi gì anh ấy thế?” tôi thì thầm với Artemis.

“Họ nói chuyện về cách anh ấy làm việc. Những cảm hứng của anh ấy, quan hệ cộng tác với Pete Laidler, những chuyện như vậy.”

“Suýt!” ai đó khác nói.

“Tất nhiên khi Pete Laidler mất, mọi chuyện thật khó khăn,” Jack đang nói. “Chuyện đó khó khăn cho tất cả chúng tôi. Nhưng gần đây...” Anh ngừng lại. “Gần đây cuộc sống của tôi đã xoay chuyển và tôi đã lại tìm được cảm hứng. Tôi lại có thể tận hưởng cuộc sống.”

Cảm giác náo nức rộn ràng chạy khắp cơ thể tôi.

Chắc hẳn anh ấy đang nói đến tôi. Chắc chắn là thế. Tôi đã xoay chuyển cuộc sống của anh! Ôi Chúa ơi. Điều đó thậm chí còn lãng mạn hơn là “Anh bị em hút hồn.”

“Công ty anh đã mở rộng sang thị trường đồ uống thể thao,” giọng nam phỏng vấn. “Tôi tin giờ các anh đang định nhắm tới thị trường dành cho phái nữ.”

“Sao cơ?”

Có tiếng xì xào lan quanh phòng, và mọi người bắt đầu quay ngang quay ngửa.

“Chúng ta sẽ mở rộng sang thị trường nữ ư?”

“Kể từ khi nào vậy?”

“Thực ra thì tôi biết đấy,” Artemis đang nói vẻ tự mãn. “Khá nhiều người đã được biết đến dự án này trong một thời gian rồi...”

Tôi dăm dăm nhìn lên màn hình, ngay lập tức nhớ ra những người trong phòng làm việc của Jack. Cái buồng trứng đó, ra là thế. Trời, điều này thật thú vị. Một dự án mới đầy mạo hiểm!

“Anh có thể cho chúng tôi biết thêm chi tiết về dự án đó không?” vẫn giọng nam phỏng vấn. “Liệu đây có phải là thị trường đồ uống dành cho phái nữ?”

“Hiện dự án mới ở giai đoạn ban đầu,” Jack nói. “Nhưng chúng tôi dự kiến cả một dòng sản phẩm mới. Đồ uống, quần áo, nước hoa. Chúng tôi có tầm nhìn sáng tạo mạnh mẽ.” Anh mỉm cười với người phỏng vấn. “Chúng tôi rất hào hứng.”

“Vậy, thị trường mục tiêu lần này của anh là gì?” người đàn ông hỏi, nhìn vào tờ giấy ghi chép. “Anh có hướng đến những nữ vận động viên không?”

“Không hề,” Jack nói. “Chúng tôi hướng đến... cô gái trên phố.”

“‘Cô gái trên phố?’” Người nữ phỏng vấn ngồi thẳng đơ, trông có vẻ bị xúc phạm. “Điều đó nghĩa là sao? Cô gái trên phố này là ai vậy?”

“Cô ấy ngoài hai mươi,” Jack nói sau thoáng ngập ngừng. “Cô ấy làm việc trong văn phòng, đi xe điện ngầm tới chỗ làm, đi chơi buổi tối và trở về nhà bằng xe buýt... chỉ là một cô gái bình thường, không có gì đặc biệt.”

“Có cả ngàn cô gái như vậy,” người đàn ông chêm vào với một nụ cười.

“Nhưng nhãn hàng Panther vẫn luôn gắn với đàn ông,” người phụ nữ xen vào, trông đầy hoài nghi. “Với cạnh tranh. Với những giá trị đàn ông. Ông thực sự nghĩ mình có thể chuyển sang thị trường phái nữ?”

“Chúng tôi đã nghiên cứu,” Jack nói nhẹ nhàng. “Chúng tôi có cảm giác chúng tôi hiểu thị trường của mình.”

“Nghiên cứu!” cô ta chế giễu. “Chẳng phải lại một trường hợp đàn ông nói với phụ nữ về

điều họ muốn hay sao?”

“Tôi không cho là vậy,” Jack nói, vẫn nhẹ nhàng, nhưng tôi có thể thấy một thoáng bức bối lướt qua mặt anh.

“Có nhiều công ty đã cố gắng chuyển đổi thị trường nhưng không thành công. Sao anh biết công ty anh không phải là một trong số đó?”

“Tôi rất tự tin,” Jack nói.

Chúa ơi, tại sao cô ta lại có vẻ công kích vậy chứ? Tôi phần nộ nghĩ. Tất nhiên Jack biết anh ấy đang làm gì!

“Các anh khoanh vùng một nhóm trọng tâm và hỏi họ vài câu hỏi! Sao điều đó có thể cho các anh biết điều gì chứ?”

“Đó chỉ là một phần nhỏ của bức tranh, tôi có thể đảm bảo với cô,” Jack nói đều đều.

“Ồ, thôi nào,” người phụ nữ nói, rướn người về phía trước và khoanh tay trước ngực. “Liệu một công ty như Panther - một người đàn ông như anh - có *thực sự* liên hệ được với tâm hồn, một cô gái bình thường, không có gì đặc biệt, như anh nói?”

“Có. Tôi có thể!” Jack nhìn thẳng vào mắt cô ta. “Tôi biết cô gái này.”

“Anh *biết* cô ấy ư?” Người phụ nữ nhướn mày.

“Tôi biết cô gái này là ai,” Jack nói. “Tôi biết sở thích của cô ấy, màu sắc cô ấy thích. Tôi biết cô ấy ăn gì, tôi biết cô ấy uống gì. Tôi biết cô ấy muốn gì từ cuộc sống. Cô ấy mặc cỡ mười hai nhưng cô ấy muốn giảm xuống cỡ mười. Cô ấy...” Anh dang rộng tay như thể tìm kiếm cảm hứng. “Cô ấy ăn ngũ cốc Cheerio vào bữa sáng và nhúng Flake vào cappuccino.”

Tôi ngạc nhiên nhìn xuống tay mình, trên tay là một thanh Flake. Tôi đang định nhúng nó vào cốc cà phê. Và... sáng nay tôi đã ăn Cheerio.

“Ngày nay, vây quanh chúng ta là hình ảnh những con người hoàn hảo, bóng loáng,” Jack nói sôi nổi. “Nhưng cô gái này là thực. Cô ấy có những ngày tồi tệ, và những ngày may mắn. Cô ấy mặc quần lợt khe mặc dù thấy không thoải mái. Cô ấy viết ra lịch tập thể dục, sau đó bỏ qua. Cô ấy vờ như đọc tạp chí kinh doanh, nhưng bên trong lại giấu tạp chí về những người nổi tiếng.”

Tôi ngáy ra nhìn màn hình.

Hãy... chờ một chút. Tất cả những điều này nghe thật quen.

“Đó *chính xác* là điều cô làm, Emma,” Artemis nói. “Tôi đã nhìn thấy một tờ *OK!* Bên trong tạp chí *Tuần Marketing*.” Cô ta quay sang phía tôi với nụ cười nhạo báng và ánh nhìn của cô ta hạ cánh vào thanh Flake tôi cầm trên tay.

“Cô ấy thích quần áo nhưng không phải là nạn nhân của thời trang,” Jack vẫn đang nói trên màn hình. “Có lẽ cô ấy sẽ mặc một chiếc quần jean...”

Artemis nhìn chiếc quần Levis của tôi ngỡ ngàng.

“... và cài một bông hoa trên tóc...”

Tôi sửng sốt đưa tay lên chạm vào bông hồng vải trên tóc.

Anh ấy không thể...

Lẽ nào anh ấy đang nói về tôi...

“Ôi... Chúa... ời,” Artemis chậm chạp thốt lên.

“Sao vậy?” Caroline ngồi bên cạnh lên tiếng. Cô ấy hướng theo cái nhìn của Artemis, và vẻ mặt cô thay đổi.

“Ôi Chúa ời! Emma! Đó là cậu!”

“Không đâu,” tôi nói, nhưng giọng không còn mạch lạc nữa.

“Đúng đấy!”

Vài người bắt đầu thúc khuỷu tay vào nhau và quay lại nhìn tôi.

“Cô ấy đọc mười lăm lá số tử vi mỗi ngày và chọn lá số mà cô ấy thích nhất...” Giọng Jack nói.

“Đúng là cô! Chính xác là cô!”

“... cô ấy đọc lướt bìa sau những cuốn sách cao cấp và vờ như mình đã đọc...”

“Tôi *biết* cô chưa đọc *Gia tài vĩ đại!*” Artemis đắc thắng.

“... cô ấy ngưỡng mộ món rượu vang ngọt...”

“*Rượu vang ngọt* ư?” Nick nói, quay sang hoảng hốt. “Không phải thật đấy chứ.”

“Đó là Emma!” Tôi có thể nghe tiếng một người nói từ phía bên kia phòng. “Đó là Emma Corrigan!”

“*Emma?*” Katie nói, nhìn thẳng tôi ngỡ ngàng. “Nhưng... nhưng...”

“Đó không phải là Emma!” Connor đột nhiên lên tiếng, cười phá lên. Anh đang đứng bên kia phòng, tựa lưng vào tường. “Đừng ngớ ngẩn thế! Emma mặc cỡ tám, chứ đâu phải mười hai!”

“Cỡ tám?” Artemis nói và cười sặc sụa.

“Cỡ *tám!*” Caroline khúc khích. “Hay đấy!”

“Chẳng phải em mặc cỡ tám sao?” Connor bối rối nhìn tôi. “Nhưng em nói...”

“Em... em biết em đã nói thế.” Tôi nuốt khan, mặt nóng bừng. “Nhưng em... em...”

“Cậu mua tất cả quần áo ở cửa hàng đồ cũ và vờ như đó là đồ mới ư?” Caroline nói, ngẩng lên từ màn hình với vẻ thích thú.

“Không!” Tôi tự vệ. “Ý tôi là, có lẽ... đôi khi...”

“Cô ấy nặng 60 cân, nhưng vờ như chỉ nặng có 56 cân,” giọng Jack.

Gì cơ? *Gì cơ?*

Cả cơ thể tôi rúm lại vì kinh hoảng.

“Không phải như vậy!” tôi la lên giận dữ với cái màn hình. “Tôi đâu có nặng tới 60 cân! Tôi chỉ nặng khoảng 57 cân... rưỡi...” Tôi nói nhỏ dần khi cả phòng quay lại nhìn tôi sững sờ.

“... ghét đồ móc...”

Có tiếng thở hỗn hển kinh ngạc từ phía bên kia phòng.

“Cậu ghét đồ móc?” giọng Katie hoài nghi.

“Không!” tôi nói, xoay người hoảng hốt. “Không phải vậy! Tôi thích đồ móc mà! Cậu biết tôi thích đồ móc mà!”

Nhưng Katie đã giận dữ lao bổ ra khỏi phòng.

“Cô ấy khóc khi nghe Carpenters,” giọng Jack đang nói trên màn hình. “Cô ấy thích Abba nhưng không chịu nổi jazz...”

Ôi không. Ôi không, ôi không...

Connor nhìn tôi chăm chăm như thể chính tôi vừa chọc thủng trái tim anh ấy.

“Em không chịu nổi... *jazz*?”

Đó giống như một giấc mơ khi mà mọi người đều nhìn thấy đồ lót của ta và ta muốn chạy đi nhưng không thể. Tôi không thể bỏ chạy. Tất cả những gì tôi có thể làm là đứng nhìn chăm chăm về phía trước với vẻ đau đớn trong khi giọng Jack vẫn đều đều vang lên không chút mủi lòng.

Mọi bí mật của tôi. Mọi bí mật riêng tư của tôi. Đã bị bóc mẽ trên truyền hình. Tôi bàng hoàng đến nỗi không thể tiếp nhận nỗi chuyện này.

“Cô ấy mặc đồ lót may mắn trong những lần hẹn hò đầu tiên... cô ấy mượn giày hàng hiệu của bạn ở cùng căn hộ và vờ như đó là giày của mình... vờ tập quyền cước... bối rối về tôn giáo... lo lắng rằng ngực mình quá nhỏ...”

Tôi nhắm mắt, không chịu đựng nổi nữa. Anh nhắc đến *ngực* tôi. Trên *truyền hình*.

“Mỗi khi đi chơi, cô ấy tỏ ra sành điệu, nhưng trên giường...”

Tôi đột nhiên suýt ngất xỉu vì lo lắng.

Không. Không. Xin đừng nói ra chuyện này. Xin đừng, *xin đừng*...

“... cô ấy có tấm ga giường búp bê Barbie.”

Một tràng cười rộ lên khắp phòng, và tôi vùi mặt vào tay. Tôi thấy mình bị sỉ nhục không thương tiếc. *Không* ai được biết về tấm ga giường Barbie của tôi. *Không ai hết*.

“Cô ấy có hấp dẫn không?” người phỏng vấn hỏi, và tim tôi nảy bật lên. Tôi nhìn chăm chăm lên màn hình, không thở nổi vì sợ hãi. Anh ấy sẽ nói gì chứ?

“Cô ấy rất hấp dẫn,” Jack nói ngay lập tức, và mọi ánh mắt đổ dồn về phía tôi, vẻ chờ đợi. “Đây là một cô gái hiện đại, mang theo bao cao su trong túi xách.”

Được thôi. Mỗi lần tôi nghĩ chuyện này không thể tệ hơn, thì nó càng trở nên tệ hại.

Mẹ tôi đang xem chương trình này. *Mẹ* tôi.

“Nhưng có lẽ cô ấy chưa khai thác hết khả năng của mình... có lẽ còn một khía cạnh của cô ấy còn chưa được phát huy...”

Tôi không dám nhìn Connor. Tôi không dám nhìn đi đâu.

“Có lẽ cô ấy muốn trải nghiệm... có lẽ cô ấy đã từng - tôi không biết nữa - có tưởng tượng đồng tính với cô bạn thân.”

Không! Không! Cả cơ thể tôi cứng đờ vì hoảng sợ. Tôi đột nhiên hình dung ra hình ảnh Lissy cũng đang nhìn lên màn hình, mắt mở to, một tay bịt mồm. Cô ấy sẽ biết đó là cô ấy. Tôi sẽ không bao giờ có thể nhìn thẳng vào mắt cô ấy nữa.

“Đó chỉ là một *giấc mơ*, được chứ?” tôi tuyệt vọng nói, khi mọi người trở mắt nhìn tôi. “Chứ không phải tưởng tượng. Đó là hai chuyện khác nhau!”

Tôi cảm thấy muốn lao đến cái ti vi. Dang tay che kín màn hình. Ngăn anh lại.

Nhưng điều đó đâu ích gì, phải không? Một triệu cái ti vi đang bật, trong một triệu ngôi nhà. Mọi người, ở khắp nơi, đều đang xem.

“Cô ấy tin vào tình yêu và sự lãng mạn. Cô ấy tin rằng sẽ có ngày cuộc đời cô ấy sẽ trở nên tuyệt diệu và đầy hứng thú. Cô ấy có hy vọng, sợ hãi và lo lắng, cũng như tất cả mọi người. Đôi khi cô ấy cảm thấy hoảng sợ.” Anh ngập ngừng, rồi nói thêm bằng giọng nhẹ nhàng hơn. “Đôi khi cô ấy cảm thấy mình không được yêu. Đôi khi cô ấy cảm thấy mình không được chấp nhận bởi những người quan trọng nhất trong đời cô ấy.”

Khi nhìn vào gương mặt ảm áp và nghiêm trang của Jack trên màn hình, tôi cảm thấy mắt mình bắt đầu cay.

“Nhưng cô ấy dũng cảm, nhân hậu và thẳng thắn đối mặt với cuộc đời...” Anh bàng hoàng lắc đầu và mỉm cười với người phỏng vấn. “Tôi... tôi rất xin lỗi. Tôi không biết chuyện gì xảy ra. Chắc tôi hơi bị cuốn đi. Liệu ta có thể...” Giọng anh bị người phỏng vấn cắt ngang.

Bị cuốn đi.

Anh hơi bị cuốn đi.

Điều này khác gì bảo Hitler chỉ hơi hung hăng.

“Jack Harper, cảm ơn anh rất nhiều vì đã trò chuyện với chúng tôi,” người phỏng vấn bắt đầu nói. “Tuần tới, chúng ta sẽ chuyện trò với Ernie Powers, ông vua hấp dẫn của những cuốn video nói về động cơ thúc đẩy. Trong lúc đó, cảm ơn một lần nữa...”

Mọi người vẫn dán mắt vào màn hình khi cô ta kết thúc bài nói chuyện và nhạc hiệu của chương trình nổi lên. Sau đó có người vươn tay lên tắt ti vi.

Trong vài giây, cả căn phòng hoàn toàn yên lặng. Mọi người trân trối nhìn tôi, như thể họ chờ đợi tôi đọc diễn văn, hoặc khiêu vũ hay gì đó. Một số gương mặt tỏ ra thông cảm, một số tò mò, một số hân hoan, và một số thì chỉ là May-quá-tôi-không-phải-là-cô.

Giờ thì tôi biết chính xác bọn động vật trong vườn thú cảm thấy thế nào.

Tôi sẽ không bao giờ tới vườn thú nữa.

“Nhưng... nhưng tôi không hiểu,” một giọng nói cất lên từ bên kia phòng, và mọi cái đầu say sưa hướng về phía Connor, như tại một trận đấu tennis. Anh nhìn tôi chằm chằm, mặt đỏ bừng bối rối. “Sao Jack Harper biết nhiều về em đến vậy?”

Ôi Chúa ơi. Tôi biết Connor có bằng đại học loại giỏi của trường Đại học Manchester và đủ thứ. Nhưng đôi khi anh thật chậm hiểu.

Những cái đầu lại quay về phía tôi.

“Em...” cả cơ thể tôi tê dại vì xấu hổ. “Bởi vì bọn em... bọn em...”

Tôi không thể nói ra chuyện đó. Tôi không thể.

Nhưng tôi không cần. Mặt Connor dần chuyển sang những gam màu khác nhau.

“Không,” anh nuốt nước bọt, nhìn tôi chằm chằm như thể nhìn thấy ma. Không phải một con ma bình thường. Mà là một con ma khổng lồ với những cái xích kêu loảng xoảng.

“Không,” anh nói một lần nữa. “Không. Tôi không tin.”

“Connor...” ai đó nói, đặt tay lên vai anh, nhưng anh hất ra.

“Connor, em rất xin lỗi,” tôi tuyệt vọng.

“Cô đang đùa đấy ư!” một anh chàng nào đó trong góc phòng kêu lên, một người thậm chí còn chậm hiểu hơn Connor, và đã to mồm nói thay anh ấy, từng tiếng một. Anh ngẩng lên nhìn tôi. “Chuyện này đã diễn ra bao lâu rồi?”

Cứ như thể anh mở cửa xả lũ. Đột nhiên mọi người trong cả phòng bắt đầu ném câu hỏi về phía tôi. Tôi còn không biết mình nghĩ gì nữa giữa những tiếng lao xao.

“Đó có phải là lý do anh ấy tới nước Anh? Để gặp cô?”

“Cô sẽ cưới anh ấy chứ?”

“Cậu biết đấy, trông cậu không có vẻ nặng 60 cân...”

“Cậu quả thực dùng khăn trải giường Barbie ư?”

“Trong tưởng tượng đồng tính, chỉ có hai người hay...”

“Cậu đã bao giờ ngủ với Jack Harper ở văn phòng chưa?”

“Đó có phải là lý do cô bỏ Connor?”

Tôi không chịu đựng nổi chuyện này. Tôi phải ra khỏi đây. Ngay bây giờ.

Không nhìn ai, tôi đứng lên loạng choạng lao ra khỏi phòng. Khi đi xuôi hành lang, tôi quá sững sờ đến nỗi không thể nghĩ đến bất cứ điều gì khác ngoài việc phải lấy túi và bỏ đi. Ngay lập tức.

Tôi bước vào Phòng Marketing, căn phòng trống hoác và điện thoại đang reo inh ỏi khắp nơi. Thói quen nhận điện đã ăn sâu bám rễ trong tôi, tôi không thể lờ đi.

“A lô?” tôi nói, khi ngẫu nhiên nhắc một cái điện thoại.

“Này!” giọng Jemima tức giận. “ ‘Cô ta mượn giày hàng hiệu của bạn cùng căn hộ và vờ như đó là giày của mình.’ Đó có thể là giày của ai? Của Lissy chẳng?”

“Nghe này, Jemima, liệu tớ... Tớ xin lỗi. Tớ phải bỏ máy đây,” tôi yếu ớt nói, và bỏ điện thoại xuống.

Không nghe điện thoại nữa. Lấy túi. Bỏ đi.

Khi tôi run rẩy kéo khóa túi xách, một vài người đã theo tôi vào văn phòng và bắt đầu nhắc máy nghe.

“Emma, ông cô gọi này,” Artemis nói, đặt tay lên ống nghe. “Cái gì đó về chuyện đi xe buýt

đêm và ông ấy sẽ không bao giờ tin cô nữa?”

“Cậu có cuộc gọi từ Phòng PR của Harvey’s Bristol Cream,” Caroline xen vào. “Họ muốn biết có thể gửi cho cậu một thùng rượu vang nâu ngọt miễn phí tới địa chỉ nào?”

“Sao họ có tên tôi? Bằng cách nào chứ? Chẳng lẽ tin đồn đã lan ra? Đám người ở quầy tiếp tân đang kể với tất cả mọi người?”

“Emma, bố cô gọi này,” Nick nói. “Ông ấy cần nói chuyện với cô khẩn cấp...”

“Tôi không thể,” tôi lặng người. “Tôi không thể nói chuyện với ai. Tôi phải... Tôi phải...”

Tôi chớp lấy áo khoác và gần như chạy ra khỏi văn phòng, dọc hành lang tới cầu thang. Khắp nơi, mọi người đang trên đường trở về văn phòng sau khi xem buổi phỏng vấn, và họ đều nhìn tôi khi tôi vội vã đi qua.

“Emma!” Khi tôi tới gần cầu thang, một phụ nữ tên là Fiona, một người mà tôi hầu như không biết, tóm lấy tay tôi. Bà ta nặng khoảng 135 cân và luôn đấu tranh để có những chiếc ghế to hơn và khung cửa lớn hơn. “Đừng bao giờ xấu hổ về cơ thể mình. Hãy vui mừng vì nó! Mẹ trái đất đã trao nó cho cô! Nếu cô muốn tới hội thảo của chúng tôi vào thứ Bảy...”

Tôi giật tay ra trong nỗi kinh hoàng, và bắt đầu lộp cộp bước xuống những bậc đá cẩm thạch. Nhưng khi tôi xuống tới tầng tiếp theo, có ai đó lại tóm lấy tay tôi.

“Này, cô có thể cho tôi biết cô tới cửa hàng từ thiện nào không?” Đó là một cô gái mà tôi thậm chí còn không nhận ra. “Bởi vì tôi thấy cô luôn ăn mặc rất đẹp...”

“Tôi cũng ngưỡng mộ búp bê Barbie!” Carol Finch ở Phòng Kế toán đột nhiên chắn ngang đường tôi. “Chúng ta cùng mở một câu lạc bộ nhé, Emma?”

“Tôi... tôi thực sự phải đi.”

Tôi lùi lại... và bắt đầu chạy xuống cầu thang. Nhưng mọi người cứ tiếp tục bắt chuyện với tôi từ khắp các hướng.

“Mãi tới khi ba mươi ba tuổi tôi mới nhận ra là mình đồng tính...”

“Nhiều người bối rối về tôn giáo. Đây là tờ rơi của nhóm nghiên cứu Kinh Thánh chúng tôi...”

“Để tôi yên!” tôi gào lên đau đớn. “Xin mọi người hãy để tôi yên!”

Tôi lao tới cửa, những giọng nói vẫn đuổi theo tôi, dội lại trên nền đá cẩm thạch. Khi tôi đang điên cuồng đẩy cánh cửa kính nặng nề, Dave, anh chàng nhân viên bảo vệ, liền tản bộ tới và nhìn thẳng vào ngực tôi.

“Tôi thấy trông ổn đấy chứ, cưng,” anh ta nói đầy khuyến khích.

Loay hoay mãi tôi cũng mở được cửa, lao ra ngoài và chạy dọc phố, không nhìn trái nhìn phải. Cuối cùng tôi cũng tới nhà ga, thả người xuống ghế và vùi đầu vào tay.

Cả cơ thể tôi vẫn run lên sùng sờ.

Tôi hầu như không thể có lấy một suy nghĩ mạch lạc.

Tôi chưa từng thấy nhục nhã tới cùng cực như vậy trong đời.

hai mươi

“Cô không sao chứ? Emma?”

Tôi đã ngồi trên ghế được khoảng năm phút, nhìn chăm chăm xuống vỉa hè, đầu óc vẫn rối bời quay tít. Có một giọng nói trong tai tôi, vang lên trên âm thanh hằng ngày của đường phố, của những người đi bộ qua, của những chiếc xe buýt nghiêng ken két trên đường và tiếng còi xe. Đó là giọng một người đàn ông. Tôi mở mắt, chớp mắt trong nắng và bối rối nhìn một cặp mắt xanh có vẻ quen thuộc.

Rồi tôi chợt nhận ra. Đó là Aidan ở quầy bán nước quả.

“Mọi chuyện ổn cả chứ?” anh ấy nói. “Cô ổn đấy chứ?”

Trong vài giây, tôi không trả lời nổi. Mọi cảm xúc của tôi đã bị rắc tung trên sàn như một khay trà bị đánh rơi, và tôi không chắc phải nhặt thứ gì lên trước.

“Tôi nghĩ câu trả lời là không,” cuối cùng tôi nói. “Tôi không ổn. Tôi không ổn chút nào.”

“Ồ.” Trông anh ấy lo lắng. “Thế thì... có gì đó tôi có thể...”

“Liệu anh có ổn không nếu mọi bí mật của anh bị tiết lộ trên truyền hình bởi một người anh tin tưởng?” tôi run rẩy nói. “Liệu anh có ổn không nếu anh vừa bị làm mất thể diện trước mặt bạn bè, đồng nghiệp và gia đình?”

Yên lặng sừng sốt.

“Liệu anh có *ổn* không?”

“Ờ... có lẽ là không?” anh ấy đánh bạo nói.

“Chính xác! Ý tôi là, anh sẽ cảm thấy thế nào nếu ai đó tiết lộ trước công chúng rằng anh... anh mặc đồ lót nữ?”

Anh ấy tái mặt hoảng hốt.

“Tôi không mặc đồ lót nữ!”

“Tôi biết anh không mặc đồ lót nữ!” tôi giải thích rõ. “Hoặc đúng hơn là tôi *không* biết là anh không mặc, nhưng giả định trong một giây rằng anh có mặc đi. Anh cảm thấy thế nào nếu ai đó vừa nói với tất cả mọi người về chuyện đó trong một cái gọi là buổi phỏng vấn kinh doanh trên truyền hình?”

Aidan nhìn tôi, như thể đầu anh ấy đang suy tính.

“Chờ chút. Cuộc phỏng vấn với Jack Harper. Có phải cô đang nói đến chuyện đó? Chúng tôi cũng xem kênh đó ở quầy bán nước quả.”

“Ồ tuyệt!” Tôi vung tay. “Đúng là tuyệt! Bởi vì anh biết đấy, sẽ thật đáng tiếc nếu bất cứ ai trên cả hành tinh này bỏ lỡ chương trình đó.”

“Vậy đó là *cô*? Người đọc mười lăm lá số tử vi mỗi ngày và nói dối về...” Anh ấy im bất khi nhìn vẻ mặt của tôi. “Xin lỗi. Xin lỗi. Chắc cô thấy bị xúc phạm lắm.”

“Đúng vậy. Tôi thấy bị xúc phạm. Và tức giận. Và xấu hổ.”

Và bối rối, tôi thầm nói thêm. Tôi bối rối, sững sờ và hoang mang đến mức cảm thấy mình gần như không thể ngồi yên trên ghế. Trong vài phút, cả thế giới của tôi đã lộn nhào.

Tôi tưởng Jack yêu tôi. Tôi tưởng anh...

Tôi tưởng anh và tôi...

Cơn đau đột nhiên vỡ òa, choán lấy tôi, và tôi vùi đầu vào tay.

“Vậy sao anh ta biết nhiều về cô như vậy?” Aidan ngập ngừng nói. “Cô và anh ta... là một cặp?”

“Chúng tôi gặp nhau trên máy bay.” Tôi nhìn lên, cố gắng kiểm soát bản thân. “Và... tôi dành cả chuyến đi kể cho anh ta nghe về bản thân mình. Và sau đó chúng tôi hò hẹn vài lần, và tôi tưởng...” Giọng tôi bắt đầu run rẩy. “Tôi cứ nghĩ chuyện đó... anh biết đấy.” Tôi cảm thấy má mình đỏ như gấc chín. “Là tình yêu thực sự. Nhưng sự thật là, anh ta chưa bao giờ quan tâm đến tôi, phải không? Không hẳn. Anh ta chỉ muốn tìm hiểu xem một cô gái bình thường trên phố là như thế nào. Cho cái thị trường mục tiêu ngớ ngẩn của anh ta. Cho dòng sản phẩm mới ngớ ngẩn dành cho phụ nữ của anh ta.”

Khi nhận thức đó ập đến với tôi lần đầu tiên, một giọt nước mắt lăn xuống má, nhanh chóng được nối tiếp bởi một giọt khác.

Jack đã lợi dụng tôi.

Đó là lý do anh ta mời tôi đi ăn tối. Đó là lý do anh ta bị tôi hấp dẫn. Đó là lý do anh ta thấy mọi điều tôi nói đều thú vị. Đó là lý do anh ta bị hút hồn.

Đó không phải là tình yêu. Đó là kinh doanh.

Đột nhiên, dù không cố ý, tôi khóc nức nở.

“Tôi xin lỗi,” tôi nuốt nước mắt. “Tôi xin lỗi. Tôi chỉ... chuyện này thật quá sốc đối với tôi.”

“Đừng lo,” Aidan nói đầy thông cảm. “Đó là phản ứng hoàn toàn tự nhiên.” Anh ấy lắc đầu. “Tôi không biết nhiều về kinh doanh lớn, nhưng dường như mấy người đó không thể lên tới đỉnh cao mà không giẫm đạp lên vài người khác trên đường đi. Họ sẽ phải khá nhẫn tâm để có thể thành công đến vậy.” Anh ấy ngừng lời, quan sát khi tôi cố gắng ngăn dòng nước mắt mà không được. “Emma, tôi cho cô một lời khuyên nhé?”

“Sao?” Tôi nhìn lên, lau mắt.

“Hãy giải tỏa điều đó khi tập quyền cước. Dùng sự công kích. *Dùng nỗi đau.*”

Tôi nhìn anh ta, đầy hoài nghi. Chẳng lẽ anh ta không *nghe thấy* hay sao?

“Aidan, tôi không tập quyền cước!” Tôi nghe tiếng mình la lên chói tai. “Tôi không *tập* quyền cước, được chứ? Tôi chưa từng!”

“Không ư?” Anh ấy bối rối. “Nhưng cô nói...”

“Tôi đã nói dối!”

Một thoáng lặng đi.

“Được thôi,” cuối cùng Aidan nói. “Thế đấy... đừng lo. Cô có thể tập thứ gì đó có tác dụng nhẹ hơn. Thái cực quyền, có lẽ...” Anh ấy nhìn tôi lưỡng lự. “Nghe này, cô có muốn uống gì đó

không? Thứ gì đó làm cô bình tĩnh lại? Tôi có thể làm cho cô một ly chuối xoài có cúc La Mã, với chút nhục đậu khấu mang lại cảm giác êm dịu.”

“Không, cảm ơn.” Tôi hỉ mũi, hít một hơi thật sâu, rồi cầm lấy túi. “Có lẽ tôi sẽ về nhà.”

“Cô sẽ ổn chứ?”

“Tôi sẽ ổn thôi.” Tôi nặn ra một nụ cười. “Tôi ổn rồi.”

Nhưng tất nhiên đó cũng là một lời nói dối. Tôi chẳng thấy ổn chút nào. Khi tôi ngồi trên tàu điện ngầm về nhà, nước mắt tuôn trào trên mặt tôi, từng giọt hạ cánh trên một vũng ướt sũng trên váy tôi. Mọi người nhìn tôi chòng chọc, nhưng tôi không quan tâm. Sao tôi phải quan tâm chứ? Tôi đã chịu đựng sự sỉ nhục tồi tệ nhất rồi, thêm vài người nữa gườm gườm nhìn tôi cũng đâu có gì ghê gớm.

Tôi cảm thấy mình ngu ngốc. Rất *ngu ngốc*.

Tất nhiên chúng tôi không phải những người bạn tâm giao. Tất nhiên anh ta không thực sự quan tâm đến tôi. Tất nhiên anh ta chưa từng yêu tôi.

Một cơn đau mới tràn ngập khắp cơ thể và tôi sục sạo trong túi tìm khăn giấy.

“Đừng lo, cưng!” quý bà phớt pháp ngồi bên trái tôi lên tiếng. Bà ta mặc một chiếc váy rộng thùng thình in hình những quả dưa. “Anh ta không đáng đâu! Giờ cô hãy về nhà, rửa mặt, uống một tách trà...”

“Sao bà biết cô ấy khóc vì một người đàn ông?” một phụ nữ mặc vest sẫm màu xen vào đầy vẻ công kích. “Đó là quan điểm chống nữ quyền sáo rỗng. Cô ấy có thể khóc vì bất cứ chuyện gì! Một bản nhạc, một câu thơ, nạn đói thế giới, tình hình chính trị ở Trung Đông.” Bà ta nhìn tôi chờ đợi.

“Thực ra, tôi đang khóc vì một người đàn ông,” tôi thừa nhận.

Tàu dừng lại, và người phụ nữ mặc vest sẫm màu đảo mắt lườm chúng tôi rồi xuống tàu. Người phụ nữ mặc váy in hình quả dưa cũng lườm lại.

“Nạn đói thế giới!” bà ta mĩa mai, và tôi không thể không cười khúc khích. “Đừng lo, cô bé.” Bà ta vỗ nhẹ vào vai tôi an ủi khi tôi nhắm mắt. “Hãy uống một tách trà ấm, ăn vài chiếc bánh quy sô cô la, và chuyện trò với mẹ. Cô vẫn còn mẹ phải không?”

“Thực ra lúc này chúng tôi không còn nói chuyện với nhau,” tôi thừa nhận.

“Vậy thì bố cô?”

Tôi lắc đầu ngằm trả lời.

“Thế thì... bạn thân của cô? Chắc cô phải có bạn thân chứ!” Bà ta cười thông cảm.

“Vâng, tôi có bạn thân,” tôi nuốt khan. “Nhưng cô ấy vừa được thông báo trên truyền hình quốc gia rằng tôi có những tương tượng đồng tính bí mật với cô ấy.”

Người phụ nữ mặc váy dưa nhìn sững tôi vài giây trong yên lặng.

“Vậy hãy uống một tách trà ấm,” cuối cùng bà ta nói, đã có vẻ bớt thuyết phục hơn. “Và... chúc may mắn, cô bé.”

Tôi chậm chạp rời ga tàu điện ngầm và đi về khu phố chúng tôi ở. Khi tới góc phố, tôi dừng

lại, hỉ mũi và hít vài hơi thật sâu. Cơn đau trong ngực đã dịu đi chút ít, tôi cảm thấy mạch thần kinh đang hồi hả đập thành thịch.

Tôi sẽ đối mặt với Lissy thế nào sau những gì Jack nói trên truyền hình đây? Thế nào đây?

Tôi biết Lissy từ rất lâu rồi. Và tôi đã từng có vô khối những khoảnh khắc lúng túng trước mặt cô ấy. Nhưng không có khoảnh khắc nào gần với chuyện này.

Chuyện này còn tệ hơn lần tôi bị nôn trong phòng tắm của bố mẹ cô ấy. Chuyện này còn tệ hơn lần cô ấy thấy tôi hôn mình trong gương và nói “ồ cưng” bằng giọng đầy nhục cảm. Chuyện này thậm chí còn tệ hơn lần cô ấy bắt gặp tôi viết thiệp Valentine cho giáo viên dạy toán của chúng tôi, thầy Blake.

Tôi vô cùng hy vọng rằng cô ấy đột nhiên quyết định sẽ ra ngoài cả ngày hôm nay hay gì đó. Nhưng khi tôi mở cửa căn hộ ra, cô ấy đang ở đó, bước ra khỏi bếp và đi ra hành lang. Và khi cô ấy nhìn tôi, tôi có thể thấy điều đó trên mặt cô ấy. Cô ấy vô cùng hoảng sợ.

Thế là hết. Jack không chỉ lừa dối tôi, anh ta còn phá hỏng tình bạn thân thiết nhất của tôi. Mọi chuyện giữa tôi và Lissy sẽ không bao giờ còn như xưa nữa. Cũng giống như trong phim *Khi Harry gặp Sally*. Tình dục đã chặn đường trong mối quan hệ của chúng tôi, và giờ đây chúng tôi không thể là bạn bè nữa bởi vì chúng tôi muốn ngủ với nhau.

Không. Gạch bỏ câu đó. Chúng tôi không muốn ngủ với nhau. Chúng tôi muốn... Không, vấn đề là chúng tôi *không* muốn...

Dù sao. Thế nào cũng được. Chuyện này thật chẳng ra gì.

“Ồ!” cô ấy nói, nhìn chằm chằm xuống sàn. “Chúa ơi! Ừm... chào cậu, Emma!”

“Chào cậu!” tôi trả lời bằng giọng nghèn nghẹn. “Tớ nghĩ tớ nên về nhà. Văn phòng quá... quá kinh khủng...”

Tôi nói nhỏ dần, và tiếp nối là một khoảng yên lặng đau nhói trong vài giây.

“VẬY... tớ đoán là cậu đã xem,” cuối cùng tôi lên tiếng.

“Ừ, tớ đã xem,” Lissy nói, vẫn nhìn chằm chằm xuống sàn. “Và tớ...” Cô ấy hắng giọng. “Tớ chỉ muốn nói rằng... rằng nếu cậu muốn tớ chuyển đi, tớ sẽ chuyển.”

Tôi thấy cổ họng mình nghẹn tắc. Tôi biết mà. Sau hai mươi mốt năm, tình bạn của chúng tôi thế là chấm hết. Một bí mật nhỏ xíu bị tiết lộ - và đó là dấu chấm hết của mọi chuyện.

“Không sao đâu,” tôi nói, cố gắng không òa lên khóc. “Tớ sẽ chuyển đi.”

“Không!” Lissy lúng túng. “Tớ sẽ chuyển đi. Chuyện này không phải lỗi của cậu, Emma. Chính tớ là người... đã dẫn cậu đến chuyện đó.”

“Sao?” Tôi sững sờ nhìn cô ấy. “Lissy, đâu phải cậu dẫn tớ đến chuyện đó!”

“Có đấy.” Trông cô ấy thật buồn bã. “Tớ cảm thấy rất tệ. Tớ chưa từng nhận ra cậu có... những cảm xúc đó.”

“Tớ đâu có!”

“Giờ thì tớ đã hiểu! Tớ đi khắp nhà, ăn mặc hở hang, thảo nào mà cậu bức mình!”

“Tớ đâu có bức mình,” tôi vội nói. “Lissy, tớ đâu có đồng tính.”

“Vậy là lưỡng tính. Hay ‘đa khuynh hướng’. Tùy thuật ngữ mà cậu muốn dùng.”

“Tớ cũng không lưỡng tính. Hay đa khuynh hướng gì hết.”

“Emma, đừng!” Lissy tóm lấy tay tôi. “Đừng xấu hổ về khuynh hướng tình dục của mình. Và tớ hứa, tớ sẽ ủng hộ cậu một trăm phần trăm, cho dù cậu quyết định thế nào...”

“Lissy, tớ không lưỡng tính!” tôi kêu lên. “Tớ không cần ủng hộ! Chỉ là một giấc mơ thôi, được chứ? Đó không phải là tưởng tượng, mà chỉ là một giấc mơ kỳ cục, tớ đâu có muốn mơ thế, và điều đó đâu có nghĩa tớ đồng tính, và cũng đâu có nghĩa tớ mê cậu, nó chẳng có ý nghĩa gì hết.”

“Ồ.” Yên lặng. Lissy trông có vẻ ngỡ ngàng. “Ồ, được. Tớ tưởng đó là... cậu biết đấy.” Cô ấy hắng giọng. “Rằng cậu muốn...”

“Không! Tớ chỉ ngủ mơ thế thôi. Chỉ là một giấc mơ ngu ngốc.”

“Ồ. Phải rồi.”

Một thoáng ngập ngừng thật lâu, khi đó Lissy dăm chiêu nhìn móng tay mình, còn tôi thì nghiên cứu cái khóa của đồng hồ đeo tay.

“Vậy, ta có thực sự...” cuối cùng Lissy lên tiếng.

Ôi Chúa ơi.

“Đại loại thế,” tôi thừa nhận.

“Thế... tớ có giỏi không?”

“Sao?” Tôi há hốc miệng nhìn cô ấy.

“Trong giấc mơ ấy.” Cô ấy nhìn thẳng vào tôi, má hồng rục. “Tớ có giỏi không?”

“Lissy...” tôi nói, làm vẻ mặt nhăn nhó.

“Tớ kém lắm, phải không? Tớ rất kém! Tớ biết mà.”

“Không, tất nhiên cậu không hề kém!” tôi kêu lên. “Cậu... cậu thực sự...”

Tôi không tin nổi là mình đang có một cuộc chuyện trò về kỹ năng tình dục của cô bạn thân nhất trong vai trò một người đồng tính.

“Nghe này, liệu ta có thể dùng chủ đề này được không? Ngày hôm nay của tớ đã đủ tủi nhục lắm rồi.”

“Ồ. Ôi Chúa ơi, phải rồi,” Lissy nói, đột nhiên hối hận. “Xin lỗi, Emma. Chắc cậu cảm thấy rất...”

“Vô cùng bẽ mặt và bị lừa dối?” Tôi cố gắng mỉm cười. “Đúng, đó đúng là điều tớ cảm thấy.”

“Có những ai ở văn phòng xem chương trình đó?” Lissy nói đầy thông cảm.

“Có những ai ở văn phòng *xem* chương trình đó ư?” Tôi quay lại. “Lissy, tất cả bọn họ đều xem. Họ đều biết đó là tớ! Bọn họ cười cợt tớ, và tớ chỉ muốn co rúm lại và *chết quách* đi...”

“Ôi Chúa ơi,” Lissy lo lắng. “Thật sao?”

“Mọi chuyện thật *khủng khiếp*.” Tôi nhắm mắt lại khi nỗi tủi nhục lại xâm chiếm khắp cơ

thể. “Tớ chưa từng xấu hổ đến vậy trong cả cuộc đời. Tớ chưa từng bị... bóc mẽ đến vậy. Cả thế giới biết tớ thấy quần lọt khe không dễ chịu chút nào và tớ không tập quyền cước và tớ chưa bao giờ đọc Dickens.” Giọng tôi ngày càng run rẩy hơn, và sau đó, không hề báo trước, tôi òa lên nức nở. “Ôi Chúa ơi, Lissy. Cậu nói đúng. Tớ cảm thấy mình như một... con ngốc. Anh ta chỉ lợi dụng tớ, ngay từ đầu. Anh ta chưa từng thực lòng quan tâm đến tớ. Tớ chỉ là một... một dự án nghiên cứu thị trường.”

“Cậu đâu biết điều đó!” cô ấy hoảng hốt nói.

“Tớ biết! Tất nhiên là tớ biết. Đó là lý do anh ta bị hút hồn. Đó là lý do anh ta hết sức thích thú mọi điều tớ nói. Không phải bởi vì anh ta yêu tớ. Đó là vì anh ta nhận ra anh ta có khách hàng mục tiêu, ngay bên cạnh anh ta. Kiểu cô gái trên phố bình thường mà anh ta không thường dành thời gian cùng!” Tôi lại nức nở. “Ý tớ là, anh ta nói điều đó trên truyền hình, phải không nào? Tớ chỉ là một cô gái chẳng có gì đặc biệt.”

“Đâu phải thế,” Lissy quyết liệt. “Cậu đâu phải là cô gái chẳng có gì đặc biệt.”

“Tớ là thế đấy! Đó chính xác là tớ đấy. Tớ chỉ là một cô gái tầm thường. Đã vậy tớ còn rất ngốc nghếch. Tớ đã tin vào mọi chuyện. Tớ thực sự tưởng rằng Jack yêu tớ. Ý tớ là, có lẽ không hẳn là yêu tớ.” Tôi cảm thấy mình đỏ mặt. “Nhưng... cậu biết đấy. Cảm thấy về tớ như tớ cảm thấy về anh ta.”

“Tớ biết.” Lissy trông cũng như muốn khóc. “Tớ biết mà.” Cô ấy nhào người sang ôm tôi.

Đột nhiên cô ấy lúng túng rút lại. “Điều này không làm cậu cảm thấy không thoải mái chứ? Ý tớ là, nó không làm cậu ham muốn hay gì đó chứ...”

“Lissy, lần cuối nhé, tớ không đồng tính!” tôi bực bội kêu lên.

“Được rồi!” cô ấy vội vã nói. “Được rồi. Tớ xin lỗi.” Cô ấy lại ôm tôi thật chặt, rồi đứng dậy. “Đi nào,” cô ấy nói. “Cậu cần uống một ly.”

Chúng tôi ra ngoài cái ban công nhỏ xíu xây chìa ra, đã từng được chủ nhà mô tả là “sân thượng rộng rãi” hồi chúng tôi thuê căn hộ này, và ngồi ở khoảng có ánh nắng, uống chai rượu schnapps Lissy mua ở cửa hàng miễn thuế năm ngoái. Mỗi ngụm rượu khiến miệng tôi nóng rất không sao chịu nổi, nhưng năm giây sau sẽ khiến hơi ấm dễ chịu lan tỏa khắp cơ thể.

“Lẽ ra tớ phải biết,” tôi nói, mắt vẫn nhìn ly rượu. “Lẽ ra tớ phải biết một triệu phú lớn như vậy sẽ chẳng bao giờ thực sự quan tâm đến một cô gái như tớ.”

“Tớ đơn giản là không thể tin nổi,” Lissy nói, thở dài lần thứ một nghìn. “Tớ không tin mọi chuyện đều giả dối. Mọi chuyện đã *lãng mạn* như thế cơ mà. Đối ý về chuyện trở về Mỹ... rồi chuyển xe buýt... rồi mang cho cậu món cocktail hồng đó...”

“Thì thế mới nói.” Tôi có thể cảm thấy nước mắt lại dâng lên, và chớp mắt thật mạnh để ngăn lại. “Chính điều đó khiến cho mọi chuyện thật đáng hổ thẹn. Anh ta biết chính xác tớ thích gì. Trên chuyến bay tớ đã nói với anh ta rằng tớ thấy chán Connor. Anh ta biết tớ muốn một mối tình kích thích, hấp dẫn, và vô cùng lãng mạn. Anh ta cho tớ mọi thứ anh ta biết tớ sẽ thích. Và tớ tin vào điều đó... bởi vì tớ muốn tin.”

“Cậu nghĩ toàn bộ chuyện này là một kế hoạch lớn sao?” Lissy cắn môi.

“Tất nhiên đó là một kế hoạch,” tôi nói trong nước mắt. “Anh ta cố ý theo tớ đi khắp nơi,

quan sát mọi điều tứ lăm, anh ta muốn tham gia vào cuộc đời tứ! Hãy xem cách anh ta tứ soi mới khắp phòng ngủ của tứ. Thảo nào anh ta tỏ ra quan tâm đến vậy. Tứ cho là anh ta vẫn liên tục ghi chép lại. Tứ cho là anh ta có máy ghi âm ở trong túi. Và tứ đã... mời anh ta vào." Tôi uống một ngụm rượu lớn và hơi rùng mình. "Tứ sẽ không bao giờ tin đàn ông nữa. Không bao giờ."

"Nhưng anh ta có vẻ rất dễ thương!" Lissy buồn bã. "Tứ không tin nổi anh ta lại độc ác như vậy."

"Lissy..." tôi nhìn lên. "Sự thật là một người như vậy không thể lên tứ đỉnh cao thành công nếu không tàn nhẫn giẫm đạp lên người khác. Đời là thế mà."

"Chẳng lẽ vậy sao?" Cô ấy nhìn tôi, lông mày nhíu lại. "Có lẽ cậu nói đúng. Chúa ơi, thật buồn làm sao."

"Emma phải không?" một giọng nói chói tai cất lên, và Jemima xuất hiện ở ban công, mặc áo choàng trắng và đắp mặt nạ dưỡng da, mắt nheo lại giận dữ. "Vậy đấy! Cô gái tôi-không-bao-giờ-mượn-quần-áo-của-cậu. Cậu có gì để nói về đôi giày hở gót Prada của tứ không?"

Ôi Chúa ơi. Chẳng ích gì khi nói dối về chuyện đó nữa phải không nhỉ?

"Đôi giày đó rất nhọn và không thoải mái?" tôi khẽ nhún vai nói, và Jemima hít thở thật mạnh.

"Tứ biết mà! Tứ vẫn luôn biết mà. Đúng là cậu có mượn quần áo của tứ. Thế còn cái áo chui đầu Joseph? Còn cái túi Gucci?"

"Cái túi Gucci nào?" Tôi bướng bỉnh phản ứng.

Trong giây lát, Jemima lúng túng không biết nói gì.

"Tất cả những thứ đó!" cuối cùng cô ta nói. "Cậu biết đấy, tứ có thể kiện cậu vì chuyện này. Tứ có thể đưa cậu tứ tiệm giặt là!" Cô ta vung một mẩu giấy trước mặt tôi. "Tứ có một danh sách quần áo mà tứ ngờ là đã bị mặc trộm trong ba tháng qua..."

"Ôi, thôi cái chuyện quần áo ngốc nghếch của cậu đi," Lissy nói. "Emma đang rất buồn. Cô ấy đã bị phản bội và xúc phạm bởi người đàn ông tưởng chừng rất yêu cô ấy."

"Thế đấy, ngạc nhiên thật, tôi đến ngất xỉu vì sững sốt mất thôi," Jemima cay độc. "Tứ đã cho cậu biết điều đó sẽ xảy ra rồi mà. Thực tế là tứ đã nói với cậu rồi! Đừng bao giờ để một người đàn ông biết hết về mình, chuyện đó chỉ đem lại rắc rối thôi. Chẳng phải tứ đã cảnh báo cậu rồi sao?"

"Cậu nói cô ấy sẽ không kiếm được một viên đá trên ngón tay!" Lissy kêu lên. "Cậu đâu có nói anh ta sẽ lên truyền hình kể với cả nước mọi bí mật riêng tư của cô ấy. Cậu biết đấy, Jemima, cậu có thể tỏ ra thông cảm hơn một chút mà."

"Không đâu, Lissy, cô ấy nói đúng đấy," tôi khổ sở nói. "Ngay từ đầu cô ấy đã nói đúng. Nếu tứ giữ được cái miệng ngốc nghếch của tứ, thì mọi chuyện đã chẳng nên cơ sự này." Tôi với lấy chai schnapps và rầu rĩ rót cho mình một ly nữa. "Quan hệ tình cảm là một trận chiến. Đó là một ván cờ tướng. Vậy mà tứ đã làm gì nào? Tứ đã ngay lập tức ném toàn bộ quân cờ xuống bàn cờ và nói 'Đây! Hãy ăn hết đi!' " Tôi uống một ngụm lớn. "Sự thật là, đàn ông và phụ nữ chẳng nên nói gì với nhau hết. *Chẳng gì hết.*"

“Tớ hoàn toàn đồng ý,” Jemima tán thưởng. “Tớ chỉ định nói với người chồng tương lai của mình càng ít càng tốt...” Cô ta ngừng lời giữa chừng khi chiếc điện thoại không dây trong tay cô ta inh ỏi réo lên.

“Chào!” cô ấy nói khi bật điện thoại lên nghe. “Camilla phải không? Ồ. Ờ... được rồi. Đợi một chút nhé.”

Cô bịt tay lên ống nghe và nhìn tôi, mắt mở to. “Jack đấy!” Cô ta thì thầm.

Tôi nhìn lại kinh hoàng.

Không hiểu sao tôi đã gần như quên mất rằng Jack có tồn tại trong cuộc đời thực. Tất cả những gì tôi thấy chỉ là gương mặt đó trên màn hình ti vi, mỉm cười và gật đầu và từng bước một làm tôi nhục nhã.

“Bảo anh ta là Emma không muốn nói chuyện với anh ta!” Lissy thì thầm.

“Không! Cô ấy *nên* nói chuyện với anh ta,” Jemima thì thầm lại. “Nếu không anh ta sẽ nghĩ anh ta đã thắng.”

“Nhưng chắc chắn...”

“Đưa đây cho tớ!” tôi nói, rồi giật điện thoại từ tay Jemima, tim tôi đập thình thịch. “Chào,” tôi nói, bằng cái giọng cộc lốc nhất mà mình có thể tạo ra.

“Emma, anh đây,” giọng nói quen thuộc của Jack cất lên, và không hề được báo trước, một luồng cảm xúc trào dâng suýt chút nữa đã nhấn chìm tôi. Tôi muốn khóc. Tôi muốn đánh anh, muốn làm anh tổn thương...

Nhưng thế nào đó mà tôi lại kiểm soát được mình.

“Em không bao giờ muốn nói chuyện với anh nữa,” tôi nói. Tôi tắt điện thoại, và thở khó nhọc.

“Giỏi lắm!” Lissy nói.

Một giây sau, điện thoại lại reo.

“Xin em đấy, Emma,” Jack nói, “hãy nghe một phút thôi. Anh biết em đang rất buồn. Nhưng nếu em cho anh một giây để giải thích...”

“Anh không nghe thấy em nói sao?” tôi kêu lên, mặt đỏ bừng. “Anh lợi dụng em và xúc phạm em và em không bao giờ muốn nói chuyện với anh nữa, hay gặp anh, hay nghe thấy tiếng anh hay... hay...”

“Cảm nhận anh,” Jemima suýt, gật đầu hồi thúc.

“... hay động vào người anh. Không bao giờ nữa. Không bao giờ.” Tôi tắt điện thoại, sải bước vào trong nhà và giật dây khỏi tường. Sau đó, với đôi tay run rẩy, tôi rút di động ra khỏi túi và ngay khi nó bắt đầu reo, tôi tắt máy.

Khi trở lại ban công, tôi vẫn còn run rẩy vì sốc. Tôi không tin nổi mọi chuyện lại kết thúc thế này. Trong một ngày, cả cuộc tình lãng mạn hoàn hảo của tôi đã tan tành mây khói.

“Cậu không sao chứ?” Lissy lo âu hỏi tôi.

“Tớ ổn. Tớ nghĩ vậy.” Tôi thả người xuống ghế. “Hơi run rẩy một chút.”

“Emma,” Jemima nói, ngẩng nghĩa một cái móng tay. “Tớ không muốn giục cậu, nhưng cậu biết mình phải làm gì chứ?”

“Làm gì?”

“Cậu phải trả thù anh ta!” Cô ta nhìn lên và gắn vào tôi cái nhìn quả quyết. “Cậu phải bắt anh ta trả giá.”

“Ôi không,” Lissy làm vẻ mặt cau có. “Thật chẳng đáng hoàng chút nào. Chẳng phải sẽ tốt hơn nếu ta bỏ qua chuyện đó sao?”

“Bỏ qua thì có gì hay chứ?” Jemima vặn lại. “Bỏ qua liệu có dạy cho anh ta một bài học không? Bỏ qua liệu có làm anh ta ước gì chưa từng phản bội cậu không?”

“Emma và tớ vẫn luôn nhất trí sẽ giữ chuẩn mực đạo đức cao,” Lissy cương quyết. “ ‘Sống tốt là cách trả thù tốt nhất’. George Herbert.”

Jemima nhìn Lissy ngơ ngác trong vài giây.

“Dù sao đi nữa,” cuối cùng cô ta nói khi quay lại phía tôi. “Tớ rất vui lòng được giúp cậu. Trả thù thực sự là chuyên ngành của tớ, mặc dầu chính tớ đã nói...”

Tôi tránh ánh mắt của Lissy.

“Cậu đang có ý tưởng gì?”

“Cào xước xe anh ta, xén bộ vest, khâu cá vào bên trong rèm cửa của anh ta chờ cho nó bốc mùi...” Jemima tuôn một tràng, như thể đọc một bài thơ.

“Cậu học những thứ đó ở trường huấn luyện con nhà giàu sao?” Lissy đảo mắt hỏi.

“Tớ là phụ nữ, *thế đấy*,” Jemima bẻ lại. “Phụ nữ chúng ta phải đứng lên bảo vệ quyền lợi của mình. Các cậu biết đấy, trước khi cưới bố tớ, mẹ tớ đã yêu một nhà khoa học và ông ta đã bỏ rơi mẹ tớ. Ông ta dối ý chỉ ba tuần trước đám cưới, các cậu tin nổi không? Vì thế một đêm, mẹ tớ lẻn vào phòng thí nghiệm của ông ta rút toàn bộ phích cắm của mấy cái máy ngu ngốc ra. Toàn bộ nghiên cứu của ông ta bị phá hủy! Mẹ tớ vẫn luôn nói, điều đó dạy cho Emerson một bài học!”

“Emerson?” Lissy nói, nhìn cô ta đầy hoài nghi. “Như trong... Emerson Davies?”

“Đúng rồi đấy! Davies.”

“Emerson Davies, người suýt khám phá ra phương thuốc chữa đậu mùa ư?”

“Lẽ ra ông ta không nên đối xử tệ bạc với mẹ tớ, phải không nào?” Jemima nói, vênh cằm lên chống đối. Cô ta quay sang tôi. “Một mảnh khoe khác của mẹ tớ là tương ớt. Thế nào đó cậu sắp xếp để ngủ với anh ta một lần nữa, và khi đó cậu nói. ‘Ta dùng chút dầu mát xa nhé?’ Và cậu cọ xát cái đó vào... cậu biết rồi đấy.” Mắt cô ta sáng lấp lánh. “Thứ đó sẽ làm anh ta bỏng rát!”

“Mẹ cậu dạy cho cậu điều đó?” Lissy nói.

“Đúng thế,” Jemima nói. “Thực ra chuyện đó khá ngọt ngào. Vào ngày sinh nhật thứ mười tám của tớ, mẹ tớ bảo tớ ngồi xuống và nói chúng ta nên nói chuyện một chút về đàn ông và phụ nữ...”

Lissy nhìn Jemima đầy hoài nghi.

“Và trong cuộc nói chuyện đó mẹ cậu bảo cậu xoa tương ớt vào cái ấy của đàn ông?”

“Chỉ khi họ đối xử tệ với ta,” Jemima nói về bức bối. “Cậu sao thế, Lissy? Cậu nghĩ ta cứ để đàn ông giẫm đạp lên ta mà không phải chịu trách nhiệm gì sao? Đúng là một cách đấu tranh tuyệt vời cho nữ quyền đấy nhỉ.”

“Tớ đâu có nói thế,” Lissy nói. “Tớ chỉ không trả thù bằng... tương ớt thôi!”

“Thế thì cậu trả thù bằng gì, cô nàng thông minh?” Jemima nói, chống tay lên hông.

“Được thôi,” Lissy nói. “Nếu tớ hạ thấp phẩm giá đến mức đi trả thù, mà tớ sẽ không bao giờ làm thế, bởi vì đó là một sai lầm khủng khiếp...” Cô ấy ngừng lại để lấy hơi. “Tớ sẽ làm đúng điều anh ta đã làm. Tớ sẽ tiết lộ một trong những bí mật của *anh ta*.”

“Thực ra... điều đó cũng khá hay đấy chứ,” Jemima miễn cưỡng nói.

“Làm nhục *anh ta*,” Lissy nói, với chút phòng vệ. “Làm *anh ta* thấy xấu hổ. Xem anh ta thích chuyện đó thế nào.”

Cả hai đều quay sang nhìn tôi chờ đợi.

“Nhưng tớ chẳng biết bí mật nào của anh ta cả,” tôi nói.

“Cậu phải biết chứ!” Jemima nói.

“Tất nhiên là cậu biết!”

“Tớ không biết mà,” tôi nói, cảm thấy một nỗi tủi nhục mới. “Lissy, cậu đã nói đúng ngay từ đầu. Mọi quan hệ của tớ với anh ta hoàn toàn là một phía. Tớ chia sẻ mọi bí mật với anh ta - nhưng anh ta chẳng hề chia sẻ chút bí mật nào với tớ. Anh ta chẳng nói gì với tớ hết. Bọn tớ không phải bạn tâm giao. Tớ chỉ là một con ngốc ảo tưởng.”

“Emma, cậu đâu phải là con ngốc,” Lissy nói, đặt tay lên tay tôi đầy thông cảm. “Chỉ là cậu quá tin tưởng vào anh ta thôi.”

“Tin tưởng - con ngốc - cũng vậy thôi.”

“Chắc chắn cậu phải biết *gì đó* chứ!” Jemima nói. “Cậu đã ngủ với anh ta, vì Chúa! Chắc chắn anh ta phải có bí mật gì đó. Một điểm yếu nào đó.”

“Gót chân Asin,” Lissy nói thêm, và Jemima nhìn cô ấy lạ lẫm.

“Đâu cần phải liên quan đến chân anh ta,” cô ta nói, và quay sang nhìn tôi, làm vẻ mặt “Đúng là Lissy chẳng hiểu gì hết”. “Có thể là bất cứ điều gì. Cái gì cũng được. Hãy nghĩ đi!”

Tôi ngoan ngoãn nhắm mắt lại hồi tưởng. Nhưng đầu tôi hơi quay cuồng, vì chỗ rượu schnapps tôi vừa uống. Bí mật... bí mật của Jack... hãy cố nhớ lại đi...

Scotland. Đột nhiên một ý nghĩ mạch lạc chạy qua đầu tôi. Tôi mở mắt, thoáng cảm thấy chút nhói nhói hồ hởi. Quả là tôi có biết một bí mật của anh ta. Tôi biết!

“Sao?” Jemima há hức. “Cậu nhớ ra điều gì sao?”

“Anh ta...” Tôi dừng lại, cảm thấy day dứt.

Tôi đã hứa với Jack. Tôi đã hứa.

Nhưng vậy thì sao? Có vấn đề quái gì chứ? Ngực tôi lại nhói lên. Tại sao tôi lại phải giữ lời

hứa ngu ngốc với anh ta chứ? Anh ta đâu có giữ bí mật cho tôi, phải không nào?

“Anh ta đã tới Scotland!” tôi nói hả hê. “Lần đầu bọn tớ gặp trên máy bay, anh ta đề nghị tớ giữ bí mật chuyện anh ta tới Scotland.”

“Tại sao anh ta lại đề nghị điều đó?” Lissy nói.

“Tớ không biết.”

“Anh ta làm gì ở Scotland?” Jemima chen vào.

“Tớ không biết.”

Yên lặng.

“Hừm,” Jemima tử tế nói. “Đó không phải là bí mật đáng xấu hổ nhất trên thế giới nhỉ? Ý tớ là, có nhiều người khôn ngoan sống ở Scotland. Cậu không có thứ gì đó hay hơn sao? Như là... anh ta dùng lông ngực giả chẳng hạn?”

“Dùng lông ngực giả?” Lissy cười phá lên. “Hay tóc giả!”

“Tất nhiên anh ta không dùng lông ngực giả, hay tóc giả,” tôi phẫn nộ. Chẳng lẽ họ nghĩ tôi yêu một người dùng *tóc giả* sao?

“Vậy thì cậu sẽ phải bịa ra cái gì đó,” Jemima nói. “Cậu biết đấy, trước cuộc tình với nhà khoa học, mẹ tớ bị một gã làm chính trị đối xử rất tệ. Vì thế mẹ tớ đã bịa ra rằng ông ta nhận hối lộ của đảng đối lập, và tung tin đồn đó ở Hạ viện. Mẹ tớ luôn nói điều đó dạy cho Dennis một bài học!”

“Không phải... Dennis Llewellyn chứ?” Lissy nói.

“Ờ, đúng. Tớ nghĩ đúng là ông ấy.”

“Ông Bộ trưởng Nội vụ phải từ chức ấy ư?” Lissy trông có vẻ kinh hoàng. “Người đã phải dành cả đời đấu tranh để thanh minh cho tên tuổi của mình và kết thúc trong nhà thương điên ư?”

“Thế đấy, lẽ ra ông ta không nên đối xử tệ bạc với mẹ tớ, phải không?” Jemima nói, vênh cằm ra. Có tiếng máy nhả tin trong túi Jemima. “Đến giờ tớ rửa chân rồi!”

Khi cô ta đi vào nhà, Lissy đảo mắt.

“Cô ta điên rồi,” cô ấy nói. “Điên hẳn rồi. Emma, cậu *không* được bịa ra bất cứ điều gì về Jack Harper.”

“Tớ sẽ chẳng bịa ra điều gì!” tôi giận dữ nói. “Cậu nghĩ tớ là ai chứ?” Tôi nhìn chăm chăm vào ly rượu schnapps, cảm thấy sự hồ hởi tan dần đi. “Tớ định đùa với ai chứ? Tớ không bao giờ trả thù được Jack. Tớ không bao giờ có thể làm tổn thương anh ta. Anh ta chẳng có điểm yếu nào hết. Anh ta là một triệu phú đầy quyền lực.” Tôi đau khổ uống một ngụm rượu đầy. “Và tớ là một kẻ chẳng có gì đặc biệt... rác rưởi... tầm thường... chẳng gì hết.”

hai mươi mốt

Sáng hôm sau, tôi tỉnh dậy đầy kinh hãi. Tôi cảm thấy hết như một đứa trẻ năm tuổi không muốn đi học. Một đứa trẻ năm tuổi với dư vị nặng nề của cơn say.

“Tớ không thể đi được,” tôi nói, khi tới 8h30. “Tớ không thể đối mặt với họ.”

“Cậu làm được mà,” Lissy an ủi, cài cúc áo khoác cho tôi. “Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Hãy ngẩng cao đầu.”

“Nếu họ khó chịu với tớ?”

“Họ sẽ không khó chịu với cậu. Họ là bạn cậu. Dù sao thì có khi họ đã quên hết mọi chuyện rồi ấy chứ.”

“Không đâu! Tớ không thể ở nhà với cậu sao?” Tôi tóm lấy tay cô ấy van nài. “Tớ sẽ rất ngoan, tớ hứa đấy.”

“Emma, tớ đã giải thích với cậu rồi,” Lissy kiên nhẫn. “Hôm nay tớ phải tới tòa án.”

Cô ấy đẩy tay tôi ra. “Nhưng tớ sẽ ở đây khi cậu về nhà. Và chúng ta sẽ ăn một thứ gì đó thật ngon cho bữa tối. Được chứ?”

“Được,” tôi nói nhỏ. “Liệu ta ăn kem sô cô la có được không?”

“Tất nhiên rồi,” Lissy nói, rồi mở cửa. “Nào, đi đi. Cậu sẽ ổn thôi!”

Cảm thấy như một con chó bị xù ra, tôi xuống cầu thang và mở cửa. Tôi vừa ra khỏi nhà thì một chiếc xe dừng ở bên đường. Một người đàn ông mặc đồng phục xanh bước ra, ôm bó hoa lớn nhất tôi từng thấy buộc bằng những sợi ruy băng màu xanh lá cây, và nhìn địa chỉ căn nhà của chúng tôi.

“Chào cô,” anh ta nói. “Tôi đang tìm Emma Corrigan.”

“Là tôi!” Tôi ngạc nhiên.

“A ha!” Anh ta mỉm cười, giơ ra một chiếc bút và bìa kẹp. “Hôm nay là ngày may mắn của cô. Liệu cô có thể ký vào đây...”

Tôi nhìn bó hoa chòng chọc với vẻ nghi ngờ. Hồng, lan, những bông hoa lớn màu tím... những quả bông gì đó màu đỏ sẫm tuyệt đẹp... những cành gì đó xanh sẫm... những cành màu xanh sáng trông hết như măng tây...

Được thôi. Tôi có thể không biết tên chúng. Nhưng tôi biết một điều. Những bông hoa này rất đắt tiền.

Chỉ có thể có một người gửi cho tôi.

“Chờ đã,” tôi nói mà không cầm bút. “Tôi muốn kiểm tra xem ai gửi.”

Tôi lấy tấm thiệp, xé toạc ra, và liếc qua đoạn lời nhắn dài, không đọc chút nào, cho tới khi nhìn thấy cái tên ở dưới cùng.

Jack.

Tôi cảm thấy nhói đau. Sau tất cả những gì anh ta đã làm, Jack tưởng rằng có thể phỉnh phờ

tôi bằng bó hoa tầm thường và vô giá trị này sao?

Được rồi, một bó hoa khổng lồ, sang trọng.

Nhưng đó không phải điểm chính yếu.

“Tôi không muốn nhận bó hoa này, cảm ơn,” tôi vênh cằm lên nói.

“Cô không *muốn*?” Người đưa hoa nhìn tôi chằm chằm.

“Không. Nói với người gửi hoa rằng tôi cảm ơn, nhưng không nhận.”

“Có chuyện gì vậy?” một giọng nói hỗn hển cất lên bên cạnh tôi. Tôi nhìn lên thì thấy Lissy đang sầm soi nhìn bó hoa. “Ôi Chúa ơi. Của Jack phải không?”

“Đúng. Nhưng tớ không muốn nhận,” tôi nói. “Hãy mang nó đi đi.”

“Chờ đã!” Lissy kêu lên, tóm vào lớp giấy bóng kính. “Hãy để tớ ngửi đã.” Cô ấy vùi mặt vào những bông hoa và hít thật sâu. “Ái chà! Thật khó tin! Emma, cậu đã ngửi hoa chưa?”

“Chưa!” Tôi cáu kỉnh. “Tớ không muốn ngửi.”

“Tớ chưa từng *thấy* bó hoa nào đáng kinh ngạc thế này.” Cô ấy nhìn người đàn ông. “Vậy điều gì sẽ xảy ra với nó?”

“Tôi không biết.” Anh ta nhún vai. “Chắc người ta sẽ ném đi thôi, tôi cho là vậy.”

“Trời đất.” Cô ấy liếc nhìn tôi. “Nghe thật phí phạm...”

Chờ chút. Cô ấy không...

“Lissy, tớ không thể *nhận* hoa!” tôi kêu lên. “Tớ không thể! Anh ta sẽ cho là tớ nghĩ mọi chuyện giữa tớ và anh ta đều ổn thỏa.”

“Ừ, cậu nói đúng,” Lissy lưỡng lự. “Cậu phải gửi trả lại.” Cô ấy chạm vào một cánh hoa hồng nhung. “Dầu vậy, thật đáng tiếc....”

“Gửi cái gì lại cơ?” một giọng nói the thé sau lưng tôi. “Cậu đang đùa, phải không?”

Ôi, vì Chúa. Giờ Jemima đã ra đến ngoài phố, vẫn mặc áo choàng ngủ trắng. “Cậu không thể gửi trả lại!” cô ta la lên. “Đêm mai tớ sẽ mở tiệc. Bó hoa đó thật hoàn hảo.” Cô ta kéo nhãn lên xem. “Smythe and Foxe! Cậu có biết bó hoa này đáng bao nhiêu tiền không?”

“Tớ không quan tâm nó đáng bao nhiêu!” tôi la lên. “Đó là hoa của Jack! Tớ không thể giữ nó.”

“Tại sao lại không?”

Cô ta thật không thể tin nổi.

“Bởi vì... bởi vì đó là vấn đề nguyên tắc. Nếu tớ giữ nó, về cơ bản tớ đang nói ‘Tôi tha thứ cho anh’.”

“Không hẳn thế,” Jemima phản ứng lại. “Ý cậu có thể là ‘Tôi *không* tha thứ cho anh’. Hoặc có thể là ‘Tôi chẳng buồn trả lại những bông hoa ngốc nghếch của anh, anh chỉ có ý nghĩa nhỏ bé vậy thôi’.”

Chúng tôi yên lặng cân nhắc chuyện này.

Vấn đề là, đó là những bông hoa tuyệt diệu.

“Vậy cô có muốn nhận hoa hay không?” người đưa hoa nói.

“Tôi...” Ôi Chúa ơi, giờ thì tôi bối rối.

“Emma, nếu gửi trả lại hoa, cậu đang tỏ ra yếu đuối đấy,” Jemima khẳng định chắc chắn. “Sẽ như là cậu không thể chịu đựng được bất cứ thứ gì trong nhà gọi nhớ đến anh ta. Nhưng nếu cậu giữ lại, khi đó cậu cho anh ta biết ‘Tôi không quan tâm đến anh!’ Cậu sẽ tỏ ra cứng rắn. Cậu sẽ tỏ ra mạnh mẽ. Cậu sẽ...”

“Ôi Chúa ơi. Được rồi!” Tôi nói, và giật lấy cái bút từ tay người đưa hoa. “Tôi sẽ ký nhận. Nhưng liệu anh có thể nói với anh ta rằng điều đó *không* có nghĩa tôi tha thứ cho anh ta, cũng không có nghĩa anh ta không phải là kẻ cay độc, vô tâm, đáng khinh, và hơn nữa, nếu Jemima không có bữa tiệc tối, những bông hoa này sẽ đi thẳng vào thùng rác.” Ký xong, mặt tôi đỏ bừng, tôi thở mạnh và chấm đến toạc cả trang giấy. “Liệu anh có thể nhớ tất cả những điều đó?”

Người đưa hoa ngấn ra nhìn tôi.

“Cưng à, tôi chỉ làm việc ở cửa hàng thôi.”

“Tớ biết rồi!” đột nhiên Lissy nói. Cô ấy tóm lấy tấm bìa kẹp và cộp dấu **KHÔNG ĐƯỢC PHÉP SỬ DỤNG LÀM CHỨNG CỨ TRƯỚC TÒA** một cách rõ ràng dưới tên tôi.

“Câu đó nghĩa là gì?” tôi hỏi.

“Nó có nghĩa là, ‘Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, đồ khốn... nhưng dù sao tôi cũng sẽ giữ bó hoa đó.’ ”

“Và cậu sẽ vẫn phải trả thù,” Jemima nói thêm đầy quả quyết.

Đó là một buổi sáng khô lạnh và quang đãng đến không ngờ khiến ta có cảm giác rằng London thực sự là thành phố đẹp nhất thế giới. Khi tôi đi từ bến xe điện ngầm tới chỗ làm, tinh thần của tôi không thể không khá lên một chút.

Có lẽ Lissy nói đúng. Có lẽ mọi người ở chỗ làm đã quên bằng chuyện đó. Ý tôi là, hãy tỏ ra có lý đi chứ. Đó đâu phải chuyện gì ghê gớm *lắm*. Nó cũng chẳng thú vị *đến vậy*. Chắc chắn lại đang có chuyện đồn đại gì đó khác. Chắc chắn mọi người đang nói về... bóng đá. Hoặc chính trị hoặc thứ gì đó cũng nên. Chính xác là thế.

Tôi đẩy cánh cửa kính vào sảnh với chút lạng lạng, và bước vào, đầu ngẩng cao.

“... khăn trải giường Barbie!” Tiếng ai đó đập vào tai tôi từ phía bên kia sàn đá cẩm thạch. Một người ở Phòng Kế toán đang nói chuyện với một phụ nữ đeo biển “Khách” đang lắng nghe say sưa.

“... suốt thời gian đó vẫn ngủ với Jack Harper ư?” một giọng nói từ phía trên tôi, và tôi ngẩng lên, thấy một nhóm các cô gái đang lên cầu thang.

“Tôi thấy thương hại cho Connor,” một người đáp lại. “Anh chàng đáng thương đó...”

“... vờ như cô ta thích jazz,” một người khác đang nói khi họ ra khỏi thang máy. “Ý tôi là việc quái gì cô ta phải làm thế?”

Được thôi. Vậy là... họ chưa quên.

Chút lạc quan mong manh tan biến, trong một giây, tôi đã nghĩ đến chuyện chạy trốn và dành cả cuộc đời còn lại ẩn dưới cái chăn lông vịt.

Nhưng tôi không thể làm thế.

Thứ nhất, có lẽ tôi sẽ chán ớn sau khoảng một tuần.

Và thứ hai... tôi phải đối mặt với họ. Tôi phải làm việc này.

Siết chặt nắm tay, tôi từ từ bước tới cầu thang và đi dọc hành lang. Mọi người tôi đi qua hoặc trừng trừng nhìn tôi ra mặt, hoặc vờ như không nhìn trong khi thực tế thì có, và ít nhất có năm cuộc nói chuyện đã vội vã tắt ngúm giữa chừng khi tôi tới gần.

Khi tới cửa Phòng Marketing, tôi hít một hơi thật sâu, sau đó bước vào, cố gắng tỏ vẻ thờ ơ nhất có thể.

“Chào mọi người,” tôi nói, cởi áo khoác rồi treo lên lưng ghế.

“Emma!” Artemis kêu lên bằng giọng vui vẻ đầy châm biếm. “Thế đấy, tôi chưa từng!”

“Chào Emma,” Paul nói, bước ra khỏi văn phòng và nhìn tôi dò xét. “Cô thấy ổn chứ?”

“Ổn cả, cảm ơn.”

“Cô có muốn... nói chuyện gì không?” Trước sự ngạc nhiên của tôi, trông ông ta như thể cảm thông với tôi *lắm* vậy.

Nhưng trời ạ, ông ta nghĩ gì chứ? Rằng tôi sẽ vào trong đó và khóc nức nở trên vai ông ta,

“Thằng khốn Jack Harper đã lợi dụng tôi” ư?

Tôi sẽ chỉ làm thế nếu tôi vô cùng, vô cùng tuyệt vọng.

“Không,” tôi nói, mặt nhói đau như bị kim châm. “Cảm ơn, nhưng tôi ổn cả.”

“Tốt.” Ông ta ngáp ngừng, rồi chuyển sang giọng mang tính công việc hơn. “Tôi cho là hôm qua khi cô biến mất, đó là vì cô đã quyết định làm việc từ nhà.”

“Vâng... đúng.” Tôi hắng giọng. “Đúng thế.”

“Chắc chắn cô đã làm được nhiều việc có ích?”

“Vâng... phải rồi. Rất nhiều việc.”

“Tuyệt vời. Đúng như tôi nghĩ. Được rồi, vậy cứ tiếp tục đi. Cả những người khác nữa.” Paul nhìn quanh văn phòng với vẻ cảnh báo. “Hãy nhớ những gì tôi nói.”

“Tất nhiên,” Artemis nói ngay. “Chúng tôi đều nhớ cả!”

Paul lại biến mất vào văn phòng của ông ta, và tôi chỉ còn biết trừng trộ nhìn cái máy tính của mình khởi động. Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Tôi tự nhủ. Mình sẽ tập trung vào công việc, đắm chìm vào công việc...

Đột nhiên tôi nhận ra ai đó đang ông ổng ngán nga một giai điệu gì đó. Bài hát nào đó nghe quen quen. Đó là...

Đó là Carpenters.

Và giờ đây vài người khác trong phòng cũng tham gia vào đoạn hợp xướng.

“Close to yooooou...”

“Cô không sao chứ, Emma?” Nick nói, khi đầu tôi ngẩng phắt lên đầy nghi ngờ. “Cô có cần khăn mùi soa không?”

“Close to yooooou...” mọi người trong văn phòng lại đồng thanh ngân lên, tôi nghe thấy những tiếng cười bị kìm nén.

Tôi sẽ không phản ứng. Tôi sẽ không cho họ cơ hội khoái trá đâu.

Bình tĩnh hết sức, tôi nhấp chuột vào hộp email, và thở hỗn hển vì sững sốt. Mỗi sáng tôi thường nhận được khoảng mười email. Riêng hôm nay tôi nhận được tới chín mươi lăm email.

Bố: Bố thực sự muốn nói chuyện...

Carol: Tôi đã tìm được thêm hai người nữa cho Câu lạc bộ Barbie của chúng ta!

Moira: Tôi biết chỗ cô có thể mua quần lót khe mặc rất dễ chịu...

Sharon: Chuyện này diễn ra bao lâu rồi?!!

Fiona: Re: Hội thảo nhận thức về cơ thể...

Tôi cuộn xuống phía dưới cái danh sách dài vô tận ấy và đột nhiên cảm thấy đau nhói trong tim.

Có ba bức thư của Jack.

Tôi nên làm gì đây?

Tôi có nên đọc không?

Tay tôi ngập ngừng trên con chuột. Liệu anh ta có xứng đáng có được cơ hội giải thích không?

“Ôi Emma,” Artemis nói giọng ngây thơ, bước tới bàn tôi với một chiếc túi đựng đồ. “Tôi có cái áo chui đầu này, không biết cô có thích không. Nó hơi nhỏ so với tôi, nhưng rất đẹp. Và chắc nó vừa với cô, bởi vì...” cô ta ngừng lại, bắt gặp ánh mắt của Caroline, “nó cỡ tám mà.”

Ngay lập tức cả hai bọn họ phá lên cười sảng sặc.

“Cảm ơn, Artemis,” tôi nói ngắn gọn. “Cô thật tử tế.”

“Tôi đi uống cà phê đây,” Fergus nói, và đứng lên. “Có ai muốn uống gì không?”

“Cho tôi một ly Harvey’s Bristol,” Nick hào hứng.

“Ha ha,” tôi lăm bầm nho nhỏ.

“Ôi Emma, tôi đang định nói,” Nick nói thêm, đi về phía bàn tôi. “Cô thư ký mới ở Phòng Hành chính. Cô đã thấy cô ấy chưa? Cô ấy khá đấy chứ, phải không?”

Anh ta nháy mắt với tôi và tôi ngây ra nhìn anh ta một lúc, không hiểu ý anh ta là gì.

“Kiểu tóc ngắn dựng đứng đẹp đấy chứ,” anh ta nói thêm. “Cái quần yếm cũng đẹp nữa.”

“Im đi!” tôi giận dữ kêu lên, mặt đỏ bừng. “Tôi không phải là... Tôi không... Cút xéo hết đi, tất cả các người!”

Bàn tay run bần lên vì tức giận, tôi nhanh chóng xóa hết email của Jack. Anh ta không hề xứng đáng với bất cứ điều gì. Không cơ hội. Không gì hết.

Tôi đứng lên sải bước ra khỏi phòng, hỗn hển thở. Tôi đi tới nhà vệ sinh, sập cửa thật mạnh sau lưng và tì cái trán nóng bừng lên gương. Lòng căm ghét của tôi đối với Jack sôi sùng sục như dung nham. Liệu anh ta có biết tôi đang phải trải qua những gì không? Liệu anh ta có biết anh ta đã gây ra điều gì cho tôi không?

“Emma!” Một giọng nói cắt ngang suy nghĩ của tôi và tôi giật mình. Ngay lập tức tôi choáng người vì lo sợ.

Katie đã vào nhà vệ sinh mà tôi không hề nghe thấy. Cô ấy đang đứng ngay cạnh tôi, tay cầm túi đồ trang điểm. Gương mặt cô ấy phản chiếu trong chiếc gương ngay cạnh tôi... và cô ấy không cười. Cứ như trong *Sự quyến rũ chết người* vậy.

“Vây là,” cô ấy nói bằng giọng rất lạ. “Cậu không thích đồ móc.”

Ôi Chúa ơi. Ôi Chúa ơi. Tôi đã làm gì chứ? Tôi đã giải phóng khía cạnh nguy hiểm của Katie mà chưa ai từng thấy. Có lẽ cô ấy sẽ đâm xuyên qua mình bằng một cái kim móc, tôi thấy mình đang bấn loạn nghĩ.

“Katie,” tôi nói, tim đập thình thịch. “Katie, xin hãy nghe tớ. Tớ chưa bao giờ có ý định... Tớ chưa bao giờ nói...”

“Emma, đừng có cố.” Cô ấy giơ tay lên. “Chẳng ích gì đâu. Cả hai chúng ta đều biết sự thật.”

“Anh ta nhầm mà!” tôi nói nhanh. “Anh ta lẫn lộn! Ý tớ là tớ không thích... ờ... crèches⁽¹⁾. Cậu biết đấy, lũ trẻ quanh quẩn khắp nơi...”

“Hôm qua tớ đã rất buồn,” Katie cắt ngang với nụ cười kỳ lạ. “Nhưng sau giờ làm, tớ đi thẳng về nhà gọi cho mẹ. Và cậu có biết mẹ đã nói gì với tớ không?”

“Gì cơ?” Tôi lo lắng.

“Mẹ tớ nói... mẹ tớ cũng không thích đồ móc.”

“Sao?” Tôi xoay người, há hốc mồm nhìn cô ấy.

“Bà tớ cũng vậy.” Mặt cô ấy đỏ bừng lên, và bây giờ trông cô ấy lại giống Katie của mọi khi. “Họ hàng nhà tớ ai cũng thế. Nhiều năm nay, họ đều phải vờ như rất thích đồ móc, hết như cậu vậy. Bây giờ tớ mới hiểu mọi chuyện!” Giọng cô bối rối. “Cậu biết đấy, Giáng sinh năm ngoái tớ móc tặng bà tớ cả một tấm phủ sofa, và bà nói rằng bọn trộm đã lấy mất. Nhưng thế đấy, bọn trộm nào lại đi lấy tấm phủ sofa tớ móc chứ?”

“Katie, tớ không biết phải nói gì...”

“Emma, sao cậu không nói với tớ? Suốt thời gian đó. Tớ cứ làm những món quà ngớ ngẩn mà mọi người không thích.”

“Ôi Chúa ơi, Katie, tớ xin lỗi!” tôi nói, đầy ăn năn. “Tớ rất xin lỗi. Tớ chỉ... không muốn làm cậu buồn.”

“Tớ biết cậu cố tỏ ra tử tế. Nhưng bây giờ tớ cảm thấy mình mới ngu ngốc làm sao.”

“Cả hai bọn mình đều vậy cả,” tôi nói với một chút ủ ê.

Cửa mở ra, và Wendy ở Phòng Kế toán bước vào. Một thoáng ngập ngừng khi cô ta nhìn chúng tôi, định mở miệng nói gì đó, rồi lại thôi, sau đó biến mất vào một phòng vệ sinh.

“Vây, cậu không sao chứ?” Katie hạ giọng.

“Tớ không sao,” tôi nói và khẽ nhún vai. “Cậu biết đấy...”

Được rồi. Tôi rất ổn, tôi đang trốn trong nhà vệ sinh thay vì đối mặt với đồng nghiệp.

“Cậu đã nói chuyện với Jack chưa?” Katie ngập ngừng.

“Chưa. Anh ta gửi cho tớ vài bông hoa ngu ngốc. Như là, ồ, vậy là ổn cả nhé. Có lẽ anh ta còn không tự đặt hoa mà bảo Sven làm việc đó cũng nên.”

Có tiếng giật nước, và Wendy bước ra.

“Đây là loại mascara mà tớ đã nói,” Katie vội vàng nói, đưa cho tôi một ống tuýp.

“Cảm ơn,” tôi nói. “Cậu nói nó... ừm... làm mi mắt dày lên và dài ra?”

Wendy đảo mắt.

“Không sao đâu,” cô ta nói. “Tôi đâu có nghe!” Cô ta rửa tay, lau khô, rồi hướng về tôi cái nhìn thèm thuồng. “Emma này, cô vẫn hẹn hò với Jack Harper ư?”

“Không,” tôi đáp cộc lốc. “Anh ta lợi dụng và lừa dối tôi, và nói thực, tôi sẽ rất hạnh phúc nếu cả đời này tôi không phải nhìn thấy anh ta nữa.”

“Ồ phải rồi!” cô ta nói vui vẻ. “Chỉ là, tôi đang băn khoăn, nếu cô lại nói chuyện với anh ấy, liệu cô có thể nói giúp tôi một tiếng về chuyện tôi rất muốn được chuyển sang Phòng PR không?”

“Sao?” Tôi thần người ra nhìn cô ta.

“Nếu cô có thể tình cờ nhắc đến chuyện đó. Rằng tôi có kỹ năng giao tiếp tốt và tôi nghĩ mình thực sự phù hợp với Phòng PR.”

Tình cờ nhắc đến chuyện đó? Sao cơ, như là “Em không bao giờ muốn gặp lại anh nữa, Jack, và nhân thể, Wendy nghĩ rằng cô ấy giỏi PR” ư?

“Tôi không chắc,” cuối cùng tôi nói. “Tôi chỉ... nghĩ rằng đó không phải là việc tôi có thể làm được.”

“Tôi nghĩ cô thật ích kỷ, Emma,” Wendy nói, trông có vẻ bị xúc phạm. “Tất cả những gì tôi nhờ cô chỉ là nhắc đến chuyện tôi muốn chuyển sang Phòng PR nếu hai người đề cập đến chủ đề đó. Chỉ là nhắc đến chuyện đó thôi, có khó khăn gì chứ?”

“Wendy, đi đi!” Katie nói. “Để Emma yên.”

“Tôi chỉ nhờ cô ấy thôi!” Wendy nói. “Chắc bây giờ cô nghĩ cô ở vị thế cao hơn chúng tôi, phải không?”

“Không!” tôi sừng sốt kêu lên. “Không phải như vậy...” Nhưng Wendy đã quày quả bỏ đi.

“Tuyệt,” tôi nói, giọng đột nhiên run lên. “Tuyệt thật. Giờ thì bọn họ sẽ ghét tớ, bao giờ cũng vậy.”

Tôi hít thật sâu và nhìn mình trong gương. Tôi vẫn không sao tin nổi là mọi chuyện lại lộn

tùng phèo lên như thế. Mọi điều tôi tin tưởng hóa ra đều là giả tạo. Người đàn ông hoàn hảo của tôi là một kẻ lợi dụng xấu xa. Cuộc tình lãng mạn trong mơ của tôi hóa ra chỉ là dối trá. Tôi đã từng lên tới đỉnh điểm hạnh phúc. Vậy mà giờ đây tôi chỉ là một thứ ngốc nghếch để người ta cười cợt và sỉ nhục.

Ôi Chúa ơi. Mắt tôi lại bắt đầu rơm rớm.

“Cậu không sao đấy chứ, Emma?” Katie hốt hoảng nhìn tôi. “Đây, cầm lấy khăn giấy này.” Cô ấy lục lọi trong túi đựng đồ trang điểm. “Và phấn mắt này.”

“Cảm ơn,” tôi nuốt vào khó nhọc. Tôi chấm lại phấn mắt, và buộc mình hít thở thật sâu cho tới khi hoàn toàn bình tĩnh lại.

“Tớ thấy cậu thật dũng cảm,” Katie nói trong khi vẫn nhìn tôi. “Tớ rất sững sốt khi thấy hôm nay cậu vẫn đi làm. Nếu là tớ thì tớ thấy xấu hổ lắm.”

“Katie,” tôi nói, quay sang cô ấy. “Hôm qua mọi bí mật cá nhân, riêng tư nhất của tớ đã bị phát đi trên truyền hình.” Tôi dang rộng cánh tay. “Sao tớ còn có thể thấy xấu hổ hơn chuyện đó?”

“Cô ấy đây rồi!” một giọng nói trong trẻo vang lên sau lưng chúng tôi, và Caroline lao vào phòng vệ sinh. “Emma, bố mẹ cậu tới đây gặp cậu này!”

Không. Tôi không tin chuyện này. Tôi không *tin* chuyện này.

Bố mẹ đang đứng cạnh bàn làm việc của tôi. Bố mặc một bộ vest màu xám bảnh bao, còn mẹ chải chuốt trong một chiếc áo khoác trắng và chân váy màu xanh biển, và cả hai cùng xách một giỏ hoa. Cả phòng đang nhìn họ chằm chằm, như thể họ là một loài sinh vật hiếm vậy.

Gạch bỏ câu đó. Bây giờ cả phòng lại quay đầu sang nhìn *tôi*.

“Chào mẹ,” tôi nói bằng giọng đột nhiên trở nên khàn khàn. “Chào bố.”

Họ *làm* gì ở đây chứ?

“Emma!” bố nói, thử dùng giọng vui vẻ quen thuộc. “Bố mẹ chỉ nghĩ... sẽ ghé qua gặp con.”

“Vâng,” tôi nói, gật đầu mơ hồ. Làm như thể đây chỉ là một sự kiện vô cùng bình thường.

“Bố mẹ mang cho con một món quà nhỏ,” mẹ nói vui vẻ. “Vài bông hoa cho bàn làm việc của con.” Mẹ lúng túng đặt giỏ hoa xuống. “Nhìn bàn làm việc của Emma kìa, Brian. Trông thật sang trọng! Nhìn cái... máy tính kìa!”

“Tuyệt vời!” bố nói, vỗ nhẹ một cái vào bàn. “Một cái bàn rất... rất tinh tế.”

“Và đây là các đồng nghiệp của con?” mẹ nói, mỉm cười nhìn quanh văn phòng.

“Đại loại như vậy,” tôi nói, quắc mắt nhìn Artemis cười vui vẻ đáp lại mẹ tôi.

“Hôm trước bố mẹ vừa nói chuyện,” mẹ tiếp tục, “rằng con nên tự hào về chính mình, Emma. Khi làm việc cho một công ty thế này. Mẹ chắc nhiều cô gái sẽ phải ghen tị với sự nghiệp của con. Anh có đồng ý vậy không, Brian?”

“Chắc chắn rồi!” bố nói. “Con đã làm rất tốt, Emma.”

Tôi vô cùng kinh ngạc, thậm chí còn không mở miệng nói được câu gì. Tôi bắt gặp ánh mắt của bố, và bố hơi cười vụng về. Mẹ thì tay hơi run khi đặt giỏ hoa xuống.

Họ đang căng thẳng, tôi sửng sốt nhận ra. Cả hai đều *căng thẳng*.

Tôi đang cố gắng hiểu chuyện này thì Paul chợt xuất hiện ở cửa văn phòng.

“Emma,” ông ta nhướn mày. “Hình như cô đang có khách?”

“Ờ... đúng vậy,” tôi nói. “Paul, đây là... ừm... bố mẹ tôi, Brian và Rachel...”

“Rất hân hạnh,” Paul nói lịch sự.

“Chúng tôi không muốn làm phiền thêm nữa,” mẹ vội vã nói.

“Không phiền chút nào,” Paul nói, và ban tặng mẹ một nụ cười quyến rũ. “Không may, căn phòng chúng tôi *thường* sử dụng cho những buổi gặp gỡ gia đình lại đang được sang sửa lại.”

“Ồ!” mẹ nói, không chắc là ông ta có nói thật hay không. “Ôi trời!”

“Emma này, cô có muốn đưa bố mẹ ra ngoài - ta có thể gọi là ăn một bữa trưa sớm không?”

Tôi nhìn đồng hồ. Mới mười giờ kém mười lăm.

“Cảm ơn, Paul,” tôi nói đầy biết ơn.

Chuyện này không có thật. Hoàn toàn không có thật.

Giữa buổi sáng. Lẽ ra tôi phải ở chỗ làm. Thế mà thay vào đó, tôi lại đang dạo phố với bố mẹ, bản khoản không biết chúng tôi phải nói chuyện quái quỷ gì với nhau. Tôi thậm chí còn không *nhớ* nổi lần cuối cùng chỉ có bố, mẹ và tôi là khi nào nữa. Chỉ ba chúng tôi, không có ông, Kerry hay Nev. Cứ như chúng tôi đã quay ngược trở lại mười lăm năm, hay gì đó vậy.

“Mình có thể vào đây,” tôi nói, khi chúng tôi tới trước một tiệm cà phê Ý.

“Hay đấy!” bố nồng nhiệt đáp, và đẩy cửa mở ra. “Hôm qua bố mẹ thấy bạn con Jack Harper trên truyền hình,” bố vờ nói như tình cờ.

“Anh ta không phải bạn con,” tôi trả lời cụt ngủn, và bố mẹ liếc nhìn nhau.

Chúng tôi ngồi xuống một chiếc bàn gỗ, người phục vụ mang thực đơn đến cho chúng tôi, rồi yên lặng bao trùm.

Ôi Chúa ơi. Bây giờ đến lượt *tôi* cảm thấy căng thẳng.

“Vậy...” tôi bắt đầu, rồi dừng lại. Điều tôi muốn nói là, Tại sao bố mẹ lại ở đây? Nhưng câu đó nghe có vẻ hơi thô lỗ. Thay vào đó tôi nói, “Cái gì đã... đưa bố mẹ đến London?”

“Bố mẹ chỉ muốn tới thăm con,” mẹ nói, xem thực đơn qua cặp kính đọc sách. “Cho tôi một tách trà... hay cái gì đây nhỉ? Một ly cocktail cà phê phủ kem?”

“Tôi muốn một tách cà phê bình thường,” bố nói, liếc nhìn thực đơn và nhíu mày. “Họ có loại như vậy không?”

“Nếu họ không có, anh sẽ phải uống cappuccino bỏ bọt,” mẹ nói. “Hoặc espresso và bảo họ cho thêm nước nóng.”

Tôi không thể tin nổi chuyện này. Họ đã vượt hai trăm dặm dài tới đây. Vậy mà chúng tôi sẽ ngồi đây nói về đồ uống nóng cả ngày hay sao?

“Ồ, nói đến đây mẹ mới nhớ,” mẹ nói vẻ tình cờ. “Bố mẹ mang cho con một thứ này, Emma. Phải vậy không, Brian?”

“Ồ... được rồi,” tôi ngạc nhiên. “Cái gì vậy?”

“Một chiếc xe,” mẹ nói, và nhìn lên người phục vụ vừa xuất hiện ở bàn chúng tôi. “Xin chào! Tôi muốn dùng một cappuccino, chồng tôi muốn cà phê phin nếu được, và Emma muốn...”

“*Một chiếc xe ư?*” tôi lặp lại ngỡ ngàng.

“Một chiếc xe,” anh phục vụ bàn người Ý lặp lại, và nhìn tôi nghi ngờ. “Cô muốn dùng cà phê?”

“Cho tôi... một cappuccino,” tôi nói lơ đãng.

“Và một số loại bánh ngọt,” mẹ nói thêm. “*Grazie!*”

“Mẹ...” tôi đưa tay lên đầu khi người phục vụ đi khuất. “Ý mẹ là sao, bố mẹ mang cho con một chiếc xe?”

“Hơi muộn một chút. Con nên có xe. Ở đây không an toàn, mấy cái xe buýt đó. Ông nói đúng.”

“Nhưng... nhưng con không đủ tiền chi trả cho một cái xe,” tôi ngốc nghếch nói. “Con thậm chí còn không... thế còn số tiền con nợ bố? Thế còn...”

“Quên số tiền đó đi,” bố nói. “Chúng ta sẽ giữ bỏ hết mọi chuyện.”

“Sao?” Tôi nhìn bố chăm chăm, ngờ ngác. “Nhưng chúng ta không thể làm thế! Con vẫn nợ bố...”

“Quên số tiền đó đi,” bố nói, giọng đột nhiên sắc bén. “Bố muốn con quên hết chuyện đó đi, Emma. Con không nợ gì bố mẹ cả. Không gì hết.”

Tôi thực sự không thể tiếp nhận nổi toàn bộ chuyện này. Tôi bối rối nhìn từ bố sang mẹ. Sau đó lại nhìn bố. Rồi, rất từ từ, tôi chuyển sang nhìn mẹ.

Thật lạ, nhưng tôi có cảm giác như lần đầu tiên trong bao năm nay chúng tôi nhìn nhau triu mến. Như thể chúng tôi đang gặp nhau và chào hỏi và đại loại như... bắt đầu lại.

“Bố mẹ đang băn khoăn không biết con nghĩ gì về việc đi nghỉ vào năm sau nhỉ,” mẹ nói. “Với bố mẹ.”

“Chỉ có... chúng ta?” tôi nói, nhìn quanh bàn.

“Chỉ ba chúng ta, bố mẹ nghĩ vậy.” Mẹ cười ngập ngừng. “Chắc sẽ rất vui! Tất nhiên con không buộc phải làm thế đâu, nếu con có kế hoạch khác.”

“Không, con rất muốn!” Tôi vội nói. “Con thực sự rất muốn. Nhưng... nhưng thế còn...”

Tôi thậm chí còn không đủ can đảm để nói tên Kerry.

Một thoáng yên lặng, bố mẹ nhìn nhau, rồi nhìn đi nơi khác.

“Kerry gửi lời hỏi thăm con, tất nhiên!” mẹ vui vẻ nói, như thể đã hoàn toàn thay đổi chủ đề. Mẹ hắng giọng. “Con biết đấy, có lẽ năm tới chị ấy sẽ đi Hồng Kông. Đi thăm bố chị ấy. Phải tới năm năm rồi Kerry không gặp bố, và có lẽ đã đến lúc họ... dành chút thời gian bên nhau.”

“Vâng,” tôi sững sốt nói. “Ý tưởng hay đấy.”

Tôi không tin nổi chuyện này. Mọi thứ đã thay đổi. Cứ như thể cả gia đình đã bị ném lên

không trung và rơi xuống ở những vị trí khác nhau, và không còn điều gì giống như trước kia nữa.

“Emma, bố mẹ cảm thấy rằng,” bố nói, và dừng lại. “Bố mẹ cảm thấy... có lẽ bố mẹ chưa... có lẽ bố mẹ không phải lúc nào cũng nhận thấy...” Bố dừng lại giữa chừng và xoa mũi thật mạnh.

“Cappuccino,” người phục vụ nói, đặt một tách trước mặt tôi. “Cà phê phin, cappuccino... bánh cà phê... bánh chanh... sô cô la...”

“Cảm ơn anh!” mẹ cắt ngang. “Cảm ơn anh rất nhiều. Chúng tôi sẽ tự lo liệu từ đây.” Người phục vụ lại biến mất, và mẹ nhìn tôi. “Emma, điều bố mẹ muốn nói là... bố mẹ rất tự hào về con.”

Ôi Chúa ơi. Ôi Chúa ơi, tôi nghĩ mình sắp òa khóc rồi.

“Vâng,” tôi cố gắng nói.

“Và bố mẹ...” bố bắt đầu. “Nghĩa là cả hai - mẹ và bố -” Bố hắng giọng. “Bố mẹ vẫn luôn... và sẽ luôn... cả hai bố mẹ...”

Bố ngập ngừng, và thở khá mạnh. Tôi không dám nói ra bất cứ điều gì.

“Điều bố định nói là, Emma,” bố bắt đầu lại. “Như bố chắc con... như bố chắc tất cả chúng ta... nghĩa là...”

Bố dừng lại lần nữa, và lấy giấy ăn lau khuôn mặt toát mồ hôi hột.

“Sự thật của vấn đề là... là...”

“Ồ, hãy nói với con gái ông là ông yêu nó, Brian, dù chỉ một lần trong cái cuộc đời chết tiệt của ông!” mẹ kêu lên.

“Bố... bố... yêu con, Emma!” bố nói bằng giọng nghẹn lại. “Ôi Chúa ơi.” Bố xoa mạnh vào mắt.

“Con cũng yêu bố,” tôi nói, cổ họng nghẹt lại. “Và mẹ nữa.”

“Anh thấy đấy!” mẹ nói, chấm nhẹ vào mắt. “Em biết mình tới đây không phải sai lầm mà!” Mẹ nắm chặt tay tôi, và tôi nắm chặt tay bố, và trong giây lát tất cả chúng tôi bối rối ôm nhau.

“Bố mẹ biết đấy... chúng ta đều là những mắt xích thiêng liêng trong vòng đời bất diệt,” tôi nói khi cảm xúc đột ngột dâng trào.

“Sao cơ?” Cả hai cùng ngậy ra nhìn tôi.

“Bố mẹ đừng để ý. Không có gì đâu.” Tôi thả tay ra, uống một ngụm cappuccino, và nhìn lên.

Và tim tôi suýt ngừng đập.

Jack đang đứng ở cửa tiệm cà phê.

hai mươi hai

Tim tôi đập thành thịch trong lồng ngực khi tôi chằm chằm nhìn anh ta qua cánh cửa kính. Anh ta đưa tay ra, cánh cửa ping một tiếng, và đột nhiên anh ta đã ở bên trong.

Khi anh ta bước về phía bàn chúng tôi, cảm xúc của tôi đột ngột dâng lên. Đây là người đàn ông mà tôi tưởng mình đã yêu. Đây là người đàn ông đã lợi dụng tôi. Giờ đây khi cơn sốc ban đầu đã tan dần, tất cả những cảm giác đau đớn và tủi nhục ấy lại chực xâm chiếm lấy tôi và làm tôi tan nát.

Nhưng tôi sẽ không cho phép điều đó. Tôi sẽ mạnh mẽ và bình tĩnh.

“Lờ anh ta đi,” tôi nói với bố mẹ.

“Ai cơ?” bố hỏi, xoay người trông ghế. “Ồ!”

“Emma, anh muốn nói chuyện với em,” Jack nói, vẻ mặt đầy tha thiết.

“Tôi không muốn nói chuyện với anh.”

“Cháu rất xin lỗi đã cắt ngang.” Anh ta liếc nhìn bố mẹ. “Nếu bọn cháu có thể nói chuyện riêng một chút.”

“Tôi sẽ không đi đâu hết!” Tôi giận dữ. “Tôi đang uống cà phê với bố mẹ tôi.”

“Xin em đấy.” Anh ta ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh. “Anh muốn giải thích. Anh muốn xin lỗi.”

“Chẳng có cách nào để giải thích cả.” Tôi cúi kính nhìn bố mẹ. “Hãy vờ như anh ta không có ở đó. Ta cứ tiếp tục thôi.”

Yên lặng. Bố mẹ lén nhìn nhau, và tôi có thể thấy mẹ thì thầm gì đó với bố. Bắt gặp ánh mắt tôi, mẹ im lặng, và uống một ngụm cà phê.

“Ta hãy... nói chuyện thôi!” tôi tuyệt vọng nói. “Mẹ.”

“Gì vậy?” mẹ hỏi đầy hy vọng.

Đầu óc tôi trống rỗng. Tôi chẳng thể nghĩ được điều gì. Tất cả những gì tôi có thể nghĩ tới là Jack đang ngồi cách đó một mét.

“Dạo này mẹ chơi golf thế nào?” cuối cùng tôi nói.

“Cũng... ổn cả. Cảm ơn con.” Mẹ liếc Jack thật nhanh.

“Đừng có nhìn anh ta!” tôi lầm bầm. “Thế còn... thế còn bố?” Tôi kiên nhẫn nói to. “Thế bố chơi thế nào?”

“Cũng... ổn cả,” bố nói cứng nhắc.

“Hai bác chơi ở đâu ạ?” Jack hỏi lịch sự.

“Anh không được tham gia vào cuộc nói chuyện này!” tôi kêu lên, giận dữ quay sang.

Yên lặng.

“Trời đất!” mẹ đột nhiên kêu lên bằng giọng giả tạo. “Nhìn đồng hồ mà xem! Đã đến lúc bố mẹ phải tới.... triển lãm điêu khắc rồi.”

Sao chứ?

“Rất vui được gặp con, Emma...”

“Bố mẹ không thể đi được!” Tôi hoảng hốt. Nhưng bố đã mở ví và đặt một tờ 20 bảng lên bàn, trong khi mẹ đứng lên mặc áo khoác.

“Hãy nghe cậu ấy thử xem,” mẹ thì thầm, cúi xuống hôn tôi.

“Tạm biệt, Emma,” bố nói, vụng về siết tay tôi. Và chỉ trong khoảng ba mươi giây, họ đã đi mất.

Tôi không tin nổi là họ lại làm vậy với tôi.

“VẬY,” Jack nói khi tiếng cửa đóng lại.

Tôi quả quyết xoay mạnh ghế, để không thể nhìn thấy anh ta.

“Emma, anh xin em mà.”

Thậm chí còn quả quyết hơn, tôi lại quay ghế lần nữa, cho tới khi nhìn thẳng vào tường. Điều đó sẽ cho anh ta thấy.

Vấn đề duy nhất là, giờ thì tôi không thể với được tách cappuccino.

“Đây.” Tôi quay lại thì thấy Jack đã xách ghế sang cạnh tôi, và đang đưa tách cà phê cho tôi.

“Hãy để tôi yên!” tôi giận dữ nói, và đứng vụt dậy. “Chúng ta chẳng có gì để nói cả. Không gì hết.”

Tôi cầm túi lao ra khỏi tiệm cà phê, bước ra ngoài con phố đông đúc. Một giây sau, tôi cảm thấy một bàn tay đặt trên vai mình.

“Ít nhất chúng ta có thể nói về chuyện đã xảy ra...”

“Nói về chuyện gì cơ?” Tôi quay sang. “Cách anh đã lợi dụng tôi ư? Cách anh đã lừa dối tôi ư?”

“Được thôi, Emma. Anh thừa nhận đã làm em xấu hổ. Nhưng... chuyện có ghê gớm đến vậy không?”

“Chuyện có ghê gớm đến vậy không ư?” tôi gào lên, thật không sao tin nổi, và suýt làm ngã một phụ nữ đẩy xe mua hàng. “Anh bước vào cuộc đời tôi. Anh nhồi nhét cho tôi ý tưởng về một cuộc tình lãng mạn lớn lao. Anh khiến tôi yêu...” Tôi đột ngột dừng lại, thở hỗn hển. “Anh nói anh bị tôi hút hồn. Anh khiến tôi... quan tâm đến anh... và tôi tin anh từng lời!” Giọng tôi bắt đầu run rẩy, mất kiểm soát. “Tôi đã tin tất cả những điều đó, Jack. Nhưng trong suốt thời gian đó, anh có động cơ bí mật. Anh chỉ sử dụng tôi cho nghiên cứu ngu ngốc của anh. Suốt thời gian đó, anh chỉ... *lợi dụng* tôi.”

Jack nhìn tôi sững sờ.

“Không,” anh ta nói. “Không, chờ đã. Em hiểu lầm rồi.” Anh túm lấy tay tôi. “Mọi chuyện đâu phải như vậy. Anh không hề có ý định lợi dụng em.”

Sao anh ta lại có *gan* nói thế nhỉ?

“Rõ ràng anh đã lợi dụng tôi!” tôi nói, giật mạnh tay khỏi tay anh, đập mạnh vào cái nút ở

vạch sang đường. “Rõ ràng anh lợi dụng tôi! Đừng có phủ nhận rằng anh không nói đến tôi trong buổi phỏng vấn đó. Đừng có phủ nhận rằng lúc đó anh không nghĩ đến tôi.” Tôi cảm thấy một cơn đau mới đầy túi nhục. “Mọi chi tiết đều ám chỉ tôi. Mọi chi tiết khốn kiếp!”

“Được rồi.” Jack bóp đầu. “Được rồi. Nghe này. Anh không phủ nhận là đã nghĩ đến em. Anh không phủ nhận em đã hiện diện... Nhưng điều đó không có nghĩa...” Anh ta nhìn lên. “Hầu như lúc nào anh cũng nghĩ đến em. Đó là sự thật. Anh luôn nghĩ đến em.”

Đèn sang đường bắt đầu kêu bíp bíp, ra hiệu cho chúng tôi sang đường. Đây là tín hiệu cho tôi lao đi và anh ta chạy theo tôi - nhưng cả hai chúng tôi đều không nhúc nhích. Tôi *muốn* lao đi, nhưng không hiểu sao cơ thể tôi lại không làm vậy. Không hiểu sao nó lại muốn được nghe thêm nữa.

“Emma, khi Pete và anh bắt tay gây dựng Panther, em biết bọn anh làm việc thế nào không?” Đôi mắt sẫm màu của Jack thiêu đốt tôi. “Em biết bọn anh ra quyết định thế nào không?”

Tôi khẽ nhún vai theo kiểu nếu-thích-thì-anh-cứ-nói-với-tôi.

“Linh cảm. Liệu *chúng ta* có mua thứ này? Liệu *chúng ta* có thích thứ này? Liệu *chúng ta* có ủng hộ thứ này? Đó là điều bọn anh hỏi nhau. Ngày nào cũng vậy, hết lần này đến lần khác.” Anh lưỡng lự. “Trong vài tuần qua, anh chìm đắm trong dòng sản phẩm mới dành cho phụ nữ. Và anh thấy mình luôn tự hỏi... liệu Emma có thích thứ này? Liệu Emma có uống thứ này? Liệu Emma có mua thứ này?” Jack nhắm mắt giây lát, rồi mở ra. “Đúng, em ở trong suy nghĩ của anh. Đúng, em mang lại ý tưởng cho công việc của anh. Emma, cuộc sống và công việc của anh luôn bị lẫn lộn. Đó là cách anh vẫn sống và làm việc từ trước tới nay. Nhưng điều đó không có nghĩa là cuộc đời anh không thực.” Anh lưỡng lự. “Điều đó không có nghĩa là những gì chúng ta đã có... chúng ta đang có... bớt thực đi chút nào.”

Anh hít một hơi thở sâu và đút tay vào túi quần.

“Emma, anh không nói dối em. Anh không nhồi nhét suy nghĩ nào cho em. Anh bị em thu hút ngay giây phút gặp em trên chuyến bay đó. Ngay giây phút em ngược nhìn anh và nói ‘Tôi thậm chí còn không *biết* mình có điểm G không!’ Anh đã bị cắn câu. Không phải vì công việc... mà bởi vì *em*. Bởi vì con người em. Từng chi tiết nhỏ xíu.” Một nụ cười thoáng hiện lên trên mặt anh. “Từ cách em chọn lá số tử vi mỗi sáng cho tới cách em viết lá thư của Ernest P. Leopold. Tới kế hoạch tập thể dục của em dán trên tường. Tất cả những điều đó.”

Ánh nhìn của anh gắn vào tôi, và cổ họng tôi nghẹn lại. Tôi vô cùng bối rối. Trong một giây, tôi thấy mình nao núng.

Chỉ trong một giây.

“Tất cả mấy thứ đó đều thật tuyệt,” tôi nói, giọng run lên. “Nhưng anh làm tôi xấu hổ. Anh xúc phạm tôi!” Tôi xoay người và bắt đầu sải bước qua đường.

“Anh không định nói nhiều đến vậy,” Jack nói, đi theo tôi. “Anh không định nói gì hết. Hãy tin anh, Emma. Anh cũng hối tiếc về điều đó như em. Ngay khi anh dừng lại, anh đã đề nghị họ bỏ đoạn đó đi. Họ đã hứa với anh sẽ làm vậy. Anh đã...” Anh lắc đầu. “Anh không biết nữa, anh đã bị kích thích, anh bị cuốn đi...”

“Anh bị cuốn đi?” Tôi cảm thấy một cơn giận mới ủa tới. “Jack, anh phơi bày mọi chi tiết nhỏ về tôi!”

“Anh biết, và anh xin lỗi...”

“Anh nói với cả thế giới về đồ lót của tôi... cuộc sống tình dục của tôi... tấm ga giường Barbie của tôi, vậy mà anh *không* nói với họ chuyện đó thật mĩ mai...”

“Emma, anh xin lỗi...”

“Anh nói với họ tôi nặng bao nhiêu cân!” Giọng tôi rít lên. “Nhưng lại còn nói *sai* nữa chứ!”

“Emma, thực sự anh rất xin lỗi...”

“Xin lỗi chưa đủ!” Tôi điên cuồng quay người lại đối mặt với anh ta. “Anh đã làm hỏng cuộc đời tôi!”

“Anh đã làm hỏng cuộc đời em?” Anh nhìn tôi lạ lùng. “Cuộc đời em đã bị làm hỏng sao? Chẳng lẽ để mọi người biết sự thật về em lại là một thảm họa đến vậy?”

“Tôi... tôi...” Trong giây lát tôi lúng túng. “Anh không biết chuyện gì đã xảy ra với tôi đâu,” tôi nói, giờ đã chắc chắn hơn. “Mọi người cười cợt tôi. Mọi người châm chọc tôi, cả văn phòng. Artemis trêu chọc tôi...”

“Anh sẽ sa thải cô ta,” Jack cắt ngang đầy cương quyết.

Tôi sững sốt đến nỗi suýt thì phá lên cười nên đành giả vờ ho.

“Nick cũng trêu chọc tôi...”

“Anh cũng sẽ sa thải anh ta.” Jack nghĩ một lúc. “Hay thế này, bất cứ ai trêu chọc em, anh sẽ sa thải họ.”

Lần này tôi không thể không cười khúc khích.

“Anh sẽ chẳng còn lại ai đâu.”

“Vậy cứ thế đi. Điều đó sẽ dạy cho anh một bài học. Dạy cho anh một bài học vì đã quá vô tâm.”

Trong một lúc, chúng tôi đứng nhìn nhau dưới ánh mặt trời. Tim tôi đập dồn dập. Tôi không chắc phải nghĩ gì nữa.

“Cô có muốn mua vài bông thạch nam may mắn không?” Một phụ nữ mặc áo len hồng đột nhiên giơ cành hoa bọc giấy kim loại vào mặt tôi, và tôi lắc đầu cái khinh.

“Thạch nam may mắn không, thưa ngài?”

“Tôi sẽ lấy cả giỏ,” Jack nói. “Tôi nghĩ tôi cần đến nó.” Anh móc ví, đưa cho người phụ nữ hai tờ 50 bảng, và lấy cái giỏ từ tay bà ta. Trong suốt thời gian đó, mắt anh vẫn không rời mắt tôi.

“Emma, anh muốn bù đắp chuyện này cho em,” anh nói, khi người phụ nữ vội vã bước đi. “Liệu chúng ta có thể ăn trưa? Uống gì đó? Một ly sinh tố chẳng?” Mặt anh thoáng một nét cười, nhưng tôi không cười lại. Tôi bối rối đến mức không cười nổi. Tôi có thể cảm thấy một phần trong tôi bắt đầu dịu bớt, tôi có thể cảm thấy một phần trong tôi bắt đầu tin anh. Muốn tha thứ cho anh. Nhưng đầu óc tôi vẫn rối bời. Mọi chuyện vẫn không ổn ở đâu đó.

“Em không biết,” tôi nói và xoa mũi.

“Mọi chuyện đã rất tuyệt, trước khi anh phải đi và làm hỏng hết.”

“Thật vậy sao?” tôi nói.

“Chẳng lẽ không phải vậy sao?” Jack lưỡng lự, nhìn tôi qua giỏ hoa thạch nam. “Anh lại nghĩ là vậy.”

Đầu óc tôi kêu ong ong. Có những điều tôi cần phải nói. Có những điều tôi cần phải làm rõ. Một suy nghĩ kết tinh trong đầu tôi.

“Jack... anh đã làm gì ở Scotland? Lần đầu chúng ta gặp nhau ấy.”

Ngay lập tức, vẻ mặt Jack thay đổi. Mặt anh trở nên khép kín và anh nhìn đi chỗ khác.

“Emma, anh sợ mình không thể nói với em điều đó.”

“Tại sao lại không?” tôi nói, cố gắng tỏ ra nhẹ nhàng.

“Chuyện đó... phức tạp lắm.”

“Vậy được thôi.” Tôi nghĩ một lúc. “Anh đã lao đi đâu vào đêm hôm đó, cùng với Sven ấy? Khi anh phải bỏ dở cuộc hẹn của chúng ta.”

Jack thở dài.

“Emma...”

“Thế còn cái đêm anh nhận những cuộc gọi đó? Là về chuyện gì vậy?”

Lần này, Jack thậm chí chẳng buồn trả lời.

“Em hiểu rồi.” Tôi vuốt tóc, cố gắng giữ bình tĩnh. “Jack, đã bao giờ anh nhận thấy trong suốt thời gian chúng ta ở bên nhau, anh hầu như chẳng kể cho em điều gì về bản thân mình không?”

“Anh đoán... anh là kiểu người kín đáo,” Jack nói. “Chuyện đó có gì ghê gớm đâu?”

“Đó là chuyện lớn đối với em. Em chia sẻ mọi điều với anh. Như anh nói. Mọi suy nghĩ, mọi lo lắng, mọi thứ. Vậy mà anh chẳng chia sẻ với em điều gì hết.”

“Không đúng...” Anh bước về phía trước, vẫn cầm cái giỏ hoa khổng lồ, và vài cành thạch nam rơi xuống đất.

“Thì gần như chẳng có gì.” Tôi khẽ nhắm mắt, cố gắng suy nghĩ rõ ràng. “Jack, các mối quan hệ phải dựa trên sự tin tưởng và bình đẳng. Nếu một người chia sẻ, người kia cũng nên chia sẻ. Ý em là, anh thậm chí còn không nói với em anh sẽ lên truyền hình.”

“Đó chỉ là một cuộc phỏng vấn ngu ngốc, vì Chúa!” Một cô gái xách sáu chiếc túi mua hàng lại làm rơi vài cành thạch nam nữa ra khỏi cái giỏ của Jack, và anh giận dữ vứt nó vào giỏ xe của một người đưa thư đi ngang qua. “Emma, em phản ứng hơi quá rồi.”

“Em nói với anh mọi bí mật của em.” Tôi búống bình. “Anh chẳng nói với em một bí mật nào hết.”

Jack thở dài.

“Dù rất tôn trọng em, Emma, anh nghĩ chuyện này có đôi chút khác biệt...”

“Sao?” Tôi sững sờ nhìn anh. “Tại sao... tại sao lại khác chứ?”

“Em phải hiểu. Cuộc sống của anh có những điều khá nhạy cảm... phức tạp... rất quan trọng...”

“Còn em thì *không*?” Giọng tôi nổ tung như tên lửa. “Anh nghĩ những bí mật của em không quan trọng bằng những bí mật của anh? Anh nghĩ em ít tổn thương hơn khi anh buột ra những điều đó trên truyền hình?” Người tôi run rẩy vì giận dữ và vì thất vọng. “Em cho rằng đó là vì anh thật to lớn và quan trọng còn em - em là gì, hả Jack?” Tôi có thể cảm thấy mắt mình nhòe nước. “Một cô gái chẳng có gì đặc biệt? Một ‘cô gái bình thường, chẳng có gì đặc biệt’?”

Jack cau mặt, và tôi có thể thấy mình đã đánh trúng đích. Anh nhắm mắt và trong một lúc lâu tôi đã nghĩ anh sẽ không nói gì.

“Anh không định dùng những từ đó,” anh nói, bóp trán. “Ngay giây phút anh nói những từ đó, anh ước gì có thể lấy lại. Anh đã... anh đã cố gắng gọi lên điều gì đó rất khác với... kiểu hình ảnh đó. Anh nhìn lên. “Emma, em *phải* biết anh không có ý...”

“Em sẽ hỏi anh một lần nữa!” tôi nói, tim đập như đánh trống. “Anh đã làm gì ở Scotland?”

Yên lặng. Khi bắt gặp anh mắt Jack, tôi biết anh sẽ không nói với tôi. Anh biết điều này quan trọng đối với tôi nhưng anh vẫn không cho tôi biết.

“Được thôi,” tôi nói, giọng hơi lạc đi. “Được thôi. Rõ ràng em không quan trọng như anh. Em chỉ là một cô gái mua vui cho anh trên chuyến bay đó và mang lại ý tưởng cho công việc của anh.”

“Emma...”

“Vấn đề là, Jack, đó không phải một mối quan hệ thực sự. Một mối quan hệ thực sự phải là mối quan hệ hai chiều. Một mối quan hệ thực sự phải dựa trên sự bình đẳng. Và tin tưởng.” Tôi nuốt cục nghẹn ở cổ. “Vì thế sao anh không đi yêu một người ngang hàng với anh, một người anh có thể chia sẻ những bí mật quý giá của anh? Bởi vì rõ ràng anh không thể chia sẻ với em.”

Tôi quay ngoắt đi trước khi anh có thể nói bất cứ điều gì khác, và bỏ đi - hai hàng nước mắt chảy dài xuống má - giẫm lên cành thạch nam may mắn dưới chân.

Mãi tối muộn hôm đó tôi mới về nhà. Nhưng tôi vẫn còn nhức nhối vì cuộc tranh luận vừa rồi. Đầu tôi giật thành thạch, và tôi cảm thấy mình có thể òa khóc bất cứ lúc nào.

Tôi mở cửa căn hộ thì thấy Lissy và Jemima đang tranh luận gay gắt về quyền động vật.

“Bọn chồn vizon *thích* được làm thành áo khoác...” Jemima đang nói khi tôi mở cửa phòng khách. Cô ta dừng lại giữa chừng và nhìn lên. “Emma! Cậu ổn cả đấy chứ?”

“Không.” Tôi thả người xuống sofa, quần vào người tắm phủ mà mẹ Lissy tặng cô ấy hồi Giáng sinh. “Tớ vừa có một cuộc tranh cãi dữ dội với Jack.”

“Với Jack á?”

“Cậu gặp anh ta?”

“Anh ta tới... để xin lỗi, tớ cho là vậy.”

Lissy và Jemima nhìn nhau.

“Chuyện gì đã xảy ra thế?” Lissy nói, ôm đầu gối. “Anh ta nói gì?”

Tôi yên lặng trong vài giây, cố nhớ chính xác xem anh ấy đã nói gì. Bây giờ tất cả đã rồi như một mớ bòng bong trong đầu tôi.

“Anh ấy nói... anh ấy không bao giờ định lợi dụng tớ,” cuối cùng tôi nói. “Anh ấy nói tớ luôn hiện diện trong suy nghĩ của anh ấy. Anh ấy nói sẽ sa thải tất cả những người nào trong công ty đã trêu chọc tớ.” Tôi không thể không cười chút xíu.

“Thật sao?” Lissy nói. “Trời. Thật khá lãng...” Cô ấy ho, và làm vẻ mặt hối lỗi. “Tớ xin lỗi.”

“Anh ấy nói anh ấy thực sự hối tiếc vì những gì đã xảy ra, và anh ấy không định nói tất cả những điều đó trên truyền hình, và tình yêu của bọn tớ... Dù sao. Anh ấy nói rất nhiều. Nhưng *rồi* anh ấy nói...” Tim tôi đập mạnh vì cơn phẫn nộ mới. “Anh ấy nói bí mật của anh ấy quan trọng hơn của tớ.”

Có tiếng thở hỗn hển đầy giận dữ.

“Không thể nào!” Lissy nói.

“Thằng khốn!” Jemima nói. “Bí mật nào chứ?”

“Tớ hỏi anh ấy chuyện ở Scotland. Và chuyện vội vã bỏ đi khi đang hẹn hò với tớ.” Tôi bắt gặp ánh mắt Lissy. “Và cả những chuyện anh ấy không bao giờ nói với tớ nữa.”

“Và anh ta đã nói gì?” Lissy hỏi.

“Anh ấy không nói với tớ.” Lại một lần nữa tôi cảm thấy đau đớn vì bị xúc phạm. “Anh ấy nói chuyện đó quá ‘tế nhị và phức tạp’.”

“Tế nhị và *phức tạp*?” Jemima nhìn tôi chằm chằm, kích động. “Jack có bí mật tế nhị và phức tạp? Cậu chưa từng nói đến điều này! Emma, chuyện này thật hoàn hảo. Hãy tìm hiểu xem bí mật đó là gì - và sau đó hãy phơi bày ra!”

Tôi nhìn cô ta chằm chằm, tim đập mạnh. Chúa ơi, cô ta nói đúng. Tôi có thể làm điều đó. Tôi có thể trả thù Jack. Tôi có thể làm anh ta đau đớn như anh ta đã làm tôi đau đớn.

“Nhưng tớ không biết bí mật đó là gì,” cuối cùng tôi lên tiếng.

“Cậu có thể tìm ra!” Jemima nói. “Chuyện đó dễ mà. Vấn đề là cậu biết anh ta đang che giấu điều gì đó.”

“Chắc chắn phải có điều gì mờ ám,” Lissy trầm ngâm. “Anh ta nhận ngân quỹ điện thoại mà không hé răng nói gì, anh ta vội vã bỏ đi đầy bí ẩn khi đang hẹn hò...”

“Anh ta vội vã bỏ đi đầy bí ẩn?” Jemima nói thêm thường. “Đi đâu? Anh ta có nói gì không? Cậu có nghe lỏm được gì không?”

“Không!” tôi nói, hơi đỏ mặt. “Tất nhiên là không. Tớ không... không bao giờ *nghe lỏm*!”

Jemima nhìn sát vào mặt tôi.

“Đừng có nói điều đó với tớ. Có đấy. Cậu đã nghe được gì đó. Nào, Emma. Chuyện gì vậy?”

Trong đầu tôi hiện lại những hình ảnh của buổi tối hôm đó. Ngồi trên ghế, uống ly cocktail hồng. Gió thổi trên mặt, Jack và Sven nói chuyện thật khẽ sau lưng tôi...

“Chẳng có gì nhiều,” tôi lưỡng lự nói. “Tớ nghe thấy anh ta nói gì đó về việc chuyển thứ gì đó... và Kế hoạch B... và cái gì đó khẩn cấp...”

“Chuyển cái gì cơ?” Lissy nghi ngờ. “Chuyển tiền ư?”

“Tớ không biết. Và họ nói gì đó về việc bay trở lại Glasgow.”

Jemima trông cực kỳ kích động.

“Emma, tớ không tin nổi chuyện này. Suốt thời gian vừa rồi cậu vẫn có thông tin này? Đây chắc hẳn là cái gì đó lý thú đây. Chắc chắn là vậy. Giá mà cậu biết nhiều hơn.” Cô ta thốt ra giận dữ. “Cậu không mang theo máy ghi âm Dictaphone hay gì đó sao?”

“Tất nhiên là không!” tôi nói và hơi phá lên cười. “Đó là một cuộc hẹn mà! Cậu có thường mang theo máy ghi âm khi...” Tôi nói nhỏ dần khi thấy vẻ mặt cô ta. “Jemima, cậu không làm thế đấy chứ?”

“Không phải *luôn luôn*,” cô ta nói, với cái nhún vai vẻ bào chữa. “Chỉ khi tớ nghĩ nó có thể cần thiết. Dù sao, chuyện đó chẳng liên quan. Vấn đề là, cậu có thông tin, Emma. Cậu có quyền lực. Cậu tìm hiểu xem toàn bộ chuyện này là thế nào - rồi sau đó hãy phơi bày hết ra. Điều đó sẽ cho ông chủ Jack Harper một bài học. Điều đó sẽ giúp cậu trả thù!”

Tôi nhìn vẻ mặt cương quyết của Jemima, và trong giây lát cảm giác hồ hởi đầy phấn khích và mạnh mẽ tràn khắp cơ thể tôi. Điều đó sẽ mở mắt cho Jack. Rồi anh ta sẽ thấy. Khi đó anh ta sẽ hối tiếc! Khi đó anh ta sẽ thấy tôi chẳng phải là một cô gái tầm thường. Rồi anh ta sẽ thấy. Rồi anh ta sẽ thấy.

“Vậy...” Tôi liếm môi. “Tớ sẽ làm điều đó bằng cách nào?”

“Trước tiên, chúng ta cố gắng tự suy luận càng nhiều càng tốt,” Jemima nói. “Sau đó, tớ sẽ tiếp cận những người... có thể giúp ta có thêm thông tin.” Cô ta hơi nháy mắt với tôi. “Bí mật.”

“Thám tử tư?” Lissy hoài nghi. “Cậu nói thực đấy chứ?”

“Rồi chúng ta sẽ phơi bày bí mật của anh ta! Mẹ tớ có đủ các mối quan hệ với giới báo chí...”

Đầu tôi ong ong. Chẳng lẽ tôi đang thực sự nói về chuyện này? Chẳng lẽ tôi đang thực sự nói về chuyện trả thù Jack?

“Một nơi rất tốt để bắt đầu là thùng rác,” Jemima nói thêm với vẻ hiểu biết. “Ta có thể tìm thấy đủ thứ chỉ bằng cách nhìn vào thùng rác của ai đó.”

Và đột nhiên sự tỉnh táo bay vào qua cửa sổ.

“Thùng rác?” Tôi hoảng sợ. “Tớ sẽ không lục lọi bất cứ cái thùng rác nào đâu! Trên thực tế, tớ sẽ không làm chuyện này, chấm hết. Đó là một ý tưởng điên rồ.”

“Nào, cậu đừng có tỏ ra kiểu cách như vậy, Emma!” Jemima cay độc, khẽ hất tóc về đằng sau. “Cậu còn cách nào khác để tìm hiểu bí mật của anh ta chứ?”

“Có lẽ tớ không *muốn* tìm hiểu bí mật của anh ấy,” tôi phản ứng, cảm thấy tự hào. “Có lẽ tớ không quan tâm.”

Tôi quần tẩm phủ chặt hơn quanh người, rồi đau khổ nhìn xuống móng chân.

Cứ cho là Jack có một bí mật to lớn mà anh không thể chia sẻ với tôi. Được thôi. Cứ để anh

giữ bí mật đó. Tôi sẽ không hạ mình mà đi đào xới bí mật đó lên. Tôi sẽ không bắt đầu rình mò quanh thùng rác. Tôi không quan tâm bí mật đó là gì. Tôi không quan tâm đến anh ta.

“Tớ muốn quên chuyện này đi,” tôi nói. “Tớ muốn tiếp tục sống.”

“Không đâu!” Jemima đáp lại. “Đừng có ngốc thế, Emma. Đây là cơ hội lớn để cậu trả thù. Chúng ta *gần* tóm được anh ta rồi.” Tôi chưa từng thấy Jemima sôi nổi đến như vậy. Cô ta lục lại trong túi và lôi ra một cuốn sổ Smythson màu tím hoa cà, cùng với một chiếc bút Tiffany. “Được, vậy chúng ta biết gì nào? Glasgow... Kế hoạch B... chuyển...”

“Panther không có văn phòng ở Scotland, phải không?” Lissy trầm ngâm.

Tôi quay đầu sang nhìn cô ấy đầy hoài nghi. Cô ấy đang viết nguệch ngoạc trên một tập giấy tờ pháp lý, với đúng cái nhìn bắn khoả khi giải những câu đố trí tuệ đó. Tôi có thể thấy từ “Glasgow”, “chuyển”, và “Kế hoạch B”, và một chỗ mà cô ấy viết lộn xộn mấy chữ cái trong từ “Scotland” và cố gắng tạo ra một từ mới từ những chữ cái đó.

Vì Chúa.

“Lissy, cậu đang làm gì vậy?”

“Tớ chỉ... nghịch vớ vẩn thôi,” cô ấy nói, và đỏ mặt. “Tớ nên đi tìm hiểu vài thứ trên Internet, chỉ vì tò mò thôi.”

“Nghe này, hãy thôi đi, cả hai cậu!” tôi nói. “Nếu Jack không muốn nói với tớ bí mật của anh ta... vậy thì tớ cũng không muốn biết.”

Đột nhiên tôi cảm thấy hoàn toàn kiệt quệ sau ngày hôm nay. Và tổn thương. Tôi không quan tâm đến cuộc sống bí mật của Jack. Tôi không muốn nghĩ đến chuyện đó nữa. Tôi muốn tắm nước nóng thật lâu, đi ngủ và quên rằng mình đã từng gặp anh ta.

hai mươi ba

Ngoại trừ việc tất nhiên tôi không thể.

Tôi không thể quên Jack. Tôi không thể quên cuộc cãi lộn của chúng tôi.

Gương mặt anh cứ liên tục xuất hiện trong đầu tôi dù tôi không muốn. Cách anh nhìn tôi trong nắng, mặt anh nheo lại. Cách anh mua giỏ thạch nam may mắn đó.

Tôi nằm trên giường, tim đập mạnh, hồi tưởng lại những hình ảnh đó hết lần này đến lần khác. Cảm nhận cùng nỗi đau đớn vì tổn thương đó. Cùng nỗi thất vọng đó.

Tôi đã nói với anh mọi điều về chính tôi. *Mọi điều*. Thế mà anh không nói với tôi lấy một...

Dù sao. Dù sao.

Tôi không quan tâm.

Tôi sẽ không nghĩ về anh nữa. Anh có thể làm điều anh thích. Anh cứ giữ lấy những bí mật ngu ngốc đó của anh.

Chúc anh may mắn. Thế là hết. Anh ra khỏi đầu tôi.

Ra đi mãi mãi.

Tôi nhìn chăm chăm lên trần nhà tối đen trong vài phút.

Dù sao, ý anh là gì nhỉ? *Chẳng lẽ để mọi người biết sự thật về em lại là một thảm họa đến như vậy?*

Anh ta đã nói thế. Anh ta có thể nói thế. Ngài Bí Ẩn. Ngài Tế nhị và Phúc tạp.

Lẽ ra tôi phải nói điều đó. Lẽ ra tôi phải nói...

Không. Đừng nghĩ về điều đó nữa. Hãy thôi nghĩ về anh ta. Mọi chuyện đã hết.

Sáng hôm sau, khi bước vào bếp pha một tách trà, tôi đã rất quyết tâm. Từ bây giờ tôi thậm chí sẽ không *nghĩ* về Jack. Finito. Fin. Chấm hết.

“Này nhé. Tớ có ba giả thuyết.” Lissy thở hỗn hển chạy đến cửa bếp, vẫn mặc pyjama, trong tay là tập giấy.

“Sao cơ?” Tôi nhìn lên mặt mỗi.

“Bí mật lớn của Jack. Tớ có ba giả thuyết.”

“Chỉ có ba thôi sao?” Jemima nói, xuất hiện đằng sau trong chiếc áo choàng ngủ màu trắng, nắm chặt quyển sổ Smythson. “Tớ có tám!”

“Tám?” Lissy nhìn cô ta chăm chăm, cảm thấy bị sỉ nhục.

“Tớ không muốn nghe các giả thuyết,” tôi nói. “Nghe này, cả hai cậu, chuyện này thực sự đau đớn đối với tớ. Chẳng lẽ các cậu không thể tôn trọng cảm xúc của tớ và thôi chuyện này đi sao?”

Cả hai ngẩn ra nhìn tôi một giây, rồi quay sang nhìn nhau.

“Tám?” Lissy nói lại lần nữa. “Sao cậu có tới tám?”

“Dễ như bỡn. Nhưng tớ chắc những giả thuyết của cậu cũng rất hay,” Jemima nói về tử tế. “Sao cậu không nói trước đi?”

“Được thôi,” Lissy hơi bực mình, và hắng giọng. “Thứ nhất: Anh ta chuyển cả công ty Panther tới Scotland. Anh ta tới đó để thăm dò, và không muốn cậu lan truyền tin đồn. Thứ hai: Anh ta dính líu đến một vụ gian lận nào đó...”

“Sao cơ?” Tôi nhìn cô ấy chằm chằm. “Tại sao cậu lại nói vậy?”

“Tớ tra tên những kiểm toán viên đã kiểm toán các tài khoản gần đây nhất của công ty Panther, và mấy người đó có dính vào một vụ scandal lớn. Chuyện đó không *chứng minh* được điều gì, nhưng nếu anh ta hành động mờ ám và nói về việc chuyển...” Cô ấy chun mặt. Tôi nhìn cô ấy chòng chọc, cảm thấy chùng hửng.

Jack là kẻ gian lận? Không. Không thể nào. Không thể.

Dù sao tôi cũng hơi đâu chẳng quan tâm.

“Liệu tớ có thể nói rằng cả hai giả thuyết đó đều có vẻ bất hợp lý không?” Jemima nói, và nhướn mày.

“Vậy giả thuyết của cậu là gì?” Lissy cau kỉnh.

“Phẫu thuật thẩm mỹ, tất nhiên!” cô ta đắc thắng. “Anh ta nâng mặt và không muốn bất cứ ai biết, vì thế anh ta nghỉ ngơi ở Scotland. Hơn nữa tớ biết chữ B trong Kế hoạch B là gì.”

“Sao?” Tôi ngờ vực.

“Botox!” Jemima vung tay nói. “Đó là lý do anh ta vội vã đi khi đang hẹn hò với cậu. Để làm nhẵn nếp nhăn. Bác sĩ đột nhiên có cuộc hẹn bổ sung, vì thế bạn anh ta tới nói với anh ta...”

Jemima tới từ hành tinh nào vậy?

“Jack sẽ không bao giờ dùng Botox!” tôi nói. “*Hay* nâng mặt!”

“Cậu không biết điều đó!” Cô ta trao cho tôi một cái nhìn hiểu biết. “Hãy so sánh một bức ảnh gần đây của Jack với một bức ảnh cũ, và tớ cá rằng cậu sẽ thấy sự khác biệt...”

“Được thôi, cô Marple,” Lissy nói, đảo mắt. “Thế còn bảy giả thuyết kia thì sao?”

“Để tớ xem...” Jemima lật một trang trong cuốn sổ. “Được thôi, giả thuyết này khá hay. Anh ta thuộc giới mafia.” Cô ta dừng lại để tạo hiệu ứng. “Cha anh ta bị bắn, và anh ta lên kế hoạch giết kẻ đứng đầu mọi gia đình khác.”

“Jemima, đó là phim *Bố già*,” Lissy nói.

“Ồ.” Cô ta có vẻ bối rối. “Tớ cũng nghĩ nó có vẻ quen quen.” Cô ta gạch đi. “Vậy thì đây là một giả thuyết khác. Anh ta có một người anh trai tự kỷ...”

“Phim *Rain Man*.”

“Ồ. Khỉ thật.” Cô ta chun mặt và nhìn lại vào danh sách. “Vậy thì rốt cuộc cũng không phải cái này... hay cái này...” Cô ta bắt đầu gạch bớt. “Được thôi. Nhưng tớ còn có một giả thuyết nữa.” Cô ta ngẩng đầu lên. “Anh ta có một phụ nữ khác.”

Tôi nhìn cô ta chằm chằm, cảm thấy choáng váng. Một phụ nữ khác. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến điều đó.

“Đó cũng là giả thuyết cuối cùng của tớ,” Lissy nói với vẻ áy náy. “Một người phụ nữ khác.”

“*Cả hai* cậu đều nghĩ có một người phụ nữ khác sao?” Tôi nhìn từ gương mặt này sang gương mặt kia. “Nhưng... nhưng tại sao?”

Đột nhiên tôi thấy mình thật nhỏ bé. Và ngu ngốc. Liệu Jack có đùa cợt với tôi trong suốt thời gian đó không? Liệu tôi có ngây thơ hơn mình nghĩ không?

“Đó có vẻ như là một lời giải thích hợp lý,” Jemima nhún vai nói. “Anh ta có mối quan hệ bí mật với một phụ nữ ở Scotland. Anh ta đang bí mật tới thăm cô ta thì gặp cậu. Cô ta cứ liên tục gọi cho anh ta, có lẽ họ cãi cọ, sau đó cô ta bất ngờ tới London, vì thế anh ta vội vã bỏ đi trong lúc đang hẹn với cậu.”

Lissy liếc nhìn gương mặt đau đớn của tôi.

“Nhưng cũng có thể anh ta định chuyển công ty,” cô ấy nói để động viên tôi. “Hoặc dính vào một vụ gian lận nào đó.”

“Tớ không quan tâm anh ta đang làm *gì*,” tôi nói, mặt đỏ bừng. “Đó là việc của anh ta. Và anh ta cứ việc làm gì mình muốn.”

Tôi lấy một bình sữa ra khỏi tủ lạnh và đóng sập cửa tủ, bàn tay hơi run rẩy. Tế nhị và phức tạp. Có khi nào đó là mật mã của việc “Tôi đang hẹn hò với một người khác?”

Ừm, được thôi. Cứ để anh ta có người phụ nữ khác. Tôi không quan tâm.

“Đó cũng là việc *của cậu*!” Jemima nói. “Nếu cậu muốn trả thù...”

Ôi, vì Chúa.

“Tớ không *muốn* trả thù, được chứ?” tôi nói, quay người lại đối diện với cô ta. “Chuyện đó không hay ho gì. Tớ muốn... chữa lành vết thương và tiếp tục sống.”

“Đúng thế, và cho phép tớ nói với cậu một từ khác của trả thù nhé?” cô ta phản pháo với vẻ ngạc-nhiên-chưa. “Kết thúc!”

“Jemima, kết thúc và trả thù không hẳn là một,” Lissy nói.

“Theo sách của tớ thì có đấy.” Cô ta trao cho tôi một cái nhìn cảm động. “Emma, cậu là bạn tớ, và tớ sẽ không để cậu cứ ngồi đó mà cho phép mình bị đối xử tồi tệ bởi một gã khốn kiếp nào đó đâu. Anh ta đáng phải trả giá. Anh ta đáng bị trừng phạt!”

Tôi nhìn Jemima chăm chăm, cảm thấy một chút e sợ.

“Jemima, cậu sẽ không *làm* bất cứ điều gì liên quan đến chuyện này đâu.”

“Tất nhiên tớ sẽ làm,” cô ta nói. “Tớ sẽ không đứng ngoài nhìn cậu đau khổ đâu. Cái đó gọi là tình chị em, Emma!”

Ôi Chúa ơi. Tôi hình dung cảnh Jemima lục lọi thùng rác của Jack trong bộ vest Gucci. Hay cào xước xe của anh bằng cái giũa móng tay.

“Jemima... đừng làm bất cứ điều gì,” tôi hoảng hốt nói. “Xin đừng. Tớ không muốn cậu làm vậy.”

“Cậu *nghĩ* cậu không muốn. Nhưng sau này cậu sẽ cảm ơn tớ...”

“Không đâu! Jemima, cậu phải hứa với tớ rằng cậu sẽ không làm điều gì ngu ngốc.”

Cô ta nghiêng chặt hàm đầy vẻ chống đối.

“Hãy hứa đi!”

“Được rồi,” cuối cùng Jemima cũng nói, và đảo mắt. “Tớ hứa.”

“Cậu ấy làm dấu thánh giá sau lưng,” Lissy quan sát.

“Sao?” Tôi tròn mắt nhìn Jemima với vẻ hoài nghi. “Hãy hứa cho tử tế! Hãy thề trên thứ gì đó mà cậu vô cùng yêu thích.”

“Ôi Chúa ơi,” Jemima sùng sĩa. “Được thôi, cậu thắng. Tớ thề trên chiếc túi da ngựa Miu Miu của tớ. Tớ sẽ không làm gì hết. Nhưng cậu đang phạm một sai lầm lớn, cậu biết đấy.”

Cô ta thông thả đi ra khỏi phòng, và tôi quan sát cô ta với đôi chút bứt rứt.

“Cô gái đó đúng là có vấn đề thần kinh,” Lissy nói, thả người xuống ghế. “Tại sao chúng ta lại để cô ta vào đây ở cùng cơ chứ?” Cô ấy uống một ngụm trà. “À, tớ nhớ ra rồi. Đó là bởi vì bố cô ta trả trước hộ chúng ta một năm tiền thuê nhà.” Cô ấy nhận thấy vẻ mặt của tôi. “Cậu không sao đấy chứ?”

“Cậu có nghĩ cô ta sẽ gây ra chuyện gì đó với Jack không?”

“Tất nhiên là không đâu,” Lissy an ủi tôi. “Cô ta chỉ nói thế thôi. Có lẽ cô ta sẽ gặp một đứa bạn gốc ghêch, rồi sẽ quên bằng chuyện này ngay ấy mà.”

“Cậu nói đúng.” Tôi rũ bỏ bớt nỗi lo. “Cậu nói đúng.” Tôi cầm tách trà lên và yên lặng nhìn nó một lúc. “Lissy, cậu có thực sự nghĩ bí mật của Jack là một người phụ nữ khác không?”

Lissy há hốc miệng.

“Dù sao, tớ không quan tâm,” tôi nói thêm vẻ ngang ngạnh, trước khi cô ấy kịp trả lời. “Tớ không quan tâm bí mật đó là gì.”

“Tất nhiên rồi,” Lissy nói, và cười với tôi đầy thông cảm.

Khi tôi tới văn phòng, Artemis ngẩng lên khỏi bàn với cái nhìn lạnh lợi.

“Chào Emma!” Cô ta cười tự mãn với Catherine. “Gần đây có đọc quyển sách trí tuệ nào không?”

Ồ, ha ha ha. Rất, rất hài hước. Mọi người khác ở chỗ làm đã chán trêu tôi. Chỉ còn Artemis vẫn nghĩ chuyện đó hay ho lắm.

“Thực ra, Artemis, tôi có đọc đấy,” tôi vừa nói vui vẻ vừa cởi áo khoác. “Tôi mới đọc một quyển sách rất hay, có tên là ‘Phải làm gì nếu đồng nghiệp của bạn là một con bò cái hợm hĩnh chuyên môn ngoáy mũi khi cô ta tưởng không có ai nhìn’.”

Tiếng cười ha hả lan khắp văn phòng, còn Artemis thì đỏ mặt tung búng.

“Tôi đâu có làm thế!” cô ta vội vã.

“Tôi có bảo cô làm vậy đâu,” tôi đáp lại ngây thơ, và bật máy tính bằng một cử chỉ khoa trương.

“Sẵn sàng tới cuộc họp chưa, Artemis?” Paul nói, cầm cặp và một quyển tạp chí bước ra

khỏi văn phòng. “Nhân thể, Nick,” ông ta nói thêm về đe dọa. “Trước khi tôi đi, phiền anh cho tôi biết, cái quái gì xui khiến mà anh lại quảng cáo thanh kẹo Panther trên...” ông ta nhìn lại trang bìa, “tạp chí *Bowling Monthly*? Tôi cho rằng chính anh quảng cáo, vì đây là sản phẩm của anh?”

Tim tôi thót lại, và tôi ngẩng đầu lên. Khốn thật. Khốn hơn cả khốn. Tôi chẳng bao giờ nghĩ Paul sẽ phát hiện ra chuyện đó.

Nick bắn cho tôi một cái nhìn hằm hè và tôi làm vẻ mặt đau khổ đáp lại.

“Thì...” anh ta bắt đầu một cách hung hăng. “Thanh kẹo Panther đúng là sản phẩm của tôi. Nhưng thực tế là...”

Ôi Chúa ơi. Tôi không thể để anh ta nhận lỗi thay tôi.

“Paul,” tôi nói giọng run run, rụt rè giơ tay lên. “Thực ra, đó là...”

“Bởi vì tôi muốn nói với anh,” Paul cười ngoác miệng với Nick. “Quảng cáo này rất hiệu quả! Tôi vừa có số liệu phản hồi, và với số lượng lưu hành không đáng kể... hiệu quả thật phi thường.”

Tôi nhìn ông ta sững sốt. Quảng cáo đó hiệu quả?

“Thật sao?” Nick nói, rõ ràng cố gắng không tỏ ra quá kinh ngạc. “Ý tôi là... tuyệt vời!”

“Cái quái gì xui khiến anh quảng cáo một thanh kẹo thiếu niên cho những cụ già lẩm cẩm vậy?”

“Thế đấy!” Nick sửa khuy măng séc, không hề nhìn về phía tôi. “Rõ ràng làm như vậy là hơi đánh bạc *một chút*. Nhưng đơn giản là tôi cảm thấy có lẽ đã đến lúc... bay bằng loại điều mới... thử nghiệm đối tượng khách hàng mới...”

Chờ chút. Anh ta đang nói gì vậy?

“Ừm, thử nghiệm của anh đã có hiệu quả.” Paul nhìn Nick vẻ tán thành. “Và rất thú vị, nó trùng hợp với một nghiên cứu thị trường Scandinavi mà chúng ta vừa nhận được. Nếu chốc nữa anh muốn gặp tôi, để thảo luận...”

“Tất nhiên rồi!” Nick nói với nụ cười hài lòng. “Khoảng mấy giờ?”

Không! Sao anh ta có thể làm thế chứ? Anh ta đúng là một *thằng khốn*.

“Chờ đã!” Trước sự kinh ngạc của chính mình, tôi đứng bật dậy giận dữ. “Chờ chút! Đó là ý tưởng *của tôi!*”

“Sao?” Paul nhú mày.

“Quảng cáo trên tạp chí *Bowling Monthly*. Đó là ý tưởng của tôi. *Phải không nào, Nick?*” Tôi nhìn thẳng vào mắt anh ta.

“Có lẽ chúng tôi đã thảo luận ý tưởng đó,” anh ta nói, tránh không nhìn vào mắt tôi. “Tôi không nhớ lắm. Nhưng cô biết đấy, có điều cô phải học, Emma, rằng marketing luôn là hoạt động theo nhóm...”

“Đừng có tỏ vẻ hạ cố với tôi! Đây không phải là làm việc nhóm. Đó hoàn toàn là ý tưởng của tôi. Tôi đặt quảng cáo đó là vì ông tôi!”

Mẹ kiếp. Tôi không định bật ra câu đó.

“Trước tiên là bố mẹ cô. Bây giờ là ông cô,” Paul nói, quay sang nhìn tôi. “Emma, hãy nhắc lại cho tôi, đây có phải là tuần Mang Cả Gia Đình Tới Công Ty không?”

“Không! Chỉ là...” tôi bắt đầu, cảm thấy nóng bừng dưới cái nhìn của ông ta. “Ông nói ông sẽ cắt bỏ thanh kẹo Panther, vì thế tôi... tôi nghĩ tôi sẽ giảm giá một chút cho ông tôi và bạn bè của ông, để họ có thể tích trữ. Tôi cố gắng nói với ông ở cuộc họp quan trọng đó, rằng ông tôi thích kẹo Panther! Và tất cả bạn bè của ông tôi cũng vậy. Nếu ông hỏi tôi, ông nên quảng cáo thanh kẹo Panther đó với họ, chứ không phải với mấy cô cậu nhóc ngoài kia.”

Yên lặng. Paul ngậy người sừng sốt.

“Cô biết đấy, ở Scandinavi, họ cũng đi tới kết luận đó,” ông ta nói. “Đó là điều mà nghiên cứu mới này cho thấy.”

“Ồ,” tôi nói. “Vậy... thế đấy.”

“Sao thế hệ cũ lại thích kẹo Panther đến vậy nhỉ, Emma? Cô có biết không?” Giọng ông ta thực sự quan tâm.

“Có, tất nhiên là tôi biết.”

“Đó là nhờ sức mạnh kinh tế của giới trung niên,” Nick chêm vào với vẻ hiểu biết. “Dịch chuyển nhân khẩu trong dân số về hưu chiếm...”

“Không phải vậy đâu!” Tôi kiên nhẫn. “Đó là bởi vì... bởi vì...” Ôi Chúa ơi, ông ngoại sẽ giết tôi vì tôi nói điều này. “Đó là bởi vì... nó không kéo răng giả của họ ra.”

Yên lặng choáng váng. Sau đó Paul ngửa đầu ra và phá lên cười ngặt nghẽo. “Răng giả,” ông ta vừa nói vừa lau mắt. “Thật là thiên tài, Emma. Răng giả!”

Ông ta lại cười thích thú một lần nữa và tôi nhìn lại ông ta, cảm thấy mạch máu đập thành thạch trong đầu. Tôi có cảm giác lạ lùng nhất. Như có gì đó lớn lên trong tôi, như thể tôi sắp sửa...

“Vậy tôi có được thăng chức không?”

“Sao cơ?” Paul nhìn lên.

Có phải tôi vừa nói điều đó không? Nói oang oang ra ấy?

“Tôi có được thăng chức không?” Giọng tôi hơi run, nhưng tôi không chùn bước. “Ông nói nếu tôi tự tạo ra cơ hội cho chính mình, tôi có thể được thăng chức. Đó là điều ông nói. Đây chẳng phải là tự tạo ra cơ hội cho chính tôi sao?”

Paul nhìn tôi một lúc, chớp mắt và không nói gì.

“Cô biết đấy, Emma Corrigan,” cuối cùng ông ta nói. “Cô là một trong những người... một trong những người đáng ngạc nhiên nhất mà tôi từng gặp.”

“Đó có phải là câu trả lời đồng ý?” Tôi không chịu buông tha.

Yên lặng bao trùm cả văn phòng. Mọi người đều chờ xem ông ta sẽ nói gì.

“Ồ, vì Chúa,” ông ta nói, đảo mắt. “Được thôi! Cô có thể được thăng chức. Thế đã đủ chưa?”

“Chưa,” tôi thấy mình tiếp tục nói, tim đập thậm chí còn dữ dội hơn. “Còn nữa, Paul. Chính tôi đã làm vỡ cái cốc World Cup của ông.”

“Sao?” Ông ta sững sờ không nói nên lời.

“Tôi rất xin lỗi. Tôi sẽ mua cho ông chiếc cốc khác.” Tôi nhìn quanh văn phòng đang yên lặng trống mắt nhìn. “Và lần đó chính tôi đã làm kẹt giấy ở máy photo. Thực ra... tôi vẫn làm kẹt giấy suốt. Và cái mông đó...” Trước những gương mặt xôn xao, tôi bước tới bảng tin và xé tờ photo chụp cái mông mặc quần lợt khe. “Đó là tôi, và tôi không muốn nó ở trên đó nữa.” Tôi quay người lại. “Còn Artemis, cái cây nhện của cô...”

“Sao cơ?” Cô ta nghi ngờ.

Tôi chăm chăm nhìn cô ả trong chiếc áo Burberry và cặp kính sành điệu và cái vẻ mặt tự phụ tôi-giỏi-hơn-cô.

Được thôi, đừng có để bị cuốn đi. “Tôi... tôi không hiểu nó bị làm sao.” Tôi mỉm cười với cô ta. “Chúc một cuộc gặp vui vẻ.”

Suốt thời gian còn lại trong ngày, tôi thấy cực kỳ hào hứng. Vừa bị choáng vừa hồ hởi, tất cả diễn ra đồng thời. Tôi không tin nổi mình đã được thăng chức. Tôi thực sự đã trở thành một Chuyên viên Marketing!

Nhưng không chỉ có vậy. Tôi không biết chắc điều gì đã xảy ra với mình. Tôi cảm thấy mình là một con người hoàn toàn mới. Tôi làm vỡ chiếc cốc của Paul thì đã sao? Ai quan tâm chứ? Người khác biết tôi cân nặng bao nhiêu thì cũng đâu có sao? Ai quan tâm chứ? Tạm biệt Emma xưa cũ, vớ vẩn, kẻ vẫn phải giấu chiếc túi mua hàng Oxfam dưới gầm bàn. Xin chào Emma tự tin mới, người tự hào treo những chiếc túi đó trên ghế.

Tôi gọi cho bố mẹ để nói với họ rằng tôi đã được thăng chức, và họ thực sự rất ấn tượng! Bố mẹ nói ngay lập tức rằng họ sẽ tới London để đưa tôi ra ngoài ăn mừng. Rồi tôi có một cuộc chuyện trò thật lâu và dễ chịu với mẹ về Jack. Mẹ nói rằng một số mối quan hệ sẽ kéo dài mãi mãi còn một số thì chỉ kéo dài trong vài ngày, và cuộc sống là như vậy. Sau đó mẹ kể cho tôi về một người đàn ông ở Paris mà mẹ đã có một mối tình chớp nhoáng tuyệt diệu kéo dài bốn mươi tám tiếng đồng hồ. Mẹ nói rằng mẹ chưa từng có trải nghiệm khoái lạc thân thể đến như vậy, và mẹ biết điều đó không thể kéo dài mãi mãi, nhưng vì thế mà chuyện tình đó càng cảm động hơn.

Sau đó mẹ nói thêm rằng tôi không cần phải nhắc đến chuyện này với bố.

Trời đất. Tôi thực sự khá sốc. Tôi luôn nghĩ rằng mẹ và bố... ít nhất, tôi chưa từng.

Thế đấy. Điều đó làm tôi hiểu ra.

Nhưng mẹ nói đúng. Có những mối quan hệ thật ngắn ngủi. Jack và tôi rõ ràng sẽ chẳng đi đến đâu. Và thực tế, tôi hiểu chuyện đó. Tôi gần như đã vượt qua được chuyện với anh. Tim tôi chỉ thất lại một lần trong ngày hôm nay, khi tôi tưởng mình trông thấy anh trong hành lang, sau đó tôi đã nhanh chóng tỉnh táo lại.

Cuộc đời hoàn toàn mới của tôi đã bắt đầu hôm nay. Tôi thậm chí còn mong tối nay mình sẽ gặp được một anh chàng nào đó ở buổi diễn của Lissy. Một luật sư cao lớn, sôi nổi. Đúng thế. Và chàng sẽ tới đón tôi ở chỗ làm trong chiếc xe thể thao sành điệu tuyệt đẹp. Và tôi sẽ nhảy

chân sáo vui vẻ xuống bậc thềm, hất tóc về phía sau, thậm chí không thèm *nhìn* Jack đang đứng ở cửa sổ văn phòng quắc mắt nhìn...

Không. Không. Jack sẽ không ở bất cứ đâu. Tôi đã vượt qua chuyện với Jack. Tôi sẽ phải ghi nhớ điều này.

Có lẽ tôi sẽ viết điều đó lên bàn tay.

hai mươi tư

Buổi diễn của Lissy được tổ chức tại một nhà hát ở Bloomsbury, nằm trong một khuôn viên nhỏ rải sỏi, và khi tới nơi tôi thấy ở đó toàn là các luật sư mặc vest đắt tiền và đang dùng đi động.

“... khách hàng không muốn chấp nhận điều khoản hợp đồng...”

“... chú ý tới Khoản bốn, phẩy, bất kể...”

Chưa ai có ý định đi vào khán phòng, vì thế tôi ra đằng sau sân khấu để tặng Lissy bó hoa tôi đã mua cho cô ấy. (Lúc đầu tôi định sẽ ném lên sân khấu khi màn biểu diễn của cô ấy kết thúc, nhưng đó là hoa hồng, vì thế tôi hơi lo nó sẽ làm rách quần tất của cô ấy.)

Khi tôi bước dọc theo cái hành lang tồi tàn, nhạc bắt đầu nổi lên trên hệ thống âm thanh và mọi người vận trang phục lấp lánh sột soạt đi qua tôi. Một người đàn ông cài lông chim xanh trên tóc đang căng chân trên tường, nói chuyện với ai đó trong phòng thay đồ. “Vì thế khi tôi chỉ ra cho *thằng ngốc* thuộc bên khởi tố đó rằng tiền lệ đặt ra vào năm 1983 bởi Miller v. Davy nghĩa là...” Anh ta đột nhiên dừng lại. “Khỉ thật. Tôi quên mất những bước đầu tiên rồi.” Mặt anh ta trắng bệch. “Tôi không thể nhớ nổi một bước nào. Tôi không đùa đâu! Nhảy đổi chân - sau đó thì sao?” Anh ta nhìn tôi như thể chờ đợi một câu trả lời.

“Ờ... động tác xoay tròn?” tôi đánh bạo, và lúng túng đi tiếp, suýt thì vấp vào chân một cô gái đang tập động tác xoạc. Rồi tôi nhìn thấy Lissy đang ngồi trên ghế trang điểm trong một phòng thay đồ. Mặt cô ấy trang điểm rất đậm, mắt kẻ to lấp lánh, trên tóc cài lông chim xanh.

“Ôi Chúa ơi, Lissy!” tôi nói, dừng lại ở ngưỡng cửa. “Trông cậu tuyệt quá! Tớ rất thích...”

“Tớ không làm được.”

“Sao cơ?”

“Tớ không làm được!” cô ấy nhắc lại với vẻ tuyệt vọng, và kéo chiếc áo choàng cotton quanh người. “Tớ không nhớ nổi bước nào hết. Đầu óc tớ trống rỗng!”

“Mọi người đều nghĩ vậy cả,” tôi an ủi cô ấy. “Có một người ở ngoài kia cũng nói hết như thế...”

“Không, tớ *thực sự* không nhớ nổi bước nào.” Lissy nhìn tôi chằm chằm với đôi mắt hoảng sợ. “Chân tớ cứ mềm như bún ấy, tớ không thở nổi...” Cô ấy cầm lên một cái chổi đánh phấn, nhìn nó chán chường, sau đó lại để xuống. “Tại sao tớ lại đồng ý làm việc này chứ? Tại sao?”

“Ờ... chắc vì nó khiến cậu vui vẻ?”

“Vui vẻ?” Giọng cô ấy vút lên hoài nghi. “Cậu nghĩ chuyện này *vui vẻ* ư? Ôi Chúa ơi.” Đột nhiên nét mặt cô ấy thay đổi, rồi cô ấy ngừng sống lại và chạy qua một cái cửa kế bên. Ngay giây tiếp theo tôi nghe thấy cô ấy nôn ọe.

Được rồi, có chuyện gì đó không ổn đây. Tôi cứ tưởng nhảy phải *tốt* cho sức khỏe chứ.

Cô ấy xuất hiện lại ở cửa, tái mét và run rẩy. Tôi lo lắng nhìn cô.

“Liss, cậu không sao chứ?”

“Tớ không làm được,” cô ấy nói. “Tớ không thể.” Có vẻ như cô ấy vừa đột ngột quyết định. “OK, tớ về nhà đây.” Cô ấy bắt đầu với tay lấy quần áo. “Bảo với họ tớ đột nhiên bị ốm, đó là trường hợp khẩn cấp...”

“Cậu không thể về nhà!” tôi hoảng hốt kêu lên, và cố gắng giật quần áo khỏi tay cô ấy. “Lissy, cậu sẽ ổn thôi! Hãy nghĩ về chuyện đó mà xem. Đã bao nhiêu lần cậu phải đứng trước một tòa án lớn nói một bài thật là dài trước mặt cả đồng người, và nếu cậu làm sai, một người vô tội có thể phải vào tù?”

Lissy sững sờ nhìn tôi như thể tôi bị điên.

“Đúng, nhưng việc đó *dễ* mà!”

“Ừm...” Tôi tuyệt vọng tìm cách thuyết phục. “Thế đấy, nếu giờ rút lui, cậu sẽ luôn hối tiếc. Cậu sẽ luôn nhớ lại và ước gì mình đã hoàn thành việc này.”

Lissy yên lặng. Tôi gần như có thể thấy đầu óc cô ấy đang hoạt động bên dưới những chiếc lông chim và mọi thứ.

“Cậu nói đúng,” cuối cùng cô ấy nói, và buông quần áo ra. “Được thôi, tớ sẽ làm. Nhưng tớ không muốn cậu xem. Hãy... gặp tớ sau chương trình này. Không, thậm chí đừng làm thế. Hãy tránh xa. Hãy tránh thật xa.”

“Được,” tôi lưỡng lự. “Tớ sẽ đi nếu cậu thực sự muốn....”

“Không!” Cô ấy xoay người lại. “Cậu không thể đi được! Tớ đổi ý rồi. Tớ cần cậu ở đó!”

“Được thôi,” tôi nói, thậm chí còn lưỡng lự hơn, đúng lúc chiếc loa Tannoy trên tường phát bài “Đây là cuộc gọi mười lăm phút của bạn!”

“VẬY tớ sẽ đi nhé,” tôi nói. “Để cậu khởi động một chút.”

“Emma.” Lissy tóm lấy cánh tay tôi và nhìn tôi căng thẳng. Cô ấy giữ chặt đến nỗi làm tôi đau điếng. “Emma, nếu có bao giờ tớ nói muốn làm việc gì tương tự thế này, cậu phải ngăn tớ lại đấy. Cho dù tớ nói gì đi nữa. Hãy hứa cậu sẽ ngăn tớ lại đi.”

“Tớ hứa mà,” tôi vội nói. “Tớ hứa.”

Khốn thật. Tôi chưa từng thấy Lissy thế này bao giờ. Khi tôi bước trở ra sân, ở đó đông nghẹt những người thậm chí còn ăn mặc sang trọng hơn, tim tôi cũng đập thành thịch vì căng thẳng. Có vẻ như cô ấy còn không đứng dậy nổi, nói gì đến nhảy nhót.

Xin đừng để cô ấy làm hỏng buổi diễn. Xin đừng.

Một hình ảnh kinh khủng hiện lên trong đầu tôi, Lissy đứng đó như một chú thỏ bị giật mình, không nhớ nổi bước nhảy của mình. Còn khán giả thì cứ nhìn chòng chọc vào cô ấy. Ý nghĩ đó khiến bụng tôi thắt lại.

Được thôi. Tôi sẽ không để điều đó xảy ra. Nếu có chuyện gì không ổn, tôi sẽ đánh lạc hướng. Tôi sẽ vờ như mình bị đau tim. Đúng thế. Tôi sẽ đổ sụp xuống sàn, và mọi người sẽ nhìn tôi trong vài giây, nhưng buổi diễn sẽ không dừng lại bởi vì chúng ta là người Anh, và tới lúc mọi người nhìn trở lại sân khấu, Lissy đã nhớ ra động tác của mình.

Và nếu họ vội vã đưa tôi tới bệnh viện hay gì đó, tôi sẽ chỉ nói “Tôi bị những cơn đau kinh khủng ở ngực!” Không ai có thể chứng minh rằng tôi đã không hề đau.

Và thậm chí nếu họ *có thể* chứng minh điều đó, với một loại máy đặc biệt nào đó, tôi sẽ chỉ nói...

“Emma.”

“Gì vậy?” tôi lơ đãng hỏi. Và rồi tim tôi ngừng đập.

Jack đứng cách đó khoảng ba mét. Anh ấy mặc quần jean và áo len đơn giản, nổi bật giữa đám lượt sư mặc vest. Khi đôi mắt sẫm màu của anh bắt gặp ánh mắt tôi, tôi cảm thấy những cơn đau cũ lại dồn về ngực.

Đừng phản ứng, tôi vội vã tự nhủ. Kết thúc rồi. Cuộc đời mới.

“Anh làm gì ở đây?” tôi hỏi, khẽ nhún vai ra vẻ tôi-không-thực-sự-quan-tâm.

“Anh tìm thấy tờ rơi của chương trình trên bàn em.” Anh giơ lên một mẫu giấy, không rời mắt khỏi tôi. “Emma, anh thực lòng muốn nói chuyện.”

Tôi cảm thấy nỗi đau đón đột ngột dâng lên trong lòng. Anh ta nghĩ chỉ cần anh ta xuất hiện là tôi sẽ bỏ mặc mọi thứ để nói chuyện với anh ta ư? Thế đấy, có lẽ tôi đang bận. Có lẽ tôi đã có người mới. Chẳng lẽ anh ta không nghĩ đến điều đó ư?

“Thực ra... tôi đang đi cùng một người,” tôi nói bằng giọng lịch sự, có đôi chút ái ngại.

“Thật sao?”

“Đúng vậy. Vì thế...” Tôi khẽ nhún vai chờ Jack bỏ đi. Nhưng anh ta không làm thế.

“Ai cơ?” anh ta hỏi.

Được thôi, lẽ ra anh ta không được hỏi câu đó. Trong giây lát tôi không chắc phải làm gì.

“Ờ... anh ấy.” Cuối cùng tôi nói, và chỉ vào một người cao lớn mặc áo sơ mi dài tay, đang đứng ở góc vườn, mặt quay đi hướng khác. “Ừm, tôi nên ra chỗ anh ấy.”

Đầu ngẩng cao, tôi quay người và bắt đầu bước về phía anh chàng mặc áo sơ mi. Tôi sẽ hỏi giờ anh ta, và làm thế nào đó nói chuyện với anh ta cho tới khi Jack bỏ đi. (Và có lẽ cười với anh ta một hai lần để Jack thấy chúng tôi đang vui vẻ thế nào.)

Khi tôi còn cách vài mét thì anh chàng mặc sơ mi dài tay quay đi, rút điện thoại ra nói chuyện.

“Chào!” tôi vui vẻ lên tiếng, nhưng anh ta thậm chí còn không nghe thấy tôi nói. Anh ta nhìn tôi lạ lẫm, sau đó bước lẩn vào đám đông, vẫn nói chuyện điện thoại.

Tôi bị bỏ lại một mình trong góc.

Khốn thật.

Sau một quãng thời gian tưởng như dài vô tận, tôi quay người lại, tỏ vẻ hờ hững hết mức.

Jack vẫn đứng đó, quan sát.

Tôi nhìn anh giận dữ, cả cơ thể run lên vì xấu hổ. Nếu anh ta cười tôi thì...

Nhưng anh không cười.

“Emma...” Anh đi về phía trước cho tới khi chỉ còn cách tôi vài bước, nét mặt rất chân thành. “Những gì em nói. Điều đó ám ảnh anh. Lẽ ra anh nên chia sẻ với em nhiều hơn. Lẽ ra anh

không nên giữ bí mật với em.”

Tôi thoáng ngạc nhiên, rồi cảm thấy lòng kiêu hãnh bị tổn thương. À, vậy là giờ đây anh muốn chia sẻ với tôi, phải không? Thế đấy, có lẽ đã quá muộn. Tôi không còn quan tâm nữa.

“Anh không phải chia sẻ bất cứ điều gì với tôi hết. Việc của anh là việc của anh, Jack.” Tôi cười xa lạ. “Chẳng liên quan gì đến tôi. Hơn nữa, có khi tôi cũng chẳng hiểu đâu, bởi mấy việc đó phức tạp trong khi tôi chỉ là một con ngốc...”

Tôi cương quyết quay người, và bắt đầu dợm bước trên lối đi rải sỏi.

“Ít nhất anh cũng nợ em một lời giải thích,” giọng nói khô khan của Jack đuổi theo tôi.

“Anh chẳng nợ tôi gì hết!” Tôi vênh cằm lên. “Mọi chuyện đã kết thúc rồi, Jack. Và cả hai chúng ta có thể... Aaaa! Thả tôi ra!”

Jack túm lấy tay tôi, kéo tôi lại để tôi nhìn thẳng vào mắt anh.

“Anh tới đây tối nay vì một lý do, Emma,” anh nói nghiêm túc. “Anh tới để cho em biết anh đã làm gì ở Scotland.”

Tôi giật nảy mình vì sửng sốt, nhưng vẫn cố gắng che giấu.

“Tôi không quan tâm đến việc anh làm gì ở Scotland!” tôi cố gắng nói. Tôi giật tay ra và bắt đầu sải bước thật nhanh qua đám luật sư đang lái nhái vào điện thoại.

“Emma, anh muốn nói với em.” Anh ấy đi theo tôi. “Anh thực sự muốn nói với em.”

“Có lẽ tôi không muốn biết!” tôi ngang ngạnh đáp lại, xoay người khiến sỏi lạo xạo dưới chân.

Chúng tôi đang đối mặt với nhau như hai tay kiếm. Lồng ngực tôi phập phồng.

Tất nhiên là tôi muốn biết.

Anh biết tôi muốn biết.

“Vậy anh nói đi,” cuối cùng tôi nói, và nhún vai miễn cưỡng. “Anh có thể nói với tôi, nếu anh thích.”

Jack yên lặng dẫn tôi tới một góc yên tĩnh, cách xa đám đông. Khi chúng tôi bước đi, vỏ bọc can đảm bên ngoài của tôi dần biến mất. Trên thực tế, tôi hơi e ngại. Thậm chí là sợ hãi.

Rốt cuộc, tôi có thực sự muốn biết bí mật của anh không?

Nếu nó đúng là một vụ gian lận, như Lissy nói, thì sao? Nếu anh làm điều gì đó mờ ám và muốn tôi tham gia thì sao?

Nếu anh làm việc gì đó đáng xấu hổ và tôi buột miệng phá lên cười thì sao?

Nếu anh ta có một người phụ nữ khác và tới để nói với tôi rằng anh sắp cưới hay gì đó thì sao?

Tôi cảm thấy nhói đau, và cố dẫn lòng mình lại. Thế đấy, nếu đúng vậy... tôi sẽ tỏ ra điềm nhiên, như thể tôi vẫn biết từ đầu. Trên thực tế, tôi sẽ vờ như mình cũng có người khác. Đúng, tôi sẽ trao cho anh ta một nụ cười chế giễu và nói, “Anh biết đấy, Jack, em cho rằng hai chúng ta đều có người khác...”

“Được rồi.” Jack quay sang nhìn tôi, và ngay lập tức tôi quyết định rằng nếu anh đã gây án mạng, tôi sẽ giao nộp anh, dù có hứa hay không.

“Sự thật là đây.” Anh hít một hơi dài. “Anh tới Scotland để thăm một người.”

Tim tôi rụng rời.

“Một phụ nữ,” tôi nói trước khi kịp ngăn mình.

“Không, không phải phụ nữ!” Vẻ mặt của anh thay đổi, và anh nhìn tôi chăm chăm. “Đó là điều em nghĩ? Rằng anh lừa gạt em?”

“Tôi... không biết phải nghĩ gì.”

“Emma. Anh không có người phụ nữ nào khác. Anh chỉ đi thăm...” Anh ngập ngừng. “Em có thể gọi đó là... gia đình.”

Tim tôi quặn thắt.

Gia đình?

Ôi Chúa ơi, Jemima nói đúng, tôi đã dính vào một băng nhóm.

Được thôi. Đừng hoảng sợ. Tôi có thể trốn thoát. Tôi có thể dùng chương trình bảo vệ nhân chứng. Tên mới của tôi có thể là Megan.

Không, là Chloe. Chloe de Souza.

“Nói chính xác hơn... một đứa trẻ.”

Một đứa trẻ? Đầu tôi lại choáng váng. Anh ta có con ư?

“Tên cô bé là Alice.” Anh khẽ cười. “Cô bé mới bốn tuổi.”

Anh ta đã có vợ, đã có cả một gia đình mà tôi không hề biết, và đó là bí mật của anh ta. Tôi biết mà. Tôi biết mà.

“Anh...” Tôi liếm đôi môi khô rát. “Anh có con ư?”

“Không, anh không có con.” Jack nhìn chăm chăm xuống đất trong vài giây, rồi nhìn lên. “Pete có con. Anh ấy có con gái. Alice là con của Pete Laidler.”

“Nhưng... nhưng...” Tôi bối rối nhìn anh. “Nhưng... em chưa từng biết Pete Laidler có con.”

“Không ai biết cả.” Anh nhìn tôi thật lâu. “Mọi chuyện là như vậy.”

Đây tuyệt đối không phải điều tôi chờ đợi.

Một đứa con. Pete Laidler có một đứa con bí mật.

“Nhưng... nhưng sao không ai biết về cô bé?” tôi ngốc nghếch hỏi. Chúng tôi đã đi thậm chí còn xa đám đông hơn nữa và đang ngồi trên băng ghế dưới một cái cây. “Ý em là chắc chắn họ sẽ *nhìn thấy* cô bé.”

“Pete là một người tuyệt vời.” Jack thở dài. “Nhưng cam kết lâu dài với một phụ nữ chưa bao giờ là phẩm chất của anh ấy. Tới khi Marie - mẹ của Alice - phát hiện ra cô ấy có thai, họ không còn ở bên nhau nữa. Marie là kiểu người luôn kiêu hãnh. Cô ấy quyết định tự làm mọi việc. Pete hỗ trợ cô ấy về mặt tài chính nhưng không quan tâm đến đứa bé. Thậm chí anh ấy không nói với anh việc mình trở thành cha.”

“Kể cả anh?” Tôi sững sờ nhìn anh ấy. “Anh cũng không biết anh ấy có con?”

“Mãi tới khi anh ấy mất anh mới biết.” Mặt anh hơi khép lại. “Anh yêu quý Pete. Nhưng anh thấy chuyện này thật khó tha thứ. Vài tháng sau cái chết của anh ấy, Marie xuất hiện cùng với đứa bé.” Jack thở mạnh. “Thế đấy. Em có thể hình dung chuyện mọi người cảm thấy thế nào. Sững sốt thôi chưa đủ. Nhưng Marie nhất quyết không muốn để ai biết. Cô ấy chỉ muốn nuôi Alice như một đứa trẻ bình thường, chứ không phải đứa con hoang của Pete Laidler. Không phải người thừa kế cả một đồng tài sản khổng lồ.”

Tôi bối rối. Một đứa bé bốn tuổi được nhận toàn bộ cổ phần của Pete Laidler trong Panther. Quái quỷ thật.

“Vậy cô bé được thừa hưởng mọi thứ?” Tôi ngập ngừng.

“Không phải mọi thứ, không đâu. Nhưng rất nhiều. Gia đình Pete vô cùng hào phóng. Và đó là lý do Marie giữ cô bé tránh con mắt công chúng.” Anh ấy dang rộng tay. “Anh biết không thể che giấu cô bé mãi mãi. Chẳng sớm thì muộn chuyện đó cũng sẽ lộ ra. Nhưng khi biết sự thật về cô bé, báo chí sẽ phát điên. Cô bé sẽ lên đầu danh sách những người giàu có... những đứa trẻ khác sẽ làm cô bé khổ sở... cô bé sẽ không còn bình thường nữa. Một số đứa trẻ có thể chịu đựng được chuyện đó. Nhưng Alice... cô bé không thuộc số đó. Cô bé bị hen suyễn, nói chung là khá yếu đuối.”

Khi anh nói, đầu óc tôi ngập tràn hình ảnh những tờ báo sau khi Pete Laidler chết. Tờ nào cũng đăng ảnh anh ta trên trang nhất.

“Anh đã bảo vệ đứa bé hơi thái quá.” Jack cười ử rử. “Anh biết thế. Marie cũng bảo vậy. Nhưng... cô bé rất quý giá đối với anh.” Anh nhìn tôi chằm chằm trong một lúc. “Cô bé là tất cả những gì còn lại của Pete mà bọn anh có.”

Tôi nhìn anh, đột nhiên thấy cảm động.

“Vậy, mấy cuộc điện thoại kia cũng là về chuyện đó?” Tôi ngập ngừng. “Đó là lý do anh phải đi tối hôm đó?”

Jack thở dài. “Họ gặp tai nạn giao thông vài ngày trước. Tai nạn không nghiêm trọng. Nhưng... bọn anh quá nhạy cảm, sau chuyện xảy ra với Pete. Bọn anh chỉ muốn đảm bảo họ được điều trị thật tốt.”

“Vâng,” tôi hơi cau mày. “Em có thể hiểu điều đó.”

Yên lặng trong một lát. Đầu tôi cố gắng lắp ráp các mảnh rời với nhau. Cố gắng tìm hiểu mọi chuyện.

“Nhưng em không hiểu,” tôi nói. “Sao anh phải giấu chuyện anh đã tới Scotland? Chắc chắn sẽ không ai biết mà.”

Jack đảo mắt ử rử.

“Đó là một sai lầm ngớ ngẩn của chính anh. Anh nói với mọi người là hôm đó anh sẽ sang Paris. Anh đã đi hãng hàng không không tên tuổi. Anh tưởng sẽ không ai biết. Sau đó khi anh đi vào văn phòng... và em ngồi đó.”

“Tim anh se lại.”

“Không hẳn.” Anh nhìn vào mắt tôi. “Tim anh không biết phải đi đường nào.”

Tôi cảm thấy má mình đột nhiên đỏ ửng và lúng túng hắng giọng.

“VẬY... Ờ...” tôi nói, nhìn đi nơi khác. “VẬY ĐÓ LÀ LÝ DO...”

“Tất cả những gì anh muốn là tránh em lan truyền thông tin ‘Này, anh ta không ở Paris, anh ta đã ở Scotland!’ và châm ngòi cho một âm mưu tọc mạch khủng khiếp.” Jack lắc đầu. “Em sẽ sống sót trước những giả thuyết lố bịch mà người ta tưởng tượng ra khi họ không có gì hay hơn để làm. Em biết đấy, anh đã nghe đủ loại. Anh định bán công ty... Anh đồng tính... Anh là Mafia.”

“Ờ... thật sao?” tôi nói, vuốt một dải tóc. “Trời đất. Người ta mới ngớ ngẩn làm sao!”

Vài cô gái thả bộ ngang qua, cả hai chúng tôi cùng yên lặng một lát.

“Emma, anh xin lỗi vì trước đây đã không thể nói điều này với em,” Jack nói nhỏ. “Anh biết em bị tổn thương. Anh biết nó khiến em cảm thấy như mình bị đẩy ra rìa. Nhưng... đó không phải điều có thể dễ dàng chia sẻ.”

“Không!” tôi vội nói ngay. “Tất nhiên là anh không thể. Em thật ngu ngốc.”

Tôi lúng túng di di ngón chân trên sỏi, cảm thấy hơi xấu hổ. Lẽ ra tôi phải biết đó là chuyện quan trọng. Khi anh nói chuyện đó phức tạp và tế nhị, anh chỉ đang nói sự thật.

“Chỉ vài người biết chuyện này.” Jack bắt gặp ánh mắt tôi. “Chỉ vài người đặc biệt và đáng tin cậy.”

Có cái gì đó trong ánh nhìn của anh khiến cổ họng tôi hơi nghẹn lại. Tôi nhìn anh, cảm thấy máu dồn lên má.

“Hai người có vào không?” một giọng nói vui vẻ cất lên. Chúng tôi giật nảy mình, và nhìn lên thì thấy một phụ nữ mặc quần jean đen đang tiến lại gần. “Buổi diễn sắp bắt đầu!” bà ấy nói và cười vui vẻ.

Tôi cảm thấy bà ấy vừa đánh thức tôi khỏi một giấc mơ.

“Em... em phải đi xem Lissy khiêu vũ,” tôi bàng hoàng nói.

“Ừ. VẬY anh sẽ để em đi. Đó thực sự là mọi điều anh phải nói.” Jack chậm chạp đứng lên, rồi quay lại. “Còn một điều nữa.” Anh yên lặng nhìn tôi giây lát. “Emma, anh hiểu rằng mấy ngày vừa qua với em không dễ dàng. Em đã trở thành tâm điểm để người ta trêu chọc khắp nơi, trong khi anh... thì không. Và anh chỉ muốn xin lỗi. Một lần nữa.”

“Chuyện đó... không sao,” tôi cố gắng nói.

Jack lại quay đi, và tôi nhìn anh chậm chạp bước xa dần trên lối đi rải sỏi, cảm thấy hoàn toàn tan nát.

Anh đi tới tận đây để nói với tôi bí mật của anh. Bí mật lớn lao, quý giá của anh.

Anh không cần phải làm như vậy.

Ôi Chúa ơi. Ôi Chúa ơi...

“Chờ đã!” Tôi nghe tiếng mình gọi to, và Jack ngay lập tức quay đầu lại. “Anh có... anh có muốn vào xem không?” Và tôi vui mừng thấy mặt anh nở một nụ cười.

Khi chúng tôi cùng nhau bước lạo xạo trên sỏi, tôi lấy hết can đảm để nói.

“Jack, em cũng có điều muốn nói. Về... về điều anh vừa nói. Em biết hôm nọ em đã nói anh phá hỏng cuộc đời em.”

“Anh nhớ,” Jack hài hước.

“*Có lẽ* em đã nhầm.” Tôi lúng túng hắng giọng. “Thực ra... đúng là em đã nhầm.” Tôi nhìn anh chân thật. “Jack, anh không phá hỏng cuộc đời em.”

“Không sao?” Jack nói. “Vậy anh có được một cơ hội nữa không?”

Dù rất kiềm chế, tiếng cười khúc khích lớn dần trong tôi.

“Không!”

“Không! Đó có phải là câu trả lời cuối cùng của em?”

Khi anh nhìn tôi, trong mắt anh hiện ra một câu hỏi lớn, và tôi cảm thấy một tia sáng, nửa hy vọng, nửa e sợ. Trong một lúc lâu, cả hai chúng tôi đều không nói gì. Tôi thở hổn hển.

Đột nhiên, cái nhìn của Jack đặt lên tay tôi với vẻ thú vị. “Mình đã vượt qua chuyện với Jack,” anh đọc to.

Khốn thật.

Cả mặt tôi đỏ lựng lên.

Tôi sẽ không bao giờ viết gì lên tay nữa. Không bao giờ.

“Đó chỉ là...” Tôi lại hắng giọng lần nữa. “Đó chỉ là mấy chữ nguệch ngoạc... nó không có nghĩa...”

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang câu nói của tôi. Ơn Chúa. Cho dù đó là ai, tôi cũng yêu họ. Tôi vội vã rút điện thoại ra và bấm nút xanh.

“Emma, cậu sẽ yêu tớ mãi mãi cho xem!” giọng nói the thé của Jemima vang lên.

“*Sao?*” tôi nhìn sững vào chiếc điện thoại.

“Tớ đã giải quyết mọi chuyện cho cậu!” cô ta đắc thắng. “Tớ biết, tớ đúng là một ngôi sao, cậu sẽ không biết phải làm gì nếu thiếu tớ...”

“*Sao?*” Tôi chột cảnh giác. “Jemima, cậu nói gì vậy?”

“Trả thù Jack Harper, đồ ngốc! Vì cậu chỉ ngồi đó như một kẻ yếu đuối, tớ đã tự giải quyết vấn đề.”

Trong giây lát, tôi hoàn toàn bất động.

“Ờ, Jack... em xin lỗi một phút.” Tôi cười với anh thật rạng rỡ. “Em cần... nhận cuộc gọi này.”

Với đôi chân run rẩy, tôi vội vã đi tới góc vườn, thật xa tầm nghe.

“Jemima, cậu đã hứa sẽ không làm gì hết!” tôi thì thào. “Cậu đã thề trên chiếc túi da ngựa Miu Miu, nhớ chứ?”

“Tớ chẳng *có* chiếc túi da ngựa Miu Miu nào hết!” cô ta bi bô tự mãn. “Tớ chỉ có chiếc túi da ngựa *Fendi* thôi!”

Cô ta điên rồi. Cô ta mất trí rồi.

“Jemima, cậu đã làm gì vậy?” tôi cố gắng hỏi. “Hãy nói với tớ cậu đã làm gì.”

Tim tôi đập thành thịch vì lo sợ. Xin đừng nói rằng cô ta đã cào xước xe anh ấy. Xin đừng.

“Ăn miếng trả miếng, Emma! Người đàn ông đó đã lừa dối cậu, và chúng ta cũng sẽ làm như vậy với anh ta. Bây giờ tớ đang ngồi cùng một anh chàng rất dễ thương tên Mick. Anh ấy là nhà báo, anh ấy viết cho tờ *Daily World*...”

Máu tôi lạnh toát.

“Một nhà báo lá cải?” cuối cùng tôi cũng cố gắng bật ra. “Jemima, cậu *điên* sao?”

“Đừng có thiên cận và quê mùa như vậy,” Jemima mắng mỏ. “Emma, nhà báo lá cải là bạn của ta. Họ giống như thám tử tư... nhưng miễn phí! Trước đây, Mick đã làm rất nhiều việc cho mẹ tớ. Anh ấy rất giỏi lần tìm theo mọi việc. Và anh ấy rất quan tâm đến bí mật nhỏ của Jack Harper. Tớ đã nói với anh ấy tất cả những gì ta biết, và anh ấy muốn nói chuyện với cậu.”

Tôi thấy chóng cả mặt. Chuyện này không thể xảy ra được.

“Jemima, nghe tớ này,” tôi nói nhỏ và nhanh, như thể cố gắng thuyết phục một người điên xuống khỏi mái nhà. “Tớ không muốn tìm ra bí mật của Jack, được chứ? Tớ chỉ muốn quên đi. Cậu phải ngăn anh ta lại.”

“Không đâu!” cô ấy nói như một đứa bé sáu tuổi hờn dỗi. “Emma, đừng có thảm hại như vậy! Cậu không thể để đàn ông chà đạp mà chẳng làm gì để phản ứng lại. Cậu phải cho họ thấy. Mẹ tớ luôn nói...” Có tiếng rít của lốp xe. “Ồi! Một vụ va chạm nhỏ. Tớ sẽ gọi lại!”

Điện thoại tắt.

Tôi tê cứng người vì hoảng hốt.

Tôi điên cuồng bấm số của cô ta, nhưng nó chuyển ngay vào hộp thư thoại.

“Jemima,” tôi nói ngay khi có tiếng bíp. “Jemima, cậu phải thôi chuyện này ngay! Cậu phải...” Tôi dừng sững lại khi Jack xuất hiện trước mặt tôi, với nụ cười ấm áp.

“Sắp bắt đầu rồi,” anh nói, và nhìn tôi tò mò. “Mọi chuyện ổn chứ?”

“Ổn cả,” tôi nói bằng giọng hơi nghệt, và cắt điện thoại đi. “Mọi chuyện đều... ổn cả.”

hai mươi lăm

Khi bước vào khán phòng, tôi gần như choáng váng vì hoảng sợ.

Tôi đã làm gì chứ? Tôi đã làm gì chứ?

Tôi đã tiết lộ bí mật quý giá nhất của Jack cho một kẻ điên rồ mặc đồ Prada, lệch lạc về đạo đức, điên cuồng vì trả thù.

Được rồi. Hãy bình tĩnh, tôi tự nói với mình lần thứ một tỉ. Cô ta đâu biết chuyện gì. Gã nhà báo này chắc sẽ chẳng moi ra được gì đâu. Ý tôi là, anh ta có được thông tin gì chứ?

Nhưng nếu anh ta moi ra được thì sao? Nếu thế nào đó anh ta tình cờ biết được sự thật? Và Jack phát hiện ra chính tôi là người đã chỉ cho họ đi đúng hướng?

Tôi cảm thấy phát ốm vì suy nghĩ đó. Bụng tôi cuộn lên. Tại sao tôi lại nhắc đến Scotland với Jemima chứ? *Tại sao?*

Nghị quyết mới: tôi sẽ không bao giờ tiết lộ một bí mật nào nữa. Không bao giờ, không bao giờ. Thậm chí kể cả khi bí mật đó có vẻ không quan trọng. Kể cả khi tôi tức giận.

Trên thực tế... tôi sẽ không bao giờ nói nữa, chấm hết. Tất cả những chuyện nói năng dường như chỉ đưa tôi vào rắc rối. Nếu ngay từ đầu tôi không mở miệng huyền thuyên trên chuyến bay ngu ngốc đó, thì tôi đã không mắc vào mớ bòng bong này rồi.

Tôi sẽ trở thành người câm. Một người bí ẩn yên lặng. Khi mọi người hỏi tôi, tôi sẽ chỉ gật đầu, hoặc viết các ký hiệu trên những mẫu giấy. Mọi người sẽ mang đi giải đố, tìm kiếm những thông điệp ẩn giấu...

“Đây là Lissy phải không?” Jack nói, chỉ vào một cái tên trên tờ chương trình, và tôi gật đầu nãy mình hoảng sợ. Tôi đưa mắt theo cái nhìn của anh, rồi yên lặng gật đầu, miệng ngậm chặt.

“Em có biết ai khác trong chương trình không?” anh hỏi.

Tôi nhún vai theo kiểu ‘ai mà biết được’.

“VẬY... Lissy đã tập bao lâu rồi?”

Tôi lưỡng lự, sau đó giơ lên ba ngón tay.

“Ba?” Jack nhìn tôi ngập ngừng. “Ba gì cơ?”

Tôi làm cử chỉ bằng bàn tay để ra hiệu là “tháng”. Rồi tôi làm lại lần nữa. Trông Jack vô cùng bối rối.

“Emma, có chuyện gì không ổn sao?”

Tôi sờ túi tìm một chiếc bút - nhưng không có.

Được thôi, quên chuyện không nói gì đi.

“Khoảng ba tháng,” tôi nói to.

“Được rồi.” Jack gật đầu, và trở lại với tờ chương trình. Mặt anh bình thản không một thoáng nghi ngờ, còn tôi thì cảm thấy những căng thẳng tội lỗi lại dâng ngập trong lòng.

Có lẽ tôi nên nói với anh.

Không. Tôi không thể. Tôi không thể. Tôi sẽ nói thế nào chứ? “À mà Jack. Còn nhớ cái bí mật tối quan trọng mà anh đề nghị em giữ kín ấy không? Anh đoán được gì không...”

Việc tôi cần làm là ngăn chặn chuyện này lại. Như trong những bộ phim quân sự khi họ khử những kẻ biết quá nhiều. Nhưng tôi ngăn chặn Jemima bằng cách nào đây? Tôi đã phóng thứ tên lửa con-người-diên-rồ có mong muốn tàn phá đến tận cùng ấy, cho nó lượn xèo xèo quanh London, và giờ tôi muốn gọi cô ta lại nhưng nút bấm không hoạt động nữa.

Được thôi. Hãy suy nghĩ thật kỹ nào. Đầu cần phải hết hoảng thế. Sẽ không có chuyện gì xảy ra ngay tối nay đâu. Tôi chỉ cần gọi lại cho cô ta và ngay khi gọi được, tôi sẽ giải thích bằng những từ một âm tiết rằng cô ta phải ngăn gã này lại, nếu không tôi sẽ bẻ gãy chân cô ta.

Một tiếng trống nhỏ, kéo dài bắt đầu vang lên trên loa, và tôi giật mình sợ hãi. Tôi quần trí đến nỗi quên bằng mất chúng tôi tới đây để làm gì. Khán phòng tối om, và xung quanh chúng tôi khán giả bắt đầu yên lặng chờ đợi. Tiếng trống to dần, nhưng sân khấu vẫn trống hoác, vẫn tối đen như mực.

Tiếng trống vang lên to hơn nữa, và tôi bắt đầu thấy căng thẳng. Chuyện này thật đáng sợ. Khi nào họ mới bắt đầu nhảy chứ? Khi nào thì họ mới mở rèm? Khi nào thì họ mới...

Đột nhiên có tiếng thốt lên thốn thức khi ánh sáng tràn ngập khán phòng, gần như làm tôi lóa mắt. Âm nhạc mạnh mẽ tràn ngập không gian, và một hình dáng xuất hiện trên sân khấu trong trang phục đen lấp lánh, xoay và nhảy. Trời đất, dù đó là ai, họ cũng thật tuyệt vời. Tôi chớp mắt trước ánh sáng chói lòa, cố gắng nhìn cho rõ. Tôi hầu như không phân biệt nổi đó là đàn ông hay phụ nữ hay...

Ôi Chúa ơi. Đó là Lissy.

Tôi vít chặt vào ghế vì sửng sốt. Tất cả mọi điều khác đều bị quét sạch khỏi đầu. Tôi không thể rời mắt khỏi Lissy.

Tôi không hề biết cô ấy có thể làm thế này. Không hề! Ý tôi là, chúng tôi học một chút ba lê cùng nhau. Và một chút điệu nhảy Thiết hài. Nhưng chúng tôi chưa từng... tôi chưa từng... Sao tôi có thể quen một người trong hơn hai mươi năm mà lại không hề nhận ra cô ấy biết nhảy chứ?

Cô ấy nhảy một điệu tuyệt vời, mạnh mẽ và chậm rãi với một người đeo mặt nạ mà tôi đoán là Jean-Paul, và lúc này cô ấy đang nhảy bước dài và xoay tròn với một dải ruy băng, và toàn bộ khán giả đều nhìn cô ấy đầy choáng váng, và cô ấy trông thật rạng rỡ. Nhiều tháng rồi tôi không thấy cô ấy vui vẻ đến như vậy. Tôi thật tự hào về cô ấy.

Trước nỗi kinh hoàng của chính tôi, nước mắt tôi bắt đầu rơm rớm trên mi. Và bây giờ nước mũi bắt đầu chảy. Tôi thậm chí chẳng có lấy một tờ giấy thấm. Chuyện này thật đáng xấu hổ. Tôi sẽ phải khịt mũi, như một bà mẹ trong vở kịch *Nativity*. Tiếp theo tôi sẽ đứng dậy và chạy lên phía trước cùng máy quay video và hét lên “Chào mừng, vẫy tay với bố đi!”

Được thôi. Tôi cần kiểm chế, nếu không sẽ như cái lần tôi đưa cô cháu đỡ đầu Amy đi xem bộ phim hoạt hình *Tarzan*. Phim vừa chiếu, cô bé thì ngủ gật còn tôi thì nước mắt ròng ròng, bị cả lũ trẻ bốn tuổi nhìn chòng chọc. (Để tự bào chữa, phim đó *khá* lãng mạn. Còn *Tarzan* thì *khá* hấp dẫn.)

Tôi cảm thấy cái gì đó chạm vào tay mình. Tôi ngược lên thấy Jack đang đưa cho mình một chiếc khăn mùi soa. Khi tôi cầm chiếc khăn từ tay anh, ngón tay anh khẽ cuộn quanh ngón tay tôi.

Lúc màn diễn kết thúc, tôi cực kỳ phấn khích. Lissy cúi chào. Jack và tôi vỗ tay điên cuồng và quay sang cười với nhau.

“Đừng nói với ai là em khóc đấy,” tôi nói to để át tiếng vỗ tay.

“Anh không nói đâu,” Jack nói, và cười thông cảm. “Anh hứa.”

Màn sân khấu buông xuống lần cuối, và mọi người bắt đầu rời khỏi ghế, với lấy áo khoác và túi. Giờ đây khi chúng tôi đã trở lại bình thường, tôi cảm thấy sự hồ hởi của mình trôi tuột đi và nỗi lo lắng quay trở lại. Tôi phải cố gắng gọi lại cho Jemima.

Ở lối ra, mọi người đang đi ngang qua sân tới một căn phòng sáng rực ở phía bên kia.

“Lissy bảo em gặp cô ấy ở bữa tiệc,” tôi nói với Jack. “Ừm... sao anh không sang đó trước nhỉ? Em cần gọi nhanh một cú điện thoại.”

“Em không sao đấy chứ?” Jack nói, nhìn tôi tò mò. “Em có vẻ hơi bồn chồn.”

“Em không sao!” tôi nói, “Chỉ phấn khích thôi!” Tôi cười rạng rỡ với anh, rồi chờ tới khi anh đã hoàn toàn ra khỏi tầm nghe. Ngay lập tức, tôi quay số của Jemima. Cuộc gọi bị chuyển thẳng vào hộp thư thoại.

Tôi quay số lần nữa. Lại hộp thư thoại.

Tôi muốn hét lên vì tức giận. Cô ta ở đâu chứ? Cô ta đang làm gì chứ? Sao tôi có thể ngăn chặn cô ta nếu tôi không biết cô ta đang ở đâu?

Tôi đứng bất động, cố gắng lờ đi nỗi hoảng hốt đang ủa tới, cố gắng nghĩ xem phải làm gì.

Được thôi. Tôi sẽ phải tới bữa tiệc và hành động như bình thường, cố gắng gọi lại cho cô ta và nếu không được thì đành chờ tới khi gặp cô ta. Tôi chẳng thể làm gì khác. Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Bữa tiệc rất lớn, vui vẻ và ồn ào. Tất cả ngôi sao đêm nay đều ở đó, vẫn mặc trang phục biểu diễn, cùng toàn bộ khán giả, một số người hình như chỉ đến đưa đón. Một số người phục vụ mang đồ uống đi khắp nơi và tiếng mọi người tán gẫu thật ồn ào. Khi bước vào, tôi không trông thấy ai quen biết cả. Tôi lấy một ly rượu vang và bắt đầu len vào đám đông, tình cờ nghe được những cuộc chuyện trò xung quanh.

“... trang phục tuyệt vời...”

“... tìm được thời gian để tập luyện?”

“... thẩm phán *hoàn toàn* không khoan nhượng...”

Đột nhiên tôi nhìn thấy Lissy, mặt mũi đỏ bừng, rạng rỡ và bị vây quanh bởi cả đồng nghiệp anh chàng sáng láng trông-có-vẻ-là-luật-sư, một trong số đó rõ ràng đang nhìn chân cô ấy.

“Lissy!” tôi kêu lên. Cô ấy quay sang và tôi ôm cô ấy thật chặt. “Tớ không hề biết cậu có thể nhảy như vậy đấy! Cậu thật đáng kinh ngạc!”

“Ôi không. Đâu phải thế,” cô ấy vội nói ngay, và làm vẻ mặt rất đặc trưng Lissy. “Tớ đã nhảy

không ra gì...”

“Dừng lại ngay!” tôi cắt ngang. “Lissy, màn trình diễn thật tuyệt vời. Cậu thật tuyệt vời.”

“Nhưng tớ đã nhảy rất tệ trong...”

“Đừng nói rất tệ!” tôi gần như hét lên. “Cậu rất tuyệt. Nói đi. *Nói đi*. Lissy.”

“Ừm... được thôi.” Mặt cô ấy miễn cưỡng nở một nụ cười. “Được thôi. Tớ... rất tuyệt!” Cô ấy cười hân hoan. “Emma, tớ chưa từng cảm thấy tuyệt vời đến thế! Và cậu đoán được không, bọn tớ đang lên kế hoạch sẽ lưu diễn vào năm tới.”

“Nhưng...” Tôi nhìn cô ấy sửng sốt. “Cậu nói cậu không bao giờ, không bao giờ muốn làm việc này nữa cơ mà. Và rằng nếu cậu nhắc đến chuyện đó một lần nữa, tớ phải ngăn cậu lại.”

“Ồ, đó chỉ là nỗi sợ hãi trước khi lên sân khấu thôi,” cô ấy nói, khoát tay nhẹ nhàng. Rồi cô ấy hạ giọng. “À này, tớ nhìn thấy Jack.” Cô ấy nhìn tôi há hức. “Có chuyện gì vậy?”

Tim tôi đập mạnh. Tôi có nên nói với cô ấy về Jemima không nhỉ?

Không. Cô ấy sẽ làm mọi chuyện trở nên phức tạp. Với lại, hiện giờ chúng tôi cũng chẳng thể làm được gì.

“Jack tới đây nói chuyện với tớ.” Tôi lưỡng lự. “Để... nói với tớ bí mật của anh ấy.”

“Cậu đùa à!” Lissy thốt lên và đưa tay bịt miệng. “VẬY... bí mật đó là gì?”

“Tớ không thể nói với cậu.”

“Cậu không thể kể với tớ?” Lissy nhìn tôi ngờ vực. “Sau tất cả những chuyện đó, cậu thậm chí không thể kể với tớ ư?”

“Lissy, tớ thực sự không thể.” Tôi làm vẻ mặt nhăn nhó. “Chuyện đó... phức tạp.”

Chúa ơi, tôi nói nghe y như Jack vậy.

“Thế đấy, được thôi,” Lissy hơi gắt gỏng. “Tớ cho là tớ có thể sống mà không biết bí mật đó. VẬY... hai cậu lại cùng nhau chứ?”

“Tớ không biết,” tôi nói, đỏ mặt. “Có lẽ vậy.”

“Lissy! Điều nhảy ấy thật khó tin!” Mấy cô gái mặc vest xuất hiện bên cạnh Lissy. Tôi cười với cô ấy và nhẹ nhàng bỏ đi khi cô ấy chào họ.

Tôi không nhìn thấy Jack đâu. Liệu tôi có nên thử gọi lại cho Jemima không nhỉ?

Tôi bắt đầu lén lút rút điện thoại ra, nhưng lại vội vã nhét vào khi nghe một tiếng gọi phía sau, “Emma!”

Tôi nhìn quanh, và giật nẩy mình. Connor đang đứng đó, mặc vest, tay cầm một ly rượu, tóc anh vàng rõ lấp lánh dưới ánh đèn. Anh còn đeo cả cà vạt mới, tôi nhận thấy ngay lập tức. Chấm vàng lớn trên nền xanh. Tôi không thích cái cà vạt đó.

“Connor! Anh làm gì ở đây?” tôi sửng sốt.

“Lissy gửi tờ rơi cho anh,” anh trả lời, hơi có vẻ tự vệ. “Anh vẫn luôn quý Lissy, nên anh nghĩ mình nên tới. Và anh mừng vì đã gặp em,” anh lúng túng. “Anh muốn nói chuyện với em, nếu có thể.”

Anh kéo tôi về phía cửa, tránh xa đám đông, và tôi đi theo với đôi chút căng thẳng. Tôi đã không nói chuyện tử tế với Connor kể từ khi Jack lên truyền hình. Mà điều đó có thể là vì mỗi lần thoáng thấy Connor, tôi lại vội rẽ đi hướng khác.

“Gì vậy?” tôi nói, quay sang nhìn anh. “Anh muốn nói về chuyện gì?”

“Emma.” Connor hắng giọng như thể sắp bắt đầu một bài diễn văn trịnh trọng. “Anh có cảm giác không phải lúc nào em cũng... thành thật với anh trong mối quan hệ của chúng ta.”

Đây có thể là câu nói giảm nói tránh của năm.

“Anh nói đúng,” tôi xấu hổ thừa nhận. “Ôi Chúa ơi, Connor, em thực sự rất rất xin lỗi về những chuyện đã xảy ra.” Anh giơ một bàn tay lên với cái nhìn bình thản.

“Chuyện đó không quan trọng. Đã là chuyện dĩ vãng rồi. Nhưng anh sẽ rất mừng nếu bây giờ em thành thật với anh.”

“Chắc chắn rồi.” Tôi gạt đầu nhiệt tình. “Tất nhiên.”

“Gần đây, anh mới bắt đầu một mối quan hệ mới,” anh nói, vẻ hơi ngại ngùng.

“Ái chà!” Tôi ngạc nhiên. “Hay đấy chứ. Connor, em rất mừng. Tên cô ấy là gì?”

“Cô ấy là Francesca.”

“Thế anh quen cô ấy ở...”

“Anh muốn hỏi em về chuyện tình dục,” cuối cùng Connor nói, cắt ngang tôi một cách vội vã vì xấu hổ.

“Ồ! Được thôi.” Tôi thoáng thấy hoang mang và vội che giấu bằng cách nhấp một ngụm rượu. “Tất nhiên!”

“Em có chân thực với anh trong... chuyện đó không?”

“Ờ... ý anh là sao?” Tôi nhẹ nhàng hỏi để trì hoãn.

“Em có chân thực với anh khi ở trên giường không?” Mặt anh đỏ như gấc. “Hay em chỉ vờ làm điều đó?”

Ồi không. Đó là điều anh ấy nghĩ sao?

“Connor, em chưa từng vờ có khoái cảm với anh.” Tôi hạ giọng. “Em đặt tay lên tim thề đấy. Em chưa từng làm vậy.”

“Ừ... được rồi.” Anh xoa mũi lúng túng. “Nhưng em có giả vờ bất cứ điều gì khác không?”

Tôi nhìn anh bối rối. “Em không chắc anh đang...”

“Có điều gì...” anh hắng giọng.

“... bất cứ kỹ thuật nào anh dùng mà em chỉ vờ tỏ ra thích thú?”

Ồi Chúa ơi. *Xin đừng* hỏi tôi câu ấy chứ.

“Anh biết đấy. Em thực sự... không nhớ được!” Tôi phòng vệ. “Thực ra, em nên đi...”

“Emma, hãy cho anh biết!” anh nói, đột nhiên giận dữ. “Anh đang bắt đầu một mối quan hệ mới. Sẽ công bằng khi anh có thể... học được từ sai lầm trong quá khứ.”

Tôi nhìn lại gương mặt sáng bóng của anh và cảm thấy vô cùng áy náy. Anh nói đúng. Tôi nên chân thực. Cuối cùng thì tôi nên chân thực với anh.

“Được thôi,” tôi nói, và dịch lại gần hơn một chút. “Anh nhớ điều anh làm bằng lưỡi chứ?” Tôi hạ giọng thấp hơn nữa. “Cái động tác... *trượt* đó? Đôi khi nó khiến em muốn... phá lên cười. Vì thế nếu em có một lời khuyên liên quan đến bạn gái mới của anh, thì sẽ là đừng làm...”

Tôi nói nhỏ dần khi nhìn về mặt anh.

Khốn thật. Anh ấy đã làm điều đó.

“Francesca bảo...” Connor nói bằng giọng cứng ngắt. “Francesca bảo cái đó làm cô ấy rất phần khích.”

“Em chắc là vậy!” Tôi liền lỉnh rút lui. “Phụ nữ không ai giống ai cả. Cơ thể chúng em cũng khác... mỗi người thích... một kiểu.”

Connor nhìn tôi kinh ngạc.

“Cô ấy cũng bảo thích nhạc jazz.”

“Ồ, em nghĩ cô ấy thích thật đấy! Rất nhiều người thích nhạc jazz cơ mà.”

“Cô ấy thích cách anh trích dẫn các câu thoại của Woody Allen.” Anh xoa gương mặt đỏ ửng. “Cô ấy có *nói dối* không?”

“Không, em chắc là không đâu...” Tôi nói nhỏ dần với vẻ tuyệt vọng.

“Emma...” Anh nhìn tôi hoang mang. “Có phải *mọi* phụ nữ đều có bí mật không?”

Ồi không. Phải chăng tôi đã mãi mãi hủy hoại niềm tin của Connor vào phụ nữ?

“Không!” tôi kêu lên. “Tất nhiên là không rồi! Nói thực nhé, Connor, em *chắc* chỉ mình em có thôi.”

Những lời của tôi khô dần trên môi khi tôi thoáng thấy một mái tóc vàng quen thuộc ở lối vào. Tim tôi ngừng đập.

Đó không thể là...

Đó không phải...

“Connor, em phải đi.” tôi nói, và bắt đầu vội vã lao về phía cửa.

“Cô ấy nói cô ấy mặc cỡ mười!” Connor gọi với theo tôi một cách tuyệt vọng. “Điều đó nghĩa là sao? Anh thực sự nên mua cỡ nào?”

“Mười hai!” tôi nói với lại qua vai.

Đúng thế. Đó là Jemima. Đứng ở phòng giải lao. Cô ta làm gì ở đây chứ?

Cửa lại mở ra và tôi bị sốc. Tôi suýt ngất xỉu. Cô ta đưa theo một người đàn ông. Mặc quần jean, tóc cắt ngắn và đôi mắt đảo nhanh như sóc. Anh ta đeo một cái máy ảnh ở vai và đang nhìn quanh hào hứng.

Không.

Cô ta không thể làm thế.

“Emma,” một giọng nói vang lên bên tai tôi.

“Jack!” Tôi quay người lại thì thấy anh đang cúi xuống cười với tôi, đôi mắt sẫm màu nhìn tôi trêu mếu.

“Em không sao chứ?” anh nói, khẽ chạm vào mũi tôi.

“Em ổn cả!” tôi hơi rít lên. “Em rất ổn!”

Tôi phải giải quyết tình huống này. Tôi phải làm thế.

“Jack, anh lấy giúp em chút nước được không?” Tôi nghe thấy mình nói. “Em sẽ đứng đây. Em cảm thấy hơi chóng mặt.” Trông Jack lo lắng.

“Anh đã nghĩ có gì đó không ổn mà. Để anh đưa em về nhé. Anh sẽ gọi xe.”

“Không. Không sao mà. Em muốn ở lại. Hãy lấy nước cho em. Đi đi.” Tôi nói thêm với ý nghĩ chột nẩy đến.

Ngay khi anh ấy đi, tôi đâm bổ vào phòng giải lao, suýt thì trượt chân vì vội vã.

“Emma!” Jemima nhìn lên vui vẻ. “Tuyệt vời! Tớ đang định tìm cậu. Đây là Mick. Anh ấy muốn hỏi cậu vài câu. Bọn tớ nghĩ ta sẽ dùng cái phòng nhỏ ở đây.” Cô ta đi vào một căn phòng nhỏ để không cạnh phòng giải lao.

“Không!” tôi nói, tóm lấy tay cô ta. “Jemima, cậu phải đi. Bây giờ. Đi đi.”

“Tớ sẽ không đi đâu hết!” Jemima giật tay khỏi tay tôi và liếc sang Mick, lúc đó đang đóng cửa sau lưng tôi. “Tôi đã nói với anh cô ấy rất khó tính về chuyện này mà.”

“Mick Collins,” Mick tổng một cái danh thiệp vào tay tôi. “Rất vui được gặp cô, Emma. Không có gì phải lo lắng cả, phải không?” Anh ta cười xoa dịu, như thể đã rất quen với việc xử trí những phụ nữ hoảng loạn đuổi anh ta đi. Mà có lẽ đúng là như vậy thật. “Ta hãy ngồi xuống một chút, chuyện trò vui vẻ...”

Anh ta nhai kẹo cao su trong khi nói, và khi ngửi thấy mùi bạc hà phảng phất bay sang chỗ tôi, suýt thì tôi phát ọe.

“Nghe này, có hiểu lắm ở đây,” tôi nói, buộc mình phải tỏ ra lịch sự. “Tôi e rằng không có câu chuyện nào hết.”

“Chúng ta sẽ xem xét chuyện đó, được chứ?” Mick nói với nụ cười thân thiện. “Cô chỉ cần nói với tôi thông tin...”

“Không! Ý tôi là, không có gì hết.” Tôi quay sang Jemima. “Tớ đã bảo cậu là tớ không muốn cậu làm gì cơ mà. Cậu đã hứa với tớ!”

“Emma, cậu là đồ yếu đuối.” Cô ta bực bội nhìn sang Mick. “Anh đã thấy lý do tại sao tôi buộc phải hành động chưa? Tôi đã nói với anh Jack Harper đối xử như một gã khốn thế nào với cô ấy rồi đấy. Anh ta nên bị dạy cho một bài học.”

“Hoàn toàn đúng,” Mick đồng ý và nghiêng đầu sang một bên như để đánh giá tôi. “Rất hấp dẫn,” anh ta nói với Jemima. “Cô biết đấy, ta có thể nghĩ đến một bài đặc biệt có kèm phỏng vấn. Cuộc chơi của tôi với sếp lớn. Ta có thể kiếm được bọn tiền đấy,” anh ta nói thêm với tôi.

“*Không!*” tôi hoảng hốt.

“Emma, đừng có xấu hổ như vậy nữa!” Jemima kêu lên. “Cậu muốn làm việc này. Đây có thể là cả một sự nghiệp mới của cậu, cậu nhận ra chứ.”

“Tớ không muốn có sự nghiệp mới!”

“Vậy thì cậu nên muốn đi! Cậu có *biết* Monica Lewinsky mỗi năm kiếm được bao nhiêu tiền không?”

“Cậu thật bệnh hoạn,” tôi nói với vẻ hoang mang. “Bệnh hoạn, méo mó...”

“Emma, tớ chỉ hành động vì lợi ích của cậu.”

“Không đâu!” tôi kêu lên, cảm thấy mặt mình đỏ rực. “Tớ... tớ có thể sẽ quay lại với Jack!”

Ba mươi giây yên lặng. Tôi nhìn cô ta trừng trừng, cố nín thở. Rồi mọi chuyện diễn ra cứ như thể có một con robot giết người lao vào hành động, bắn ra thêm nhiều tia nữa.

“Thế thì càng có lý do để làm việc này!” Jemima nói. “Nó sẽ khiến anh ta phải nhiệt tình hơn. Nó sẽ cho anh ta thấy ai là chủ. Tiếp tục đi, Mick.”

“Phỏng vấn Emma Corrigan. Thứ Ba, 15 tháng Bảy, 9h40.” Tôi nhìn lên, cứng người lại vì sợ hãi. Mick đã lôi ra một cái máy ghi âm nhỏ và đang hướng về phía tôi.

“Lần đầu cô gặp Jack Harper là trên một chuyến bay. Liệu cô có thể xác nhận chuyến bay này bay từ đâu đến đâu không?” Anh ta mỉm cười với tôi. “Cô cứ nói tự nhiên như nói chuyện điện thoại với bạn bè ấy.”

“Thôi đi!” tôi la lên. “Hãy rời khỏi đây! Đi đi!”

“Emma, hãy người lớn một chút nào,” Jemima sốt ruột nói. “Mick sẽ tìm ra bí mật này là gì, cho dù cậu có giúp anh ấy hay không, vì thế tốt nhất cậu nên...” Cô ta dừng ngay lại khi nghe tiếng tay nắm cửa lách cách xoay.

Căn phòng như chao đảo quanh tôi.

Xin đừng nói... xin đừng...

Khi cánh cửa từ từ mở ra, tôi không sao thở nổi. Tôi không thể nhúc nhích.

Tôi chưa từng sợ hãi đến vậy trong đời.

“Emma?” Jack nói và bước vào, tay cầm hai ly nước. “Em ổn chứ?” Anh lấy cho em cả nước lọc và nước khoáng, bởi vì anh không chắc...”

Anh nói nhỏ dần, đưa mắt bối rối nhìn Jemima rồi lại nhìn sang Mick. Với một thoáng bối rối, anh xem tấm danh thiếp của Mick, vẫn trong tay tôi. Rồi ánh nhìn anh hướng đến máy ghi âm và một điều gì đó thoáng lướt qua mặt anh.

“Có lẽ tôi nên đi,” Mick thì thầm, nhướn mày với Jemima. Anh ta thả chiếc máy ghi âm vào túi, nhặt ba lô lên và lên ra khỏi phòng. Không ai nói gì một lúc. Tất cả những gì tôi có thể nghe thấy là tiếng thỉnh thỉnh dội mạnh trong đầu.

“Ai vậy?” cuối cùng Jack nói. “Một nhà báo?”

Ánh sáng đã biến mất khỏi mắt anh. Trông anh như thể có ai đó vừa giẫm nát khu vườn của anh vậy.

“Em... Jack...” tôi nói giọng khàn khàn. “Không phải... Không phải...”

“Tại sao...” Anh xoa mày, như thể cố gắng hiểu tình hình. “Tại sao em lại nói chuyện với một nhà báo?”

“Thế anh nghĩ tại sao cô ấy lại nói chuyện với một nhà báo?” Jemima vênh váo xen vào.

“Sao cơ?” Cái nhìn của Jack hướng sang cô ta với vẻ thiếu thiện cảm.

“Anh nghĩ anh là một triệu phú lớn! Anh nghĩ anh có thể lợi dụng những con người bé nhỏ. Anh nghĩ anh có thể tiết lộ bí mật riêng tư của người khác và làm nhục họ mà chẳng phải chịu trách nhiệm gì. Không được đâu!”

Cô ta tiến thêm một bước về phía anh, khoanh tay trước ngực và vênh cằm lên thỏa mãn. “Emma đã chờ cơ hội trả thù anh, và giờ đây cô ấy đã tìm thấy! Đó là một nhà báo, nếu anh muốn biết. Và anh ta đang làm vụ của anh. Khi anh thấy cái bí mật nhỏ bé vụ anh bay tới Scotland được đăng trên mọi tờ báo, có lẽ anh sẽ biết cảm giác bị lừa dối là thế nào! Và có lẽ anh sẽ hối tiếc. Nói với anh ta đi, Emma! Cho anh ta biết đi!”

Nhưng tôi hoàn toàn tê liệt.

Ngay giây phút cô ta nói đến từ Scotland, tôi thấy vẻ mặt Jack thay đổi. Như thể vỡ vụn. Anh dường như vô cùng đau đớn sững sốt. Anh nhìn thẳng vào tôi và tôi có thể thấy nỗi hoài nghi đang lớn dần trong mắt anh.

“Anh có thể nghĩ anh hiểu Emma, nhưng không đâu,” Jemima tiếp tục đầy thỏa mãn, như một con mèo đang xé nát con mồi. “Anh đã đánh giá thấp cô ấy, Jack Harper. Anh đã đánh giá thấp khả năng của cô ấy.”

Im đi! Tôi hét lên trong lòng. *Đó không phải là sự thật! Jack, em sẽ không bao giờ, em sẽ không bao giờ...*

Nhưng cơ thể tôi hoàn toàn bất động. Tôi thậm chí còn không nuốt được. Tôi bị trói chặt, nhìn anh vô vọng với một gương mặt đầy vẻ tội lỗi.

Jack mở miệng ra, nhưng rồi khép lại. Anh xoay người, đẩy cửa bước ra ngoài.

Trong giây lát, yên lặng bao trùm căn phòng nhỏ.

“Thế đấy!” Jemima nói, đập tay đầy đắc thắng. “Điều đó sẽ cho anh ta thấy!”

Cứ như thể cô ta phá vỡ câu thần chú. Đột nhiên tôi lại có thể cử động. Tôi có thể thở được.

“Cậu...” Tôi gần như run rẩy đến mức không nói được. “Đồ khốn ngu ngốc... ngu ngốc... vô tâm!”

Cửa mở ra và Lissy xuất hiện, mắt mở to.

“Chuyện quái gì xảy ra ở đây vậy?” cô hỏi. “Tớ vừa thấy Jack lao ra ngoài. Nhanh như chớp vậy!”

“Cô ta đưa một nhà báo tới đây!” tôi đau đớn nói, chỉ về phía Jemima. “Một gã nhà báo lá cải khốn kiếp. Và Jack thấy bọn mình ở đây, và anh ấy nghĩ... Chúa mới biết anh ấy nghĩ gì...”

“Đồ bò cái ngu ngốc!” Lissy tát thẳng vào mặt Jemima. “Cậu nghĩ cái gì cơ chứ?”

“Oái! Tớ đang giúp Emma trả thù mà.”

“Anh ấy không phải *kẻ thù*, đồ ngốc...” Tôi chực òa lên khóc. “Lissy... tớ phải làm gì? Làm gì đây?”

“Đi đi,” cô nói, và nhìn tôi bằng đôi mắt lo lắng. “Cậu vẫn có thể đuổi kịp anh ấy. Đi đi.”

Tôi lao ra khỏi cửa và chạy qua sân, ngực phập phồng, phổi bỏng rát. Khi ra tới ngoài đường, tôi điên cuồng nhìn cả hai phía. Rồi tôi thấy anh đi xuôi xuống cuối phố.

“Jack, chờ đã.”

Anh đang sai bước, điện thoại áp vào tai, và khi nghe thấy giọng tôi, anh quay lại với vẻ mặt căng thẳng.

“Vậy đó là lý do em quan tâm tới Scotland đến thế.”

“Không!” tôi nói, thất kinh. “Không! Nghe này, Jack, họ không biết. Họ không biết gì hết. Em hứa. Em không nói với họ về...” Tôi tự ngăn mình lại. “Tất cả những gì Jemima biết là anh đã ở đó. Không có gì hơn. Cô ta chỉ lừa gạt anh. Em không nói gì hết.”

Jack không trả lời. Anh nhìn tôi hồi lâu, rồi bắt đầu sai bước tiếp.

“Chính Jemima đã gọi cho gã đó, chứ không phải em!” tôi kêu lên tuyệt vọng, chạy theo anh. “Em đang cố gắng ngăn cô ta lại... Jack, anh hiểu em mà! Anh biết em sẽ không bao giờ làm thế với anh mà. Đúng là em đã nói với Jemima chuyện anh ở Scotland. Lúc đó em bị tổn thương, em giận dữ, và điều đó... buột ra. Và đó là một sai lầm. Nhưng... nhưng anh cũng phạm sai lầm, và em đã tha thứ cho anh.”

Anh thậm chí không nhìn tôi. Anh thậm chí không cho tôi một cơ hội. Chiếc xe màu bạc của anh ghé sát vào lề đường, và anh mở cửa băng ghế sau.

Tôi cảm thấy đau nhói, hoảng sợ.

“Jack, chuyện đó không phải do em,” tôi điên cuồng kêu lên. “Không phải em. Anh phải tin em. Đó không phải là lý do em hỏi về Scotland! Em không muốn... muốn *bán* bí mật của anh!” Nước mắt chảy thành dòng trên mặt tôi, và tôi gạt đi thật mạnh. “Em thậm chí không muốn *biết* một bí mật lớn đến như vậy. Em chỉ muốn biết những bí mật nhỏ của anh! Những bí mật ngốc nghếch của anh! Em chỉ muốn hiểu về anh... như anh hiểu em.”

Nhưng anh không quay lại. Tiếng cửa xe sập mạnh, và chiếc xe lăn bánh xuôi dọc phố. Tôi bị bỏ lại trên vỉa hè, hoàn toàn cô độc.

hai mươi sáu

Trong một lúc, tôi không thể cử động. Tôi đứng đó, choáng váng, gió thổi trên mặt, trên trời nhìn vào một điểm ở cuối con đường nơi chiếc xe của Jack mất hút. Tôi vẫn nghe thấy tiếng anh. Tôi vẫn có thể thấy mặt anh. Cách anh nhìn tôi như thể anh không quen biết tôi, sau mọi chuyện.

Cơn đau bùng phát khắp cơ thể và tôi nhắm mắt, gần như không chịu đựng nổi. Giá mà tôi có thể quay ngược lại thời gian... giá mà tôi mạnh mẽ hơn... giá mà tôi dẫn Jemima và bạn cô ta khỏi chỗ đó... giá mà tôi lên tiếng nhanh hơn khi Jack xuất hiện...

Nhưng tôi không làm thế. Và mọi chuyện đã quá muộn.

Một nhóm khách của bữa tiệc đi ra ngoài vỉa hè, cười đùa và nói chuyện về taxi.

“Cô không sao chứ?” một người tò mò hỏi tôi khiến tôi giật mình.

“Tôi không sao,” tôi nói. “Cảm ơn.” Tôi nhìn một lần nữa ở nơi chiếc xe của Jack mất hút, rồi buộc mình quay người lại và từ từ trở vào bữa tiệc.

Tôi thấy Lissy và Jemima vẫn ở trong căn phòng nhỏ. Jemima rúm lại vì sợ hãi khi bị Lissy công kích.

“... con khốn ích kỷ non nớt! Cậu làm tôi phát ốm, cậu biết chứ?”

Tôi từng nghe ai đó nói trong phiên xử Lissy giống như một con chó dữ mà chưa bao giờ hiểu tại sao. Nhưng giờ đây, khi nhìn cô đi đi lại lại, hai mắt tóe lửa giận dữ, bản thân tôi cũng thấy hơi sợ.

“Emma, bảo cậu ấy thôi đi!” Jemima van nài. “Bảo cậu ấy đừng la hét nữa.”

“Ừm... chuyện thế nào rồi?” Lissy nhìn tôi, mặt sáng bừng hy vọng. Tôi im lặng lắc đầu.

“Có phải...”

“Anh ấy đi rồi.” Tôi nuốt khan. “Tôi thực sự không muốn nói về chuyện đó.”

“Ôi, Emma.” Cô cắn môi.

“Đừng,” tôi nói bằng giọng run run. “Tôi sẽ khóc mất.” Tôi dựa vào tường và hít vài hơi thở sâu, cố gắng trở lại bình thường. “Bạn cô ta đâu rồi?” cuối cùng tôi nói, chỉ tay về phía Jemima.

“Anh ta bị tổng ra ngoài rồi,” Lissy nói, vẻ hài lòng. “Anh ta định chụp ảnh Thẩm phán Hugh Morris mặc quần chần, nhưng một đám luật sư đã vây lấy và tổng cổ anh ta ra ngoài.”

“Jemima, nghe đó đây.” Tôi buộc mình nhìn vào cặp mắt xanh chẳng hề tỏ ra ăn năn của cô ta. “Cậu không được phép để anh ta tìm hiểu thêm bất cứ chuyện gì nữa. Không được phép.”

“Được rồi,” cô ta nói giọng khàn khàn. “Tôi đã nói chuyện với anh ta. Lissy đã buộc tôi làm thế. Anh ta sẽ không theo đuổi chuyện đó nữa.”

“Sao cậu biết điều đó?”

“Anh ta sẽ không làm bất cứ điều gì khiến mẹ tôi tức giận. Anh ta có mối quan hệ khá có lợi với mẹ tôi.”

Tôi hướng sang Lissy cái nhìn hàm ý “liệu ta có thể tin cô ta không?” và cô ấy nhún vai nghi ngờ.

“Jemima, đây là một lời cảnh báo.” Tôi bước tới cửa, rồi quay lại với vẻ mặt lạnh lùng. “Nếu bất cứ điều gì liên quan đến chuyện này lan ra - *bất cứ* điều gì - tớ sẽ công bố chuyện cậu ngáy đấy.”

“Tớ đâu có ngáy!” Jemima chanh chua.

“Có đấy,” Lissy nói. “Khi uống quá nhiều, cậu sẽ ngáy rất to. Và bọn tớ sẽ nói cho cả bàn dân thiên hạ biết chuyện cậu mua chiếc áo Donna Karan ở cửa hàng giảm giá.”

Jemima há hốc mồm kinh hãi.

“Đâu có!” cô ta nói, hai má đỏ bừng.

“Có đấy. Tớ đã nhìn thấy chiếc túi mua hàng,” tôi xen vào. “Và bọn tớ sẽ công bố chuyện cậu đã từng hỏi xin giấy vệ sinh, chứ không phải khăn ăn.”

Jemima bịt tay lên miệng.

“... và ngọc trai của cậu là ngọc trai nuôi, chứ không phải đồ xịn...”

“... và cậu chưa bao giờ nấu ăn ở các bữa tiệc tối...”

“... và bức ảnh chụp cậu gặp gỡ hoàng tử William là giả...”

“... và bọn tớ sẽ nói với từng người đàn ông mà cậu hẹn hò kể từ giờ rằng tất cả những gì cậu theo đuổi là một viên đá quý trên ngón tay!” Tôi kết thúc, và liếc nhìn Lissy đầy biết ơn.

“Được rồi!” Jemima nói, gần như phát khóc. “Được rồi! Tớ hứa sẽ quên toàn bộ chuyện này. Tớ hứa. Chỉ xin các cậu đừng nhắc đến chuyện cửa hàng giảm giá. Xin đừng. Bây giờ tớ đi được chưa?” Cô ta nhìn Lissy khẩn nài.

“Được, cậu đi được rồi,” Lissy khinh khỉnh, và Jemima hấp tấp ra khỏi phòng. Khi cửa đóng lại, tôi nhìn Lissy chăm chăm.

“Bức hình Jemima với hoàng tử William là giả sao?”

“Đúng! Tớ chưa nói với cậu sao? Có lần tớ làm giúp cô ta vài thứ trên máy tính, và tớ mở nhầm một tập tin - rồi tớ thấy bức hình đó. Cô ta dán đầu mình lên thân hình một cô gái khác!”

Tôi không thể nín cười.

“Cô gái đó thật không tin nổi.”

Tôi thả người xuống ghế, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, và trong giây lát chúng tôi đều yên lặng. Phía xa có tiếng cười rộ lên trong bữa tiệc, và ai đó đi ngang qua cửa phòng, nói về rắc rối với hệ thống tòa án như hiện nay...

“Anh ấy có chịu nghe cậu không?” cuối cùng Lissy nói.

“Không. Anh ấy chỉ bỏ đi.”

“Chẳng phải thế là hơi cực đoan sao? Ý tớ là, anh ấy tiết lộ *mọi* bí mật của cậu. Cậu chỉ tiết lộ có một bí mật của...”

“Cậu không hiểu,” tôi nhìn xuống tấm thảm màu nâu xám. “Điều Jack nói với tớ, đó không

phải chỉ là chuyện bình thường. Đó là điều hết sức quý giá với anh ấy. Anh ấy tới tận đây chỉ để nói điều đó với tớ. Để tớ thấy rằng anh ấy tin tưởng tớ.” Tôi nuốt nặng nề. “Vậy mà một giây sau anh ấy phát hiện ra tớ phun điều đó cho một nhà báo.”

“Nhưng cậu đâu có làm thế!” Lissy nói cương quyết. “Emma, đây không phải lỗi của cậu!”

“Có mà!” Nước mắt dâng đầy trong mắt tôi. “Giá mà tớ giữ mồm giữ miệng, giá mà ngay từ đầu tớ chưa bao giờ nói bất cứ điều gì với Jemima...”

“Dù sao thì cô ta cũng sẽ làm điều gì đó với anh ấy thôi,” Lissy nói. “Anh ấy sẽ kiện cô ta vì đã làm xước xe. Hoặc dương vật bị tổn thương.”

Tôi run rẩy cười.

Cánh cửa bật mở, và anh chàng cài lông chim tôi nhìn thấy ở cánh gà lúc trước nhìn vào. “Lissy! Cô đây rồi. Họ đang dọn thức ăn. Trông khá ngon đấy.”

“Được rồi,” cô ấy nói. “Cảm ơn, Collin. Tôi sẽ ra ngay đây.”

Anh ta đi và Lissy quay sang tôi.

“Cậu có muốn ăn gì không?”

“Tớ không đói. Nhưng cậu đi đi,” tôi vội nói thêm. “Chắc cậu phải đói lắm sau buổi diễn.”

“Đói còn cao,” cô ấy thừa nhận. Rồi cô ấy nhìn tôi lo lắng. “Nhưng cậu sẽ làm gì?”

“Tớ sẽ... về nhà thôi,” tôi nói, và cố gắng cười thật tươi. “Đừng lo, Lissy. Tớ sẽ ổn thôi.”

Tôi đã định về nhà. Nhưng khi ra đến bên ngoài, tôi lại thấy mình không đủ can đảm làm vậy. Tôi bị cuốn lại vì căng thẳng, như một cuộn kim loại. Tôi không thể chịu đựng được việc vào dự bữa tiệc và buông ra vài câu chuyện phiếm - nhưng tôi cũng không thể chịu đựng bốn bức tường yên lặng của phòng mình. Bây giờ thì chưa.

Thay vào đó, tôi đi ngang qua sân, hướng về phía khán phòng trống hoác. Cửa không khóa và tôi đi thẳng vào trong. Tôi đi qua bóng tối tới một cái ghế ở giữa và mệt mỏi ngồi xuống mặt ghế bọc vải nhung tím êm ái.

Và khi tôi nhìn vào bóng tối yên lặng của cái sân khấu trống không, hai giọt nước mắt từ từ lăn xuống má. Tôi không tin nổi mình lại có thể làm hỏng mọi chuyện một cách tồi tệ như vậy. Tôi không tin nổi Jack thực sự nghĩ tôi... rằng anh ấy nghĩ tôi sẽ...

Tôi cứ thấy vẻ sừng sốt ấy trên mặt anh. Tôi cứ nhớ lại nỗi bất lực ấy, cơn tuyệt vọng muốn lên tiếng, muốn thanh minh ấy.

Giá mà tôi có thể làm lại...

Đột nhiên có tiếng cọt kẹt. Cánh cửa từ từ mở ra.

Tôi ngáp ngừng nhìn qua ánh sáng lờ mờ khi một bóng người bước vào khán phòng và dừng lại. Dù cố gắng kiềm chế, tim tôi vẫn bắt đầu đập thành thịch với niềm hy vọng không sao chịu đựng nổi.

Đó là Jack. Đó phải là Jack. Anh tới tìm tôi.

Một khoảng yên lặng kéo dài, đau đớn. Tôi căng thẳng vì sợ hãi. Tại sao anh lại không nói gì? Tại sao anh không lên tiếng?

Có phải anh đang trừng phạt tôi? Có phải anh chờ đợi tôi xin lỗi một lần nữa? Ôi Chúa ơi, đây đúng là đòn tra tấn mà. Hãy nói điều gì đó, tôi thề van nài. Chỉ cần nói *gì đó*.

“Ôi Francesca...”

“Connor...”

Sao? Tôi nhìn lại lần nữa, mọi thứ đã rõ nét hơn, và thấy lòng mình tan nát vì thất vọng. Tôi đúng là một con ngốc. Đó không phải là Jack. Không phải một người, mà là hai. Đó là Connor và người chắc hẳn là bạn gái mới của anh ấy - và họ đang hôn nhau.

Đau khổ, tôi co người lại trên ghế, cố gắng bịt tai. Nhưng chẳng ích gì, tôi có thể nghe thấy mọi thứ.

“Em có thích thế này không?” tôi nghe tiếng Connor thì thào.

“Ừmm..”

“Em có thực sự thích không?”

“Tất nhiên là em thích! Đừng có hỏi em mãi thế!”

“Anh xin lỗi,” Connor nói, sau đó là yên lặng, ngoại trừ tiếng “Ừmmm” lạ lùng.

“Em có thích *thế này* không?” đột nhiên giọng anh lại vang lên.

“Em đã bảo với anh là có mà.”

“Francesca, hãy nói thật, được chứ?” Giọng Connor bỗng rồi lên cao. “Bởi vì nếu câu trả lời đó nghĩa là không, thì...”

“Nó không có nghĩa là không! Connor, anh sao vậy?”

“Vấn đề của anh là anh không tin em.”

“Anh không tin em?” Giọng cô ta giận dữ. “Thế quái nào mà anh lại không tin em?”

Đột nhiên tôi cảm thấy hối hận. Đây hoàn toàn là lỗi của tôi. Tôi không chỉ phá hỏng mối quan hệ của mình, giờ đây tôi còn làm hỏng cả mối quan hệ của họ nữa. Tôi phải làm gì đó. Tôi phải cố gắng xây dựng cầu nối.

Tôi hắng giọng. “Ờ... xin lỗi?”

“Ai vậy?” giọng Francesca the thé. “Có ai ở đó vậy?”

“Là tôi. Emma. Bạn gái cũ của Connor.”

Một hàng bóng đèn sáng lên, và tôi thấy một cô gái tóc đỏ đang nhìn tôi như chuẩn bị tham chiến, tay đặt trên công tắc đèn.

“Cô làm cái quái gì vậy? *Rình mò* chúng tôi ư?”

“Không!” tôi nói. “Nghe này, tôi xin lỗi. Tôi không định... Tôi không thể không nghe thấy...” Tôi nuốt nước bọt. “Vấn đề là, Connor không khó khăn đâu. Anh ấy chỉ muốn cô chân thật. Anh ấy muốn biết cô muốn gì.” Tôi tạo ra vẻ mặt hiểu biết nhất của mình. “Francesca... hãy nói với anh ấy điều cô muốn.”

Francesca nhìn tôi hoài nghi, sau đó nhìn sang Connor.

“Em muốn cô ta biến đi.” Cô ta chỉ vào tôi.

“Ồ,” tôi nói, hơi sững sốt. “Ờ, được thôi. Xin lỗi.”

“Và tắt đèn khi cô đi ra,” Francesca nói thêm, kéo Connor dọc lối đi về phía sau sân khấu. Họ sẽ *làm tình* chẳng?

Được thôi, tôi thực sự không muốn ở lại khi họ làm chuyện đó.

Tôi vội vã cầm túi lên và nhanh chóng đi dọc hàng ghế về phía lối ra. Tôi đi qua cánh cửa đôi vào sảnh, tắt công tắc đèn, rồi bước ra sân. Tôi đóng cửa lại phía sau, và nhìn lên.

Người tôi cứng đờ.

Tôi không tin nổi. Đó là Jack.

Đó là Jack, đang đi về phía tôi, sải bước thật nhanh qua sân, vẻ quyết tâm hiện rõ trên nét mặt. Tôi không có thời gian để nghĩ, hay chuẩn bị.

Tim tôi đập điên loạn. Tôi muốn nói hoặc khóc hoặc... làm gì đó, nhưng tôi không thể.

Anh tới chỗ tôi cùng với tiếng lạo xạo trên sỏi, nắm lấy vai tôi, và nhìn tôi thật lâu, thật mãnh liệt.

“Anh sợ bóng tối.”

“Sao cơ?” tôi ấp úng.

“Anh sợ bóng tối. Vẫn luôn như vậy. Anh giấu một chiếc gậy bóng chày dưới gầm giường, chỉ để đề phòng.”

Tôi nhìn anh với vẻ ngỡ ngàng tột độ.

“Jack...”

“Anh chưa bao giờ thích trứng cá muối,” anh thốt lên. “Anh... anh xấu hổ với giọng Pháp của anh.”

“Jack, anh đang...”

“Anh có sẹo ở cổ tay do làm vỡ một chai bia hồi anh mười bốn tuổi. Khi còn là trẻ con, anh thường đánh kẹo cao su dưới bàn ăn của dì Francine. Lần đầu tiên anh làm tình là với một cô gái tên Lisa Greenwood trong kho thóc của chú cô ấy, và sau đó anh hỏi liệu anh có thể giữ áo lót của cô ấy để khoe với bạn bè không.”

Tôi không thể nén cười, dù vậy Jack vẫn tiếp tục, mắt vẫn không rời mắt tôi.

“Anh chưa từng đeo chiếc cà vạt nào mà mẹ tặng anh vào các dịp Giáng sinh. Anh vẫn luôn muốn mình cao hơn một vài xăng ti mét. Anh... anh không biết phụ thuộc lẫn nhau nghĩa là gì. Anh rất hay mơ mình là Siêu nhân, từ trên trời rơi xuống. Đôi khi anh ngồi trong phòng họp hội đồng quản trị, nhìn quanh và nghĩ ‘Mấy gã này là những kẻ quái nào nhỉ?’ ”

Anh hít một hơi, rồi nhìn tôi. Mắt anh sẫm hơn bao giờ hết.

“Anh gặp một cô gái trên chuyến bay. Và... nhờ đó cả cuộc đời anh đã thay đổi.”

Người tôi ran lên. Cổ họng nghẹn lại, đầu ong ong. Tôi cố không khóc, nhưng mắt tôi méo xệch.

“Jack,” tôi nuốt vào tuyệt vọng. “Em không... Em thực sự không...”

“Anh biết,” anh gật đầu, cắt ngang lời tôi. “Anh biết em không làm thế.”

“Em sẽ không bao giờ...”

“Anh biết em không bao giờ làm thế,” anh nói nhẹ nhàng. “Anh biết em không bao giờ làm thế.”

Và giờ đây tôi không thể kìm nén nổi nữa, nước mắt bắt đầu tuôn trào vì cảm giác khuây khỏa tột cùng. Anh ấy biết. Mọi chuyện đã ổn cả.

“Vậy...” Tôi lau mặt, cố gắng tự kiềm chế. “Vậy điều này... điều này có nghĩa là... chúng ta...” Tôi không đủ can đảm nói ra từ đó.

Yên lặng kéo dài không sao chịu đựng nổi.

Nếu anh nói không, tôi không biết mình sẽ phải làm gì nữa.

“Em có thể chưa muốn quyết định,” cuối cùng Jack nói, và nhìn tôi bất động. “Bởi vì anh còn rất nhiều điều để kể cho em. Và không phải đều hay ho cả đâu.”

Tôi cười run rẩy.

“Anh không phải nói gì với em hết.”

“Ồ, có đấy,” Jack nói chắc chắn. “Anh nghĩ là có đấy. Mình đi dạo nhé?” Anh chỉ ra sân. “Bởi vì chuyện này cũng tốn thời gian đấy.”

“Được thôi,” tôi nói, giọng vẫn còn hơi run rẩy. Jack giơ tay ra, và sau phút ngập ngừng, tôi khoác tay anh.

“Ừ... anh nói đến đâu rồi nhỉ?” anh hỏi, khi chúng tôi bước xuống sân. “Ồ, được rồi. Em không được nói chuyện này với bất kỳ ai đâu đấy.” Anh ấy cúi xuống thấp và hạ giọng. “Anh không thích Panther Cola lắm. Anh thích Pepsi hơn.”

“Không phải thế chứ!” Tôi sửng sốt.

“Thỉnh thoảng anh còn đổ Pepsi vào lon Panther...”

“Ồi không!” Tôi phá lên cười.

“Thật đấy. Anh đã nói với em là không hay ho gì mà...”

Chúng tôi từ từ cùng nhau dạo bước quanh cái sân tối vắng tanh. Âm thanh duy nhất là tiếng lạo xạo trên sỏi, tiếng gió xào xạc trên cây, và giọng nói ấm áp của Jack. Nói với tôi mọi điều.

hai mươi bảy

Thật đáng kinh ngạc khi giờ đây tôi đã trở thành con người hoàn toàn khác. Cứ như thể tôi đã được biến đổi. Tôi là Emma mới. Cởi mở hơn chính tôi ngày trước nhiều. Chân thành hơn nhiều. Bởi vì điều tôi đã học được là, nếu ta không thể chân thành với bạn bè đồng nghiệp và những người ta yêu thương, thì cuộc đời này còn có ý nghĩa gì chứ?

Những bí mật duy nhất của tôi bây giờ là những bí mật nhỏ xíu chẳng mấy quan trọng. Mà tôi hầu như cũng chẳng có mấy. Có khi tôi còn đếm được chúng trên đầu ngón tay. Ý tôi là, những điều tôi có thể nghĩ ngay tới là:

1. Tôi không chắc về những lọn tóc mới highlight của mẹ.
2. Chiếc bánh kiểu Hy Lạp mà Lissy làm nhân dịp sinh nhật tôi là chiếc bánh kinh nhất mà tôi từng nếm.
3. Tôi mượn bộ đồ tắm Ralph Lauren của Jemima khi đi nghỉ cùng bố mẹ, và tôi đã làm đứt một dây.
4. Có hôm khi đang lái xe, tôi suýt buột miệng “Cái dòng sông lớn bao quanh London này là sông gì vậy?” thì đột nhiên nhận ra đó là đường cao tốc M25.
5. Tuần trước tôi có một giấc mơ lạ lùng, về Lissy và Sven.
6. Tôi bắt đầu bí mật tưới cho cây nhện của Artemis loại thức ăn “Tái tạo” cho cây.
7. Tôi *chắc* chú cá vàng Sammy lại bị đổi một lần nữa. Cái vây mới đó từ đâu ra chứ?
8. Tôi biết mình phải ngừng phát tẩm danh thiếp “Emma Corrigan, Chuyên viên Marketing” cho những người hoàn toàn xa lạ, nhưng tôi không thể.
9. Tôi không biết pro-ceramide cải tiến là cái gì. (Tôi thậm chí cũng không biết pro-ceramide cải lùi là cái gì luôn.)
10. Đêm qua, khi Jack nói “Em đang nghĩ gì thế?” và tôi liền bảo, “Ồ, không có gì...” thì đó không hẳn là sự thật. Sự thật là tôi đang ngẫm đặt tên cho đám con của chúng tôi.

Nhưng vấn đề là có vài bí mật nhỏ xíu với bạn trai mình là điều hoàn toàn bình thường.

Mọi người đều biết điều đó cả.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>